

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

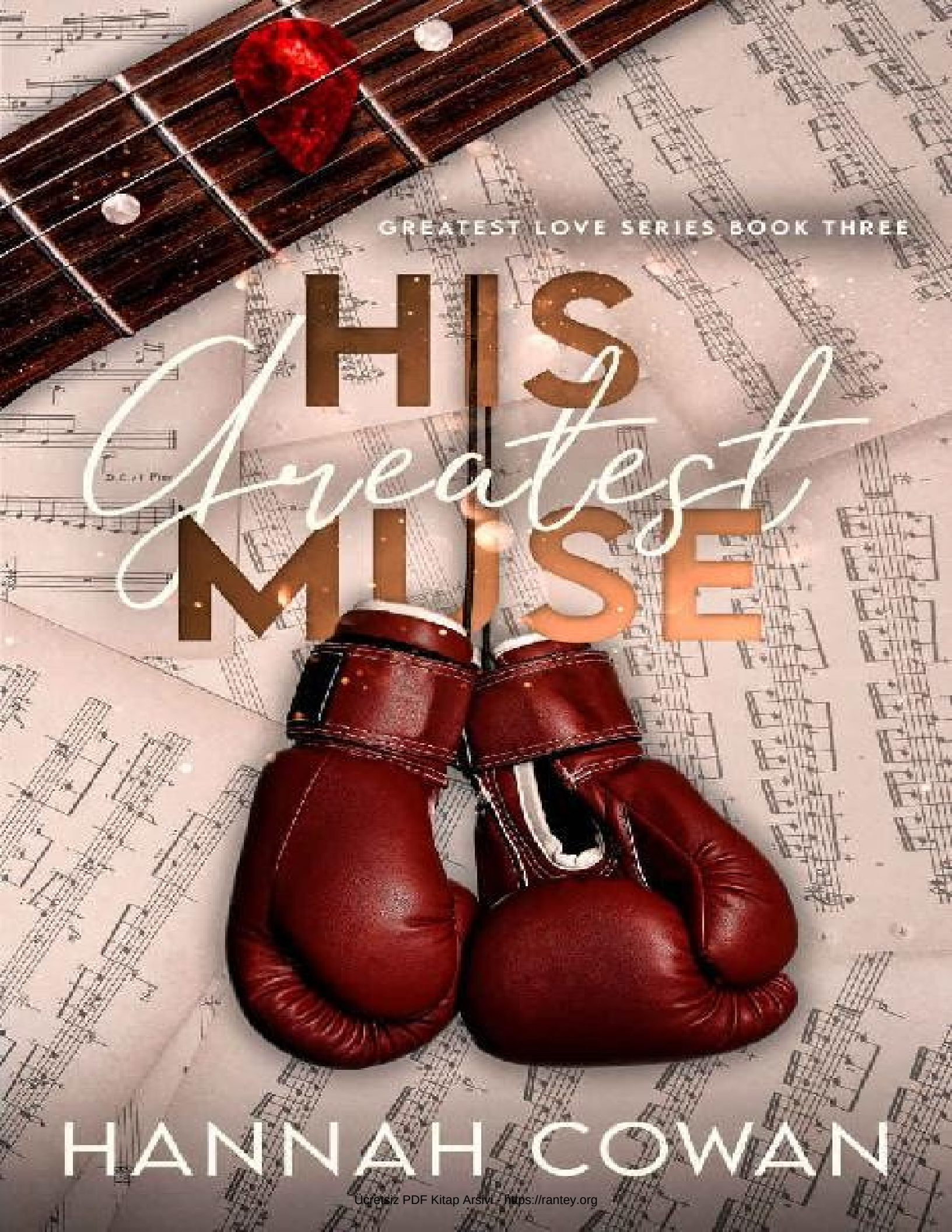
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GREATEST LOVE SERIES BOOK THREE

HIS *Greatest* MISS

HANNAH COWAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN EN BÜYÜK İLHAM PERİSİ

EN BÜYÜK AŞK SERİSİ

3. KİTAP

HANNAH COWAN

Bu kitabın bazı bölümleri kurgu eserlerdir. Tarihi olaylara yapılan atıflar, gerçek kişiler veya gerçek yerler kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2023, Yazan: Hannah Cowan

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

Kapak tasarımı: Booksandmoods @booksnmoods

Düzenleyen ve prova eden: oneloveediting

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)

[Önerilen Okuma Sırası İçerik](#)

[Uyarıları](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52 Sonsöz](#)

[Genişletilmiş Epilog](#)
[PARÇA LİSTESİ](#)
[2024'te geliyor.... Ayrıca](#)
[Hannah Cowan](#)
[tarafından Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Herkese merhaba!

Bu hikâyeye dalmadan önce, His Greatest Muse'un ikinci nesil bir serinin üçüncü bölümü olduğunu bilmenizi isterim.

Bu da demek oluyor ki

Bu hikayede hem yeni hem de önceki hikayelerden karakterler yer alıyor. Aşık Amatörler düetinden önceki bir ikincil karakter büyük bir rol oynuyor

Bu hikâyedeki düet bu hikâyeden önce okunursa, eylemlerinin etkisi daha anlamlı olacaktır.

Bunları aklımda tutarak, elimden geldiğince bunu bağımsız bir kitap olarak yazdım.

Eğer sizin için yeni bir yazarsam ve bu kitaptan önceki kitapları okumakla ilgileniyorsanız, tavsiye edilen okuma listesini ekledim. Eğer okumadıysanız, bir soy ağacı da ekledim.

ÖNERİLEN OKUMA SIRA

Tüm kitaplarım kendi başlarına okunabilse de, hepsi aynı dünyada var oluyor - seriden bağımsız olarak - bu yüzden okuyucunun netliği için, size mümkün olan en iyi deneyimi sunmak için önerilen bir okuma sırası ekledim.

Bu aynı zamanda zaman çizelgesi açısından da doğru bir listedir.

Lucky Hit (Oakley ve Ava) Swift Hat-Trick üçlemesi #1

Dönemler Arasında (5 POV Novella) Swift Hat-Trick üçlemesi #1.5

Blissful Hook (Tyler ve Gracie) Swift Hat-Trick üçlemesi #2

Oyuncuyu Arzulamak (Braden ve Sierra) Aşık Amatörler serisi #1

Oyuncuyu Evcilleştirmek (Braden ve Sierra) Aşık Amatörler Serisi #2

HayatiBlindside (Adam) ve Scarlett) Swift Hat-Trick üçlemesi #3

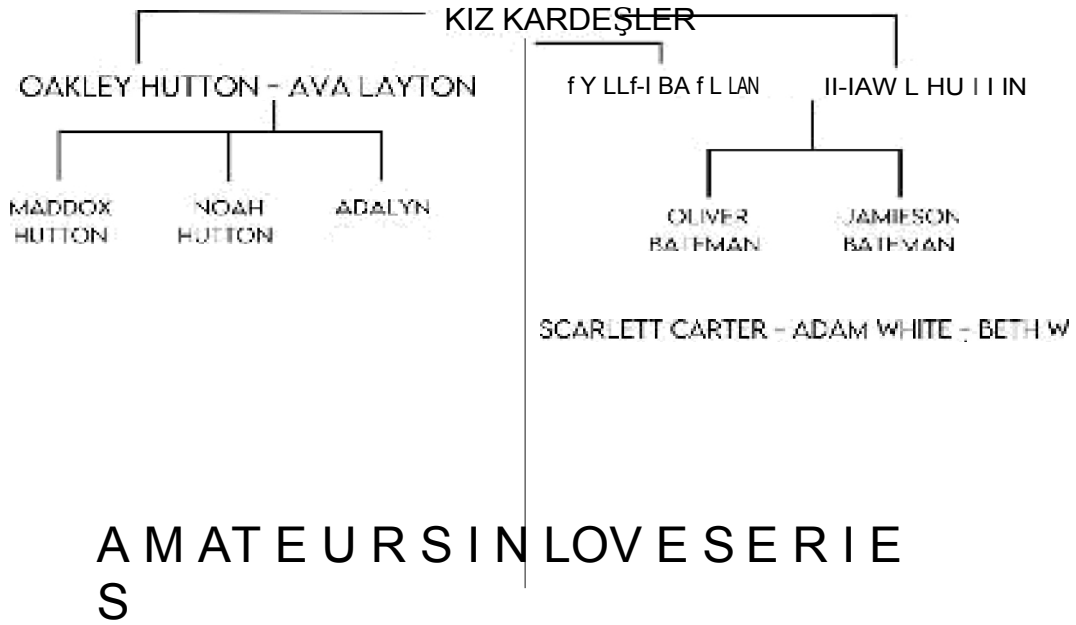
En Büyük Hatası (Maddox ve Braxton) En Büyük Aşk #1

En Büyük Macerası (Adalyn ve Cooper) En Büyük Aşk #2

Family Trees

CHARACTER ORIGINS

SWIFTHAT-TRICK TRILOGY

SEADEN LOWRY - SFERRY MALİYETİ R

h⁺c

TINSLEY LOWRY EASTON LOWRY

İÇERİK UYARILARI

Lütfen bu hikâyenin benden okumaya alışık olduğunuzdan çok farklı olduğunu unutmayın.

Bu kitaba Nuh'un babasına ya da kardeşine benzemesi beklentisiyle girerseniz hayal kırıklığına uğrarsınız. Bu kitapta Nuh'un bir kefareti yok ya da bir kefaret arayışında değil. Davranışları zaman zaman sert ve affedici değil. Tüm ihtişamıyla ahlaki açıdan gri bir karakter.

Lütfen devam etmeden önce aşağıdaki içerik uyarılarını okuyun.

Eğlence amaçlı uyuşturucu kullanımından bahsedilmesi, ayrıntılı fiziksel şiddet (sayfada açıklanmıştır), bir takipçinin varlığı, kaba dil, kan ve vahşetten bahsedilmesi (sayfada açıklanmıştır), ebeveyn terk etme (kısa söz)

Eğer ilerlemekten memnunsanız, yolculuğun tadını çıkarın ;)

Hayley için, çünkü o olmasaydı 5. bölümden sonra bırakırdım.

Ve kırmızı bayrakları yeşil bayraklara tercih eden her biriniz için.

PROLOGUE

NOAH

ON YAŞIMDAYKEN BABAM BENİ BİR TERAPİSTE GÖTÜRDÜ.

Bunun farklı olduğum için olduğunu söyledi. Anlaşılması zor biriymişim. O ve annem bana nasıl ulaşacaklarını bilmiyorlarmış.

Yalan söylediğini biliyordum.

Ailem beni bir terapistle götürdü çünkü benden korkuyorlardı. Benden korkuyorlardı çünkü beni anlamıyorlardı.

Hiçbir zaman ağabeyim ya da ablam gibi olmadım. Benimle ilgili bir sorun var, derinlerde, ruhumun gölgeli yarıklarının derinliklerinde. Işık olması gereken yerde karanlık var, kocaman siyah bir boşluk çukuru.

Önünde parlak bir gelecek olan, müzikal açıdan yetenekli genç bir çocuğun gözlerinde bulunması gereken ışıltıdan neden yoksun olduğumu anlamadılar ve açıklamaya çalıştığımda bana asla inanmadılar.

Bunu beynimi kemiren bir hastalığa bağladılar ama yanıldılar.

Bende ışık yoktu çünkü ışığı ona ben vermiştim. Altın kızımın göz göze geldiğim an kendimi parçaladım ve ailemi korkutan o ürkütücü karanlıktan başka bir şey kalmayana kadar her parçamı ona verdim.

Yumruklarımı sardığımı hayal ettiğim parlak kahverengi saçlı ve dudaklarımın ve parmak uçlarımın şeklini morluklarla süslemek istediğim soluk, lekesiz tenli kız yüzünden.

Varlığı fikri bile göğsümde bir tekme davulu gibi vuran kömürleşmiş, kanlı organın sahibi. Tinsley Lowry benim saplantım. Hâlâ burada olmamın, bana neşe ne de tatmin veren bir hayat yaşamamın sebebi.

O mutluluğun kişileşmiş hali. Bu dünyada her şey çok güzel.

O benim.

Ve bunca yıldan sonra, bunun ne anlama geldiğini öğrenmesinin zamanı geldi.

1

TINSLEY

"SENİ EVE BIRAKMAMI İSTER MİSİN, TATLIM?" BABAM SORAR, YUMUŞAK BİR SESLE

Ama dışarıda oyalanırken sert bir el sırtıma yayıldı.

Babamın spor salonu franchise'ının üçüncü genişlemesi olacak boş bina, Batı Toronto'da birinci sınıf bir arsa üzerinde önümüzde duruyor. Knockout Training tabelasının yer alacağı kapıların üzerindeki boşluk koyu renkli tuğladan yapılmış boş bir alan ve kapıların her iki yanındaki pencereler hala tahtalarla kaplı.

"Teşekkürler, ama hayır, sağ ol. Beni burada köle gibi çalıştırdığın için eve yürüyüşüm yalnız kalabildiğim tek zaman."

"Kölelik," diye yineleyerek ahududu üfledi. "Özür dilerim prenses."

"Hunter'ın tam zamanlı olarak senin yerine geçmesine her zaman izin verebilirsin. En azından sen değil de o benim kadın taşaklarımı patlatmış olur."

"Biliyor musun, sevgili yaşlı babanı antrenörlerinden biri olarak görmek isteyen binlerce boksör var. Ben buralarda önemli biriyim."

"Bu kısımlar mı? Yine western izlemeye mi başladın? Son aleminden sonra annemin onları senden sakladığını sanıyordum."

"Denedi. Ama görünüşe göre annenden harika espri anlayışından daha fazlasını almışsın."

Sır saklamaktaki yetersizliğimiz. Berbat politikacılar olurduk.

"Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi?" Ben soruyorum.

"Bunu yoruma bırakmak zorundayız," diye dalga geçiyor ve spor salonunun kapılarını kilitlemek için ayrılıyor.

Spor ayakkabısının burnu yürüme yolundaki hafif bir çatlağa takılınca kahkahamı bastırıyorum -bu sabah orada olmayan bir çatlağa- ve tökezliyor, küfür üstüne küfür savuruyor. Omzunun üzerinden bana bıkkın bir bakış fırlattıktan sonra bir elini sarkık gümüş rengi saçlarının arasından geçiriyor ve bana ters ters bakıyor.

"Bir dahaki sefere sen takılıp düştüğünde bu kadar komik olmayacak." "İkimiz de bunun için fazla çevik olduğumu biliyoruz. Kendini kaybettin.

Kenar, büyükbaba."

Sonunda spor salonunu kilitledikten sonra dönüp bana doğru yürüdü. "Ukala. Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin? Geceleri yalnız yürümenden hoşlanmıyorum."

Akşamın erken saatlerinde loş sokaklara bakıyorum. Kaldırımlarda hâlâ insan kalabalığı var ve cıvıl cıvıl yaya geçitlerinde bir araya toplanmışlar. Güneş, zar zor da olsa, hâlâ tepede.

"Ben buna tam olarak gece vakti demezdim." Gözleri köşelerde sıkışıyor. "Ufacık."

Kendimi bildim bileli sahip olduğum bu lakap artık beni gençliğimdeki kadar güldürmüyor. Ufaklık, kendimi tanımlamak için kullanacağım son sıfattır. Beş on yaşındayım ve altı üç yaşındaki babama kıyasla hala küçük görünsem de, diğer insanlara bundan çok uzağım.

"Baba."

Başını işaret ediyor. "Bilmiyorsan söyleyeyim, tüm bu gümüşlerin sebebi sensin."

"Ben mi Easton mı?" Onun grilerinin çoğundan küçük kardeşimin sorumlu olduğunu biliyorum.

"Sen. Kesinlikle sen." diye homurdanmadan önce cevabını gerçekten düşünüyormuş gibi ağzını büküyor.

"Ben de seni seviyorum baba," diye şarkı söylüyorum.

İç çekerek beni sıkıca kucakladı. "Dikkatli ol. Eve döndüğünde bana ya da annene mesaj at ki bütün gece endişelenmeyelim."

"Yapacağım."

"Seni seviyorum. Yarın görüşürüz," diyor, saçımı okşuyor ve geri çekilip arabasına doğru ilerliyor. Arabasına bindiğinde el sallıyorum ve bir süre bana güvende olmamı hatırlatmak istercesine amaçlı bir şekilde baktıktan sonra uzaklaşıyor.

Elimde üç ağır market poşetiyle karanlık garaj yolunda koşarken kulaklıklarımda çalan şarkıya ediyorum. Güneş bir saat önce battı ama Haziran başındaki hava ılık. Bütün günü babamın boks salonunda geçirdikten sonra temiz havaya ihtiyacım olduğu için arabamla markete ayrı bir yolculuk yapmayı tercih etmedim ve bunun yerine eve yürüyerek döndüm.

En iyi arkadaşım Noah ve onun bas gitaristiyle paylaştığım evin ön kapısı kilitli değil -sürpriz- bu yüzden dirseğimle kapının kolunu büküp içeri giriyorum.

"Burası kardeşlik evi gibi kokuyor," diye mırıldanıyorum burnumu kırıstırarak.

Sehpanın üzerindeki yeşil benekli nargile, uzun süredir kurtulamadığım bir orta süsü ve yanındaki Ziploc poşet boş, sadece plastiğin üzerinde ince bir beyaz tabaka kalmış. Girişin sağındaki kapı koluna bir çift pembe dantel külot asılmış. İçeride her ne halt oluyorsa dinlemek zorunda kalmamak için kulaklıklarımı takmaya karar vererek hızla geçip gidiyorum.

Mutfak çok daha iyi durumda değil, lavabo kirli bulaşıklarla dolu ve tezgahın üzerine dağılmış bir dizi boş cam şişe var. Ocakta bir tencere var.

Kraft Dinner ile dolu gibi görünüyor ve ne kadar eski olduğunu düşündükçe ürperiyorum.

Üç gündür buraya gelmedim. Noah yaklaşan turnenin tanıtımı için bu hafta birkaç radyo programına katılırken ben ailemle kalıyordum. Onlar parti yaparken Josh ve hayranlarıyla uğraşmak için tek başıma kalmamın imkanı yoktu. Ancak bu sabah yan komşularımızdan hafta sonu gürültü nedeniyle bir ya da iki değil, üç kızgın telefon aldıktan sonra, eve gelip Josh'un ben yokken ne haltlar karıştırdığını görmem gerektiğini düşündüm.

Açıkçası, ben buradayken yaptığından pek farklı değil. Noah buradayken bu saçmalığı yapmaya cesaret edemiyor, ama sadece ben ve o varken? Her şey serbest.

Elimden geldiğince dağınıklığı görmezden gelerek yiyecekleri buzdolabına ve çıplak dolaplara boşaltmaya başlamadan önce ışıkları yakıp poşetleri tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Josh'u bizimle yaşamaya davet etmek pek parlak bir fikir değildi ama Noah'ani şöhret yükselişi hepimizi etkilediğinde ve yeni atanan menajeri ona bir grup bulduğunda, bu bir şekilde gerçekleşti. Josh zor bir ayrılıktan sonra yalnızdı ve Sparks onu bulduğunda bir bavulla yaşıyordu. Adam için üzuldüm ve boş bir odamız vardı. Onun sadece berbat bir grup arkadaşı değil, aynı zamanda dünyanın en kötü ev arkadaşı olacağını nereden bilebilirdim ki?

Boş market poşetlerini toparlayıp taşan çöp kutusuna atıyor, sonra da onu boşaltıp arka kapıdan dışarı çıkarıyorum. Sokak da evin önü kadar karanlık ve birinin sizi izleyip izlemediğini bilmemenin verdiği rahatsızlık aklımın bir köşesini kurcaladığında, yanmış sundurma ışıklarını değiştirmek için bir not alıyorum.

Kulaklarımdaki şarkı parıldayan bir zil sesine dönüştüğünde ağır siyah poşeti çöp kutusuna henüz itmişim. Sırıtiyorum, telefonumu almak için cebimi karıştırmadan önce çöp kutusunun kapağının bir gürültüyle kapanmasına izin veriyorum.

"Altın Kız," en yakın arkadaşımın sert sesi. "Merhaba, Bay Karanlık ve Kıvrımlı."

"On dakika önce bana FaceTime atman gerekiyordu."

İçeri girip arka kapıyı kilitliyorum ve dolaptan bir granola bar alıp odama gidiyorum. Kapıyı itip açtığımda hiçbir şeyin yerinde olmadığını görünce rahatladım. Görünüşe göre Josh'un içinde birazcık terbiye kalmış.

"Evet, doğru. O anlaşılmayı unutmuşum." Gülüşümü bastırmak için dudağımı ısıırıyorum.

"Unuttun," diye . "O zaman şimdi yap."

Dilimi şaklatıyorum. "Bu gece patronluk taslıyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Ben her zaman otoriterim."

"Tamam, tamam. Sakin ol, şimdi yukarı çekeceğim." Yatağıma uzanıyorum, arkamdaki yastıkları ayarlıyorum, kulağımdaki kulaklıkları çıkarıyorum ve telefonumu önümde tutarak aramayı görüntülü sohbete çeviriyorum.

Noah anında cevap veriyor ve yüzü ekranımı dolduruyor. Aslında çok daha fazlası.

Çıplak, dövmeli göğsü gururla ortaya çıkarken boğazımı temizliyorum. Yatağında arkasına yaslanmış oturuyor, arkasındaki duvar şarkı sözleriyle dolu yırtık defter kâğıtlarıyla kaplı. Siyah saçları kalın ensesinin ortasına düşüyor ve her zamanki gibi dağınık. Siyah-beyaz bir bandana ile saçlarını yüzünden uzaklaştırmış ve kulak memesindeki siyah taş parıldıyor.

Koyu kahverengi gözleri dikkatle beni izliyor, iki kalın kaşı yüzünde derin çizgiler oluşturuyor. Kaşlarını çatarken çenesinin hatları sertleşiyor, dolgun dudakları pembenin en güzel tonunda.

"Hiç kimse sana güzel dudakların olduğunu söyledi mi?" Sırıtarak soruyorum.

"Her gün bana yaptığın iltifatlarla dikkatimi dağıtmıyorsun. Eve yine yalnız mı yürüdün? Bu yüzden mi geç kaldın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Pek eğlenceli bir ruh halinde değilsin." "Tinsley."

Adımı mırıldanmasıyla eğlenerek şansımı zorlamaya devam ediyorum. "Şu an beş dakika öncesi kadar iyi değil mi? Her zaman telefonu kapatabilirim."

Gözleri kısılrken kamera ona yaklaşıyor. "Yine eve yalnız mı yürüdün?"

"Bir yerlere yürüyerek gidip gelebilecek durumdayım, teşekkür ederim."

"Olmadığını hiç söylemedim."

Gözlerimi kısarak arkasındaki duvara bakıyorum. "Otel odanızın duvarlarını yine defter kâğıdıyla mı kapladınız?"

"Duvar kâğıdı iğrençti."

"Seni asi seni." Kaşlarımı oynatıyorum. "Sparks sabah kışına tekmeyle basmadan önce arkayı toplasan iyi edersin."

"İkimiz de biliyoruz ki kışımı deşmeye cüret edebilecek tek kişi sensin."

"Ve bunu sakın unutma. Ama umarım ona zor anlar yaşatmıyorsundur. Zavallı kız seninle tek başına uğraşmak zorunda kaldı."

Noah'nın menajeri hesaba katılması gereken bir güç, ancak en iyi arkadaşım korkutucu bir adam olabilir. O bir köpekbalığı ve kız ne kadar vahşi olursa olsun, onun gözünde kolay bir av.

Rock yıldızı ve benim Bay Karanlık ve Kıvrımlı'm Noah Hutton'la nasıl bir araya geldiğinden hala biraz emin değilim ama bir gün sadece biz varken, ertesi gün Sparks adında kısa, dikenli saçlı bir kadın kendini menajeri olarak tanıtıyordu. Noah'ın müzik kariyerinin ani gelişmesi nedeniyle, hazırda başka bir seçeneğimiz olmadığını bildiğimiz için hepimiz onun varlığını kabul ettik.

"Onun için bu kadar endişeleniyorsan bizimle gelmeliydin. Seni ben davet ettim."

Yan dönüyorum, yatakta aşağı doğru kayıyorum ve başımı katlanmış kolumun altında tutuyorum. Ben rahatlarırken Noah dikkatle beni izliyor, vücudu kıpırdamadan duruyor.

"Antrenman yapmıyor olsaydım, . Seni sahnede terlerken ve şarkı söylerken izlemeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

sesini kaybet."

"Yarın sabah eve uçuyorum. Sen evde olacak mısın?"

"Spor salonunda olacağım. Benimle orada buluşur musun?"

"Evet."

"Bana şu sevdiğim smoothie'lerden getirebilir misin?"

Kırpiklerimi kırıştırıyorum.

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Göz kamaştırıcı gülümsemem ve kocaman bir sarılma mı?"

Başını eğiyor, gözleri hesaplıyor. "Tamam."

"Evet! Sen en iyisisin." Spor sütyenimin bandının altındaki deriyi kaşıyarak esnedim. "Sesini ve yakışıklı yüzünü ne kadar özlemiş olsam da üzerimi değiştirip yatmam gerek. Çok yorgunum."

Kaşlarını çatıyor, çenesi gergin. "Baban seni çalıştırıyor."

"O değil. Profesyonellerdeki ilk gerçek sezonum için antrenman yapıyorum. Böyle bir şey için ölüm gibi hissettirmeyen bir antrenman seviyesi yok. İlk profesyonel unvanımı kazandığımda ara vereceğim."

"Ve benimle turneye çıktığında."

Uzun bir nefes veriyorum, bu konuşmayı tekrar yapmak için çok yorgunum. "Tekrar gelmemi mi istiyorsun yoksa bana mı söylüyorsun?"

"Söylüyorum," diyor, tonu eşit, rahat.

"Noah," diye iç geçiriyorum. "Şimdi kapatıyorum."

"Bu konuşmayı istediğin kadar görmezden gelebilirsin ama ben bu lanet tura sensiz çıkmıyorum."

"Ve şu anda size hiçbir şey için söz vermiyorum. Henüz tur tarihlerini bile bilmiyoruz. En azından o zamana kadar bunu konuşmayı bekleyebilir miyiz?"

Yanağına dil çıkarıyor. "Tamam."

"Kötü bir ruh halinde telefonu kapattırmayın bana."

"Bugün sana bir şey aldım," diye mırıldanıyor ve bu konu değişikliğinin onun özür dileme şekli olduğunu biliyorum. Yirmi yılı aşkın arkadaşlığımız boyunca hiç değişmedi.

"Ne oldu?"

"Yarın göreceksin."

Bir kahkaha attım. "Ne kadar da , seni lanet olası baş belası."

"Bana teşekkür etmelisin. Artık bana kızmak yerine yarın için heyecanla uyuyabilirsin."

"Çok iyi bir hediye olsa iyi olur."

"Seni iyi tanıyorum."

"Bu yüzyılın yetersiz ifadesi." "Git uyu, Tinsley. Yarın görüşürüz."

Kameraya bir öpücük konduruyorum ve iyi geceler diyoruz. Yüzü ekrandan kaybolduğu anda içimde bir çukur büyüyor.

Vancouver'daki evinden Toronto'ya taşınmadan önce birbirimizi görmeden haftalar, bazen aylar geçirirdik, ancak son birkaç yıldır her gün burada benimle birlikte olduktan sonra, her gittiğinde daha da zorlaşıyor. Ağgözlüyüm ama söz konusu en iyi arkadaşım olduğunda, daha az umursayamam.

Turneye katılma teklifini geri çevirmekten ne kadar nefret ettiğimi bilseydi, teklifi kabul edip kaçardı. O yüzden şimdilik benden alacağı tek cevap ağır bir belki olacak. Bu yeterli olacaktır.

Hem onun hem de benim için.

2

NOAH

SPARKS BENİMLE KONUŞUYOR, BAŞLANGIÇLA İLGİLİ BİR ŞEYLER TISLIYOR. turun tarihi. Onu görmezden geliyorum, onun yerine başparmağımın yanındaki kanayan deriyi karıştırıyorum. Bu tur hakkında bir ömür boyu yetecek kadar şey duydum.

Şu anda kafam başka bir yerde. Başka birinde.

"Tanrı aşkına, içeri gir de eve gidebileyim. Senin psikopat kışından bıktım artık," diye tersliyor Sparks, yüzümün önünde küçük bir el sallayarak.

"Parmaklarını kırmamı istemiyorsan ellerini kendine sakla," diye tehdit ediyorum, hâlâ arabanın camından dışarı bakıyorum.

"Parmaklarımı kırarsan, ben de seninkileri kırarım."

Başımı çeviriyorum ve siyah lekeli kaşlarına bakıyorum. "Dene bakalım."

Elimi orta konsoldaki smoothie'ye dolayarak kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Sparks arabayı sürmeden önce hiçbir şey söylemiyor.

Spor salonunun kapısının üzerinde aptal bir zil var ve ben içeri adım attığımda tıkırdıyor. Onu bulana kadar inşaat bantları ve elektrikli el aletlerinden oluşan karmaşayı araştırıyorum.

Bir hafta önce ayrıldığımdan beri ilk kez kalbimin atışını hissediyorum.

"Noah!" diye bağılıyor derme çatma boks ringinden.

Boks eldivenleri uçararak yere düşüyor. Geniş, gümüş gözleri parlıyor ve bana doğru koşmaya başlarken pembe dudaklarında bir sırıtış belirliyor. Uzun ve istikrarlı adımlarla aradaki mesafeyi hızla kapatıyor.

Kollarıma atladığında sallanmama izin vermiyorum. Ona çok alışmıştım. Bu harekete. Son iki ayda beş kez onu terk ettim. Beşinde de döner dönmez koşarak yanıma geldi.

"Tinsley."

Yüzünü boynuma gömüyor. Başının arkasını kucaklıyorum ve elimi sırtında gezdiriyorum, strafor smoothie bardağı teninden zar zor kaçıyor.

"Seni özledim," diye iç geçiriyor.

"Şimdi buradayım. işin ne zaman bitiyor?"

Geri adım atarak dayanıksız spor sütyeninin askılarını düzeltiyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Gözlerim ona yukarıdan aşağıya bakmamak için harcadığım çabayla zorlanıyor.

"Öğle yemeğine kadar yaklaşık bir saatim daha var. Burada mı kalacaksın yoksa eve gidip dinlenecek misin? Yorgun olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Baban burada mı?"

Bir kahkaha attı. "Hayır. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Bu konuda ustalaştığım için memnuniyetimi iyi saklıyorum. Babası benden nefret ediyor. Nedeni ne olursa olsun. Muhtemelen onu ondan alabilecek tek kişi olduğum için ve o da bunu bildiği için.

Ergenliğimizden beri deniyorum. gün başaracağım.

"Ben kalacağım."

İşildiyor ve gülümsemesine dokunmamak için parmaklarımı kıvırıyorum. "Yaşasın! Pekâlâ. Lütfen inşaat işçilerini korkutmamaya çalışın. Bugün çok iyiler."

Onlara bir bakış, çalışmaktan çok sütyeninin arasından çıkan meme uçlarını izlemekle ilgilendiklerini gösteriyor. Onlara bakarken gözlerimde bir uyarı parlıyor ve bir süre sonra işlerine geri dönüyorlar.

"Doğru. Bir rulo," diye homurdandım.

"Eşeklik etme. Ara vermeden önce sadece birkaç dakikam kaldı. Beni bekler misin?"

"Önce smoothie'ni iç," diye emrediyorum, küçük bir yudum sonra mindere geri dönebilmek için bana geri vermeye çalıştığında. "Hepsini iç."

"Bana patronluk taslamaya devam edersen, onun yerine kafana dökeceğim."

Ağzımı kapalı tutuyorum ve o dudaklarını pipetin etrafına bok gibi pahalı mango içeceğini büyük yudumlarla içiyor. Tatmin duygusu içimi kaplıyor.

Bir avuç dolusu yutkunduktan sonra, hastalıklı bir gülümsemeye bardağı göğsüme doğru itiyor. "Mutlu musun baba?"

"Evet."

Gözlerini devirmesi tamamen oyun ve ben de onunla oynamak istiyorum. Ama bu akıllıca değil. Kabul edilebilir değil.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve onun yerine başparmağımın kalan derisini koparıyorum.

"İşe geri dönüyorum. Smoothie için teşekkürler."

"Bir partnere ihtiyacın var mı?" diye sorduğumda, onun dokunma mesafesinde olmadığı düşüncesinin verdiği o tanıdık sağlıksız çaresizlik hissi içimi parçalıyor.

"Bana karşı yumuşak davranıyorsun. Yine," diye tersledi Tinsley, gözleri hayal kırıklığıyla dolmuştu.

Bir sonraki yumruğu bağırsaklarıma ciğerlerimi ele geçirecek kadar sert vuruyor. Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve duruşumu değiştiriyorum, böylece aynı noktaya iki kez temas edemiyor.

Ben karşılık vermeyip onun yerine bir sonraki hamlesini beklemeyi tercih edince dudaklarından bir hırıltı dökülüyor. Eldivenli ellerini kalçalarına vururken öfkeden kuduruyor.

"Bana her seferinde vurmayı reddederken neden seninle antrenman yapmakla uğraşıyorum bilmiyorum! Bir kum torbası senden daha iyi bir partner olurdu."

İfademi boş tutuyorum. "Elbette, git somurt."

Tinsley küçüklüğünden beri boks yapıyor. Bunun için babasını suçluyorum. Ama yıllarını bu gülünç derecede pervasız sporu mükemmelleştirmek için harcadı ve en iyinin iyisi oldu. Benim dışımda kimseye bir şey anlatamaz. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını kimse tahmin edemez.

Ben farklıyım.

Onu kendisinden daha iyi tanıdığımı söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Her zaman bir sonraki hamlesini tahmin edebildim.

Gözbebeklerinin sıkışması, kolu fırlamadan yarım saniye önce beni sağa savurdu. Eldiveni havadan başka bir şeyi kesmediğinde dişlerinin arasından hava tükürüyor.

"Sen pis bir dolandırıcısın, Noah Hutton."

Bunu inkar etmiyorum. Gözlerim saate kayıyor, babasının içeri girmesinin an meselesi olduğunu biliyorum. O zamandan çok önce gitmiş olmak istiyorum. "Sana vurursam gidebilir miyiz?"

"Evet, tamam. Ama bir şeyler içmeden eve gitmeyeceğim. uygun bir maç."

Acı içinde kabullenmiş gibi başımı sallayarak kollarım önümde pozisyon alıyorum. Sırıttıyor, yırtıcı bir şeye dönüşmeden önce bakışlarında zafer parlıyor.

"Acıyacak," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Sadece savunmamı aşabilirsen."

Ben asla yapmam. Bir sonraki yumruk dizim -bana öğrettikleri- onunkilerle kıyaslanamaz bile. Sanki bir sineği uzaklaştırır gibi kolayca engelliyor. Bu lanet sporu yeterince , kendimden utanırdım.

Bugün, ringde onu tatmin etmek için fazla bir şey gerekmiyor. "Sonunda," diye homurdanıyor.

Ter her yerine yapışıyor. Kendime istediğimi vermemek ve onun vücuduna aval aval bakmamak olması gerekenden daha zor. Onu sürüklemenin sonuçlarını umursamamalıyım.

Gözlerim onun kıvrımlarında geziniyor ve sonunda içimde açlığı tatmin ve eğer başka biri olsaydı, hiç umurumda olmazdı. Ama Tinsley herkes gibi değil. O tamamen kendine ait bir şey. Kılık değiştirmiş bir iblis tarafından bakılamayacak kadar değerli bir melek. Bu yüzden, ben de eldivenlerimi çıkardım ve kauçuk zemine bakarak uzaklaştım. "Turun ne zaman başlayacağını biliyor musun?" diye sesleniyor.

Arkamda.

Kaygan parmaklarımla başımdan çekip yüzümü ve boynumu silmek için kullanıyorum. Kaşlarımın çatıklığı geçmiyor. "Üç haftadan biraz fazla oldu."

Bir duraklama. "O kadar da uzun değil." "Benimle geliyorsun."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki? Henüz programımı almadım. Hunter'ın sadece bir avuç dövüşü var."

Doğru. Yeni menajeri/eğitmeni.

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. Yine bu lanet tartışma. "Her şey yoluna girecek."

Bana doğru yürüdüğünü duyduğumda omurgam sertleşiyor. İç çekiyor ve bir süre sonra omzuma dokunuyor. Dokunduğunda çenemi sıkıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Her zaman öyle.

"Elimden geldiğince seninle olacağım, tamam mı? Ayrıca benden bıkmayı da istemeyiz."

"Senden bıkacak olsaydım, çoktan bıkmış olurdum."

Ona bu kadar bağlanmak istediğimden değil. Bunu hiç istemedim. Ona olan bu bağımlılığımı hiç istemedim. Sanki evren onu bana vererek geçmiş yaşamında yaptığı bir şey için onu cezalandırıyormuş gibi oldu. Başka bir açıklaması yok.

O benim kurtuluşum olabilir, ama ben onun lanetiyim. Her zaman da öyle olacağım.

"Doğru, sanırım" diye mırıldanıyor, elini sırtımdan çekip önüme geçiyor ve kalçalarımın üst kısımlarına dokunmaya başladığımda bileğimi kavlıyor. Parmakları parmaklarımla kalınlığına ancak dokunabiliyor ve içimi hastalıklı bir tatmin duygusu kaplıyor.

Ellerimize bakıyorum, dokunuşunun sıcaklığı bilek kemiğime sızıyor. "Seni orada istiyorum. Beni bir daha sensiz bırakma." Sözcükler hırçın, duygularım çok açıkta.

Tinsley bana göz kırpmıyor, gümüş rengi gözleri nefret ettiğim bir şekilde sempati ile parlıyor. "Önümüzdeki birkaç haftanın tadını birlikte çıkaralım, olur mu?" diye çabucak teklif ediyor, azalan sabrımı kaçırmadan. "Seni oynarken görmeyi özledim ve sanırım evdeyken de buralarda oynayacaksın, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Eğer , sıkılacağım. Ve sıkıldığımda . . .
. Hiç hoşuma gitmiyor. Müzik kafamı boşaltıyor. Dünyayı sessizleştiriyor.

Bana gülümsüyor ve bir adım geri çekilerek elimi bırakıyor. "Harika. Ben duş alacağım, sonra eve gidebiliriz? Hediye getirdin, değil mi?"

"Evet. Seninle burada buluşuruz."

Başını sallayarak ve adımlarına yeni bir güç katarak kadınların soyunma odasına doğru ilerliyor ve gözümün önünden kayboluyor. İçimdeki her içgüdü onu takip etmek ve güvende olduğundan emin olmak için bağırırken, orada uzun süre durup duşları gizlediğini bildiğim duvara bakıyorum. Bu sahiplenici, saçma. Benim yüzümden. Onu koruma dürtüsünden asla kurtulamadım. Onu kendimden korumak söz konusu olduğunda bile.

Bu yüzden beni duşa davet etmedi. Neden hiç davet etmedi ve etmeyecek. Tinsley için tek tehlike benim, yine de bu tehdidi ortadan kaldırmaya asla istekli olmayacağım.

3

TINSLEY

KİMSEYİ ŞAŞIRTMAYACAK ŞEKİLDE, JOSH'I KANEPEDDE SIZMIŞ BULDUK. Eve gittiğimizde. Kıyafetlerinden yayılan ter, içki ve midemi bulandıran başka bir şeyin kokusu havayı dolduruyor. Burnumu kırıstırıyorum ve Noah'yı kapının önünde bırakıyorum, parçalarımı kusmadan önce oda arkadaşımızdan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Acı dolu bir inilti ve ardından bir gümbürtü duyduğumda aniden duruyorum. Dönüp, gördüğüm manzara keskin bir nefes alıyorum. Noah, Josh'u kanepeden çekip almış ve onu yere yığılmış, şok içinde soluk soluğa bırakmıştı. Noah ürkütücü bir sakinlikle onun önünde çömeliyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bırak onu," diyorum yorgun bir nefesle. Eğitimle geçen bir günün ardından isteyeceğim son şey, Josh bunu hak etmiş olsa bile, ikisini ayırmak zorunda kalmak.

Ayrıca, yeni hediyemi bir kenara koymak istiyorum. Zarif altın zincir şortumun cebinde ağır bir şekilde duruyor ve onu Noah'nın yıllar boyunca bana aldığı mücevher koleksiyonuna eklemek için can atıyorum.

Noah gözlerini kaldırıp bana bakıyor, yüzü bomboş. Sonra başını sallayıp tekrar Josh'a bakıyor.

"Am ve kush gibi kokuyorsun. Sana o boku buraya getirmemeni söylemiştim," diyor, kelimeler acı ve soğuk.

"Onu buraya ben getirmedim. Hiç amcık görüyor musun, göt herif?" Josh ukalalık ediyor, bir eliyle gözlerini ovuşturuyor. Sırıtarak ekliyor, "Ve Tinsley'i kastetmiyorum."

Noah'nın çenesi titriyor. Parmakları dizlerini tuttuğu yerde kıvrılıyor. "Umarım ondan am diye bahsetmiyorsundur."

Gözlerimi deviriyorum, nefes alıyorum. "Josh, gidip duş alabilir misin lütfen? Gerçekten leş gibi kokuyorsun. Oturma odasının her yeri kokuyor."

Homurdanıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor, dengesini sağlamak için çok fazla mücadele ediyor. Onu evimizden çıkarıp kendi evine götürmemiz gerekiyor. Ama bu tek başına hayatta kalabilir mi? Eminim burada onunla birlikte olmamız tamamen kaybetmekten alıkoyan tek şeydir. "Teşekkürler için ve UYANMA Ara, Anne ve Baba," diye mırıldanıyor. Uzaklaşırken ayaklarının üzerinde sallanıyor ve Omuz içine ve duvar önce kayma içine ve Banyo.

Noah, "Gitmesi gerekiyor," diye anons eder.

"Oda arkadaşı arayan birini bulabilir miyim diye bakacağım. Onu kanatlarının altına falan alırsan iyi olur. Belki bir arkadaşına ihtiyacı vardır."

"O berbat durumda. Bu benim sorunum değil."

"Belki de olmaz. Ama yapılacak en iyi şey bu olurdu."

"Ben iyi biri değilim," diyor.

"Hayır mı? Bana karşı iyisin."

Kara bir kahkaha atıyor. "Öyle ?"

Kaşları çatıldı. "Evet. Hayır mı?"

Titreşimlerin kesik kesik ritmi dikkatimizi sehpaye çekiyor, Josh'u koltuktan kaldırmadan önce telefonunu oraya koymuş olmalı. Camın üzerinde sekiyor ve kimin aradığını görünce boğazımda bir yumru oluşuyor.

Sanki bedenim bunun onu üzeceğini biliyormuş gibi gözlerim yeniden Noah'ya kayıyor. Telefona hançer gibi bakarken yüzündeki öfke ve hayal kırıklığı karışımı ifade haklı olduğumu doğruluyor.

"Buna cevap verecek misin?" Yumuşakça sordum. "Hayır."

"Yapmamı ister misin? Belki önemlidir." Babası genellikle önemli olmadıkça onu aramaz, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

İfadesini sertleştiriyor, duygularını tekrar kilitliyor ve şöyle diyor: "Cevap ver ya da verme. Ama onunla konuşmayacağım." Ve sonra gitti, hışımla gözden kayboldu. Birkaç vuruş sonra yatak odasının kapısının kapandığını duyuyorum ve sonra telefona koşuyorum.

Sesli mesaja geçmeden önce aramayı cevaplamayı başarıyorum. "Noah'ın telefonu."

"Merhaba Tinsley," diye cevap veriyor Noah'nın annesi Ava, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

Oakley'nin değil de onun sesini duyunca şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak boğazımı temizledikten sonra, "Merhaba Ava. Noah şu anda meşgul ama seni aramasını sağlayabilirim. Sadece önemli olabilecek bir aramayı kaçırmak istemedim."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin, tatlım. Kocamın telefonundan aramanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama benimkini otelde bırakmıştım ve oğlumu özlüyordum.

Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eğitiminle meşgul olduğunu biliyorum." Ava Hutton tanıdığım en tatlı kadınlardan biri ve bu da buna inanmamın nedenlerinden sadece biri. Noah babasıyla ve dolayısıyla ailesiyle arasına mesafe koymak için ne kadar mücadele etse de, Ava bu engelleri aşmaya çalışmaktan asla vazgeçmiyor. Oğlu onun çabalarını görmüyor olabilir, ama ben görüyorum ve dikkatini çekebilmek için çok uğraşıyorum. Onu ne kadar incittiğini biliyorum.

onunla yakın bir ilişkim var.

"Otel mi? Siz ne ?" Oğlunun onu aramaktan neden kaçındığından başka bir şeye odaklanarak soruyorum.

"Oakley'nin nasıl bilirsin. Bizim için sürpriz bir kaçamak planladı. Dün Palm Springs'e vardık."

Kalbim ısındı. "Bu harika. Çok eminim. Palm Springs benim en sevdiğim yerlerden biri. Palm Springs

Plajlar için ölünür."

"İşte tam da bu yüzden burayı seviyoruz. Belki bir gün bir tatil evi satın alırız. Toronto'daki dairemizi aldıktan sonra tabii ki."

"Burada bir daire mi satın alıyorsunuz?" Şaşırarak kekeledim.

Bu benim için yeni bir haber. Noah biliyor mu?

"Bunu tartışıyorduk. Noah'dan bu kadar uzakta olmak zor. Onu sık sık görme şansına sahip olmak beni çok mutlu . İkinizi de görmek."

Burada daha sık bulunmalarının Noah için ne kadar kötü olabileceğini hayal etmeye başladığımda ayağım yere vurmaya başlıyor. Ama aynı zamanda belki de ne kadar iyi.

"Alışverişe başladığınızda bize haber vermeniz gerekecek. Arayışınızda size katılmayı çok isterim. Eminim annem de."

"Bu harika bir fikir! Bunu bir gün yapabiliriz," diye övünüyor.

"Tabii ki."

"O zaman gitsem iyi olacak. Lütfen Noah'ya onu sevdiğimi ve yakında onunla konuşmak istediğimi söyle. Onu özlüyorum."

"O da seni özliyor ve seviyor, Ava."

Sesini duyduğumda göğsüm daralıyor. "Yakında konuşuruz, tatlım."

Telefonu kapattık ve ben de telefonu tekrar sehpanın üzerine koydum. Umarım oğlunu da onu görmeye ikna edebilirim. Birlikte zaman geçirmeyi hak ediyor. İkisi de hak ediyor.

"Şimdiye kadar hazırladığı tek şey bu mu?" Noah dizüstü bilgisayarına kaşlarını çatarak bağılıyor. Babamın ve Hunter'ın bana daha önce gönderdiği program ona sırtarak geri dönüyor ve onu bir tepki vermeye zorluyor.

Saat gece yarısını geçti, ama ikimizin de uykusu hiç olmadı. Geç saatlere kadar ucuz, ikinci el kanepemizde korku filmi izlemek bizim tarzımız.

"Geçen yıldan daha yoğun olacağım. Endişelenme," diyorum ona. "Endişelendiğim şey bu değil."

"O zaman nedir?"

"Turnede olacağım. Turnede olacağız. Tüm dövüşlerinizi planlamış olmalı ki neye hazırlanacağımızı bilelim."

Hatırlatmaya gerek yok. Unutmuş olamam ki.

Noah'nın ani şöhret macerası hepimiz için bir öğrenme eğrisi oldu. Onunla gurur duyuyorum, çok gurur duyuyorum, ama zor oldu. Uzakta geçirdiği onca zaman, yoğun programı. Alışması gereken çok şey var.

Noah ilk başta bunu istemedi - gerçekten isteyip istemediğini hala bilmiyorum - ama Reggie Beckett gibi tanınmış ve saygı duyulan bir müzik yapımcısı size bir şans teklif ettiğinde, onu geri çevirmezsiniz. Kısmen benim etkim oldu ama çoğunlukla Adalyn'in eseriydi.

Noah'nın küçük kız kardeşi, onun sosyal medya fenomeni olarak adlandırdığı ama benim tam anlamıyla bir baş belası. İnternette güzel bir yüzden çok daha fazlası. Ve bunu, Reggie'nin müzik yeteneğini dünyaya göstermeyi ne kadar hak ettiğini bilerek, bağlantılarını Noah ile temasa için kullandığında her zamankinden daha fazla kanıtladı.

Gerisi tarih oldu.

Uzun bir nefes veriyorum. "Tamam, bu doğru. Ama boks böyle bir şey. Bu yüzden seninle gelmeye söz vermedim. Dövüşler her yerde olacak."

"Tanrı aşkına, sadece gel. Bu işi yürütebiliriz. Bu tartışmadan bıktım."

Ona ters ters baktım. "Bunu bir tartışmaya dönüştürmeyi bırak o zaman. Senin peşinden gelmek için kariyerimi riske atmayacağım. Sen benim en iyi arkadaşımsın, neden bunun adil bir seçim olduğunu düşünüyorsun?"

Parmaklarını saçlarına doluyor ve saç tellerini çekerek onları kıvırıyor. Bacaklarını kanepeye iyice açmış, gözleri öfkeyle dolup taşıyor ve çenesini öyle bir ki tehlike çıgıkları atıyor. Tehlike, alnına dövme olarak işlenmeli. Onu iyi tanımayanlar için bir uyarı işareti. Neyse ki ben o insanlardan biri değilim.

Noah beni hiç korkutmadı.

Ona doğru eğildim ve elimi sıkıgı kalçasına koydum. Kot pantolonundaki yırtıklarla oynarken parmaklarım çıplak tenine değiyor. Dümdüz karşıya bakıyor, tamamen sessiz, kaskatı kesilmiş.

"Adil olmak benim için hiçbir zaman önemli olmadı," diyor, her kelimesi bir öncekinden daha gergin.

"Artık öyle olmalı. Beni takip etmeni istesem turu iptal eder misin?"

"Evet."

Başımı arkaya eğip tavana bakarak inliyorum. "Aradaki fark, senden bunu benim için yapmanı asla istemeyecek olmam." Tartışmaya başladığında sözünü kesiyorum. "Bak, bu sadece birkaç kavga. Turda kaç durak var, yirmi mi? Onlara da geleceğim. Her birine."

"Yirmi bir."

Bıkkınlıkla nefes veriyorum. "Noah."

"Tamam."

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak ona bakarken kaşlarım saç çizgimle buluşuyor. "İyi misin?"

O Omuz silkiyor, aniden tamamen umursamaz. Tavrının bu kadar çabuk değışmesi sinir bozucu.

"Artık bu konuda tartışmak yok mu?"

Ben soruyorum. "Bitti."

Kollarını göğsünde kavuştururken yüz ifadesinde ne düşündüğüne dair bir ipucu arıyorum ama hiçbir şey bulamayınca şaşırmıyorum. Hiçbir şey. Bir. Lanet. Bir şey.

"Mükemmel o zaman. Böylece filmimizi huzur içinde bitirebiliriz."

Çenesini onaylarcasına eğiyor ve ekrana odaklanıyor. Ve böylece konuşma sona erer. Umarım

Güzel.

4

NOAH

TOPLANTI ODASI SICAK. ÇOK SICAK.

Birkaç çift göz beni izliyor. Meraklı, sinirli, endişeli. Korkmuş. Hâlâ benden ne çıkaracaklarını bilmiyorlar. Bu hoşuma gidiyor. Beni memnun etmek için daha çok çalışacakları anlamına geliyor. Benim başarımdan ne kadar kazandıklarını düşünürsek, bu adil.

Bu odada olmak yorucu. Bir müdürüm varken neden bu toplantılara katılmak zorunda olduğumu bilmiyorum. Bu onun sorunu olmalı.

"Şu ana kadar birkaç müzik festivali ve açılış gösterileri dahil olmak üzere yirmi bir tarih belirledik, ancak önümüzdeki birkaç gün içinde biletler piyasaya çıktığında ve belirli şehirlerdeki talep hakkında daha iyi bir fikir edindiğimizde, her zaman yeni tarihler ekleyebiliriz. Herkes hemfikir mi?" diye soruyor Swift Edge Productions'ın sahibi ve CEO'su Garrison Beckett.

Anlaşmış gibi sesler çıkarıyorlar. Ama aksini düşünseler ona gerçeği söylerler miydi? Bu insanlardan bir tanesinin bile patronuyla aynı fikirde olmama cesareti var mı?

Bacaklarımı önüme uzatıyorum ve odanın önündeki panonun tarihlerin ve ilgili şehirlerin listesini gösterecek şekilde değişmesini izliyorum. Daralan gözlerle, Garrison'ın sözünden dönüp dönmediğini kontrol etmek için hepsini gözden geçiriyorum.

Yapmadığını teyit ettiğimde içimde onay kurtları dolaşıyor. Tinsley'nin geçen hafta programında gösterdiği her dövüş bir şova denk geliyor. Hunter'a diğerleriyle eşleştirmesini söyleyeceğim.

Garrison siyah gömleğinin manşetini düzeltiyor ve başını sallıyor. "Harika. Küçük bir tur iyi bir ilk adım olacaktır. Genelde bu bilgileri daha erken bir zamanda kamuoyuna duyurmak isteriz ama şartlar bu sefer buna izin vermedi. Mekânlar bu kadar açık olduğu için şanslıyız." Son iki cümle doğrudan bana söylenmişti ama ben onun sert bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. İsteklerime boyun eğmesini talep ettiğim için üzgün değilim.

Ya benim için randevuları ayarlayacaktı ya da sahneye çıkmama riskini alacaktı. İkimiz de biliyoruz ki bu ortaklığı kaybetmekten korkan ben değilim.

"Tüm bu bilgiler gelen kutuma gönderildi mi?" Sparks yanımda soruyor.

Garrison ona bakar, ona karşı hissettiği kızgınlık çok açıktır. Bunu saklamaya zahmet etmiyor. Ona saygı duymaması beni rahatsız ediyor.

Çünkü bu sektörde genç ve deneyimsiz. Ama ben de öyleyim. Tecrübe eksikliğini zekâsı ve cesaretiyle telafi ediyor. Takım elbiseler ve astarlı cepler onu korkutmuyor.

"Evet. Çoktan orada olmalıydı." Tekrar odanın etrafına bakar. "Bu tarihlerle ilgili sorunuz var mı?"

Sparks tekrar konuştuğunda sırtışıımı bastırıyorum. "Noah'ın kendi otobüsü olacak, doğru mu?"

Garrison, "Otobüsü grupta paylaşması konusunu zaten konuşmuştuk," diye yanıtlıyor.

"Ve onun da kendine ihtiyacı olduğunu biliyorsun."

"Paylaşmak işe yaramaz Garrison," diye ekliyorum destek olarak.

Garip renkli gözlerinde kızgınlık parlıyor. Kahverengi mi yoksa yeşil mi? Baktan bir bataklığa benziyorlar.

"Turne, siz ve grup için iki ayrı otobüse sahip olacak kadar büyük bir kapasite değil. Bu benim için

kımıldamayacak."

Şimdilik.

"Kes şunu, Sparks," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, o tartışmaya başladığında.

Bana bakıyor, emin olup olmadığını sorar gibi kaşlarını kaldırıyor. Başımı salladım.

"Tamam. Geri döneceğiz," diyor Garrison'a.

Onu başından savar ve ellerini kalçalarına koyar. Uzun boylu, sıska, kibirle dolup taşan bir adam. Belki de bundan sonra ona String Bean demeliyim. Bundan nefret eder. Bu onu birkaç basamak aşağı indirebilir.

"Eğer başka sorusu olan yoksa, şu konuya geçebiliriz
."

Kendimden geçiyorum. Bu turnenin lojistiği benim için önemli değil. Sevdiğim müziği çalmak için para almak, çılgılık atan insanlara ve kişisel alan eksikliğine değmiyor ama Tinsley'nin beni her izlediğinde yüzündeki ifade değişiyor. Bunu onun için yapıyorum ama o bunu bilmiyor. Hayatımı bu şirkete devretmeyi neden kabul ettiğimi ya da onun için olmasa kendimi neden rahatsız edici pozisyonlara sokmaya devam ettiğimi düşündüğünden emin değilim.

Bir gün anlayacaktır. Anlamayacak kadar zeki. Asıl soru, onaylayıp onaylamayacağı. Büyük ihtimalle onaylamayacak.

Aklıma otobüs meselesi geldi. Onun grupla aynı otobüsü paylaşmasına asla izin vermem. Onlar gürültücü, saldırgan seks bağımlıları. Turnede bulacakları alkol ve uyuşturucunun onun yaşam alanında yeri yok. Otobüse sarhoş ya da kafası güzel gelen ilk kişiyi öldürürüm. Garrison gerçekten vicdanında bir ölüm istiyor mu?

"Noah."

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim o kadar kuru ki yanıyorlar. Sparks , elinde kalın klasörler var. Ben şimdiki zamana o gözlerini deviriyor.

"Toplantı tamamlandı. Reggie seni stüdyoda bekliyor," diyor.

Ayağa kalkıyorum, odaya göz atmadan önce sırtımı esnetiyorum. Her yer boşalmış. Garrison kapı aralığında oyalanıyor, sabırsızlıkla saatini kontrol ediyor.

"Gidelim," diye mırıldandım.

Sparks önümde ilerliyor, bana yol gösteriyor. Yanından geçerken Garrison'a ters ters bakınca ona olan saygım biraz daha arttı. İnanmayan bir kahkaha atıp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Boğazını temizlediğinde, Sparks ve ben durduk, ne söylemek istiyorsa onu bekliyoruz.

"Sonra konuşuruz, Noah. Sen gitmeden önce her şeyin tamamlanması gerekiyor. Dağınıklıkla işim olmaz. Özellikle de turnede."

Sesindeki küçümseyici ton sinirlerimi bozuyor. "Peki," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Tamam," diye tekrarlıyor. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Koridorda ilerlemeye devam etmeden önce cevap vermedim. Bu Sparks'ın işi.

BEN ASLA BİR GRUP İSTEMEDİM. Elbette bir gruba ihtiyacım vardı ama bu, tanımadığım ya da tanımak istemediğim bir grup insanın işime burnunu sokmasının çok can sıkıcı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hayatıma daha fazla insan sokmak işkence gibi geliyordu. Bir ceza gibi. Geçtiğimiz birkaç ay içinde bunun tam da böyle olduğu kanıtlandı.

Her şey Josh ve onun beceriksizliği ve çocukça davranışlarıyla başladı. Sparks'a onu değiştirmesini söylemeden önce iki hafta boyunca benim bas gitaristim sayılmazdı. O da hayır dedi ve o zamandan beri o sinir bozucu heriften kurtulamadım. Evimde yaşıyor, Tanrı aşkına.

Sonra davulda Justice ve elektro gitarda Dagger var. Ayakta durmaları Josh'tan daha kolay, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Justice provalara hep geç kalır çünkü

Kızını tek başına büyütüyor ama sessiz. Dagger'ın egosu onu özlemine çektiği solo kariyerine taşıyacak kadar büyük. Bize itiraf etmiyor ama benim sahip olduğum şeyi istiyor. Ona iyi şanslar.

Stüdyoya girdiğim anda Dagger'ı çoktan ses kabinde gitarını akort ederken buluyorum. O şeyi tutuş şekli bana samimi geliyor. Gitarım elimdeyken ben de büyük olasılıkla aynı şekilde görünüyorum.

Söz konusu gitarın eksikliğini hatırlayınca parmaklarım ceplerimde kıvrılıyor. Reggie'ye göre kayıt yaparken ona ihtiyacım yok. Bu yüzden bir grubumuz var, diyor bana her gizlice sokmaya çalıştığım. Neden Dagger'ın yerini alamayacağımı anlamıyorum. Zaten ondan daha iyi çalışıyorum.

Ses tahtasının üzerine eğilmiş, kaplan çizgili fötr şapka takan kır saçlı adam Reggie'nin ta kendisidir. Kayıt günlerinde stüdyoya gelen ilk kişi asla o olmamıştır.

"Neden buradayım, Reggie? Rolümü tamamladığımı sanıyordum."

Varlığım onu şaşırtmadı. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sırtıyor. "Sadece seni görmek istesem olmaz mı?"

"Arkadaşlığımdan bu kadar mı hoşlanıyorsun?" Ben deadpan.

Gülüştü sertti. Adamın ne kadar çok güldüğünü bilmesem, hiç gülmediğini düşünebilirdim. "Senin kadar neşeli birini bulmak zor evlat."

"Eminim."

Tekrar gülüyor ve ayağıyla yanındaki sandalyeyi itiyor. "Otursana."

"Önce neden burada olduğumu söyle."

"Her zaman çok ciddisin. Sadece senin için bir şeyler çalmak istiyorum."

"Tamam." Sandalyeye oturup sırtımı kucaklamasına izin veriyorum. Ayak bileklerimi çaprazlayarak beklentiyle ona bakıyorum.

Panoya doğru eğiliyor ve interkomu kullanarak Dagger'a bir dakika daha beklemesini söylüyor, ardından parmaklarını yine şaşırtıcı bir ustalıkla düğmelerin üzerinde gezdiriyor. Ağır bir ritim odayı dolduruyor ve ardından benim sesim geliyor.

Yeni şarkının içine düşüyorum, ezberliyorum. Her notayı, ritmi ve nefesi. Ruhumda dönüyor, ardında bir parmak izi bırakıyor. Onay içimde yanıyor, beni aydınlatıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, parmaklarım sandalyenin kollarında ritimle dans ediyor. Bunu canlı çalmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum, gitarım ellerimde, kalabalık kükrerken teller parmak uçlarımda kopuyor. Bu elektrik. En iyi duygu.

"Böyle düşünmene sevindim. Garrison'ın bunu set listesine eklemesini istiyorum."

Başımı salladım. "Güzel."

"Henüz bir isim
bulamadın mı?"

"Hayır."

Omzumu okşuyor ve şarkı . "Yapacaksın. Yapar yapmaz bana haber ver, ben de bitmiş parçayı göndereyim."

"Evet. Dagger neden burada?"

Camın arkasından bize bakıyor, kaşları çatık, kıskançlıkla dolu. Sırıtıyorum, başımı eğiyorum. Gitarını sıkıca kavırıyor, parmak uçları bembeyaz.

"Yeniden kaydetmesini istediğim birkaç vuruş vardı." Reggie, Dagger'ın hoparlöründen konuşur. "İkinci dizeden hemen sonra başla, bu sefer daha yavaş."

Dagger rahatlayıp müziğe dalmadan önce çenesini hafifçe sallayarak başını sallıyor. Kısacık kesilmiş saçları sakalıyla birlikte yeniden uzamaya başlamış. Umursamadığım bir şekilde kaba görünüyor. Yine de hepsi rol icabı. Bundan eminim.

"Bu sabah Josh'u gördün mü? İki saat önce burada olması gerekiyordu," diyor Reggie.

"Hayır."

Ben ayrıldığımda ya gitmişti ya da uyuyordu. Kapısı kapalıydı ve evde olup olmadığını öğrenmek için kapıyı çalmayacaktım. O benim sorumluluğumda değil.

"Onun için endişeleniyorum."

"Herkes için endişeleniyorsun. Buna bir son vermelisin," diye mırıldandım.

Bana bakıyor ve bakışlarındaki sempati midemi bulandırıyor. İçimdeki karanlık beni ele geçirmeye çalışırken kaskatı kesiliyorum ve ondan zihinsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

"Hayatındakiler için endişelenmek kötü bir şey değil," diyor bana yumuşak bir sesle. Bu ses tonundan nefret ediyorum.

Kimsenin benim için üzülmesi için bir sebep yok. Bana bu iğrenç sempatiyle bakmak için. Bu şekilde olmayı ben seçtim. Çoğu insan bende bir sorun olduğuna kendini ikna etmiş gibi görünse de, hikayenin tamamı bu değil. Ben böyle olmak istiyorum. Kimseyi umursamamak istiyorum. Neden isteyeyim ki? Tinsley'e üzerimde bu gücü zaten verdim. Küçük ilgi rezervim tükendi.

Bunu hiç kimseden saklamadım. İçimde kendileri için alabilecekleri bir şey bulamadıklarında hayal kırıklığına uğrarlarsa bu onların suçu.

"Yapma," diye tükürdüm.

Masum numarası yaparak göz kırpmıyor. "Ne yapmayayım?"

"Bana kırıkılmışım gibi davran. Babamdan yeterince gördüm bunu."

"Ne demek istiyorsun?"

Hemen yanlış bir adım attığımı anlıyorum. Kilitli tutmam gereken bir kapıyı açtığımı.

Vücudumun bir sandalyeden kalktım ve o "Gitmek zorunda değilsin Noah. Özür dilerim, haddimi aştım."

"Şarkıyı set listesine al, Reggie," diye soğukkanlılıkla emrediyorum ve sonra kapıdan çıkıyorum.

Eğer danışmanlık almak isteseydim, çocukken babamın beni götürdüğü beş terapistten birinde kalırdım. Şimdi tek istediğim altın kızımı görmek. İçimdeki canavarı ele geçirmeden önce sakinleştirebilecek tek kişi o.

5

NOAH

BEN SALONA GİTTİĞİMDE BRADEN, TINSLEY İLE RINGDEYDİ.

Adam kızın üzerinde yükseliyor, kıza doğru sayı dizilerini bağırırken ellerinde bekleyen pedler var. Kızı onun komutları doğrultusunda vücudunu her yöne savuruyor ve yumrukluyor, gözleri konsantrasyonla kısılmış.

Bu Tinsley'in en saf hali. Sert, dikkat çekici, korkusuz. Dudaklarından çıkan her keskin nefes mükemmel zamanlanmış, omuzlarının yükselişi ve düşüşü sabit. Neredeyse insanüstü görünüyor.

Kollarımı kavuşturup dans etmelerini izliyorum, bakışlarım Tinsley'den hiç ayrılmıyor. Benim dışımda biriyle antrenman yapmasından dolayı içimi kemiren kıskançlık duygusuna rağmen araya girmiyorum. Varlığımı belli etmiyorum. O kendi alanında olamaz.

Yaşına rağmen babası ona gayet iyi ayak uyduruyor. Bu çok sinir bozucu çünkü onun kızı tarafından dövülmesine tanık olmayı çok isterdim. Eminim o da hala kızının beni döveceği gün için dua ediyordur. Aramızdaki hoşnutsuzluk, başka bir şey istemeyecek kadar yoğun ve sonsuz.

Onun için ne zaman başladı bilmiyorum. Ben doğduğum anda mı yoksa babam benden nefret etmeye başladığı anda mı? Ne olursa olsun babamın bir rolü olduğuna şüphe yok. Yıllardır arkadaşlar. Aralarında bir şey olmadığını varsayıyorum.

Annemle Tinsley'nin annesi Sierra arasında olandan çok daha fazla sır var aralarında.

Bunların hiçbirisi önemli değil. İstediğim tek onay Tinsley'nin onayı.

"Güzel! Biraz ara ver ve su iç," diyor Braden, Tinsley'nin omzuna vurarak.

Tiny ellerini kalçalarına koyup gülümsüyor ve iplerin arasından kayıp eğitim platformundan atlamadan önce bir kez başını sallıyor. Nefes almaya çalışırken duruşu hafifçe kamburlaşıyor. Burada olduğumu fark ettiği anda göğsüm sıkışıyor. Gümüş gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesi parlak bir sırtışa dönüşürken canlanıyor.

"Hey!" diye sesleniyor ve beni kendisine doğru el sallıyor. Ne yazık ki Braden onun bakışlarını takip ederek beni beklerken buluyor. Kaşlarını çattı, çenesi gerildi.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak onlara doğru yürüyorum, ipleri kavradığımda duruyorum ve ağırlığımı onlara veriyorum. Tinsley'e bakıyorum, ona gülümsemesem bile onu gördüğüm için ne kadar rahatladığımı anlayabileceğinin farkındayım.

"Hey."

"Noah," diye homurdanıyor Braden, sanki hâlâ kızıyla yalnız kalmama güvenmiyormuş gibi aynı yerde durarak. En azından sağduyulu biri.

Eğer Tiny izlemeseydi, onu tamamen görmezden gelirdim. Ama onu üzmemek istemediğim için ona baktım ve zayıf bir "Braden" dedim.

"Vay be, havada çok fazla testosteron var. Kokuyor," diye homurdanıyor Tinsley.

Braden bıyık altından güler. "Kusura bakma tatlım. Sen mola verirken ben viziteye çıkacağım." Sessiz bir uyarıyla bana bakıyor.

"Kulağa hoş geliyor, baba."

Sonunda antrenman minderlerinde idman yapan iki adama doğru uzaklaşmasını izliyorum. Kulak misafiri olmaktan çıktığında, iplere sıkıca tutunup kendimi yukarı çekiyorum ve

onlar aracılığıyla. Tinsley'nin uzaktan bu kadar güzel olması endişe verici, ama yakından bakınca yıkıcı bir güzelliği var. Parmaklarımı kot pantolonumun ceplerine sokmadan önce sıkıyorum. Ona dokunmanın sırası değil. Buna hakkım yok.

"Bu sabah neler yaptın? Meşgul müydün?" diye soruyor.

Ona hemen cevap vermek yerine, platformda su şişesini arıyorum ve sonra sessizce alıyorum. Şişeyi uzattığımda gülümsemesi yumuşacıktı.

"Teşekkür ederim."

Boğazımın arkasından sert bir ses çıkarıyorum. "Bugün plak şirketiyle bir toplantı yaptım. Turne tarihleri belirlendi."

Nefesini içine çekiyor. "Ve?"

"Benimle geliyorsun." Bu kadar basit.

"Bunu daha yeni konuştuk," diye iç geçiriyor, sesi bitkin geliyor. Onu böyle görmek beni incitiyor. Bundan hoşlanmıyorum.

Durmadan önce ona doğru bir adım atıyorum, kontrol eksikliğimden dolayı hayal kırıklığına uğradığım için çenemi döndürüyorum. "Bunu senden tekrar talep etmiyorum. Sana gelebileceğini söylüyorum. Randevular işe yarıyor."

Bana bön bön bakıyor. "Bu bir tür hastalıklı şaka değil mi?" "Hayır."

Bir çıgılık ve sonra kollarımda, bir koala gibi bana sarılmış. Kalçalarını sıkıca kavrayarak onu yukarı kaldırıyorum, önümle aynı hizada oluşunun ve parmak uçlarımda altındaki sıcak teninin tadını çıkarıyorum. Bir iniltiyi yutarak, kulaktan kulağa öylesine saf bir mutlulukla sırtışını izliyorum ki neredeyse ben de ona katılacağım.

Benimle gelmeyi gerçekten istedi. Bu bir zorunluluk değil, benim için olduğu gibi gerçek bir gereklilikti. Nasıl oldu? Bunu asla anlayamayacağım.

Braden, "Bu pek de mola gibi görünmüyor," diye bağıyor. Tinsley sanki aniden nerede olduğumuzu hatırlamış gibi kollarımda kaskatı kesiliyor ve ben ne kadar sıksam da aşağı atlıyor. Ona doğru bir bakış fırlatarak, Tinsley'nin benden uzaklaşmasına gönülsüzce izin veriyorum.

Babasına masumca gülümsüyor. "Özür dilerim." "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" diye soruyor.

Daha dik duruyorum. "Benimle turneye geliyor." "Nasıl?"

"Programlarımız aynı hızda. Bu lanet bir mucize," diye iç geçiriyor Tiny, tekrar sırtarak.

Braden tam tersini yapıyor. Çatık kaşları o kadar derin ki kalıcı olabilir. Hoşnutsuzluğu çok tatmin edici.

"Bu harika, tatlım." Destekleyici görünmek için yaptığı önemsiz girişim kimse tarafından, özellikle de kızı tarafından satın alınmadı.

Değer verdiği kişiler söz konusu olduğunda çok fazla sempati duyuyor. Bu onun en büyük zayıflığı ve onu bundan vazgeçirmeye çalıştım. Şimdiye kadar başarısız oldum.

Braden'a doğru ilerlerken yüzümü boş tutmak için mücadele ediyorum. Sıcak ve güven verici olduğunu bildiğim bir sarılmayla kollarını ona dolamasını izlemek içimi kemiriyor.

"Üzülme. Easton'ın sen ve annem için en iyi şekilde davranmasını sağlayacağım," diyor hafifçe.

Onu kollarıyla sarıyor ve başının tepesini öpüyor. Çenesini onun tepesine koyup bana doğru bir bakış fırlattığında gözlerimiz buluşuyor. İkimiz de kaybetmek istemediğimizden, ilk kimin gözlerini kaçıracağı bir yarışa dönüşüyor. Ama Tinsley onun elinden kurtulmak için kıvranmaya başladığında bakışları kayboluyor ve ikimiz de ona doğru bakıyoruz.

"Her zaman bizimle gelebilirsin. Henüz tüm detayları bilmiyorum ama dövüş gecelerinde sana yer açabileceğimizden eminim," diye teklifte bulundu.

İçimde tedirginlik dalgalanıyor. Hiç şansım yok.

Braden bu fikirden umduğum kadar hoşnutsuz görünmüyor. "Bu konuyu konuşacağız. Hunter'la yarın için bir toplantı ayarladık, eminim beni bilgilendirecektir."

Son sözlerimde, büyük olasılıkla Hunter'la ilgisi olmayan, ancak tüm zorluklara rağmen

Programlar alışıyor. Braden'in katılım eksikliği benim açımdan kişisel değildi. Hesaplanmıştı.

Onu benden uzak tutmaya çalışırdı.

"Pekâlâ," diyor Tiny. At kuyruğunu hızlıca ekiştirdikten sonra boynunu uzatıyor ve yerinde zıplamaya başlıyor. "İşe dönelim mi? Bize katılacak mısın, Noah?"

Evet. "Hayır. Ben eve gidiyorum. Sadece sana haberleri vermek istedim."

Başını sallarken ağzının kenarları düşüyor. "Evde görüşürüz o zaman?"

"Evet."

şimdi gitmeliyim ama ayakkabılarım kurşunla dolu. Beni ona bu kadar bağlı tutan şey aramızdaki o lanet olası ip. Bazıları buna aşk diyebilir, ama gerçekte olduğundan çok daha düşük bir şey olarak etiketlemek hakarettir. Tinsley'nin benim için ne olduğunu tarif edecek bir terim yok ve bunu uzun zamandır kabul ediyorum.

Bir yumruk kaburgalarımın arkasındaki organı öyle sert kavırıyor ki yüzümü buruşturmamak için yutkunuyorum. Bekliyor, sanki bana kalmamı söylemek istiyormuş gibi beni izliyor ama daha iyisini biliyor. Braden boğazını temizliyor ve hepsi bu kadar. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, çıkarken arkama bakmamak için kendimi zorluyorum.

TINSLEY

Noah hışımla salondan çıkıyor ve babam sırtımı sıvazladığında hayal kırıklığımı gizlemekte çok kötü bir iş çıkardığımı anlıyorum. Kalmasını beklemek haksızlık ama kalmasını istemiyormuş gibi de davranmayacağım.

"Tekrar gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet." Su şişemi minderlerin üzerine fırlatıp eldivenlerimi tekrar giyiyorum. Tekrar kafamı kaldırdığımda spor salonunun girişine doğru bakıyordu. "Berbat bir poker suratın var, biliyor musun?"

Masumca göz kırpmıyor. "Ne?"

"O benim en iyi arkadaşım."

"Bunun farkındayım, T."

"Ona karşı daha nazik olmalısın. Oakley'den yeterince sıkıntı çekiyor. Buna bir de sen ekleme. Lütfen."

Noah, onun adına babama yalvardığımı bilse kan damarı patlardı ama ne zaman gerçekten yeterli olur? Buraya benim için taşındı, tüm ailesinden ve arkadaşlarından uzakta. Ona sunabileceğim tek şey benim küçük ailem ve onların aramızda bir çatlak yaratmasını istemiyorum.

Noah'yı bazen onun beni gördüğünden şüphelendiğim şekilde görmesem de, onsuz hiçbir gerçeklik biçiminde hayatta kalamazdım. Aramızdaki ilişki hep böyleydi. Biri diğerine hayat veriyor. Alışılmadık ve inanması zor ama biz böyleyiz.

Tanıştığımız an, ruhum onunkini tanımış gibiydi. Sanki eski arkadaşlar onlarca yıl ayrı kaldıktan sonra yeniden tanışıyorlarmış gibi. Biz en gerçek haliyle ruh eşiyiz, bu yüzden Noah'ın dikkat etmediğimi düşündüğünde bana attığı bakışlar hakkında çok fazla düşünmemeyi seçiyorum. Şüphelendiğim duygularını benden saklamakta iyi iş çıkarıyor ama ben onu çok iyi tanıyorum.

Bu aşk değil. Noah'la öyle olacağını hiç sanmıyorum. O bu şekilde programlanmamış. Bu saplantı ve hayranlık. Beni koruma ihtiyacı ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapma isteği. Şu anki halimize uygun. En iyi arkadaşız. Ama romantik anlamda? Bu beni boğar. Kalbimin peri masalı gibi bir aşk şansı için yalvaran kısmı paramparça olur. Uzun zamandır bu şekilde düşünmenin getirdiği suçluluk duygusuyla mücadele ediyorum ve bu hiç de kolaylaşmadı. Kolaylaşacağından da şüphe etmeye başladım. Şimdilik ona elimden geleni yapmaya devam edeceğim. Şimdiye kadar yeterli oldu.

Babamın ayaklarının minderlerin üzerinde çıkardığı ses beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Parmaklarımı eldivenlerimin içine kıvrıyorum ve ona bakıyorum. Kaşlarını çatıyor.

"Noah'nın Oakley ile ilişkisi zor. Buna katkıda bulunduğum için özür dilerim. Seni asla üzmem istemem."

Omuz silkiyorum. "Özür dilemen gereken ben değilim. Sadece gözlerini dikmeyi ve kışkırtmayı bırak. Onu zorlamaya devam edersen, kendini kaybedecektir. Bunu ona karşı kullanmana izin vermeyeceğim." Ve eğer durum böyle olsaydı, Noah'nın tarafını tutacağımı da eklemek isterim.

"Tamam," diye iç geçirerek kabul ediyor. "Tamam."

İçime bir rahatlama dalgası yayılıyor. "Pekâlâ. Şimdi, ne kadar çabuk işe dönersek, o kadar çabuk eve giderim. Vur bana, babalık."

6

TINSLEY

KANEPEDDE YANIMDA OTURAN HUNTER, ELİNDEKİ bana dövüş tarihlerinin ve ilgili yerlerin son listesini göstermek için. Ben sessizce ekrana bakarken televizyondaki boks maçı rahatlatıcı bir arka plan gürültüsü sağlıyor, dudaklarım yuvarlanıyor. Sinirlerim beni huzursuz ediyor.

Bu benim amatör boks ligi dışındaki ilk sezonum ve kendime ve ilk günlerimden beri beni destekleyen herkese kanıtlamam gereken çok şey var. Özellikle de babama. Bu fırsat için inanılmaz derecede çok çalıştım ve en iyi arkadaşım ile birlikte bunu deneyimlemek gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Sanki diğer ayakkabının düşmesi için hazırlanmalıymışım gibi. Bu beni gergin bir karmaşaya dönüştürdü.

"Her şey iyi görünüyor mu? Meydan okumalar ve ligin gerektirdiği dövüşler için yer bıraktım ama şimdilik son liste bu," diyor Hunter, sesinin sert tonu ilk duyduğumdan çok daha az korkutucu.

Hunter Ramirez en iyilerden biri. Dünya Boks Birliği'nde iki kez ağır sıklet şampiyonu olarak bu sporun tüm inceliklerini biliyor. Sadece iki yıl önce emekli olduktan sonra yöneticilik yapmaya karar verdi ve babamın bağlantıları sayesinde onu bir şekilde benimle ve spor salonuyla yarı zamanlı olarak çalışmaya ikna ettik. diğer menajerlerden daha soğukkanlı olabilir,

ama işi hallediyor. Kariyerimi ilerletme konusunda ona güveniyorum ve bu benim için çok önemli.

Omzumun üzerinden eğildi ve "Sessizliğin iyi mi yoksa kötü bir şey mi?" diye sordu.

"İyi. Çok iyi."

Sarsıntılı bir baş sallama. "Harika." Telefonu aldı ve kalçalarının arasına sıkıştırdı. "Yavaş yavaş başlayıp ilerleyeceğiz. Seni çok zorlamak istemiyorum. Hele ki senin sıkletindeki diğer kadınlar söz konusu olduğunda. Onların çoğu bu işi senden çok daha uzun süredir yapıyor."

"Beni tecrübesiz gibi gösteriyorsun. Geçen yıl iki dövüş kaybettim," diye mırıldandım inatla.

"Çok daha düşük bir ligde iki dövüş."

"Yeterince adil."

"Bunu bir hakaret olarak söylemiyorum, Tinsley. İyi olmadığınızı düşünseydim, sizi temsil etmeyi kabul etmezdim."

Ona bakarak usulca gülümsüyorum. Bu bana yaptığı ilk iltifattı ve geniş yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, bu tamamen yersiz hissettiriyor. Koyu renk gözleri ve sürekli gergin duran çenesiyle çok korkutucu bir adam ama belki de bu yüzden ondan hoşlanıyorum. Tavırları bana ve uyumsuz aileme çok uygun geliyor.

Noah da ondan nefret etmiyor ki bu tam bir bonus.

"Teşekkürler Hunter," diyorum.

Konuyu değiştirmeden önce teşekkürlere sinirleniyor. "Listeyi bu akşam sana e-posta ile göndereceğim."

"Harika. Sen bir cevhersin."

İltifattan neredeyse rahatsız olmuş gibi görünerek, beceriksizce kalçalarını sıvazlıyor ve koltuktan zıplıyor. Kapıya doğru ilerlerken kahkahamı bastırıyorum.

"Sonra görüşürüz! Babamla buluşmayı unutma!" Kapıyı açıp gitmeye hazırlandığında bağıriyorum.

O gitmeden önce geriye doğru bir bakış atıyorum. Bir nefes veriyorum ve mutfaktan bir su alıyorum. Soğuk şişe şişmiş, ağrıyan avuç içlerimi rahatlatıyor. Saatler

Ellerim sargılar ve eldivenler içindeyken çok zorlanıyorum ama acıyı hiçbir şeye değişmezdim.

Gitar tellerinin yumuşak sesi Noah'ın yatak odasının kapısının altından geliyor ve ayaklarım kendi kendine hareket ederek beni oraya götürüyor. Kapıyı iterek açıyorum ve çerçeveye yaslanıp varlığımı olabildiğince uzun süre belli etmemeye çalışıyorum.

Siyah saçları yüzüne dökülüyor, karyolasına yaslanmış, başını elindeki siyah gitara doğru eğmiş. Telleri sürekli koparmaktan kanadığını gördüğüm uzun parmakları ahşap sapın üzerinde öyle nazik bir okşayışla hareket ediyor ki doğal görünmüyor. Daha önce hiç duymadığım bir melodi çalıyor ve merakım alevleniyor. Yumuşak, hüzünlü, neredeyse en güzel şekilde kızgın.

Başımı kapının pervazına yaslayıp izliyorum, mutluluk kanımı ısıtıyor. İşte bu anlarda Noah'ın dünyanın geri kalanına göstermediği bir parçasını görüyorum. Müziğinde yaşayan nazik, sakın yanını.

Gözlerini kapalı tutarken, kirpikleri dalgalanırken dudakları sessiz kelimeler oluşturmak için ayrılıyor ve hareket ediyor. Ağzından çıkan kelimeleri duymak istemek bencilce, ama konu hem Noah hem de müziği olduğunda hep bencilce davrandım.

Birden göz kapaklarını kaldırıp bana baktı, yumuşak notalar hala odayı dolduruyordu. "İçeri gelebilirdin."

"Biliyorum," diye
fısıldadım. "Buraya
gel."

Duvarı itiyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Koyu renk kotla kaplı uzun bacakları şilteden aşağı sarkıyor ve arkamda duruyor. Ellerimi baldırlarının arasına koyup arkama yaslanıyorum ve ona daha net bakabilmek için dönüyorum. İpleri çekiştirmeyi bırakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Buraya gel, Altın Kız," diyor.

Başımı sallarken dudaklarımın kenarları çekiştiriyor. Beni olabildiğince yakınında istemesinin beni mutlu etmesi kötü bir şey mi? "Ben burada iyiyim. Yatağın ikimizin de sığamayacağı kadar küçük."

"Daha önce yaptık."

"O zamanlar bu kadar iri değildin." Geniş omuzları ve kalın, kaslı kolları olmadığı zamanlar.

"Bunun için eğitmenimi suçlamalısın."

Bir kahkaha attım. "Peki. Ceza olarak, olduğu yerde oturmaya devam edecek." Karanlık kaşlarını çatması beni daha çok güldürüyor. "Böyle kaşlarını çatmaya devam edersen, ağzın sonsuza kadar öyle kalacak. Kenara çekil, rock yıldızı. Yemin ederim beni yataktan itersen pişman olursun."

Bir santim bile kıpırdamıyor ve ben onu gücü kendimde bulamıyorum. Biraz zorlanarak manevra yapıyorum, böylece yatak başlığına yaslanıyorum, bacaklarım ayak bileklerimden çapraz, onunkilerin yanında uzanıyor.

"Peki bana hangi şarkıyı çaldığını söyleyecek misin?" Yumuşakça soruyorum.

Çenesini göğsüne yaslıyor ve gitara bakıyor, tekrar çalmaya başlıyor, duyduğum melodinin sadece bir kısmını çalıyor. "Henüz değil."

"Daha önce benden hiç şarkı saklamamıştın."

Ağzının kenarı kalkmaya çalışıyor ama yüzünü asmamak için mücadele . "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Elbette öyle," diye itiraf ediyorum, nasıl hissettiğimi bilmesinden korkmadan.

"Sabırlı ol. Yakında sana anlatacağım."

"Yakında," diye alay ettim. "Ne kadar yakında?"

Dilini damağına doğru tıkırdatıyor. "Bu doğru. Sen hiç sabırlı bir kız olmadın."

Bu yorum karşısında yanaklarımın kızardığını görünce şaşırdım, ya utançtan ya da bu yorumun kulağa ne kadar ... cinsel geldiğinden. Kendine gel. Yutkunuyorum, o noktaya gelmeme izin verdiğim için bile kendimi azarlıyorum. Ama en iyi arkadaşınız Noah Hutton olunca asla böyle düşünmemeniz imkansız, bu yüzden kendimi biraz rahat bırakıyorum. Ben de insanım.

"Sen vazgeçene kadar bu konuda seni rahatsız etmeye devam edeceğim. Birbirimizden sır saklamamamız gerekiyor." Surat astım.

"Eğer sana daha sonra söylemeyi planlıyorsam bu bir sır değil."

"Evet, öyle. Sana sır tutmayı kim öğretti, çünkü berbat bir iş çıkardılar."

Gülüştü derin, karanlık. Öfkeli. "Kimin bana hiçbir şey öğretmediğini söyleyebilirim."

Oakley. Tekrar yutkunuyorum, bu sefer boğazımın sıkıldığını fark ediyorum. Ruh halim değişiyor, daha da kötüye gidiyor. "Anneni geri aradın mı? Seninle gerçekten konuşmak istiyor gibiydi."

Kaskatı kesiliyor, aniden gerginleşiyor, çok fazla kızgınlık ve incinmişlikle dolu. Acısının bir kısmını dindirebilmekten başka bir şey istemiyorum. Ailesinin aralarına girmesine izin verdiği şeyi düzeltmek için.

Telleri okşayan kendi parmaklarımla kapatıp elini sıkarken yavaşça nefes veriyorum. Yanağımı omzuna yaslayarak ellerimize, ne kadar farklı olduklarına bakıyorum. Noah'nın parmak uçları sert, nasırlı ve yıpranmış. Tırnakları ısırılmış, etraflarındaki deri yırtılmış ve acıyor. Kalbim kendisine verdiği acıya dayanamıyor, dışarıdaki yara izleri içeride yatanların sadece kısa bir ön gösterimi. Parmak eklemlerimdeki kabuklar ve çürükler, onun yüzündeki tek yara izi.

Bende var. Hem içeride hem dışarıda. Bu haksızlık. Noah'ya büyürken sahip olduğum hayatı ve bana gösterilen sarsılmaz anlayışı verebilmek için her şeyi yapardım.

O şekilde mücadele etmemeliydi. Ailesi kötü değil. Onu kendi tarzlarında seviyorlar ve onun için her zaman en iyisini istediler. Bence, belki de, yanlış yaptıkları yer burası. Onu kontrol etmek için çok uğraştılar, öyle onu kendilerinden uzaklaştırdılar. Noah vahşi bir at ve kardeşlerine yaptıkları gibi onu da hapsetmeye çalıştılar. Ama Maddox ve Adalyn için işe yarayan şey onun için işe yaramadı. Ürktü ve onu kaybettiler. Şimdi ... şimdi çok uzakta, vahşi doğada çok uzun süre yalnız kaldı ve onlara geri dönemeyecek.

Noah'nın sesi sessizliği yararak boğuk bir şekilde geliyor. "Eğer ararsam, beni görmek isteyecektir."

"Belki de değil."

"Aksine inanmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Ellerimizi gsme götürüp yakın tutarken yanağımı pazusuna sürterek i geçiriyorum. "O senin annen. Ve seni çok seviyor. Onu görmek o kadar kötü bir Şey mi? Gitmeden önce değilse bile Vancouver'a vardığımızda. Oradaki gösterin benim dvŐmden önceki gece. Uğrayıp bir merhaba demememiz için hiçbir neden yok."

Parmaklarımızı birleŐtiriyor ve sanki kucaklaŐmada g buluyormuŐ gibi sıkıca kavırıyor. Mırıldanmadan önce boğazı düğümleniyor: "Tamam. Vancouver'a gittiğimizde. Ama orada yanımda olmana ihtiyaım var."

"Biz dedim, değil mi?" Ortamı yumuŐatmaya çalışarak alay ediyorum.

Başını sallıyor ve başının arkasını yatak başlığına vurarak tavana bakıyor. Sonraki sözleri gergin, sanki onları gerçekten söylemek istediğinden emin değilmiş gibi.

"Eğer bir isim verirsen bu gece sana Şarkıyı alacağım." Baş döndürücü bir heyecan kaplıyor içimi. "Gerçekten mi?"

"nce bir isme ihtiyaı var. Elimde hiçbir Şey yok. Günlerdir bunu düşünüyordum."

Elini benimkinden çekip Şarkıyı baştan çalmaya başlıyor, ben de onun yanına sokulup müziğin içimden akıp gitmesine izin veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve notaların beni özel bir yere, sadece onun ve benim bildiğimiz bir yere götürmesine izin veriyorum.

Saatlerce bu Şekilde kalıyoruz, Şarkıyı ama ben sessiz kaldığımızda tekrar tekrar başlıyor, durmasına hazır değilim. Uyku bana geldiğinde, sadece Şarkı için olası bir baŐlığa sahip olmakla kalmıyorum, aynı zamanda ondan bir parça daha ruhuma girmiş oluyor.

Yumuşak, hüzünlü notaları ve sabah hatırlamayacağımı bildiğim kelimeleri fısıldayan sesinin ipuçlarını hayal ediyorum.

7

TINSLEY

ANNEMİN ÖLÜMÜNÜ KABUL ETTİĞİMDE DÜNYAM TAMAMEN HUZURA KAVUŞTU.

sarılıyorum ve onun yumuşak parfümünü içime çekiyorum. Saçlarıma doğru iç çekiyor ve ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, kolları her geçen saniye daha da sıkı sarılıyor.

"Oh, seni çok özleyeceğim," diye nefes alıyor.

Onu sıkıyorum. "Ben de seni özleyeceğim. Ama henüz gitmiyorum. Lütfen gözyaşlarını gittiğim zamana saklayabilir miyiz?"

İsteksizce başını sallıyor, geri çekilmeden önce elini bir kez daha sırtımda gezdiriyor ve beni kollarımdan tutarak önünde tutuyor. Ailemde pek ağlayan yoktur ama söz konusu birbirimiz olduğunda gözyaşlarımızla kovaları doldurabiliriz. Kendimi vedalaşmamıza hazırlamaya başladım bile.

Annemin benimkiyle aynı renkteki gümüş gözleri, fuayenin ışığında parıldayan dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. Bu manzara burnumu yakmaya ve göz kapaklarımı bolca kırıştırmaya yetiyor.

"Kes şunu," diye azarlıyorum onu, ellerini kapatıyor ve parmaklarını sıkıyorum.

"Oh, oğlum. Bak ne başlattın, küçük savaşçı." Babam annemin yanağına uzun bir öpücük kondurarak içeri giriyor. Hâlâ spor kıyafetlerini giyiyor, Knockout Fitness logosu tişörtünün köşesinde koyu kırmızı. İşten çıkmış olmalı.

Akşam yemeği için eve erken dönmek onun için alışılmadık bir şey değil. Aile yemeği gecelerinde değil.

"Merhaba sevgili kızım. Grşmeyeli uzun zaman oldu," diye şakalaştıktan sonra bana sırtıyor ve beni hızlı ama rahatlatıcı bir şekilde kucaklıyor. "Eğer ikiniz de şimdiden ağlamaya başlarsanız, sıra bana gelecek ve benim de korumam gereken bir itibarım var, tamam mı?"

"Doğru, nasıl bu kadar bencil olabildim?" diye sordum.

"Kendinin farkında olmak iyileşmenin ilk adımıdır," diye karşılık veriyor biz ayrılırken ve annemin arkasına geçip kollarını arkadan sarıyor.

Annem onu bir öpücükle karşılamak için başını arkaya yatırıyor ve abartılı bir öpüşme sesi duymadan hemen önce elini yüzüme atarak onları görmemi engelliyor. Gözlerimi devirip başımı sallarken arkalarından ağabeyim ve Noah'nın oturma odasında durdukları yere bakıyorum. Easton'ın Noah'ya hızlıca bakıp ona duymak istediğim bir şey söylemesini izlerken göğsüm ısınıyor. Noah kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert bir duruş sergiliyor.

-Rahatsız edici ama değil. En azından Easton'a karşı.

Nedenini bilmiyorum ama Noah, Easton'a en azından arkadaş olmasalar bile tanıdık olmalarına izin verecek kadar izin verdi. Sadece birkaç yıl önce, kardeşimin on sekiz yaşına girdiği sıralarda aralarındaki değişimi fark etmeye başladım. Aralarında aniden gelişen konuşmalara ilk kez rastladığımda olduğum yerde donup kalmıştım. İğneleyici, sert sözler değil, anlayışlı sözler paylaşılıyordu.

Easton her zaman benden çok Noah'a benzedi. Utangaç ve taş duvarlı, insanlardan uzak biri. Arkadaşlıkları mantıklı, ama Noah'ı benim tanıdığım gibi tanıyorum. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ayaklarım ben söylemeden hareket ediyor. İki adam aynı anda bana doğru bakıyor, konuşmaları durma noktasına geliyor. Easton bana uzun süre bakmadan telefonunu çıkartıyor ve hiç etkilenmemiş bir şekilde yazmaya başlıyor

Ama Noah gözlerini kaçırmıyor. Aramızda bir kol boyu mesafe olsa bile bakışlarımı kaçırmıyor.

"Siz ikiniz burada ne hakkında konuşuyordunuz?" Noah'yı gülümseyerek yatıştırmak için elimden geleni yaparak soruyorum.

Ellerini ceplerine sokarken pazuları esniyor. "Söyleyemem."

"Akşam yemeğinde ne var?" Easton konuyu değiştiriyor, hâlâ telefonundan başını kaldırmıyor. İnsanlarla konuşmaktan kaçınmak için kullandığı bir numaralı numara bu. Bir telefona sahip olacak yaşa geldiğinden beri bunu yapıyor.

"Bütün gün evdeydin; sen söyle." "Bugün çok şımarıksın," diye mırıldandı.

"Annem ve babam bizi besleyecek kadar uzun süre öpüşmeyi bırakmazlarsa şımarık ve aç oluruz."

Bu, ağabeyimin dikkatini çekti. Bana bakıyor, hafifçe yüzünü buruşturarak dudaklarını aşağıya doğru çeviriyor. "Hâlâ onlarla yaşamayı dene. Yaşlandıkça daha da kötüleşiyorlar."

"Her zaman taşınabilirsiniz," diyor babam omzunun üzerinden. Şimdi annemden ayrılmış durumda ve annem başını ikisine doğru sallarken yanaklarının utançla kızardığını fark ediyorum.

"Oğlumuzu buradan bu kadar erken gönderme. Yuvamın kuşsuz kalmasına henüz hazır değilim," diye babamı azarlıyor.

"Annesi ve babasının çamaşırlarını yıkaması ve banyosunu temizlemesi varken neden gitsin ki?" Sırıtarak soruyorum. Kardeş kaygısı her zaman en sevdiğim eğlencelerden biri olmuştur. Özellikle de kardeşimi kızdırmak çok kolay olduğu için.

Easton bana ters ters bakıyor ve sonunda telefonu cebine geri koyuyor. "Kendi çamaşırlarımı kendim yıkarım, ahmak."

"Ama annem hala banyonu temizliyor? Külotlarını da katlıyor mu? Umarım en azından kendi huysuz çoraplarını yıkıyorsa da."

Bakışlarında mizah kıvılcımları çakıyor ve Noah'nın sert bir kahkaha attığını duyuyorum. "Çok komiksin."

"Teşekkür ederim, küçük kardeşim."

"Kardeşinin çoraplarından bahsetmesek olur mu, Tiny?"
Annem yalvarıyor, burnu kırıışmış.

"O başlattı," diye kendimi
savunuyorum. "Ben

başlatmadım," diye bağılıyor.

"Öyle yaptım."

"Çocuklar. Artık ikiniz de yetişkinsiniz, unuttunuz mu?"
Annem inliyor, elleri kalçalarında.

Babam kıkırdıyor ve hepimizi yemek odasına doğru
götürmeye başlıyor. "Hadi yiyelim çocuklar."

"Sonunda," diye inliyorum. Easton kulağımın arkasına
hafifçe dokunup sırtıyor ve omzumu iterek önüme geçiyor.
Onu görmezden geliyorum ve arkama hızlı bir bakış atarak en
iyi arkadaşşıma cesaret verici bir gülümseme gönderiyorum.

Buraya milyonlarca kez geldi, milyonlarca aile yemeğine
katıldı ama yine de hepimizin yanında kendini rahatsız
hissediyor. Yüzündeki her gergin kasta ve sert çizgide bu
yazılı. Bundan nefret ediyorum. Burası onun için ikinci bir ev
gibi olmalı, benim ailem de onun.

Diğerlerinin arkasına geçip kolumu beline doluyorum ve
yürürken ona yaslanıyorum. "Kardeşimle ne konuştuğunuzu
şimdi bana anlatacak mısınız?"

"Seni soruyordu. Biz yokken seninle ilgilenileceğinden
emin olmak istedi."

Kendi başımın çaresine bakabileceğime olan inancımdaki
inadıma rağmen yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Benimle
ilgilenilmesine ihtiyacım yok. Zaten meşgul olacaksın. Ben
senin sorumluluğunda değilim."

Nuh'un turnesini öğrendiğimden beri ilk kez kendime
bencilce zaaf larımı dile getirme izni verdim. Uzun zamandır
onun tüm dikkatini üzerime çekmeye o kadar alışmışım ki,
zamanını paylaşmaya başlayacağı kişileri kıskandığımı
hissediyorum. Benim kadar iyi anlaştığı birini bulabilecek mi?
Benimle vakit geçiremeyecek kadar meşgul mü olacak?

Bu şekilde düşünmekten nefret ediyorum ama aynı
zamanda düşünmemek de imkânsız gibi geliyor. Yirmi yılı
aşkın süredir sadece biz vardık.

Kaşlarını çatıyor, hafif bir bakışla bana bakıyor. "Benim sorumluluğum değil," diye yineliyor, kelimeler derin ve gür.

"Ne demek istediğimi biliyorsun,

Noah." "Hayır, anlamıyorum."

"Kendimi daha fazla utandırmayayım."

Artık yürümeyi bıraktık, oturma odasını evin geri kalanından ayıran kemerin altında durduk. Yemek odasından gelen seslerin uğultusu bana herkesin bizi bekliyor olması gerektiğini söylüyor, ama bu sadece geçici bir düşünce.

Noah bana dönüyor ve parmaklarını bileğime doluyor. Bir çekişle beni kendisine doğru çekiyor. Kendimi dengelemek için ellerim önüme geliyor ve muhtemelen gereğinden fazla sert bir şekilde göğsüne bastırıyorum. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, ona doğru eğilmemi beklemiyor ama kendini sabitlerken beni sıkıca kavramaya devam ediyor. Acıtacak kadar sıkı değil. Daha çok orada olduğunu ve beni yerinde tuttuğunu hatırlatıyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor. Kelimeler gergin ama şaşırtıcı derecede yumuşak.

"Bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme. Söyle, ben de yapayım."

Yutkunuyorum, aniden ne hissettiğim konusunda inanılmaz derecede emin olamıyorum. Ondan ne istiyorum? Gerçek bir rock yıldızı olduğunda beni unutmayacağına dair bir söz mü? Ondan bunu isteme fikri acınası görünüyor.

Ayaklarımı sallayarak gözleriyle buluşuyorum, onları karanlık ve yoğun buluyorum, içinde kaynayan ince öfke açıkça belli oluyor. Ellerimi göğsünden indirip yavaşça nefes veriyorum, bileğim hâlâ avuçlarında kilitli.

"Bana aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğine söz ver. Turun sonunda hâlâ en iyi arkadaşlar olacağız," diye fısıldıyorum, bu kadar açıkta hissetmekten nefret ederek.

Noah'nın kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor, pembe dudakları daha da derin bir kaş çatma şeklinde kıvrılıyor. Gözlerimi onunkiler arasında gezdiriyor, ne demek istediğini çözmeye çalışıyorum.

İçlerinde yeni bir duygu büyüyor, ama çok erken göz kırpmıyor ve kayboluyor, geldiği gibi hızla yok oluyor.

Başparmağı bilek kemiğimin alt tarafına bastırıyor, nabız noktamın üzerinde tutuyor, sanki hala attığından eminmiş gibi. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Tinsley. Asla."

Kendinden emin sözleri içimde bir şeyleri yatıştırırken aynı zamanda sinir bozucu bir şeylerin varlığını da hissettiriyor.

"Tamam," diye nefes alıyorum.

Sonra beni serbest bırakıyor, az önce bileğime doladığı parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve tenimi soğuk bırakıyor. Siyah dalgaları bugün bir bandana tarafından tutulmuyor ve kendimi her geçen gün bir bandana olmamasını daha çok severken buluyorum. Güzel saçları var, pürüzsüz ve parlak ve onları bir bandananın arkasına saklamak zalimce geliyor.

Dudaklarını bir çizgi halinde yumuşatarak ellerini ceplerine soktu ve "Daha iyi misin?" diye sordu.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Evet. Teşekkür."

İkna olmamış görünüyor. "Yine mi yalan söylüyorsun?"

"Tinsley! Bu kadar acıkmış birine göre çok acele ediyorsun!" Easton bağılıyor.

Bir kahkaha atıyorum ve Noah'nın kolunu sıkıyorum. "Hadi, onlar buraya gelip bizi içeri sürüklemekten önce."

Bana inanmamasına rağmen bu konuda benimle tartışmadığında rahatlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir kelime beni daha iyi hissettiremez. Hayatımızın bundan sonraki atlatacağımıza, o bölüm gelene kadar inanmayacağım. Eylemler benim için her zaman kelimelerden daha anlamlı olmuştur ve bu hiçbir zaman şu andan daha doğru olmamıştı.

Ama önceki sözlerine geri dönmekten ve bunların bir vaat mi yoksa tehdit mi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. . . ya da bir tehdit.

8

NOAH

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA, ZAR ZOR DIZGINLENEN ÖFKE ACININ ÇİÇEK AÇMASINA NEDEN OLUR

kaşlarımın arasında. Kendime ve Tinsley'nin benden şüphe etmesi için hiçbir neden olmamasını sağlayamadığım için kendime öfkeliyim. Benim işim onu mutlu etmek. Elimden geldiğince mutlu. Göğsüm ağrıyor, ruhumun dinlendiği derin sefalet çukurunun içinden bir şeyler tıkırdıyor. Acı verici, mide bulandırıcı. Benim cezam.

Pencerenin arkasından masum, yuvarlak gözlerle beni izlediğini bildiğim ensemde karıncalanmalar oluşuyor. Bir süredir dışarıdayım, bu beni yiyip bitirirken artık onunla ve ailesiyle masada oturamıyorum. Onun yerine kendimden nefret etmemle baş başayım. Aptalca bir hareket, çünkü başparmaklarım ne zamandır onları kurcaladığım için çiğ ve kanlı bir deriden bir şey değil.

Yanık artık fark edilmiyor. Bu öfke ve hayal kırıklığı dışında her şeye karşı çok hissizim. Kendimi bildim bileli böyleyim. Tinsley'i hayal kırıklığına uğratmanın ardından gelenler her zaman o kadar sarsıcı olmuştur ki nefes almakta zorlanırım. Çocukken ilk terapistime bu konuyu açmıştım. Gözlerinde meraklı bir parıltıyla bana bakmıştı, sanki çözmesi gereken bir bulmacaymışım gibi. Saatte iki yüz dolarlık tavsiyesi "Peki sence neden hissediyorsun?" olmuştur.

Bir psikiyatriste en son önemli bir şey söylediğim zamandı. En son ona gitme zahmetine katlandığım zamandı.

Duygularım hakkında konuşmak hiçbir şeyi çözmedi. Sadece zaman kaybı. Etrafınızdakilerin endişelerini hafifletmenin bir yolu, kendinize yardım etmenin değil. Ben yardım istemiyorum. Hiç istemedim.

İçeriden gelen gürültü dikkatimi çekiyor. Telaşla vücudumu çevirip arka pencereden ön odada toplanan aileye bakıyorum. Braden konuşuyor ama ne kelimeleri ne de kiminle konuştuklarını duyabiliyorum.

Baktıkları yönden bir hareket geliyor ve akıllı saati olan kalın bir bilek belirip Braden'a doğru uzanıyor. El sıkışıyorlar ve Braden tanımadığı bu misafire, bana hiç yöneltilmemiş bir hoş geldin ifadesiyle gülümsüyor. Bu beni kıskançlıkla değil, tedirginlikle dolduruyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar arka kapıdayım ve içeri giriyorum. Fırında jambonun kalıcı kokusuyla karşılaşınca, ellerimi tekrar ceplerime sokup Tinsley'nin dağınıklığı görmemesini sağladıktan sonra oturma odasına yöneliyorum.

Odaya girdiğimde kulaklarıma kan hücum ediyor. Ani bir öfke patlaması beni yere sermekle tehdit ediyor. Sırtımı dikleştirip, elleri kızımın üzerinde olan adama doğru başımı eğiyorum. Altın kızımın üzerinde.

O genç. Muhtemelen bizim yaşımızda. Kum sarısı saçları ve mavi gözleriyle onu çok yakından izliyor, selamlamak için eline dokunduğunda ilgisi açıkça belli oluyor. Zihnimde onu bir yerden tanıdığımı söyleyen bir şey var. Ona dokunma şeklinden ne bana ne de ona yabancı olduğunu anlıyorum.

İçim acıyla burkulurken, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ona yaklaşıyorum, çok yaklaşıyorum, omzu göğsüme değiyor. Onu içime burun deliklerim alevleniyor, öfkenin o sürekli uğultusuna karışan bir zevk ısırığı.

Sırtına dikkatlice dokunuyorum, parmaklarım omurgasının dibindeki çukurun üzerinde yayılıyor, temasa bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyaç duyuyorum. Sonra nefes veriyor, elini davetsiz misafirden çekerken eylemlerimi onaylıyormuş gibi avucuma yaslanıyor. Dişlerimi sıkıyorum, onun kabulü beni tamamen çözme tehdidiyle karşı karşıya bırakırken bir ürpertiyle savaşıyorum.

"Kimsin sen?" Diye bağırdım.

Adını bilmemem beni sinirlendiriyor, sadece yüzünü. Eğer buradaysa, bu evdeyse, onun hakkında her şeyi öğrenmek benim önceliğim olmalı. Gözlerimi ondan ayırıp yavaşça Braden'a baktığımda bir farkındalık kıvılcımı çakıyor. Onun beni merakla ve sakince izlediğini görünce içimde karanlık ve vahşi bir şey kıvrılıyor. İşte o zaman bu davetsiz misafiri evine onun çağırdığından emin oluyorum. Bu bir testti. Kızını ondan almadan birkaç gün önce kendimi kontrol altında tutup tutamayacağımı görmek için acınası bir deneme.

Peki o zaman. Göğsümde bir savaş çılgılığı hapsediyorum, ona vahşi bir sırtıma gösteriyorum. Oynamak istiyorsa oynarız.

"Lucas'ı tanımıyor musun? Birkaç haftadır spor salonunda çalışıyor," diyor Braden, elini ölü adamın sırtına vurarak.

"Bana Luke demeni söylemiştim. Sadece büyükannem bana Lucas der." Braden'ı sanki bunu daha önce yapmış gibi kolaylıkla düzeltiyor. Sanki milyonlarca kez konuşmuşlar gibi.

Tinsley parmaklarımın altında sertleşiyor ve gözlerim babasına dikiliyor. Bakışlarımdaki zehri hissetmiş olmalı çünkü bana doğru bakmıyor. Tiny'nin vücudundaki sıcaklık benimkine sızıyor ve göğsümdeki buzu eritiyor. Tekrar ve tekrar. Soğuk beni rahatlatıyor. Sıcaklık beni temkinli yapıyor.

"O bir dövüş sanatları eğitmeni. Spor salonunun karşı taraflarında çalıştığımız için sadece birkaç kez konuştuk," diye açıklıyor Tinsley. Ama kimin yararına? "Burada ne işin var senin?"

Burnunun hafifçe kırıştığını görmek için aşağıya baktığımda - başka bir özelliği daha - Braden'a ters ters baktığını anlıyorum. Biz daha gençken, bana okuldaki oğlanların bu kırışıklık yüzünden onunla alay ettiklerini ve onu saklamaya çalıştıklarını anlatmıştı. O yaz oraya gittiğimde onunla konuşmayı bırakmışlar ve her birini bulup iç çamaşırlarından okul bahçesindeki bayrak direğine asmaya başlamışlar.

"Beni gördüğün için bu kadar heyecanlı görünme, Tin," diye takılıyor Luke, sesi son derece itici.

Easton kanepede oturduğu yerden aniden bir kahkaha atar. Koyu renk gözleri inceleyici bir bakışla sıkılaşıyor. "Teneke mi? Büyükannenin kurabiyeleriyle dolu gibi mi görünüyor, Lucas?"

Blondie turuncu polosunun yakasını çekiştiriyor, kulakları kırmızıya boyanmış. Burada isim biter bitmez Easton'a bahsettiği oyun konsolunu almayı aklıma not ediyorum.

"Patron için birkaç şey bırakıyordum. Bölmek istemezdim," diyor, gözleri odanın içinde geziniyor ama asla tek bir kişiye odaklanmıyor.

"Peki ya sen?" Ses tonum aldatıcı bir şekilde sakinken soruyorum. Kelimeleri ona hırlamamak için gösterdiğim çaba çok fazla güç gerektiriyor. Kafasını bedeninden ayırmadan ve bu küçük oyunu Braden'ın kazanmasına izin vermeden önce Tinsley'i dışarı çıkarmalı ve buradan uzaklaştırmalıyım.

"Ne?" İlk defa beni kabul etti.

Tinsley'nin gömleğinin kumaşında kıvrılırken, sürekli sıkmamın baskısıyla çenemin çatlamasını engellemeye çalışıyorum. "Bu gece getirmen gereken her neyse onu bıraktın mı?"

"Uh, evet. Braden beni herkesle tanıştırtıyordu.

."

"Görünüşe göre herkes değil," diye mırıldanıyorum, kanım . İçim kaynıyor gibi hissediyorum.

"Sanırım Noah ve ben eve gitmeliyiz. Ne kadar erken kalkmam gerektiğini biliyorsun baba," diyor Tinsley, odadaki gerginliği yarıp geçerek. Ateşim düşüyor.

Braden kaşlarını çatmış. "Şimdiden mi?"

"Gecenin geri kalanında kendini meşgul edecek bir sürü arkadaşın olacak," diye mırıldandı. "Yarın konuşuruz. Anne, bizi geçirir misin?"

Odaya girdiğimden beri Sierra'yı ilk kez fark ediyorum. Sinirli görünüyor, kızgın kızına bakmadan önce kocasına bakıyor. "Tabii ki."

Tinsley arkasına uzanıp elimi tutuyor ve beni şaşırtıyor. Bir küfür savuruyorum, o narin parmakları beni arkasından çekerken sıkıca kavlıyor. Ayakkabılarımızı giyip Sierra'nın bizi ön kapıdan geçirmesine izin verirken rahatsızlığım hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Kapı arkamızdan kapanmadan önce omzumun üzerinden bakıyorum. Braden kaşlarını çatmış bana bakıyor, gözlerinde bir duygu yumağı yanıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve onu kızının elindeki elimin görüntüsüyle ve hayatındaki iki kadını da üzdüğü bilgisiyle baş başa bırakıyorum. Dışarıya son adımı atıp kapının ardında kaybolmasına izin verirken zaferin tadı dilimde dans ediyor.

Tinsley beni şaşırtarak, "Seni yalnız bırakacağını söylemişti," diye mırıldandı.

Ailesinin evinden ayrıldığımızdan beri söylediği ilk sözler bunlar. Bu yarım saat önceydi.

Bizi eve sessizce götürdüm. Konuşmak isteseydi, konuşabilirdi. Sözlerimin o anda hiçbir faydası olmazdı. Sadece onu incitebilirdim.

"Ne zaman?" Sıkıca soruyorum.

"Sana söyledikten sonra azar işitmek istemiyorum. Hiç havamda değilim."

Arabanın anahtarlarını mutfak tezgahına bırakıyorum ve düşmelerini izliyorum. Yüksek bir ses çıkararak evi gürültüyle dolduruyorlar. Parmaklarım yanmaya başladı, artık evde olduğumuz için uyuşukluk geçiyor. Tinsley hasarı görmeden önce onları yıkamalıyım.

Yaralarım sadece onun öfkesini arttırır. İkimiz arasında sakın olan o, ama patladığında beni delirtiyor. Siktir, belki de ona göstermeliyim.

Öfkeni bana ver, Tinsley. Bırak benimkiyle dans etsin.

Bu düşünce sikimi zonklatıyor, kot pantolonumun içinde taş gibi sertleşiyor, bu başka birinin varlığında nadir görülen bir durum. Sadece bir kişiyi istiyor. Tek bir altın kız. Bu hep böyleydi.

Bir sonraki nefeste onu izliyorum, gözlerinde o tanıdık ateşi arıyorum. Onu bulduğumda nefesim kesiliyor, kemiklerimde yeni bir sızı hissediyorum.

"Ne?" diye soruyor, elleri kalçalarında. Cevap vermediğimde tek kaşı havaya kalkıyor. "İyi. Babamdan sana daha yumuşak davranmasını istedim, tamam mı? İkinizin arasındaki soğukluktan bıktım usandım! Birkaç gün sonra birlikte gideceğiz ve ben yirmi yıl sonra hâlâ bu sidik yarışının ortasında kalmamalıyım! Ama görünüşe göre isteğim sağır ve inatçı kulaklara çarptı çünkü bu gece ne yaptı? Oh, o inatçı suratının tam ortasına vurmak istiyorum!"

Kelimeler sert ve öfkeli ama aynı zamanda yorgun geliyor. Gümüş gözleri donuk. Sönük. Onları tekrar ateşleme isteğim hayal kırıklığı yaratıyor.

"Senin konusunda bana güvenmiyor."

"Benimleyken sana güvenmemesi için hiçbir sebep yok."

İnançsızlık göğsümde bir şeyleri yerinden oynatıyor. Braden'in bana güvenmemek için her türlü hakkı var. Sanırım içten içe o da bunu biliyor ama kabul etmek istemiyor. Ben kuzu postuna bürünmüş bir kurdum. Onu hiç de dostça olmayan bir şekilde arzulayan bir arkadaş. Onu, babasını olduğundan çok daha fazla korkutacak şekilde istiyorum. Henüz harekete geçmedim. Bir şey

beni istediğimi almaktan alıkoyuyor. Korktuğum şey
İhtiyacım var.

Ama içimdeki o değişim, babasını sonsuza dek susturmak için bir şeyler yapmam için yalvarıyor. Hak iddia edebilmek ve bu gece yaptığı gibi bana meydan okuma girişimlerini reddedebilmek için.

"Birkaç gün içinde buralarda olmayacak. Sadece biz olacağız," diye mırıldanıyorum.

Öfke yüzünden yavaş yavaş süzölmeye başlar. "Sadece biz ve bir milyon ekip üyesi, hayranlar, grup üyeleriniz ve ekibim."

"Her zaman sadece biz vardık," diye itiyorum.

"Bu kadar huysuz birine göre, beni huysuz olmaktan çıkarmakta iyi iş çıkarıyorsun," diye homurdanıyor. Kirpiklerini kırıştırarak bakışlarımı karşılıyor. Nabzım hızlanıyor. "Haklısın. Her zaman sadece biz vardık. Önümüzdeki aylarda bile bunun değişeceğini düşünmekle aptallık ettim."

İfadesinin ne kadar doğru olduğu ve bu şekilde kalması için neler yapmaya ve nelerden vazgeçmeye hazır olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

9

TINSLEY

"HAZIR MISIN?"

Koridorda donup kalıyorum, Noah'ya dönüyorum. Bavulumun sapı avucumdaki terle kayganlaşmış. Sanki bir şekilde beni yere indirecekmiş gibi, can havliyle o şeye tutunuyorum. En iyi arkadaşıma kaşlarımı çatarak, ayaklarımı yatak odamın dışına uzatırken, göğsümdeki duyguların çarpışmasıyla kafam karışıyor.

Toronto'dan ayrılacağım, hayatımın bir sonraki bölümüne başlayacağım ve hayallerime doğru bir adım daha atacağım için heyecanlıyım. Ancak kendime sadece birkaç haftalığına gideceğimi milyonuncu kez hatırlattığımda bile içimi bir ev özlemi dalgası kaplıyor. Sadece birkaç hafta içinde çok şey olabilir.

Annem ve babamın Vancouver'daki evlerini ve ailelerini bırakıp yıllar önce buraya nasıl taşındıklarını bilmiyorum. Ve Noah'ın bunu nasıl yaptığını da kesinlikle bilmiyorum. Eğer o ya da ailem yanımda olmasaydı, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Görünüşe göre dünya çapındaki cesaretim beni bir yere kadar götürüyor.

"Tinsley." Noah adımı bir azar gibi söylüyor ve sesinin sert tınısı beni ev yapımı bir doz Xanax gibi sakinleştiriyor. Sese tutunuyorum ve kendimi toparlamak için kullanıyorum.

"Özleyecek kötü bir şey mi?" Ona sordum. "Evet. Tam bir bok çukuru."

"Doğru. Ama burası aynı zamanda bizim evimiz." Bunu düşünüyor. "Sanırım."

"Kontrol etmesi için birini tutmamız gerekecek. Josh'un ev anahtarlarının tüm şehre yayılıp herkesin bulabileceği bir yerde olmadığına güvenmiyorum. İhtiyacımız olan son şey biz yokken evin yanması."

"Josh'a ait olduğu sürece istedikleri her şeyi ateşe verebilirler," diye homurdanıyor.

Yanağımın içini emiyorum. "Noah!"

O iri kollarını göğsünde kavuşturmuş, soğukkanlı bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Bana bunu düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Böyle bir şeyi asla düşünmezdim," diye nefes nefese kaldım.

Omzunu hafifçe silkiyor. "Ben de öyle."

Gözlerimi deviriyorum, bavulumun tekerlekleri engebeli laminat üzerinde yuvarlanırken ona doğru ilerliyorum. Şakalaşmalar dikkatimi bir süreliğine dağıtmaya yardımcı olsa da sonsuza kadar burada duramayız. Ya şimdi ya hiç. Büyük kız külotumu giyme zamanı.

Beni dikkatle izliyor, o karanlık gözleri merak ve entrika dolu. Zihninde dönüp duran düşünceleri dile getirmiyor, her ne kadar dile getirmesini istesem de. Sadece bir kez bile. Hayal kırıklığımı içime atıyorum ve ona doğru adım atarak göğsüne yaslanıyorum.

"Liseden beri otobüse binmedim," diye geveledim.

Göğsü uzun, sıkı nefeslerle inip kalkıyor. Bunun sebebinin kaskatı kesilmesi olduğunu fark ediyorum, sanki rahatsız olmuş gibi. Utanarak geri çekiliyorum, bunun benim yüzümden ve ona doğru yaptığım muhtaç hareket yüzünden olabileceğini düşünüyorum, o sırada aniden bana uzanıyor. "Ben de." derken ağır bir kol beni vücuduna sabitliyor. Onlardan nefret ediyorum."

"Yakınlık, değil mi?" Kişisel alan eksikliği ve iyi tanımadığı kişilerle olan dar sınırlarla birleştiğinde. Midem endişeyle kasılıyor. Önümüzdeki üç ay boyunca bunu yapabilecek mi? Ben yapabilecek miyim?

"Garrison'a kendi otobüsümüzde olmamızı istediğimi söyledim. Beni test ediyor. Beni terletiyor."

Yutkunuyorum. "Sparks bizimle mi?"

Nasırlı parmak uçları gömleğimin kolunun kenarından kayıyor ve kendi kontrolünün küçük bir kayması olarak koluma bastırıyor. Beklenmedik dokunuş karşısında karşı koymayı başardığım ürperti benim için gerçek bir kanıt.

"Evet. Herkesin bizi ezmesini engelleyeceğine söz verdi ama işe yaramayacak. Ona yeterince saygı duymuyorlar."

"Düzeltemeyeceğimiz bir şey değil. Buradaki büyük patron o. Belki de ihtiyacı olan tek şey gücünü herkese göstermek için önemli bir fırsat. Daha onlar farkına bile varmadan kariyerlerini avucunun içine aldığını görecekler. Belki ben bu konuda yardımcı olabilirim."

Boğazından derin, düşünceli bir ses çıkarıyor. Göğsü yanağıma çarpıyor ve ben gülümsüyorum.

"Elbette, devam et, Altın Kız."

Bu lakap gülümsememin sırtmaya dönüşmesine neden oldu. "Biliyor musun Bay Karanlık ve Kıvrımlı? Sanırım yapabilirim."

O anda ağzından nadir görülen türden, hırıltılı bir kahkaha çıkıyor. Ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor, bana verdiği mutluluk beni şaşırtıyor. Kaba ve kullanılmamış olmasına rağmen çok güzel.

Tüm dünyada en sevdiğim ses.

Turne otobüsü tepemizde yükseliyor, güneşi kapatıyor ve otoparkı gölgelerle boyuyor. Noah'nın şehirdeki son konserlerinden birinde sahnede çekilmiş bir fotoğrafı otobüsün yan tarafına yapıştırılmıştı ve bu fotoğrafa çok sinirlenmiş olduğunu bildiğimden kahkahamı bastırıyorum. Etrafımızda koşuşturan insan kalabalığı sinir bozucu ama rahatsızlığımı belli etmemeye odaklanıyorum. Dizlerimin titremesinin ne yeri ne de zamanı.

Noah otobüsün sonuna yaklaşmış, Garrison ve babasıyla konuşuyor. Vücudundaki gerginlik bana konuşmanın iyi gitmediğini söylüyor. Olmayacağını biliyordum. Garrison, Noah ne kadar isterse istesin ona istediğini vermeyecek ve babamın da daha iyisini yapacağından şüpheliyim.

İyi tanımadığım bu kadar çok insanla aynı yaşam alanını paylaşmak yeni ve ilginç bir dinamik olacak ama Josh'la yaşamayı başarabilirsem bu çok kolay olacak. Ayrıca Noah güvende olmadığım bir yerde kalmama asla izin vermez. Bundan eminim.

"Buna hazır mısın, tatlım?" Annem elini omzuma koyarak usulca soruyor.

Gözlerimi Noah'dan ayırıyorum ve önümdeki tanıdık gümüş gözlere odaklanıyorum. Son kez birlikte olduğumuzda olduğu gibi gözyaşlarıyla ıslanmışlar ve kaşlarımı çatarak onu kendime çekip sıkıca sarılıyorum. Ev gibi, rahatlık gibi kokuyor.

"Pek sayılmaz," diye gömleğinin içine doğru nefes alıyorum. "Belki? Bilmiyorum."

Başımın yanını öpecek kadar geriye eğiliyor, sonra kollarımı aşağı yukarı okşuyor. "Öylesin. Eve bir unvan kemeri ve paylaşacak milyonlarca hikâyeyle döneceksin. Bunun tadını çıkar kızım. Bundan korkma."

"Sen bana korkusuz genini vermedin, anne.

Görünüşe göre onları Easton için saklamışsın."

Gülüyor, bir adım geri çekilip bana bakıyor. Gözlerinde çok fazla güven var, çok fazla netlik var, sanki geleceğimi biliyor ve her şeyin yoluna gireceğini biliyor.

"Korkusuz olmaktan çok uzağım, Tinsley. Sadece kendimi zayıf hissettiğimde beni görmene izin vermiyorum. Hayallerimin peşinden gitmek için Vancouver'daki hayatımı terk etmekten korkmadığımı mı sanıyorsun? Çok korkmuştum ama yine de kendimi zorladım. Korku kaçınılmazdır; sadece ona kıcını öpmesini söyleyecek gücü bulmalı ve onu geride bırakmalısın. Ve sen, aşkım, bu güce sahipsin. Bunu hayatının her gününde gördüm."

Gurur, şüphe ve takdir duygularının karışımı gözlerimi yaşartıyor. "Teşekkürler anne." Seni gururlandıracağım.

Nazik bir eliyle saçlarımı okşuyor. "Üç ay evden uzakta olmak için uzun bir süre gibi geliyor ama ziyaret edeceğiz. Doğum gününü ve Noel'i de unutmamalısın. Zaman su gibi akıp geçecek, göreceksin."

Islak yanaklarımı elimin tersiyle silerek bir kahkaha attım. "Yirmi beş yaşındayım. Evden ayrılmaktan bu kadar korkmamalıyım."

"Ayrıldığımda ben de aynı yaşıydım ve aynı şekilde ağladım."

"Sen de daha yeni babam tarafından kalbin kırılmıştı ve bana hamileydin. Tam olarak aynı şey değil," diyorum ona.

"Olmayabilir. Ama bu evden ayrılmaktan korktuğum gerçeğini değiştirmez. Hayalinizi yaşadıktan sonra her zaman geri dönebileceğiniz bir yeriniz olduğunu unutmayın. Seni çok seven ve yolun her adımında sana destek olacak bir ailen var."

Duyularımı saran sıcaklık, omurgamı çelikleştirmem için beni cesaretlendiriyor, kararlı. "Haklısın. Bu mevsimi benim sürdüğüm yapacağım. Üç ay sonsuza kadar sürmez."

Gözleri onay ve gururla doluyor. "İşte benim kızım."

"Teşekkür ederim anne."

Kendini toparlamak istercesine kısa bir süre gökyüzüne bakarak beni başından savıyor. "Baban ve Noah'ın yanına gitmeliyiz. Aynı tarafta savaşmak zorunda kalmaları hiç iyi olmaz."

"Onlar aynı tarafta mı? Noah'nın kendi otobüsümüz olmasını istediğini biliyorum ve babamın bunu istediğinden şüpheliyim. Kalabalık bir otobüs için baskı yapmamasına şaşırdım."

Onlara doğru yürümeye başlıyoruz ve annem başını sallıyor, ağzının kenarı şeytani bir gülümsemeyle seğiriyor. "Baban senin minderli bir kutuda uyumanı ve orada nöbet tutarak kimsenin sana yaklaşmamasını sağlamayı tercih ederdi. Ancak bu mümkün olmasa da, grup herhangi biri yerine Noah ile birlikte olmanızı tercih edeceği konusunda hepimiz hemfikiriz. Ve

Hançer adında bir adam var! Tereddütünü anlamak zorundasınız."

"Güven bana, anlıyorum. Dagger'ın adı onun hakkında en az korkutucu olan şey, ama o çalışmak için burada. Bizi terörize edecek planlar yaptığından şüpheliyim. Otobüste ne sıklıkta kalacağımı bile bilmiyorum. Hunter ilk birkaç hafta boyunca beni seyahat konusunda daha rahat ettirmek için birkaç otelde yer ayırtmak istediğini söyledi."

Annem elime uzanıyor ve sıkıyor. Beni kendine yaklaştırmak için elimi tutuyor ve yürürken başını omzuma yaslıyor. İç çekerek, "Bu konuda stres yapmamaya çalış. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Şans kurabiyesi gibi konuşuyorsun."

"Çin yemeklerini çok severim," diye dalga geçiyor. "Bazen ben bilmiyorum kim daha kötü ile onların ciddiyetsizlik. Sen ya da babam." "Ah, acıyor."

Yan tarafımı çimdikliyor ve ben ciyaklayarak Noah'ın dikkatini çekiyorum. Kaşlarını kaldırıp babama ve Garrison'a sırtını dönerek sohbete son verdiğinde ona gözlerimi deviriyorum. Babama bakıyorum ve onun da beni ve annemi izlediğini, yüz ifadesinin yumuşadığını görüyorum. Garrison'ın kaşları çatılıyor ve dikkati, sökülmiş bir davulun parçalarını otobüsün diğer tarafına taşıyan iki kaslı adama kayıyor.

Annem ve ben babam ve Noah'nın önünde durduğumuzda, babam hemen beni kolunun altına alıp kucaklıyor. Omzunun üzerinden Noah'nın bizi izlemeye devam ettiğini görüyorum, çenesi giderek geriliyor. Suçluluk duygusu göğsümde bir balon gibi şişiyor. Babamı son bir kez sıkıp kucaklaşmayı kesmeden önce ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Noah'nın ailesi onu uğurlamak için burada değil, ki bu beni bu kadar üzmemeli. Sadece eve dönmek için buraya gelip ona şans dilemeleri mantıklı değil.

sonra. Onunla koşullar farklı ve kendime bunu hatırlatmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor. Ailemi onun yüzüne karşı sallıyormuşum gibi hissediyorum ve bu da beni dünyanın en kötü en iyi arkadaşı gibi hissettiriyor.

Varlığımın kendisini o kadar da yalnız hissetmemesine yardımcı olacağını umarak onun yanına gitmekte tereddüt etmiyorum. Easton dün gece vedalaştı ve annem de kendi vedasını yaptığına göre geriye sadece babam kaldı. İlk dövüşümde ve sonrasında her üç antrenmanda bir benimle buluşma planlarıyla en sık gördüğüm kişi o olacak. Görünüşe göre, beni formda tutmak için kendisinden başka kimseye güvenmiyor. Gerçi bunu asla kabul etmeyecek.

"Duygusallaşmayacağım çünkü seni bir hafta sonra göreceğim. Ama tıpkı Noah'ya söylediğim gibi, emin ellerde olmanı bekliyorum. Seninle gurur duyuyorum Tiny," diyor babam, sesi yumuşak ve kendinden emin.

Zoraki bir gülümseme gösterdim. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın buraya kadar gelemezdim."

Başını sallar. "Evet, olabilirdi."

İnatçı. "Her halükarda, bana yardım etmek için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum."

"Aile bunun için var. Buna hazır mısınız?"

Gözlerim Noah'ninkileri buluyor ve yüz ifadesinde en ufak bir şüphe belirtisi olmadan başını sallıyor. Bana -bize- duyduğu güven beni uçuruyor. Sonra anneme bakıyorum. Beni usulca izliyor ve başını salladığında boğazımda yeni bir yumruyu yutuyorum.

"Evet, baba. Sanırım öyleyiz."

10

NOAH

TINSLEY'I TAKIP EDERKEN TELEFONUM CEBİMDE TITRIYOR.

tur otobüsünde. Çenemi sıkıyor ve parmaklarımı gererek üçüncü kez görmezden geliyorum. Arayan babam ve onunla konuşmak gibi bir isteğim yok. Ciddi olduğundan bile şüphelendiğim zayıf bir iyi şans ve tebrik duymak için.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Tinsley, başını çevirip otobüsün içini inceliyor.

Evet. Büyük bir yer. Büyük ama kalabalık.

Üç adam ve uyuyan bir çocuk kanepeye ve tekli koltuğa yayılmış, duvarda asılı televizyonda gürültülü bir film izliyorlar. Çantalar ve bavullar önlerine yığılmış, mutfaka ve otobüsün geri kalanına giden yolu kapatıyor. Vücut spreyi ve ter kokuyor. Şimdiden.

Işıklar loş, bazıları kırmızı renkte. Mutfak tezgahının üzerinde bir tablet var ve muhtemelen ışıkları o kontrol ediyor. Ona uzanmıyorum. Kırmızı şimdilik iyi.

Bizi ilk tanıyan Adalet oldu, kollarında uyuyan kızdan gözlerini ayırmaya cesaret edemedi. Kızına. "Sonunda," diye inliyor. "Biz de senin pısrık olup olmayacağına dair bahse girmek üzereydik."

"Bu benim turum. Seni otobüsten atarım, bırakmam."

"Hayır, dostum. Hoşuna gitse de gitmese de bize burada ihtiyacın var," diye karşılık veriyor, her zamanki gibi sırtarak.

Başımı eğiyorum, gözlerim ona dik dik bakarken geriliyor. "Sana ihtiyacım mı var? Hayır."

Sırtışı yanağındaki yara izini çekiştiriyor. Gökkuşağı sıçan birinin nasıl böyle kötü bir yara izi olur? Umurumda değil. "Duydunuz mu çocuklar? Sanırım Noah bizi yanında istediğini ima ediyor."

"Siktir git." Bakışlarım yoğunlaşıyor.

"Bir merhaba alabilir miyim? Ne de olsa yeni oda arkadaşlarınızdan biriyim," diye ukalalık yapıyor Tinsley, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Sözleri anında diğer iki adamın dikkatini çekiyor. Sanki ben burada değilmişim gibi cesurca onu süzdüklerinde bir hırıltıyı yutuyorum. Dagger bunu bilerek yapıyor, sırf bana inat olsun diye. Gözlerinin eğlenceyle parlaması çenemi öyle bir sıkıyım neden oluyor ki dişlerim ağrımaya başlıyor.

"Özür dilerim. Beni o kadar geriyorsun ki bir an için nasıl konuşacağımı unuttum," diyor, sesi çok yumuşak. Dilini koparsam bile konuşamaz. Bu fikir cazip geliyor. "Noah'nın böyle güzel kadınları yanında getirmesi pek sık rastlanan bir şey değil. Meşhur Tinsley'i aylardır Justice ve benden saklıyor."

Josh bir kahkaha atıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum, tek kaşım alnımdan yukarı kayıyor. O da gözlerini deviriyor.

"Tinsley'nin Noah'nın etrafında olmak isteyen tek kadın olduğunu çok iyi biliyorsun. Ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü onunla yeterince zaman geçirdikten sonra onu bir kadın olarak düşünmeyeceksin."

Tinsley dramatik bir şekilde nefesini tutuyor ve kazıyı görmezden geliyor gibi görünüyor. Benim için durum böyle değil. Kendimi kontrol altında tutmak için çaresizce içgüdülerime teslim oluyorum ve bir elimi sırtının ortasına yerleştirip avucumun vücut ısıyla dolmasına izin veriyorum. Sadece seni tahrik etmek istiyor, diye kendime hatırlatıyorum.

Tinsley dilini şaklatarak, "Josh, tatlım, kıskançlığın belli oluyor. Onun etrafında istediği tek kadının ben olduğumu hepimiz kadar sen de biliyorsun. Belki bir gün sen de Noah'ın yarısı kadar hayrana sahip olursun. Henüz inancını kaybetme."

Justice ve Dagger bu hakarete kıs kıs gülerken, Josh ona ters ters bakıyor. Onun koruyuculuğu karşısında sikim zonklarken yüzümün şehvet dolu bir gülümsemeyle yarılmasına izin veriyorum. Kahretsin, işte bu yüzden Tinsley benim olmalı. Tatlı görünebilir ama içinde öyle bir karanlık var ki, izin verse dizlerimin üzerine çöküp ona tapabilirim.

Bana doğru hafifçe dönüyor, elimi çekmeden önce beline doğru kaydırmama yetecek kadar. Duffle çantasını tutan kolunu kaldırarak, "Bunu hallettiğimize göre, kadınsı eşyalarımı bir pasaklı gibi yerde bir yığın halinde bırakmak yerine ranzama götüreceğim. Bize müsaade edin."

Hareket ederken onu takip ediyorum, bir an bile düşünmeden. Justice ve Dagger yürürken bizi izliyor ama omzumun üzerinden baktığımda Josh'u yine televizyona bakarken buluyorum. Benden başka Tinsley'i tanıyan tek kişi o ve belli ki onun varlığından hiç etkilenmemiş. O zaman bile, neredeyse hiçbir şey bilmiyor.

"Hangisi benim? Arkada kendi yatağın olduğunu varsayıyorum," diyor koridorda yalnız kaldığımızda, tembelce otobüsün arka tarafındaki kapıyı işaret ederek.

Parlak bir merakla dikkatini hemen iki yanımızdaki sıra sıra ranzalara çeviriyor. Her ranzanın perdesini çekip açıyor, dokunulmamış bir tane arıyor. Neredeyse gülecektim. Sanki burada birlikte uyuyacakmış gibi. Dagger, Justice ve kızı, Josh, Sparks ve Tinsley ile birlikte her ranza dolu olacak ve ona hiç mahremiyet kalmayacaktı.

Elimi üst ranzanın kenarına koyuyorum ve perdeyi geri çekmeye çalıştığı sırada ona doğru eğiliyorum. Sıkıştırıp çekerken ipeksi kumaş parmaklarımın arasında kayıyor ve ranzanın içini görmesini engelliyor. Gri gözlerini kaldırıp bana bakıyor, cevap bekliyor.

"Ne yapıyorsun? Bırak da benim olup olmadığını görebileyim.
Geriye bir tek bu boş kaldı."

Perdeyi sıkı sıkı tutuyorum. "Ranzada uyumayacaksın."
"Ne?"

"Ranzada yatmayacaksın. Benim odamda benimle uyuyacaksın."

Gözleri kocaman açılıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. Başını sallıyor ve inanmayan bir kahkaha atıyor. "Hayır, değilim."

"Uyuyacaksın. Garrison'a herkesten uzakta uyuyacağını söyledim bile."

"Ne yaptın?" Ses tonu dikkatli, aldatıcı bir şekilde öyle.

Öfkesinin arttığını hissediyorum ve bunu hoş karşılıyorum. Bunun beni ne kadar zorladığını bilse yine de kızar mıydı? "Bu bir teşekkür gibi gelmiyor."

Gülüyor, ama keskin bir tarafı var. Ne kadar keskinleşebileceğini görmek istiyorum. Beni keser mi? Beni kanatır mı?

"Bu bir teşekkür değil! Gerçekten de önümüzdeki üç ay boyunca her gece nerede uyuyacağıma bana danışmadan mı karar verdin?" Duraklıyor, cevap vermem için bana zaman bırakıyor ama vermiyorum. Sessizliğim onu daha da kızdırıyor. "Tabii ki yaptın! Tanrım, bazen imkansız olabiliyorsun."

Parmaklarımı perdenin içinde kıvırıyorum ve ses tonumu alçaltarak başımı ona doğru eğiyorum. "Sana mahremiyet teklif ediyorum, Tinsley. Bu insanlara güvenmiyorum. Senin yanımdayken olmaz."

Bana bakıyor, gözlerinde hala ateş yanıyor. Üst dudağı alt dudağının üzerine yuvarlanmadan önce inceliyor. Kıpırdamadan duruyorum, çaresiz bir sıkık gibi bir sonraki sözlerini bekliyorum.

"Bu sadece benim mahremiyetimle mi ilgiliydi?" "Evet," diye yalan söyledim.

Bana doğru eğilirken bakışları dikkatle geriliyor. "Yalan söylüyorsun."

Nabzım boğazımda gümbür gümbür atıyor, heyecandan içim içime sığmıyor. "Kanıtla." Kelimeler gırtlaktan geliyor, kulaklarımı bile çaresiz bırakıyor.

İfadesinde bir kırılma. Ağzının köşesi seğiriyor. Dikkatli bir şekilde elini kaldırdığında nefes almayı bırakıyorum.

ve parmağının ucunu kaşlarımın arasındaki deriye bastırıyor. Yavaşça yukarı aşağı, bir o yana bir bu yana sürüklüyor. O kadar sıcak ki, tenim altında yanıyor.

"Yalan söylediğinde tam şurada bir kırıksıklık oluyor. Bu kadar zamandan sonra seni okumak kolay," diye mırıldanıyor, sonra gözlerini kırıştırıp başka tarafa bakıyor ve kendini düzeltiyor. Kim olduğumu hatırlıyorum.

Bir saniye sonra elini bıraktığında bana dokunmaya devam etmesi için neredeyse ona yalvarıyorum. Sert bir adımla geri çekilirken ne kadar yakınlaştığımızı fark ediyorum. Perdeyi açıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Mahremiyet hakkım konusunda benim adıma müdürünüze gidecek kadar kararlıysanız, o zaman tamam, odanızda kalacağım," diyor, sesi bir kez daha sakinleşiyor.

Bir zafer kükremesini yutuyorum. "Güzel."

"Ama," diye başlıyor, elleri kalçalarına yerleşiyor. Çenesi gururla yukarı kalkıyor. "Orada yalnız uyuyacağım."

Kaskatı kesildim. "Hayır."

"Neden olmasın? Özel hayatıma var, değil mi?"

Karanlık bir mizah anlayışı zihnimi dolduruyor. Küçük hilekârım beni taşaklarımdan yakaladı ve bunu biliyor.

Onun adımlarını geri çekerek, onun alanına giriyorum. İçimdeki canavar yakınlığımız karşısında uluyor ve daha ileri gitmemi sağlamak için çırpınıyor. Sonunda kendi etrafıma sardığım bu kahrolası zincirleri kırmak ve onu kendime doğru çekmek için.

Hızlı bir nefes alıyor ve çantasını bırakıyor, ani yakınlığım karşısında şaşırıyor. Gözlerimle buluştuğunda başı geriye eğiliyor. Onlarda ne gördüğünü merak ediyorum. Eğer orada gerçekten neyin gizlendiğini görseydi, çılgılık atarak kaçardı.

Kaçmak yerine, olabilecek yıkımdan habersiz, nazlı nazlı gülümseyip kirpiklerini kırıştırdığında anında rahatladığımı hissediyorum. Zihnimdeki zincir şakırtıları, onun gülümsemesiyle sakinleşirken sessizleşmeye başlıyor.

"Tamam. Oda senin."

Bilerek sırtıyor. "Teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum ve yerden çantasını alıyorum. Yanından geçerek bizi arka odaya götürüyorum. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi ve iterek kolayca açtım.

İçeri girdiğimizde "Bir rock yıldızına uygun bir yatak," diyor.

Başımı sallıyorum. Bir otobüs dolusu tek kişilik yatak. Burada ikimiz için de fazlasıyla yer var ama düşüncelerimi kendime saklıyorum. Eninde sonunda pes edecek, ama şimdilik dışarıda uyuyacağım. Hepsiyle birlikte. Tiksintimi yutuyorum.

"Burada özel bir banyo var. Onu kullanın. Ana tuvaleti kullanma," diyorum. Başını çevirip bana öyle bir bakıyor ki, siparişime sıkı bir lütfen ekliyorum.

". Bu tuvaleti de kullanacak mısınız?" "İznim var mı?"

Hafifçe gülüyor. "Evet. Tabii ki öylesin." Şifonyere doğru ilerleyerek çekmeceleri açmaya başladı. En alttakine gelip giysilerimi bulduğunda bana bakıyor ve soruyor: "Tüm getirdiğin bu mu? Ne kadar da ünsüzsün."

Bir omzumu duvara yaslıyorum. "Benimle dalga geçmeye devam edersen Tinsley, seni diğer otobüsün altında Justice'in davul setiyle uyuturum."

"Ooh, ne kadar korkunç." Parmaklarını önünde oynatıyor.

"Uykusuzken ne kadar iyi savaşabilirsin?"

İnliyor ve kıyafetlerime dönüyor. "Sessiz, somurtkan Noah Hutton'a ne oldu? Şu anda tüm bu şakalaşmalarla beni rahatsız ediyorsun."

Gülüşüm sert ama ayağa kalkıp bana dönmeden önce omzunun üzerinden bana sırtıyor.

"Güldüğünü duymak hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor.

Hemen duruyorum, sonra onu mutlu ederken durduğum için kendime kızıyorum. Sikeyim.

"Giysilerini çıkar. Birazdan yola çıkmamız gerekiyor," diye homurdandım, birden çok fazla gerilmiştim.

Ben kendimi kapatırken yüzünde anlayışlı bir ifade belirliyor. Kaçabileceğim hiçbir yer olmadığını bildiğim için zaten klostrofobik hissediyorum. Göğsümde endişe yükseliyor ve kalbim hızla çarpıyor. Çok hızlı.

Gözlerimi ayırıp ellerime bakıyorum ve onları kaplayan mürekkebe odaklanıyorum. Topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıkarken desenler görüşümde dönüp duruyor.

Bedenimi ana banyoya attığımda, Tinsley ile birlikte olmama neden izin veremeyeceğime dair tüm nedenleri zihnimde beş kez ve az önce olanları listenin en başına eklemiştim bile.

Ve ancak yüzüme gömleğimi ıslatacak kadar soğuk su sıçrattıktan sonra onu tekrar görmeye dayanabileceğimi hissediyorum.

11

TINSLEY

YOLDAKI İLK BİRKAÇ GÜN UÇUP GİTTİ. NEREDEYSE

Turun ilk durağı ve Edmonton, Alberta ile aramızdaki her kilometrede sınırlarımın yükseldiğini hissedebiliyorum.

Noah zamanını bir barda ya da küçük bir tiyatrodan olmayan ilk gösterisine hazırlanarak geçirirken, grup arkadaşları da müziğini icra etme biçimlerini mükemmelleştirmek için son bir çaba harcıyor. Diğer herkes ... şey, onlar yollarına çıkmamaya çalışıyorlar.

Tur otobüsünde yaşam lüksün tam tersi ama korkunç da değil. Yine de, her gece bir ranzada uyumak zorunda olmadığımı düşünürsek, bunu söylemek benim için muhtemelen kolay. Her günün sonunda ne kadar ağrı olduğunu düşünürsek, önümüzdeki birkaç haftayı bu kadar dar bir yerde nasıl geçirebilirdim bilmiyorum. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğim ama Noah bana gerçek bir yatak vererek büyük bir iyilik yaptı.

Hunter'ın elindeki pedleri 1-6-3-2 sırasına göre yumruklarken burnumdan ter damlıyor ve spor sütyenimin malzemesini ıslatıyor. Bugün spor salonunda geçirdiğim saatler yüzünden tüm vücudum ağrıyor ama acı beni besliyor, daha da zorluyor. Acı yoksa kazanç da yok, der babam hep. Kitaptaki en eski sözdür ama her seferinde tam yerine oturur.

Eğitim kampı sırasında her gün kendimi zorlamak zorunda olduğum fiziksel aktivite seviyesinin kolay bir tarafı yok. Yorucu ve yıpratıcıdır ve herkese göre değildir. Zorlanma

Vücuduma yüklediğim yük inkâr edilemez. Yine de bu benim gerçeğim, en azından profesyonel çıkışıma giden bu haftalar boyunca.

Bu, beş saatlik bir antrenman seansından sonra ağrıyan kaslardan, çılgın kalp atış hızından ve kramp giren parmaklardan hoşlanmadığım anlamına gelmiyor. Seviyorum. Gerçekten yapıyorum.

Hunter benim için en az babam kadar zor, hatta daha da zor. Geçtiğimiz hafta bir rutin oluşturduk. Güne, antrenman saatinde otobüsün nerede durduğuna bağlı olarak ya dışarıda ya da koşu bandında koşarak başlıyorum. Sonra Hunter o gün bize hangi spor salonunda zaman ayırdıysa asıl çalışma orada başlıyor. Saatlerce çanta ve ped çalışması, kondisyon ve vücut ağırlığı antrenmanı ve benden çekinmeyen bir adamla idman.

Her yarım saatte bir mola veriyoruz, o beni tekrar çağırmadan önce su içmeme ve ellerimi eldivenlerimin içine sokmama yetecek kadar bir süre. Isınma hareketleri uzun ve yorucu. Sanırım çok sevdiği ip atlama aletinin sapları yüzünden avuç içlerim nasır tuttu. Hiç bu kadar çok squat ve barfiks yapmamıştım. Buz banyoları benim için yeni bir normal haline geldi.

İlk dövüşüme daha iki hafta var ve yola çıkmadan önceki günlere ve yoldaki son birkaç güne göre vücudumdaki hafif değişiklikleri görmeye başladım bile. İşimiz bittikten sonra nerede olacağımı düşündükçe içimi baş döndürücü bir heyecan kaplıyor.

"Yumruk, çapraz, sol aparkat, çapraz," diye sesleniyor Hunter, her komutun gücü artıyor.

Nefes verişlerim taklalar atarak çıkıyor, nefes alışlarım ise titrek ve zayıf. Kollarım her yumrukta daha da ağırlaşırken omuzlarımda bir zonklama oluşuyor. Yorgunluk arttıkça özensizleşiyorum, odaklanamıyorum. Hunter, aparkatım pedine zar zor etki ettiğinde bana kaşlarını çatıyor.

"İşimiz bitti," diye anons ediyor son çarpı işaretini vurduğumda.

Kollarımı anında bırakıyorum. Kurşun balon gibi yere düşüyorlar.

"Özür dilerim," diye hızlı bir nefes veriyorum. Ciğerlerim cayır cayır yanıyor, tam nefes almakta zorlanıyorum.

Pedlerden birini çıkarıp kolunun altına sıkıştırıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Beş saate ulaştın. Bugün seni çok zorladım. Eve git ve bayılmadan önce bir şeyler ye."

"Hayatımda bir daha hazır yemek yemek istemiyorum." Başka bir Tupperware yemeğini mikrodalgada pişirme düşüncesi midemi bulandırıyor. Bir kızın bir daha asla yemek istememesi için yavan bir tavuk göğsü ve brokoli karışımı gibisi yoktur.

Hunter, sanırım ondan duyduğum en kahkahaya yakın sesi çıkarıyor. "Alış buna. Sezon bittiğinde ve sıkletinin artık bir önemi kalmadığında domuz gibi yiyebilirsin."

"İki gündür rüyamda dev bir Big Mac'in sokakta beni kovaladığını ve yemem için yalvardığını görüyorum. Bilinçaltım bile mücadele ediyor."

"Tavuğunu her zaman somonla değiştirebilirsin."

Burnumu kırıştırdım. "Balıktan nefret ederim."

"Biliyorum."

"Harika önerin için teşekkürler o zaman, Avcı dostum." Kalan azıcık gücümle eldivenlerimi çıkarıp bir saat önce kullandığımız ağırlık sehpasının üzerine fırlatıyorum. Parmaklarımı uzatıp sargılarımı çözmeye başladığımda rahatlıyorum.

"Ne zaman istersen. Gitmeden önce küveti senin için doldurmamı ister misin?"

Yaptığım son buz banyosunu hatırlayarak ürperdim. Bir an için o küvette, terli ve pis kokulu bir soyunma odasında kilolarca eriyen buzla çevrili bir şekilde ölüp ölmeyeceğimi merak ettim. Ölmek için korkunç bir yol olurdu.

"Bugün olmaz. Sürünerek bile girebileceğimi sanmıyorum."

Başını sallıyor. Ayağını yere vururken spor salonunun anahtarları şortunun cebinde şingirdiyor. Bu sarsıntılı hareket karşısında gözlerimi hafifçe kısıyorum.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Kollarını kavuşturarak bana küçük, gergin bir onay gülümsemesi gönderiyor. "Bugün iyi iş çıkardın."

İltifatın altında ezilmekten kendimi alamıyorum. Kim yapmaz ki? Hunter bir efsane ve benim iyi bir iş çıkardığımı mı düşünüyor?

"Sanırım bu bana söylediğin en güzel şey." Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüşüyor. Ben de ona sırtıyorum, Onu biraz eğlenirken görmek hoşuma gidiyor. İnsanları kabuklarından çıkarma konusunda her zaman iyi olmuşumdur. Sanırım bu benim bir yeteneğim.

"Benden sonra yine kapıyı kilitle ve otobüse geç kalma," diye homurdanıyor ve sonra sanki varlığımdan kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi hızlı adımlarla spor salonuna doğru geri çekiliyor.

"Bugün neredeyse hiç geç kalmadım! Uber şoförümün limitin on kat altında sürmesi benim suçum değil!" Arkasından seslendim ama çoktan gitmişti, kapı arkasından çarparak kapandı.

Yüksek sesle gülerek başımı sallıyorum ve spor salonunun her yerine saçtığım eşyaları toplamaya başlıyorum. Kollarım olgun kıyafetler ve havlularla dolduğunda soyunma odasına yöneliyorum. Boş spor salonu sessiz ve dürüst olmak gerekirse, sessizlik beni her zaman biraz korkutmuştur. Özellikle de yalnızken ve bilmediğim bir yerdeyken.

Hunter, Hunter olduğu için bu salonun sahibini ringlerdeki günlerinden tanıyordu ve o gün için bizim için özel ayrıcalıklar elde etmeyi başardı. Geçtiğimiz üç gün boyunca durduğumuz her yerde bize üçten sekize kadar antrenman yapabileceğimiz bir yer bulmayı başardı ama bugün yalnız ve rahatsız edilmediğimiz tek zaman oldu.

Meraklı ve aval aval bakan bakışların olmaması, gittiğimiz son spor salonuna göre hoş bir değişiklikti. Yıllarca erkeklerin istenmeyen ilgisiyle uğraştıktan sonra

bunu görmezden gelmek benim için kolay olurdu, ama durum her zaman böyle değil.

Benim iki katım erkeklerin egemen olduğu bir alanda antrenman yapan bir kadınıam. Onları kendi boylarında ve kilolarında birinden on kat daha kolay ve hızlı yere bilmiyorlar. Boks dışında bir kariyer yapmaya karar vermemiş olsaydım bile, babam yine de kendimi nasıl savunacağımı ve koruyacağımı bildiğimden emin olurdu.

Nefes alıp veriyorum, kalp atışlarım nihayet yavaşlıyor. Ön pencereden dışarı baktığımda güneşin daha yeni batmaya başladığını görüyorum. Öğleden sonra buraya geldiğimde hava çok sıcaktı ve şimdiden sıcağa geri dönmekten korkuyorum.

Belki buz banyosu kulağa geliyordur.

Soyunma odasının kapısını omuzlayarak açtım, eşyalarımı hızla bir bankın üzerine bıraktım ve duş almak için ihtiyacım olan her şeyi aldım. Normalde spor salonunda duş almakla uğraşmazdım ama otobüste su basıncıyla -ya da basınçsızlığıyla- uğraşmaktan iyidir.

Duşlar küçük ama temiz, bilmem gereken tek şey de bu. Suyu açıyorum ve kirli kıyafetlerimi çıkarıp köşedeki bir yığının içine atıyorum, sonra da saçlarımı yukarı kaldırıp yolumdan çekiyorum. Kabine adımımı attığım anda sıcak su sırtıma vuruyor ve kaslarımın gevşediğini hissederek inliyorum.

Suda gereğinden uzun süre kalıyorum, gözlerim kapalı ve başım öne eğik. Bir süre sonra yorgunluk bir tuğla gibi çarpıyor yüzüme ve gözlerimi tekrar açıp tembelce yıkanmaya başlamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Vücut yıkamamı henüz durulamaya başlamıştım ki, duşun gürültüsünden duyabileceğim kadar yüksek bir patlama sesi salonda yankılandı. Suyu kapatmak için sarsakça arkama uzanırken ve havlumu alıp gövdemin etrafına sararken kanım donuyor.

Hunter muhtemelen bir şey unuttu ve onu almak için geri geldi. Bu en rahatlatıcı fikir ve en gerçekçi olanı. I

Başka bir ses beklerken bu bilginin beni sakinleştirmesine izin ver. Bir patlama sesi ya da belki de adımı söyleyen tanıdık bir ses. Saniyeler sessizlikten başka bir şey olmadan geçip gittiğinde, endişelerimi uzaklaştırma umuduyla başımı sertçe sallıyorum.

"O kız olma, T," diyorum kendime. Tam bir aptal gibi ürkütücü seslere doğru koşan kız olma, sanki dünyada kendi geçimini umursamıyormuş gibi. "Ve kesinlikle bunu çıplak yapma."

Duştan çıktığımda kapı ikinci kez çarpıyor, buhar lavaboların üzerindeki aynaları buğulandırıyor. Sanki biri etrafımdaki sıcaklığı yükseltmiş gibi. Birden çok sıcakladım. Korku pençelerini içime geçirmeye çalışırken boynumda ter birikmeye başlıyor. Ama bir korku filmi kahramanının ayak izlerini takip ediyor olsam bile, onun kazanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Aceleyle kurulanıyorum, kapının kolunu tutmadan önce üzerime bir eşofman altı ve tişört geçiriyorum. Metal düğmeyi sıkarken ve daha fazla ilerlemeyene kadar çevirirken avuçlarım .

Eşyalarımı odaya bırakıyorum ve kapıyı çekip açarak koridora bakıyorum. Korkutucu görünmüyor. Yerde terk edilmiş bir çift spor şortu ve erkek soyunma odasının birkaç adım ötesindeki arka kapıda bulunan küçük Sigara İçilmez etiketini görmeme yetecek kadar ışık var.

Dušta bu kadar gerildiğim için kendimi azarlamam kitaplara geçecek cinsten. Spor salonu tamamen sessiz ve buranın anahtarının bir avuç insandan fazlasında olduğundan şüpheliyim. Hunter kapıyı arkasından kilitlemeden bırakmazdı.

Elimin tersini alnımda gezdirirken boynumu döndürüyorum ve omuzlarımda düşmesine izin veriyorum. Neredeyse kendime rağmen gülümsemeye başlamıştım ki ayak sesleri bana doğru gelmeye başladı. Sese doğru dönüyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. Hareket dan benim çevresel var bir çığlık

Hantal bir erkek figürü ortaya çıkınca göğsümde bir boşluk oluşuyor.

Onu tanımam ve çılgılığımın kesilmesi sadece beş saniye sürdü.

"Seni sikik sikik sikik!" Bağıriyorum, anında çömeliyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. Titriyorlar, ben de durmalarını sağlamak için avuçlarımı gözlerime bastırıyorum. Ama işe yaramıyor.

Noah'nın bana doğru koştuğunu duyuyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor -dizlerinin yere sertçe vurduğunu duyuyorum- ve bileklerimin etrafında dönerek ellerimi yüzümden çekiyor. O kadar sert bastırdığım için gözlerimde lekeler var ama gözlerim açıldığında yüzündeki endişeyi görüyorum. Bir uyarı feneri gibi yanıp sönüyor. Kalbim onun endişesiyle sıkışıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, sesi cam yutmuş gibi çıkıyor. Sanki aklını kaçırmamanın eşiğindeymiş gibi.

Sorduğu sorunun saçmalığına neredeyse gülecektim. Yanlış bir şey yok. Ben sadece kendi en iyi arkadaşından korkan korkak bir kediym. Ugh.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Duştaydım ve kapının çarparak kapandığını duydum. Bu gece buraya gelmeyi planladığınızı bilmiyordum, o yüzden sadece Hunter'ın bir şey unuttuğunu umuyordum. Ben iyiyim. Sadece biraz korktum."

Gözleri soğuk ve karanlık, acımasızca öyle. "Seni burada yalnız bırakmamalıydı. Bir şey olabilirdi." Başımı sallıyorum ve ellerimi parmaklarımız birbirine geçebilecek şekilde çeviriyorum. Onları kucağıma çekerek gülümsüyorum ve iyi olduğuma dair onu rahatlatmaya çalışıyorum. O her zaman aşırı korumacı olmuştur ve gözlerinde bu bakış belirdiğinde, genellikle

onu sakinleştirmek için normal.

"Ben iyiyim. Sen de buradasın. Kim senden daha iyi bir koruyucu olabilir ki?" Alay ediyorum. Cevap vermiyor, kaslarını geren gerginliği kaybetmiyor. "Cevap hiç kimse. Belli ki."

"Buraya herkes girebilirdi. Duş alıyordun." Kelimeyi tükürdü.

"Senden başka kimse yapmadı. Bekle, bu arada buraya nasıl girdin?"

Omuz silkiyor. "Anahtarım var."

Nasıl aldığı ve ona kimin verdiğini sormalıyım ama umursamayacak kadar yorgunum. Bunun yerine öne doğru eğilip alnımı omzuna dayıyorum ve onu içime çekiyorum. Gitar çaldıktan sonra hep deri gibi kokuyor ve bu gece de farklı değil. Hayatında hiç deri giydiğini sanmıyorum. Bu koku ona on beşinci yaş gününde aldığım gitar askısından geliyor.

Belki de bu yılki doğum gününde ona yeni bir tane almalıyım, ama içimden bir ses şu ankini fazlasıyla sevdiğini söylüyor.

"Akşam yemeği için tavuk ve brokoliye ne dersin?" Birkaç dakika sonra gömleğinin içine doğru sordum. Konuyu değiştirmek için berbat bir girişim ama içimden gelen tek şey bu.

Tutuşunu sıkılaştırmadan önce parmaklarını esnetiyor. "Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

12

NOAH

NEFES AL. NEFES VER.

Yalnızmışım gibi davran. Ritme odaklan. İçimde titreşen kick davuluna. Bas gitarın alçak, gırtlaktan gelen notalarına. Parmak uçlarımin altındaki telleri hissediyorum. Müziğin beni alıp götürmesine izin ver.

Çenemi göğsüme değdiriyorum ve şarkıyla sallanıyorum. Benim şarkımla. Gitar penamı parmak uçlarımin arasına sıkıştırdığımda derime batıyor ve bu acıya tutunuyorum. Bu, sıkıntımı yeterince dindiriyor ve gözlerimi açıp başımı kaldırdığımda Garrison'ın aşağıdan beni izlediğini görüyorum. Onun dikkati beni Justice'e el sallamaya itiyor ve şarkıyı başlatması için ona izin veriyor.

Davul hattı hızlanıyor ve grubun geri kalanı onu takip ediyor. Çok gürültülü. Arkamdaki enstrümanların karışımı beni hâlâ rahatsız ediyor. Daha önce de küçük konserlerde birlikte çalmıştık. Ama bu büyüklükte bir mekânda değil. Müzik yankılanıyor ve kulağıma çalınıyor. İrkiliyorum ama işaretimi kaçırmıyorum.

Sözler içgüdüsel olarak dökülüyor, dudaklarımdaki mikrofon tarafından mekâna taşınıyor. Gerginim ve bunu sesimden anlayabilirsiniz. Ayağımy sahneye vuruyorum ve bir şekilde kulağımdaki ritme ayak uyduruyorum.

Garrison'ın yüzündeki onaylamama ifadesi çok açık. Olması gerektiği gibi oynamıyorum. O burada olmasa bile.

Bu. Gitarımın sapını kavriyorum ve tıngırdatmaya başlamadan önce gövdesini kendime bastırıyorum. Omzumda duran deri kayış, dün aldığım yeni gitarın ağırlığıyla ağırlaşıyor. Kendimi dengesiz hissetmeme neden oluyor.

Son bir davul sesiyle şarkı sona eriyor. Etrafımda durgun bir su gibi duran sessizlik rahatsız edici. Görünüşe göre berbat performansım herkes için aşikârdı.

"Bunu duydun mu, Noah? Bu sessiz bir arenanın sesi. Böyle çalmaya devam edersen, bu sese alışsan iyi edersin çünkü aklı başında kimse seni izlemeye gelmeyecek," diye homurdanıyor Dagger, büyük, tıknaz botlarını sahnede sürükleyerek bana doğru yürüyor.

O yaklaşırken yüz ifademi boş tutarak hareketsiz kalıyorum. Öfkemin tek işareti, çok sert çektiğim bir gitar telinin kopması.

"Hançer," diye uyarıyor Adalet arkamdan.

Dagger başını ona doğru çevirdi ve hırladı, "Siktir git, J. Bu pisliğin kendi kariyerini umursamadığı için bizim kariyerimizi mahvetmesine izin vermeyeceğim!"

"Sadece bir şarkı. Sakin ol," diye araya giriyor Josh.

Dilimi yanağımın iç kısmına götürüyorum ve önümdeki adamı izliyorum. Alnında gümbür gümbür atan damar, öfkesini kontrol altında tutamadığını gösteriyor. Duyguları tarafından yönlendiriliyor, yakıcı, inkar edilemez bir kıskançlık tarafından. Bu güvensizliği dürtmek ve onun titremesini izlemek istiyorum. Eğer başka bir dünyada olduğunu bilseydi, ona şatomun anahtarlarını verirdim ve şatoya layık olmaya çalışırken kendini mahvederken arkama yaslanırdım.

"En başta mahvedeceğim bir kariyerin olduğundan o kadar emin konuşuyorsun ki Hançer," diyorum usulca. Bu kez bana döndüğünde gözleri vahşileşiyor. "Ama yok ve bunu herkes biliyor."

Ona doğru eğilirken dudağım kıvrılıyor ve sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçaltıyorum. "Bir daha karşıma çıktığında, hayatında bir daha asla şarkı çalamayacağından emin olacağım."

Boğazının belirgin bir şekilde inip kalkması beni bir santim geri çekti. "Buraya benim için çalışmaya geldin, benimle değil. Şimdi işe koyul, köpekçik."

Geri çekiliyor, çenesi gerilmeden önce gevşiyor. Sanki ekleyecek bir şeyi varmış gibi uzaklaşmakta tereddüt ettiğinde, şehvetli bir gülümsemenin ipucunu gösteriyorum ve mırıldanıyorum, "Hav hav."

Garrison'ın bekleyip izlediği çukurdan alkış sesleri yükseliyor. Gözlerimi deviriyorum ve ona dönüyorum, kaşlarım beklentiyle kalkık.

"Tebrikler" derken gözleri hepimizin üzerinde geziniyor. Kendinizden bir gösteri yaratmayı başardınız. Gurur duyuyor musunuz? İyi hissettiriyor mu? Çünkü hissettirmemeli."

Garrison konuşmasına devam etmeden önce arkamdan Justice'in bağırtılarının yere vuruşunun yumuşak takırtısı geliyor ve o donuk gözlerini davulcuya sabitliyor.

"İlk gösteri bu akşam ve hiçbiriniz hazır değilsiniz. Ne kadar iyi olduğunuzu düşündüğünüz umurumda değil çünkü size söz veriyorum, henüz o noktada değilsiniz. Bir grubu değiştirmek kolaydır. Bir dahaki sefere penis ölçme yarışması yapmak istediğinizde bunu hatırlayın" diye bağılıyor.

Bir grubu değiştirmek kolay ama faturalarınızı ödeyen adamı değiştirmek kolay değil. Bu uyarıyı herkes için yapmış olabilir ama ben bunu görmezden geliyorum. Benden kurtulmak onun için bu kadar kolay olsaydı, bunu aylar önce yapardı. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Anlaşıldım mı?" diye soruyor, sesi o kadar yüksek ki salonda yankılanıyor.

Dagger dilini ısırtıyor gibi görünürken Justice ve Josh "Evet," diye mırıldanıyor.

O konuşmaya çabalarken dudaklarım eğlenerek seğiriyor. Sonunda cevap olarak zayıf bir evet sesi çıkarır.

Garrison başını sallıyor ve sesleniyor, "Tekrar başla. Bunu başarıya kadar parça listesinde ilerlemeyeceğiz."

Ve böylece, yeniden başlıyoruz. Ve tekrar. Ta parmaklarım acıyana ve şarkı sözleri boğazımda ateş gibi yanana kadar. Ancak o zaman ikinci parçaya geçiyoruz.

Tinsley gecenin ilerleyen saatlerinde elime bir fincan çay tutuşturarak, "İÇ BUNU," diye emrediyor. İki parmağımı kulpuna geçiriyorum ve ondan alıyorum.

Bal gibi kokuyor. "Baldan nefret ederim." Ve çay.

"Umurumda değil." Bana doğru eğmeye başlamadan önce bardağın dibine vuruyor. "Fondip."

Gözlerimi kısıyorum ama ağzıma götürme hareketini onun kontrol etmesine izin veriyorum. Sıcak sıvıdan bir yudum alıp boğazımdan aşağı inerken öğürme refleksimi görmezden geliyorum.

Sırıttıyor, şimdilik tatmin olmuş. Fincanı benden geri alıyor ve kanepede yanıma otururken yanında getiriyor. Bacaklarını kucağıma atıp kanepeye uzanarak rahatlamasını izliyorum, başını kolçağa . Ellerim iki yanımdaki minderlere yapışmış, ona dokunmadan hareket ettirmem mümkün değil.

Bardağı yere koymadan önce temkinli bir şekilde sallıyor ve "Daha fazlasına hazır olduğunuzda bana haber verin" diyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Bacaklarını kucağımda oynatırken, baldırlarını tekrar tekrar gerip gevşetirken parmaklarım kıvrılıyor. Şortu küçük, bacaklarını uyluklarının üstünden ayak bileği çoraplarına kadar çıplak bırakıyor. Onlara bakıyorum. Uyluklarının pürüzsüz, kremi soluk tenine. Baldırının her hafif esnemesinde kaslar esniyor ben kendimi durduramadan sağ bileğimi döndürüp işaret parmağımı uzatarak ucuyla dizinin arkasını okşuyorum.

Onu hissettiğimde göğsüm gümbür gümbür atıyor. Burnumdan nefes veriyorum, yüzümü boş tutarken burun deliklerim genişliyor.

"Ağrın var mı?" Mırıldanıyorum. Sesimdeki kontrolsüzlük yüzünden sırtım sertleşiyor. "Bugünden. Antrenmandan."

Başını eğiyor, usulca gülümsüyor. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Her zaman."

Dürüstlüğüm, burnunun üzerinde aniden beliren hafif pembe tona bir bakış atmamı sağlıyor.

"Ben de senin için endişeleniyorum. Bu yüzden sana nefret ettiğin çayı içiriyorum."

"Bugün çok kötüydüm," diye itiraf ediyorum.

Tüm zayıflıklarımı biliyor. En büyük zayıflığım o olduğu için bu uygun. Ondak saklamak için bir sebep yok.

İfadesi endişeyle bükülüyor ve bana doğru uzanıyor, elimi bacağının altından çekip kalçasına koyuyor. Yumuşak bir baskıyla elimi tutuyor, sanki daha fazla açılmamı bekliyormuş gibi sessizce beni izliyor.

Başka biri olsa, onlara kendi işlerine bakmalarını söyledim, ama onun için

"Sahneye çıktığımda göğsüm sıkışıyor ve başım ağrıyor. Müzik benim içindi. Sadece benim için. Şimdi ise herkes için. Eskisi gibi değil ve rahat edemiyorum. Garrison bugün oradaydı. İzliyordu."

Saatlerce orada durup bizi izledi, düzeltti ve daha iyi bir iş çıkarmamızı istedi. Daha önce hiç boğuk bir sesle konser vermemiştim. Yarın ilk olacak ama bunu ona söylemedim. Küçük meleğim benim adıma onu mahveder. O bu işe karışamaz.

"Ve senin en iyi halin olmadığını gördü, bu yüzden konuşurken kurbağa gibi ses çıkarıyorsun. Özür dilerim." Gözleri kocaman açılmadan önce bir an dudaklarını büküyor ve bir kolunu arkasına, kanepenin kenarına uzatıyor. Göğsü tavana doğru itiliyor ve tişörtünün içinden meme uçlarının parlamasıyla bir iniltiyi bastırıyorum.

Tekrar ayağa kalkıp yüzüme baktığında parmaklarının arasında bir sigara çeviriyordu. "Geçen gün Josh'ın kanepenin altına birkaç tane sakladığını gördüm. Sakın bana söyleme."

Ağzının utangaç bir sırıtışa dönüşmesi pantolonumun sıkışmasına neden oluyor, sikim vücudumun geri kalanından tüm kanı çalıyor. Bakışlarını karşılıyorum ve çakmağımı çıkarmak için elimi cebime atıyorum. Çakmağımı geri çevirdiğimde küçük bir alev yanmaya başlıyor ve alevin gözlerine yansımaları izliyorum.

"Dışarıda. Justice'in kızının etrafta kokmasını istemiyorum," diyor ve koltuktan kalkıp kapıya yöneliyor. Onu takip ediyorum, dışarı çıkarken saçımı arkada tutan bandananın bağını düzeltmek için uzanıyorum.

Günübirlik mola verdiğimiz otelin otoparkı kalabalık ama otobüs bizi arabalardan ayıracak şekilde park edilmiş. Otobüsün yan tarafına yaslandığımızda, şehrin kenarındaki boş bir tarlaya bakıyoruz. Kanada'da ot içmek yasal ve bir boksörün uyuşturucu testinde izin veriliyor ama Tinsley'nin ağzında esrarla internette fotoğrafının çıkmasını istemediğini biliyorum.

Bana uzattığında alıyorum, geri çekilirken parmaklarımızı bilerek fırçalıyorum. Gözlerini kaçırıp gülümsemeden ve başını sallamadan önce bakışlarında meraklı bir ifade belirliyor.

Esrarı dudaklarımın arasına koyup yakıyorum. İlk vuruş vücudumdaki gerginliği azaltmaya başlıyor ve ikincisinde başım otobüsün kenarına çarpıyor. Tinsley'i genellikle kendime izin verdiğimden daha derin bir yoğunlukla izliyorum.

Bana doğru eğildiğinde, esrarı önünde tutuyorum ama ağzına götürmüyorum.

"Emin misin?" .

Gözlerini deviriyor. "Evet, baba. Arada bir ot içmeye iznim var."

"Bu senin için iyi değil."

"Peki senin için iyi mi? İkimiz de ciğerlerimizin en iyi durumda olmasına ihtiyaç duyuyoruz ama sigara içtiğin için seni suçlamıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, çenem esniyor. Marihuana kokusu havada dönüyor, çok güçlü. Otobüsü bile kokuturdu.

ve Adalet, kızının bunu koklamak zorunda kalmasına öfkelenirdi.

Bu benim kafayı bulmamı engellemezdi ama Tinsley kendini suçlu hissedirdi.

"Sen benden daha önemlisin. Gezegendeki herhangi bir uyuşturucuyla vücudumu mahvetsem kimsenin umurunda olmaz."

Koluma bir tokat attı ve esrarı elimden kaptı. Buz gibi bir bakışla bir nefes çekiyor ve dumanı mükemmel bir O şeklinde dışarı üflüyor.

"Sen bir ahmaksın, Noah."

İkinci bir nefes çekmesini bekliyorum ve sonra esrarı geri alıyorum. "Biliyorum." Bir nefes daha çekiyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum, omzum onun kine değiyor.

İç çekerek bedenime doğru dönüyor. Kolları kalçalarım dolanıyor, elleri kilitleniyor ve sırtımın alt kısmına dayanıyor. Ürperiyorum ama o hiçbir şey söylemiyor.

Ona göre bu arkadaşça. En iyi arkadaşlar böyle davranır.

Bana göre, onun dokunuşu beni onu yutmaktan alıkoyan zincirlerdeki her kilidi çözmekle tehdit ediyor.

"Seni umursayan insanlar olduğunu biliyorsun, sen onları kendinden uzaklaştırmaya çalışsan bile. Kardeşlerin, Reggie, ailen. Ben."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. Kollarımı onun omuzlarına koyduğumda titriyor, onu göğsüme doğru çekiyorum, sadece ... ona sarılıyorum. O andan yararlanıp çenemi başının üzerine koyuyorum. Sadece bir dakikalığına, kendimi uyarıyorum.

Esrar yanıyor, yanıyor, külleri arkasından yere düşüyor ve öldüğünde onu kaldırıma bırakıyorum.

O kollarımdayken dakikalar geçiyor ama ben bırakmıyorum.

13

TINSLEY

NOAH'I PERFORMANS SERGILERKEN IZLEMEK DAHA ÖNCE GÖRDÜĞÜM
HIÇBİR ŞEYE BENZEMİYOR.

Daha önce. Bu geceki gösteriden önceki son provasının sonuna gelirken, görülmeye değer bir manzara sergiliyor.

Sahneye hükmetmek için sahnenin her yerinde dans etmesine gerek yok. Gitarını çalarken sesindeki saf gücü ve vücudunun her hattından yayılan güveni fark etmemek imkansız. Sahne almak onun için doğmuş. O buna inanmasa bile.

Oakley'nin Noah'ya zorluk çıkardığı onca şeyden sonra, en azından müzik konusunda haklıydı. Bu fırsatın peşinden gitmemek Noah'ın yeteneğini boşa harcamak olurdu.

Biri yanıma yerleştğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Güvenli bir mesafeyi koruyorlar ve tanıdık çam kokusunu aldığımda, kim olduğunu bilerek gülümsüyorum.

Reggie neredeyse huşu içinde, "O bir sihirbaz," diyor. Öyle olsaydı onu suçlamazdım.

"Öyle. Birkaç haftadır onu konser verirken görmedim ve şimdi onu izlerken keşke evdeyken vakit bulabilseydim diyorum."

Beni etkisi altına almaya çalışan kısa süreli suçluluk duygusunu bastırıyorum. İkimiz de çok yoğunluk ve Noah kariyerimi iş hayatımın en üst sırasına koyduğum için beni asla suçlamazdı.

öncelik listesi. Büyük ihtimalle böyle düşündüğüm için bana kızardı.

"Onu her gördüğümde daha da iyi oluyor. Garrison'ın bu tutkuyu ondan almamış olmasına seviniyorum."

Gülmeye başlıyorum ama sadece bir saniye sonra boğazımda düğümleniyor. Gitarını sırtına yaslayıp tişörtünün eteğini yukarı çekerek alnını silerken ve altındaki sert, dalgalı kas kütlesini ortaya çıkarırken gelen çirkin öksürükten Noah sorumlu. Ona aval aval bakarken dilim damağıma yapışıyor. Sahne arkasından bile, birlikte çalıştığımız son seferde kesinlikle olmayan karın kaslarının belirginliğini görebiliyorum.

Reggie bir şeyler söylüyor ama kulaklarımdaki gümbürtü sesinden tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Birden sıcak bastı, atletim boynuma yapıştı, o kadar dar ki boğucu geliyor. Kafa karışıklığı düşüncelerimi bulandırıyor. Başka tarafa bakmalıyım. Noah'nın çıplak göğsünü ilk kez görmüyorum, hatta hiç görmüyorum ama nedense bu sefer farklı. Yeni kaslarından bahsetmiyorum. Benden bahsediyorum. Farklı hissediyorum ve nedenini ya da nasılını tam olarak kestiremiyorum. Sadece öyleyim.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen sadece azmışımdır. Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu. Noah Toronto'ya taşınmadan çok önceydi ve bu bir gerçek. Zavallı adam az önce benim uygunsuz bakışlarıma maruz kaldı çünkü o ateşli, terli ve kaslı ve ben seks yoksunuyum.

Bu sefer, gelen suçluluk duygusu görmezden gelinemeyecek kadar fazla. İçimi kemiriyor, midem altüst olurken sonunda gözümü ondan kaçırmamı kolaylaştırıyor.

Bu yeni düşünce tarzı için dün yanlışlıkla dizimin arkasını okşamasını kısmen suçluyorum. O konuda çok hassasım ve eğer parmağını ikinci kez hareket ettirmeden önce dikkatimi dağıtmak için bir körüğe uzanmasaydım, boynuzlu halimle ne yapardım diye endişeleniyorum.

Ugh. Bunu asla öğrenemez.

İri bir el önümden fırlıyor, iki parmağı burnumun birkaç santim ötesinde şaklıyor. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve Reggie'ye odaklanıyorum. Lanet olası adam bana sırtıyor, gözlerindeki bilmiş parıltı benim içimdeki hayal kırıklığını derinleştiriyor.

"bile. Hiçbir şey görmedin," diye bağıyorum ve ona bakarken en korkutucu kaşlarımı çatıyorum.

Bir kahkaha atıyor ve ellerini göğsünün önünde, avuç içleri bana bakacak şekilde kaldırıyor. "Neyi gördüm?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi bir an için Garrison'a odaklanalım."

"Usta bir konu değişikliği, Tinsley," diye dalga geçiyor.

Onu görmezden geliyorum ve ilerliyorum. "Garrison'ı biraz rahat bırakmalısın. Dün çocukları o kadar çok çalıştırdı ki Noah otobüse boğazı düğümlenerek döndü. Ona yaptığım çayı içti, Reggie. Hem de ballı! Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Yüzünün çizgilerine endişe yerleşiyor. "Garrison'ın dün gece onlarla birlikte olduğunu bilmiyordum. Büyük gösteriden önceki son geceleri olduğu için anlaşılıyor. Bu gece Noah'ın sesini duyduğumda bunu anlamalıydım."

"Onları şimdiden zorlamaya devam ederse, turu gerçekten yapacak formda kimsesi olmayacak. İkinizin pek konuşmadığını biliyorum ama denemeye değer. Noah için."

En iyi arkadaşım pek dedikoducu değildir, ama yeterince dürtüldüğünde merakımı giderme eğilimindedir. Reggie ve Garrison arasındaki korkunç baba/oğul ilişkisi, Oakley ve Noah'inkine rakip olabilecek duyduğum tek ilişki. Büyük ihtimalle de zirvede.

Garrison'ın Reggie'nin oğlu olduğu size açıkça söylenmeseydi, hayatınız boyunca bunu bilmezsiniz. İkisi de kendi içlerine kapanık, birbirleriyle hiçbir şey yapmak istemiyorlar. Her iki tarafın da onlarca yıllık tartışmaları ve onaylamadıkları hayat kararlarından kaynaklanıyor ama bir şekilde iş ilişkisini sürdürecek kadar çılgınlar. I

Sanırım plak şirketinin başarısı düşünüldüğünde bu mantıklı, ama ben onların yerinde olsaydım bunu yapamazdım.

İnsanlara karşı rol yapmakta hep zorlanmışımdır. Birinden hoşlanmadığım zaman, bunu saklamakla uğraşmam. Eğer beni kızdırırsanız, bunu size söylerim. Hayat, etrafınızı sevmediğiniz, saygı duymadığınız ya da size gerçekten bok gibi davranan insanlarla çevrelemek için çok kısa. Noah bana bu dersi daha çocukken vermişti.

"Beni dinlemiyor," diyor Reggie, kelimeler duygu yüklü.

"Öyle olmak zorunda, değil mi?" İkisi de Swift Edge Records'un sahibi. Her eylem şirketin iki yarısı tarafından da onaylanmak zorunda. Ve Reggie Noah'ı seviyor. Oğlunun, onu müzikte bir sonraki büyük şey yapma şanslarını mahvetmesini istemediğine inanıyorum.

Eğer Garrison bunu yaptıysa, bunun hem şirket hem de Garrison ile babası arasındaki ilişki için iyi olacağını sanmıyorum.

"Haklısınız. Onunla konuşacağım. Prova biter bitmez de Noah ile konuşacağım."

"Size söylemeyecek ama sanırım bunu takdir edecektir."

"Bana söylemesine gerek yok. Onu iyi okuyabiliyorum," diyor Reggie. "Oğlunuzla birlikte öğrendiğiniz bir beceri mi?"

"Öyle de denebilir. İster inanın ister inanmayın ama Noah'yı okumak benim için Garrison'ı okumaktan daha kolay."

"Eğer durum buysa sizi kıskanmıyorum."

Nefes nefese kaldı. "Evet, bunu yapmanı beklemezdim. Kimse beklememeli."

"Onunla her zaman konuşabilirim. İstersen onu biraz sarsabilirim," diye teklif ediyorum göz kırparak ve pazularımı hızlıca esneterek. Cevap olarak attığı kahkaha o kadar saf ki göğsümü ısıtıyor.

"Tatlım, ikimiz de bu konuşmadan canlı çıkamayacağımızı biliyoruz."

"Sen benim favorimsin, Reg. Bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim. Noah senin yanında olduğu için çok şanslı."

Ayılıyor ve yumuşak, anlayışlı gözlerle bana bakıyor. Bu bana babamın bana bakışını hatırlatıyor.

Genellikle ondan bir şey istediğimde ona şekerli tatlı bir şeyler söylerim. Ama Reggie'den istediğim tek şey en iyi arkadaşımı desteklemeye devam etmesi.

"Bence ikimize de sahip olduğu için şanslı, öyle değil mi?" soruyor.

Sırtarak sahneye bakıyorum ve anında Noah'yı buluyorum. Çoktan beni izlemeye başlamıştı ve ben parmaklarımı ona doğru salladığımda, prova bitmiş bir şekilde bize doğru gelmeye başladı.

Saçları yüzüne dökülüyor, daha önce başına bağladığı bandana şimdi kot pantolonunun cebinde. Parmaklarının arasında bir gitar penası dönüyor. Yüzündeki sürekli çatık kaşlar onu düşünceli bir genç gibi gösteriyor ve ben buna kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Başparmağımı ağzının kenarlarına bastırıp gülümsemesini sağlamak istiyorum. Gülümsemesi bu dünyada en sevdiğim şeylerden biri. Keşke onu daha çok görebilsem.

"İşte benim para makinem!" Reggie arıyor.

Noah suratını asmıyor ama sanki ne konuştuğumuzu anlamaya çalışıyormuş gibi benimle yapımcısı arasında şüpheli bakışlar atıyor.

"En azından sen tanıyorsun," mırıldanıyor.

"Yaşlı olabilirim ama kör değilim evlat."

Başka herkes Nuh'un bu sevgi sözcüğü karşısındaki boş bakışlarını hafifçe kesen acıyı fark etmezdi ama ben fark etmiyorum. Bana çılgılık atıyor. Kalbim karşılık olarak sert bir çekiş veriyor. Özür dilerim.

İçgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum. Parmakları gergin, onlara dokunduğumda yumruk şeklinde kıvrılıyor. Yavaşça açmaya başladığımda titreyen bir nefes veriyor. Parmaklarını benimkilerle birleştirdiğimde titremeye başlıyorlar, acıdan mı öfkeden mi, emin değilim.

Reggie, Noah'nın cevap vermemesine pek aldırmaz etmez. Sanki sessiz kalmamış gibi devam ediyor.

"Gösteriden önce birkaç saatliğine otobüse dönmek istediğini biliyorum ama seninle konuşmak istedim.

İlk önce. Özür dile, gerçekten."

Başımı arkaya eğip Noah'ya bakıyorum. "Gideyim mi? Sen bitirene kadar kendimi meşgul edecek bir şeyler bulabilirim."

Elimi , kaşları çatılıyor. "Hayır." "Tamam." Ben de sıkıyorum.

"Garrison-" Reggie söze başlar ama Noah onun sözünü keser.

"Dur. Onun adına özür dileme. Bunu istemiyorum."

Sözlerindeki öfke çok güçlü. Havayı kesiyor, ürpertiyor.

Reggie irkildi, şaşırmış görünüyordu. "Yapılacak doğru şey bu. Seni cezalandırması adil değil çünkü ..."

Benim yüzümden, demiyor. Garrison'ın Noah'nın Reggie ile olan ilişkisini kışkırttığı aşıkâr. Bu onları korkunç bir yola sürüklüyor.

Göğsüm ağrımaya başladı. Bunu düzeltmek istiyorum. Hepsini düzeltmek. Noah ve Oakley, Noah ve Garrison, Garrison ve Reggie. Lanet olsun. Son birkaç aydır her şey boka sardı. Herkes için taşınamayacak kadar ağır bir yük olmaya başladı.

Aile dramı için bir tür müdahale yok mu? Bunlardan biri şu anda çok kullanışlı olurdu.

Noah onun yanağını diller. "Garrison umurumda değil."

"Ama önemsiyorum. İkinize de değer veriyorum," diye ısrar ediyor Reggie. Onu durması için uyarmak istiyorum ama ben fırsat bulamadan devam ediyor. "Onunla bir konuşma yapacağım. Biz sanatçılarımıza zarar vermeyiz. Kim olursanız olun, o daha iyi bilir."

"Onunla benim adıma konuşma. Ben senin sorumluluğunda değilim. Sen benim babam değilsin. Benimle ilgilenmeye çalışmayı bırak," diye homurdanan Noah, elini çekip hışımına uzaklaştı.

Gözlerim yaşarmaya başladığında kapatıyorum ve ayak seslerinin uzaklaşmasını dinliyorum. Uzun ve yorgun bir nefes alarak Reggie'ye bakıyorum. İncinmiş ve suçlu görünüyordu. Yırtılmış.

"İstediğim gibi gitmedi," diye nefes verdi.

"Noah ... o ..." Başımın arkasını kaşıyarak inliyorum. "Kendine gelecektir. İnsanlardan nasıl yardım kabul edeceğini bilmiyor."

Reggie'nin gülümsemesi zayıf. "Ben sadece onunla ilgilenmek istiyorum. Başarılı olmayı hak ediyor. Swift Edge olsun ya da olmasın."

Kolunu okşayıp yumuşak bir şekilde sıkıyorum. "O bunu biliyor. Güven bana. Sadece bunu kabullenmesi için ona biraz daha zaman ver. Seni içeri alırsa ortadan kaybolmayacağını kanıtlamalısın."

"Yapacağım. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."

Bu adama duyduğum takdirin artmasıyla yanağına bir öpücük konduruyorum ve "Evet" diyorum. Ama izin vererseniz, iyi olduğundan emin olmak için yanına gideceğim. Ondan vazgeçme, tamam mı?"

Başını sallıyor, bakışlarında kararlılık var. "Yapmayacağım."

14

TINSLEY

NOAH'NIN KONUŞMAK İSTEMEMESİ KİMSEYİ ŞAŞIRTMADI. KAPADI. ve kendi kendine sakinleşmesi için uzaklaşmasına izin verdim. O böyle biri. Çok zorlandığında yaralı bir hayvan gibi geri çekiliyor ve ben bile onu yatıştıramıyorum.

Yine de her zaman geri gelir. İster bir saat sonra, ister günler sonra, onu özlediğimde ve devam etmesine izin veremeyecek kadar endişelendiğimde. Bu gece, kabuğundan çabucak çıkmaya zorladı kendini. Ne de olsa oynanacak bir gösteri vardı.

Noah kendini müzikten mahrum edemez.

Bunun için minnettar olan tek kişi ben değilim. İlk gösterisinin biletleri tükenen insanlar da.

Ter boynuma ve göğsüme yapışırken tenim sıcaktan yanıyor. Noah'nın kız kardeşi Adalyn ve onun ilk gösterisini izlemek için uçakla gelen kocası Cooper ile birlikte çukurdayım. Birlikte, en iyi arkadaşımın kariyerinin şimdiye kadarki en iyi gösterisini yapmasını izliyoruz.

Bu geceyi önceki şovlarla kıyaslamamanın bir yolu yok. Sanki içinde bir çeşit güç kolu bulmuş ve sonuna kadar açmış gibi.

Noah'ın sesi aynı anda hem hırıltılı, hem karanlık, hem de yatıştırıcı. Şimdiye kadar duyduğum en ayak parmaklarımı titreten, kalp atışlarımı hızlandıran kombinasyon. Bu seste tüm endişelerimi yok eden ve kendimi güvende hissettiren bir şey var. Evde.

Hepimiz durduğumuz yerde onun altındayız, spot ışıkları vücudunun üzerinde kayarken karanlıkla örtülüüz. Bu onu tanrısal gösteriyor. Sanki ona tapmamız gerekiyormuş gibi. Sanırım bir şekilde öyleyiz.

Ağır davul ritmi yükseliyor ve Noah bu gece ilk kez sahnenin önündeki yerinden ayrılıp kenara doğru iki yavaş adım atıyor. Kalabalığın arasından beni arıyor ve gözlerimiz birleşiyor. Gözbebekleri şişmiş, düpedüz vahşi görünüyor. İçimde bir şeyler kıpırdıyor ve karnımın ısındığını hissederek yutkunuyorum.

"O benim kardeşim, sürtükler!" Adalyn çığlık atıyor, ağzı kulağıma çok yakın. İrkiliyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum.

"Ow!" Ben de bağıriyorum.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve sahneye dönüp müzikle birlikte zıplamaya başlamadan önce "Özür dilerim" diyor. Cooper birkaç vuruştan sonra onu göğsüne çekiyor ve etrafındakilerin bakışlarını umursamadan yüzünü saçlarına gömüyor. Addie başını geriye yaslayıp Cooper'ın kucağına sokulduğunda, birden kendimi davetsiz misafir gibi hissederek gözlerimi kaçırıyorum.

Addie çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşlarımdan biriymi ve onu çok özliyorum. Noah onunla sürekli kavga eder, beni sadece en iyi arkadaşı olarak görmeye çalışırdı. Bunda başarılı olamadı ve Addie bunu unutmasına asla izin vermedi. O zamanlar hayat çok farklıydı, kocalar ve yoğun kariyerler yoktu. Bazı günler, çocuk olarak birkaç gün daha geçirmekten başka bir şey dilemiyorum.

Vancouver'daki taşıyıcı ailemi yeterince göremiyorum. Yarın eve dönmeden önce Addie'yle bir gün geçirmeye çalışacağım. Uzun süre kalmayacağını hatırlatması göğsümü daraltıyor.

Önümdeki çığlıkların artması dikkatimi tekrar sahneye çekiyor. Noah'yı sahnenin kenarına çömelmiş, siyah çizmelerinin parmakları sahneye sarkmış halde bulduğumda ciğerlerim çığlık atacak kadar sıkışıyor.

Bu. Bana bakıyor, omuzları gergin, yazdığı sözleri söylerken ağır bir gerginlik yayılıyor.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve kız kardeşine doğru kayan ve sonra bana geri dönen karanlık gözlerini takip ediyorum. Ne düşündüğünden emin olamadığım için başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Bakışlarımı elindeki mikrofona çeviriyorum ve onu parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı tutarken buluyorum.

Çukurdakilerin sahneye tırmanmasını engelleyen metal barikatı tutup vücudumu tepesine yaslayarak ona olabildiğince yaklaşmaya çalıştığım da parmaklarım soğuktan donuyor. Gösteriden sonra güvenliğin bu yüzden bana kızacağını biliyorum ama şu anda umurumda bile değil.

Kolumu uzatarak aramızdaki boşluğa sarkıtıyorum ve parmaklarımı oynatıyorum. Kalabalık ne yaptığımı anladıkça bedenler sırtımı ve yanlarımı itiyor. Hepsi ona dokunma şansı istiyor ve elini bana doğru uzattığında, ifadesindeki kopmuş kontrol bakışı neredeyse beni öldürüyor. Başka kimsenin ona dokunmasını istemiyor ama benim için bunu riske atmaya hazır.

Bana dokunma şansı için.

Çok uzun bir mesafe ama parmaklarımız kıvrılıp kilitlenmeden önce birbirine değiyor. Bu dokunuşla içimde var olduğunu bilmediğim bir tedirginlik yatışıyor ve sırtıyorum, geri çekilip kalabalığın beni yutmasına izin vermeden önce ona bir göz kırpıyorum. Ben insan kalabalığına karışıp nefes almaya çalışırken gözlerini benden ayırmıyor.

Ancak Addie'yi tekrar bulmayı başardığımda yavaşça kenardan uzaklaşıyor ve terk edilmiş mikrofona geri dönüyor. Mikrofonu tutucusuna yerleştiriyor ve gitarını iki şarkı önce koyduğu yerden alıyor.

Deri kayış omzuna yerleşiyor ve bir vuruş sonra tanıdık bir riff mekânı dolduruyor. Bu benim en sevdiğim şarkı: "Golden Girl."

NOAH

Ben canlı bir telim.

Adrenalin sikimi çelikten daha sertleştirdi. Sikişme dürtüsü içimde yaşayan, nefes alan bir şey. Kalabalık hala kulaklarımda çınlıyor, mekanı terk etmeye başladıktan çok sonra bile beni çağırıyor.

Soyunma odamdayız. Adalet kızıyla birlikte kanepede. Televizyonda bir çizgi film oynatmaya alışıyor. Josh yanlarında uyuyor.

Dagger benim hissettiğim gibi görünüyor. Sanki patlamamak için savaşıyor. Yerde, çok hızlı bir tempoda şınav çekiyor. Yükseklik onu yenilmez hissettiriyor. Yarın kasları ağrıyacak ve yorgun düşecek, o zaman her şeyi yeniden yapacak.

Duvara yaslanıyorum, parmaklarım kalçalarım vuruyor. Duvarda asılı saatin ibreleri yavaşça hareket ediyor. Tanışma toplantısı yakında. Her an beni yakalayabilirler.

Tinsley mı? Beni mi bekliyor?

Hâlâ parmaklarının benimkilere dolandığını hissediyorum. Hala gözlerimi tutarken gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. Sahnede bende gördüğü vahşilikten geri adım atmadı. Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Bu fikir beni delirtiyor. Tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve bir tanesi deriyi patlatana kadar bastırmaya devam ediyorum. Acı gerginliğimin bir kısmını hafifletiyor. Odaklanmama yardımcı oluyor.

Sparks soyunma odasının kapısını kırbalayarak açtı ve hemen beni buldu. "Gitme zamanı."

"Kısa tutun. Ve dokunmak yok," diye uyarıyorum. Tanışma ve buluşmalar orijinal anlaşmanın bir parçası değildi. Sonradan kabul ettiğim bir şeydi.

"Onları çoktan uyardım. Sadece bana güvenin." "Tinsley nerede?"

İç geçirdi ve beni koridora götürdü. Boş ama soyunma odasından daha gürültülü. "Zaten oradayım. Tanışma ve selamlaşmayı yalnız yapmana izin vermeyeceğini söyledi."

Cevap vermedim. İçimdeki rahatlama kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar güçlü.

"Tek yapmanız gereken merhaba demek ve size ne verirlerse imzalamak. Sadece boş kâğıt yok. Sadece VIP'lere bilet verilecek ve sizinle geçirebilecekleri süre konusunda bilgilendirildiler."

Sparks kolumdan çekştirerek bizi başka bir odanın kapısına varmadan hemen önce durduruyor. Kulaklarım gösteriden dolayı hâlâ çınlıyor ve içerideki gürültü de çok yüksek.

"Müdahale edecek birine ihtiyacın olursa, bizden birine işaret etmen yeterli. Hazır mısınız?" diye soruyor.

Çivi yatağının üzerinde yürümeyi tercih ederim.

"Evet." "Harika. Öldür onları, Rockstar."

Onu odaya kadar takip ederek yüzümdeki tüm ifadeyi siliyorum ve etrafa bakıyorum. Güvenlik görevlileri önden ve arkadan sıradaki insanları izliyor ve yeterince tetikte görünüyorlar. Sparks beni sıranın en önüne, kollarını kavuşturmuş ve konsantre bakışlarıyla odayı tarayan bir güvenlik görevlisinin yanına götürüyor.

Tinsley'i aramaya devam ediyorum ve onu bulduğumda, sahnede çömeldiğimden beri ilk tam nefesimi alıyorum. Birkaç metre arkamda, çok uzakta duruyordu.

"Neden orada?" Sparks'a soruyorum, sorumun içinde ağır bir suçlama var.

Sparks iç geçirdi ve bana doğru eğilerek şöyle dedi: "Garrison böyle istedi. Burada olabilir ama çok yakın olmamalı."

O zaman ona dönüyorum, tam boyumda duruyorum. Öfke damarlarımda patlamak üzere olana kadar kabarıyor. "Benim için mi yoksa Garrison için mi çalışıyorsun?"

Öfke gözlerini dolduruyor ama dizginlerini sıkı tutuyor. "Sen."

"Bu doğru. Yani, emir alacağın kişi ben olmalıyım, değil mi?"

Öfkelendi. "Peki ya sana, daha iyi bir yargıya rağmen, bu konuda onunla aynı fikirde olduğumu söylesem? Bu gece Tinsley'le birlikte bir fotoğrafınız çıksa sabaha haberlerde olur. Ondan uzak durmayı beceremiyorsun ve bunu herkes biliyor. İster inan ister inanma, şu anda hepimiz sana yardım etmeye çalışıyoruz. Şu anda geçen yıl bu zamanlar olduğundan daha büyük bir takipçi kitlen var."

Gülüşüm sık, mizahsız. "Onu bir daha benden uzak tutarsan seni bitiririm. Beni zorlama, Sparks."

Dişlerini sıkarak, "Tamam. Bu senin cenazen." "Senin olmasındansa benim olmasını tercih etmez miydin?" Gözlerimi ve Tinsley'e geri dön.

Yanıma gelmeden önce sormamı beklemedi. Onu yakalayıp kendime çekmemek için kendimi zor tutuyorum. O bunu istemiyor, Noah.

"Sen benim yanıma aitsin," diye hırlıyorum ona.

Yumuşakça gülümsüyor. Parmaklarını iki yana açıyor ama bir süre sonra gevşetiyor. "Sparks'a karşı sert olma. O sadece senin için en iyisini istiyor. Bazen insanlara bunu sana kanıtlamaları için bir şans vermen gerekir."

"Garrison'ı dinlememekle başlamalı," diye homurdanıyorum.

"İnatçı," diye azarlıyor arkamdan bakarak. "Tüm hayranlarınla ne kadar çabuk konuşursan, biz de o kadar çabuk gideriz."

"Tamam."

Adrenalinin etkisi zihnimin daha berrak olması için yeterince yavaşladı, ama Tinsley'nin yakınlığıyla uyarılmışlığım daha da arttı. Şu anda ona yaklaşmamam gerektiğini bilmeliydim, ama uzak durması düşüncesi

Birkaç kısa konuşma ve fotoğraftan sonra iş bitiyor. O zaman Tinsley'i buradan götürebilirim. O zaman yerleşeceğim. "Başlamaya hazır, Sparks," diye sesleniyor Tinsley usulca.

Sparks başıyla onaylıyor ve güvenliğe insanların yukarı çıkmasına izin vermesini söylüyor. Bana siyah bir keçeli kalem uzatılıyor ve onu sıkıca kavıyorum. Tinsley parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. Sikimi ağlatıyor.

İlk birkaç kişi bana doğru ilerliyor, kaskatı kesiliyorum ama kaçma dürtüsüne karşı koyuyorum. İki kadın. Kısa boylu ve sarışınlar. Tiny gibi değiller. Şehvetim azalmaya başladı.

"Merhaba! Bunu benim için imzalar mısınız?" diye soruyor içlerinden biri. Elinde siyah bir tişört var. Tur otobüsündeki resmimin aynısı tişörtün üzerine basılmış.

"Adın ne senin?" İlgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyorum.

Arkadaşı bir CD'yi göğsüne bastırırken kirpikleri tekrar tekrar titriyor.

"Natalie," diye ciyaklar.

Çekiştirerek tişörtü ondan alıyorum ve imzalıyorum. Geri alıp arkadaşının CD'sini bana uzatmasına izin verdiğinde gözleri kocaman açılmıştı. Bu, Reggie ile birlikte çıkardığım ilk ve tek EP. İki hafta boyunca listelerde üst sıralarda kaldıktan sonra Garrison'dan turne için telefon aldım.

İkinci kız daha sakın bir şekilde CD'yi imzalamamı bekliyor. "Bunu Sam için imzalayabilir misin? O benim erkek arkadaşım ve bu gece gelmeyi çok istiyordu ama işi var, biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım ve geri vermeden önce imzaladım. "Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" Tişörtlü kız soruyor.

yutuyorum. Eğer onları geri çevirirsem Sparks onlara sadece evet diyecekti. "Evet."

Garip bir durum. Bana dokunurken rahat görünüyorlar. Sanki bir yabancıymışım gibi değil de bir arkadaşmışım gibi. O kadar gergin olmamaya çalışıyorum ama kolları belime dolandığında midemin döndüğünü hissediyorum.

Yanlış. Çok yanlış.

Sparks fotoğrafı çektiği anda geri çekilip uzaklaşıyorum. İki kadın da bana sırtarak bakıyor ve sonra aralarında fısıldaşarak birlikte uzaklaşıyorlar. Rahatsızlığımı fark ettilerse de umursamadılar.

Hayranlar birbiri ardına bana ulaşıyor. Bazıları imzalamam için bu gece satın aldıkları ürünleri getirmiş, bazıları ise evlerinden bir şeyler getirmiş. Her biri fotoğraf çektirmek istedi ama sorunsuz geçti.

Ta ki konser tişörtlerimden birini giymiş, göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde önden yırtılmış ve kısa deri etekli bir kadın bana ulaşana kadar. Bir adım geri atıyorum. Her iki yanağında da altın yıldızlar var ve sırttığında çarpıklaşıyorlar.

"İmzalamam için bir şeyiniz var mı?" Boş ellerini fark ederek sordum.

Sırtışı bir sırtışa dönüşüyor. Gömleğinin iki yanından tutup yumruklarını açtığında gömleğindeki yırtık daha da büyüyor. Bana doğru eğilip, "Şurayı imzalar mısınız?" diye gevelerken göğüslerinden biri neredeyse dışarı fırlayacaktı. Altın Kız'a yaz lütfen."

Ona siktirip gitmesini söylemeye fırsat bulamadan ayak sesleri sertçe yere çarpıyor. Gözleri öfkeyle parlayan Tinsley'nin bize doğru geldiğini gördüğümde, memnuniyetle ulumamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

bu, bebeğim. Gel de hak iddia et.

15

TINSLEY

HER ŞEY YOLUNDA GIDIYORDU. ETKİLENMEMİŞTİM. SAKIN, SOĞUKKANLI VE

toplandı. Gurur verici. Yani. Lanet olsun. Gururlu.

Sonra, sanki bir çift muşta karnımın tam ortasına girmiş ve içimi güçlü bir yumrukla kavramıştı. Mide bulantısı artana kadar sıkı ve sıkı ve daha önce hiç bilmediğim ani, garip bir öfke nefesimi çaldı.

İzlemeye zorlandığım her zoraki sarılma ve kalıcı gülümsemeyle, her seferinde bir iplik gibi çözüldüğümü hissettim. Tehlikeli sırtışı olan kadın Noah'a doğru yürüdüğünde geriye hiçbir şey kalmamıştı. Saatli bir bombaydım ve patlatma fikri neredeyse heyecan vericiydi.

Ama kadının göğsünü adamın yüzüne bastırmasını izlemenin heyecan verici hiçbir yanı yoktu. Kadının kağıtları benim adımla imzalamasını istediğini duyduktan sonra hareket ettiğimi bile hissetmedim -benim adımla! Tek bildiğim her geçen dakika daha da yakınlaştıklarıydı ve hareket eden onlar değildi.

Noah'nın gözleri beni delip geçiyor ama onu görmezden geliyorum. İçten içe bunun onun suçu olmadığını biliyorum. Tepkilerim ve hislerim bana ait, onları anlamasam bile. Ama şu anda, onları gördüğümde kafamın içinde çılglık atan ses, akli başında kalmaya çalışan kısıma odaklanamayacak kadar yüksek. Neler olduğunu anlamıyorum ve bunları irdelemeye çalışacak zamanım yok.

Göğsünü açan kadın aval aval bana bakıyor, ben yaklaştıkça koyu kahverengi kaşlarından biri saç çizgisine doğru kıvrılıyor. Ona ayakkabılarımızın ucu değecek kadar yaklaşıp kadar bacaklarımın hareketini durduramıyorum. Noah arkamda ve ben onun önüne geçtiğimi, garip, sahiplenici bir koruma gibi davrandığımı fark ediyorum.

Odaya bir sessizlik çöküyor ama Sparks konuşuyor, etrafındakilere emirler yağdırıyor. Muhtemelen bir skandal patlak vermeden önce odayı boşaltmaya çalışıyor.

Sıcak, zor nefesler başımın arkasına dağılıyor. Noah bana yaklaştı ve içimden bir şey bu duruma seviniyor. Bu sözlü bir onay da olabilir.

"Çok ısrarcısın. Geri kalanımız Noah ile tanışmak için sırada bekledik, o yüzden geri dön ve sıranı bekle. Teşekkürler," diye tersliyor kadın. Kendini beğenmiş gülümsemesi bir savaş ilanı da olabilir.

Ona doğru eğildim ve "İstediğim zaman onun ilgisini çekebileceksen neden sırada bekleyeyim ki?" diye sordum.

Geri çekiliyor ve gözlerini kısıyor. Sonunda gömleğini çekip göğsünü kapatıyor. "Bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"O değil. Ben onun en iyi arkadaşayım," diye açıklıyorum.

Ona mı hatırlatıyorum yoksa kendime mi? Kendimi azarlıyorum. Onu.

Kesinlikle o.

Noah arkamdan bir ses çıkarıyor ve ben onu yine görmezden geliyorum.

Kadın merakla beni izliyor, bir şeyler arıyor. "Peki, sorun ne o zaman? Bunun için uzun süre bekledim ve imzalaması için başka bir şey getirmedi. İmzasını dövme yaptırmak için yarın için randevu aldım bile."

"Olmuyor işte." Sırtımı dikleştiriyorum, küçük bir parçam burnumun dibinde ona bakmak istiyor.

Başımın üzerinden Noah'ya bakıyor, dudağı dışarı fırlamış. "Lütfen?"

Noah'ın ona kaybolmasını söylemesini bekliyorum. Bunu bekliyordum, ama sessiz saniyeler geçtikçe, ağırlaştıkça, benim

Midem bulanıyor. Son birkaç dakikayı kafamda yeniden canlandırırken utanç içimi kemiriyor. Tüm bu insanların önünde kendimi bir hiç uğruna aptal durumuna düşürdüm. Hayatımı sikeyim.

Hem benim hem de Noah'nın hareketlerinden dolayı kafam karışmış bir halde ikisinin arasından sıyrılıp Sparks'a bakıyorum. Bakışlarımı hissedince iki güvenlik görevlisinden uzaklaşıp başını bana doğru sallıyor, belli ki sinirlenmiş. Nefesimi tutuyorum ve onlardan bir adım daha uzaklaşmadan önce vantilatöre hızlıca bir özür mırıldanıyorum.

Noah bileğimi tutuyor ve dikkatimi çekecek kadar çekiştiriyor. Ona bakmak istemiyorum ama suçluluk duygusu beni gözlerimi kaldırmaya zorluyor. Cesur ve güçlü olmakla övünen kadın parçalanıyor. Onu engellediğim için bana kızmasını bekliyorum ama bekleyen bakışlarında bulduğum, alev alev yanan bir sıcaklıkla iç içe geçmiş bir endişe. Dizlerimin titremesine neden oluyor.

"Göğsünü imzala ve gününü güzelleştir, Noah. Eğer istersen bu gece yatak odası senin. Özür dilerim," diyorum, kelimeler sadece onun duyabileceği kadar sessiz.

Sonra elimi çekip odadan çıkıyorum. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken aramızdaki boşluk yeniden nefes almama yardımcı oluyor.

Koridora çıkıyorum ve duvara yaslanıyorum. Belimden eğilerek dizlerimi kavriyorum ve nefes veriyorum. Nabzım hızla atıyor.

"İyi misin?"

Yabancıнын sesi karşısında hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum.

Beni yalnız bırak, lütfen.

"İyiyim. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," diye cevap veriyorum, gözlerimi sıkarak.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor adam.

Cevap vermiyorum ve o kişi uzaklaşırken ayak sesleri duyuluyor. Birine kaba davranmak, özellikle de sadece nazik olmaya çalışan birine, bana göre değil. Ben o tip bir insan değilim. Ama şu anda kendimi hiç kendim gibi hissetmiyorum. Kendi bedenimde bir yabancı gibi hissediyorum.

"Tinsley," diye bağılıyor Noah.

Saçlarımı gelişigüzel bir şekilde yüzümden uzaklaştırıyorum ve ayağa kalkıp karşımdaki duvara bakıyorum. "Bir insan burada hiç mi yalnız kalamaz?"

"Beni bırakıp gitme."

"Uzaklaşmıyorum."

Yaklaştığını hissediyorum. Ondan yayılan güç boğucu. İrademe rağmen beni sarıyor, kaçmamı engelliyor.

"Sen . Orada," diye homurdanıyor.

"Seyirci olmasını mı tercih ederdiniz? Çünkü zaman zaman göğüslere bakmak hoşuma gidebilir ama onunkiler bana hiç çekici gelmedi."

Birden avuç içi başımın yanındaki duvarla buluşuyor ve benim alanıma girerek beni sıkıştırıyor. O kadar yakınız ki aramızda bir kağıt parçası bile olabilir. Ondan öfke fışkırıyor ama ben korkmaktan çok uzağım.

Kesik kesik bir nefes veriyor ve o kara gözleri parlayarak beni izliyor. "Bana bir şey söyle, Tinsley."

Yutkunuyorum ve başımın yanındaki kol esniyor. Kalın, ağır kas ipleriyle şişkin. Büyümesine yardım ettiğim kaslar. Bir dokunuşun hayaleti, diğer eli duvara bastırmadan önce yan tarafımda, kalçamın kabarıklığı ve belimin eğimi üzerinde, gövdemin uzunluğunu izleyerek ilerliyor. Beni duvara yaslıyor, yüzünde aç bir memnuniyet ifadesi beliriyor.

Ona cevap vermek için kendimi zorlarken ellerim yumruk oluyor. "Sana ne söyleyeceğim?"

"Sen mi olmak istedin?" Çenesini eğiyor ve bir elini gömleğime götürüp işaret parmağının ucunu yakanın altından geçiriyor. Karnımda şaşırtıcı bir sıcaklık yükseliyor. "Adımı göğüslerine yazmamı ister miydin, Altın Kız?"

Sorusunun kabalığı onu geri itmeme için yeterli olmalıydı. Eğer başka biri bana bunu sorsaydı.

bir itişten daha kötü olabilirdi. Ama bunun yerine donup kaldım, kalçalarımın arasında bir zonklama oluştu.

Neyim var benim?

Tahrik olduğumu hissetmiş gibi yüzü acıyla doluyor ama gözleri sıcak ve günahkâr.

"Seni vahşi küçük şey," diye . "Onu parçalamanı istedim. Bunun için bekledim. Ama sen kendini tuttun. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Yalancı."

"Önemli değil." Sesimi sert çıkarmaya çalışıyorum ama kelimeler zayıf kalıyor.

"Sen ondan çok daha üstünsün," demeden önce çenesi titriyor.

Onunla kıyaslanamaz bile."

Sözlerinden duyduğum memnuniyeti haykırmak istiyorum ama onun yerine başımı sallıyorum. "Öyle söyleme."

"Gerçek bu." "Bu çok kötü."

Dişlerini gösterip eğiliyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesinin burnumun üzerinde dolaştığını hissediyorum. "Beni hep biraz kaba sevdin." Gözlerindeki altın rengi benekler kahverenginin koyu, öfkeli tonuna karşı çok güzel. Bakışlarında boğulabilirim ve hava almak için savaşmam bile. "Ben de seni biraz huysuz severim."

Nefesim kesiliyor. O gözler ağızma düşüyor, daha sıcak ve daha sıcak yanıyor.

Sesi bir iniltiden başka bir şey değil. "Kimse kıyaslanamaz. Ve sanırım bunu fark etmeni beklemekten bıktım."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bunu sen mi yaptın? Onun için imza attın mı?" Sormadan duramıyorum.

"Hayır. Kıskanmana da gerek yoktu. Göğüslerini asla bir Sharpie ile mahvetmem, Tinsley. Bir gün onları çok daha güçlü bir şeyle imzalayacağım."

Ve sonra burada olduğu gibi, gitti. Soğuk bir hava akımı yanan bedenime çarpıyor ve ani değişim karşısında titriyorum. Ben titrerken onun uzaklaşmasını izlemek zorunda kalıyorum.

Beni dizlerimden vurmakla tehdit eden duygu kasırgasının altında.

Az önce ne oldu? Ve neden tekrar olmasını istiyorum?

Noah ile konuşmamdan sonra kendimi toparlamam için fazla zamanım olmadı. Birkaç dakika sonra kız kardeşi beni koridorda buldu ve kocasıyla birlikte bekledikleri aile odasına sürükledikten sonra onu tekrar görmek zorunda kaldım.

Noah duygularını sakladı, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Bir yandan bunu takdir ettim. Diğer yandan, tüm bunları bana açıklaması için ona bağışlamak istedim. Bir saat sonra bile hâlâ istiyorum.

"Burada olmaktan ve senin güzel yüzünü tekrar görmekten ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," diye patlıyor Addie.

pazuma yaslayıp beni sıkıyor ve mutlu bir ses çıkarıyor. Ondan uzak kalmak her zaman zor olmuştur ama en azından biz gençken ailelerimiz sürekli birbirleriyle planlar yapıyorlardı. Birlikte olmadan bu kadar uzun süre geçirmemiştik. Eğer ailem burada olmasaydı, hiçbir şey beni ona yaklaştırmaktan alıkoyamazdı.

Ona doğru eğilerek sırtını sıkıyorum. "Seni çok özledim. Bana her şeyi anlatmalısın. Son birkaç aydır hayatında neler olup bittiğine dair tüm detayları istiyorum."

"Nereden başlayayım? Um . . ." Alt dudağını çiğniyor ve Cooper'a bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve ağzındaki küçük sırtışı izliyorum. Cooper sırttan tipte bir adam değildir. Onu tüm hayatım boyunca tanıdıktan sonra, onu oldukça iyi tanıyorum. Buna rağmen,

Son birkaç yıldır beni birkaç kez şaşırttı.

Mesela yanlışlıkla Adalyn'le evlenmeyi ele alalım.

"Bana ne olduğunu anlat!" İtiyorum.

Addie kıkırdıyor. "Henüz bir şey yok! Ama oldukça büyük bir şeye karar verdik."

"Benimle alay etmeyi bırak, seni cadı. Söyle bana. Yalvaracak değilim."

Odanın öbür ucundan bir gümbürtü sesi geliyor. Riske girip baktığımda Noah'nın Cooper'ın yanında beni izlediğini görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış. Bu bir güç duruşu ve gözlerimin dolaşmasına izin vermemek için dişlerimi sıkmam . O buradayken oda çok havasız geliyor. Savaş ya da kaç tepkisi, defolup gitmem ve kendimi toplayacak bir yer bulmam için bana bağılıyor.

Ondan uzakta zamana ihtiyacım var, yoksa neler anlayamayacağımdan korkuyorum. Bu düşünce beni korkutuyor. Arkadaşlığımız hiçbir şeyden emin olamayacak kadar önemli.

Boku yedim. Arkadaşlığımız. Sanırım en iyi arkadaşların asla geçmemesi gereken bir çizgiyi geçtik. Bunu unutmali ve yolumuza devam etmeliyiz çünkü o benim için her ne olduysa riske atılamayacak kadar önemli.

"Yapma aşkım. Onu çıldırtma," diyor Cooper karısına.

Elimi havaya kaldırıp başımla ona selam veriyorum. "Teşekkür ederim!"

Addie koluma hafifçe vurdu. "Oh, sakın ol. Yoksa sana gerçekten söylemem."

"Adalyn." Noah onun adını iç çekerek söyler.

Bir kaşını alnından yukarı kaldırıp ona bakıyor. "Oh, merhaba. Sohbetimize hoş geldin kardeşim."

"Bu gece bana iyi davranmalısın."

"Öyle mi? Bu gece bana iyi davranacak mısın?"

"Olmadım mı?"

Addie kardeşine gözlerini deviriyor ama gözlerindeki eğlenceyi görebiliyorum. Onu çok özlüyor. "Sanırım özölüyorsun. Şimdiye kadar seni herhangi bir şey için azarlamak zorunda kalmadım. Bu bir tür rekor olmalı."

"Bize sırrını söyle Adalyn," diye mırıldanıyor.

Tekrar sorulmasına gerek yok.

"Bir bebeğimiz olacak!" diye ciyaklıyor.

"Bebek sahibi olmayı denemeye başlayacağız," diye açıklıyor Cooper. Ona bakışları gözlerimi parlatıyor. Ona çok aşık ve ben onları birlikte daha fazla sevemezdim.

"Aman Tanrım! Çok tatlı bebeklerin olacak." Sesim çatlıyor ve sonra ağlamaya başlıyorum. İçim öyle yoğun bir mutlulukla doluyor ki patlayabilirim. "İkinizi de çok seviyorum!"

Adalyn yanımda ağlamaya başlıyor ve birbirimize tutunarak gömleklerimizi birbirimizin gözyaşlarıyla ıslatıyoruz.

"Mutlu gözyaşları mı?" Cooper'ın sorduğunu duyuyorum. Kelimeler sessiz, bu yüzden karısı için olduğunu biliyorum.

"Evet," diye .

Sıcak bir el sırtıma yerleştğinde sarsılıyorum. Ama derinin kokusunu aldıktan sonra, temkinli dokunuşla tekrar rahatlıyorum. Şu an için, daha önceki olayları incelemeye çalışmıyorum. En iyi arkadaşşıma ve geleceğın onun için neler getireceğine odaklanıyorum.

Diğer her şey sonraya kalabilir.

16

NOAH

KIZ KARDEŞİM BU İŞİN İÇİNDE VE BUNU BİLİYOR.

Bir saat geçmeden babamı otobüsün ana bölümünde Tinsley ile konuşurken gördüğümde yatak odamın kapısında donup kalıyorum. Sanki burada hoş karşılanıyormuş gibi. Onu görmeyeli aylar oldu. Keşke daha uzun olsaydı.

Ellerim yumruk oldu. Ona doğru attığım her adım göğsümün zonklamasına neden oluyor. Eskiden Tinsley yakınımda olmadıkça hiçbir şey hissetmezdim. Babam bu rahatlığı elimden aldı. Bana istediğimden fazlasını hissettiriyor ve çoğu zaman bunların hiçbirisi iyi değil.

Grup ortalıkta yok. Muhtemelen ben duştayken kaçtılar ve ailem geldi.

"Noah," diyor Tinsley geldiğimi fark ettiğinde. Özür dileyerek gülümsüyor ama özür dileyecek bir şeyi yok.

Adalyn bir anda ortaya çıkıyor ve Tinsley ile babamın arasına yerleşiyor. Üzgün görünmüyor ama bunun onun fikri olduğunu biliyorum. Onun hatası.

Annem kız kardeşimin arkasında belirdiğinde hareket etmeyi bırakıyorum. Gözleri ve yanakları ıslaktı. Birbirimizi gördüğümüzde her zaman yaptığı gibi ağlıyor. Rahatsızlığımı boş bir bakışın arkasına saklıyorum.

"Merhaba anne," diye selamlıyorum onu.

"Oh, benim tatlı oğlum! Gösterinizi kaçırdığımız için çok üzgünüm ama uçağımız rötar yaptı ve-" Uzun süre hıçkırarak ağlamayı bıraktı.

Bana doğru koşup kollarını gövdemın etrafına saracak kadar. Ben de beceriksizce ona sarıldım. "Oh, önemli değil. Gösteriyi izlesek de izlemesek de seni görmem gerekiyordu. Bir sonraki gösterinde olacağız, söz veriyorum. Hayatta kaçırmam."

"Beni daha önce de sahnede gördün." Onu yatıştırmaya çalışıyorum.

Gözyaşları beni rahatsız ediyor. Özellikle de onunkiler.

Başını sallıyor ve yanağını göğsüme bastırıyor. "Bu şekilde değil, tatlım. Bu kıyaslanamaz."

"Yarın Vancouver'a geri mi uçuyorsun?" Tinsley soruyor.

"Öğle yemeğinden sonra, evet." Babamın sesi beni sertleştiriyor. Annem fark ediyor ve gömleğimde yeni bir ıslaklık oluşuyor. Keşke onu bu kadar sık incitmeseydim.

Vancouver'daki konserim üç gece sonra. Amerika'yı dolaşmaya başlamadan önce Kanada'daki son durağımız. Turneyi Kanada'nın doğu yakasında, Toronto'da bitireceğiz.

"Beni ev görmek için bekleyebilirdin.

Bu gece gelerek paranı boşa harcadın," diye mırıldandım.

Annem o zaman beni bırakıyor ve ben de rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Oğlumu görmek hiçbir şeyi boşa harcamak değildir." "Bu gece nerede kalıyorsun?" diye sordum.

"Kalacak yerimiz konusunda endişelenmene gerek yok, aşkım." Annem kollarımı okşuyor ve usulca gülümsüyor. "Vancouver'dayken eve gelir misin? Öğle yemeği ya da akşam yemeği için? Sen ve Tinsley için hangisi uygunsa."

"Denerim. Tinsley eğitimle meşgul ve-"

Sözümü kesmeden önce kendini beğenmiş küçük boksörümün yanıma doğru hareket ettiğini hissediyorum.

"Çok isteriz Ava."

Bir hırıltıyı yutuyorum. "Öğle yemeği o zaman."

"Muhteşem. Sabırsızlanıyorum. En sevdiğin yemekleri yapacağım. Kardeşini ve Braxton'ı da davet edebilir miyim? Liam son birkaç haftadır çok büyüdü ve Noah amcasını görmeyi çok isteyeceğini biliyorum," diye söze giriyor annem ve sözlerini bitirdiğinde nefesini içine çekiyor.

"Maddox davet etsen de etmesen de gelecekti," diye homurdandım.

Annem gülüyor. "Bu evet mi demek?" "Evet."

"Eve döndüğünde sana bir şey göstermek istiyorum Noah," diyor babam.

İrkildim. "Zamanımız kısıtlı olacak. Yani muhtemelen olmayacak."

"Eğer vaktin varsa, o zaman."

"Belki." Olmaz.

Aramıza çizgi çektiği zaman ailemin evi benim evim olmaktan çıktı.

Babamın gözleri bana bakarken tuhaf bir parıltıya bürünüyor. Daha iyi bilmesem, üzgün göründüklerini düşünürdüm. Ama daha iyi biliyorum.

Bir kez başını sallar. "Pekala."

"Siz de benim evime uğramalısınız çünkü evimde yaptığımız değişiklikleri size göstermek için sabırsızlanıyorum. Arka bahçedeki havuzu inşa etmeleri için tuttuğumuz peyzajcılar vizyonumu tamamen gerçekleştirdiler!" Adalyn haykırıyor.

Evini seviyor. Cooper'ındı ama evlendiklerinde oraya taşındı ve ona çok yakıştı. Bir keresinde oraya sürüklenmişim. Çok gürültülü ve pembe. Havuz yaptıklarını bilmiyordum.

"Eğer zamanımız varsa."

Yüzü hafifçe düşüyor ama hayal kırıklığını iyi gizliyor. "Tamam, ağabey."

"O yapmasa bile ben yapacağım. Tüm görmek için can atıyordum," diyor Tinsley ona. Samimi davranıyor. Kız kardeşime olan sevgisi saf.

Bu aşkı hep kıskanmışımdır. Hiç iyi saklayamadım.

Addie ona gülümsedi. "Bir randevuya benziyor."

"Cooper nerede?" Onun yokluğunu fark ederek konuyu değiştiriyorum.

"Diyelim ki otele geri dönmüş olabilir ya da olmayabilir hızlı uyuyor. hayranlarınız yoğun ben düşünüyorum onlar

Onu bunalttım," diye cevap veriyor kız kardeşim.

Göz kırpıyorum. "Oh."

Garrison tanışma toplantısından hemen sonra bize kalabalıktan bahsetti. İşlerin düşündüğünden daha iyi gittiğini asla kabul etmeyecek ama ben gerçeği biliyorum. Rahatladı. Bu gece ona bir ton para kazandırdım.

Sparks gururunu gizlemedi. İmza törenindeki sahneye rağmen, bu gece benim için mutluydu. Büyük ihtimalle hayatını bir başarısızlığa teslim etmediği için mutludur.

Adalyn kahkahalara boğulur. "Evet, oh. Şanslısın ki gösteri buna değdi. Cooper'ın Vancouver'daki gösteriye gelmek isteyeceğini sanmıyorum. TSSB, bilirsin?"

"Yarın yola çıkmadan önce uğrayıp onu kontrol etmem gerekecek," diyor annem.

Adalyn onu başından savar. "Sanırım ikimiz de biraz yorgunlukla başa çıkabiliriz anne."

Annem babama bakar. "Neden en inatçı çocuklar biz olduk?"

"İnatçılığımız için karma, sanırım," diyor ona. Kadın iç geçirir. "Öyle olmalı."

Otobüsün kapısının çalınması dikkatimizi çekiyor. Kapı hızla açıldığında, Justice kucağında uyuyan kızıyla içeri giriyor.

"Böldüğüm için özür dilerim ama onu yatağa yatırmam gerekiyor," diye sessizce özür diliyor.

Annem hızlı hareket ediyor. Justice'e ulaşmak için herkesi itiyor ve onu otobüse doğru itmeye başlıyor.

"Gel onu uyut. Oh, çok sevimli. Kaç yaşında?" diye fısıldıyor.

Onlar otobüse girerken hepimiz yollarından çekiliyoruz. Ranzalar koridorun her iki tarafında yer alıyor ve Justice'in Paisley'nin ranzasının perdesini çekip onu yatırmak için geri çekilmesini sessizce izliyoruz.

Tinsley bana doğru eğilerek, "Annenin altın gibi bir kalbi var," diye mırıldanıyor. Daha da yaklaşıp pazımı yastık olarak kullanırken pürüzsüz parmakları ön kolumun etrafında kıvrılıyor. O

aile üyelerimin meraklı bakışları üzerimize düştüğünde geri çekilmiyor.

I görmezden gel onlar ve bakış aşağı için bulmak onu Gözleri düşmeye başladı.

"Yorgunsun."

Bir kahkaha atıyor. "Yorgunum."

"Yatağa gel."

"Herkes hâlâ burada. Bu kabalık olur."

Benimle kavga etmesini seviyorum ama şu anda kendi başının çaresine bakmasını istiyorum. Bu da uyumak demek.

"Lütfen." Yalvarmak için kaba bir girişim.

Başını sallamadan önce kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Tamam."

Ondan uzaklaştığımda herkesin beni izlediğini fark ediyorum. Tinsley'e karşı nazik olduğumda hep şaşırmış gibi davranıyorlar, sanki ona karşı da diğerlerine davrandığım gibi sertleşmemi bekliyorlarmış gibi. Bu canımı yakmalı ama konu biz olunca onların fikirlerinin hiçbir anlamı yok. Buna hep inandım.

Onu incitmektense ölmeyi tercih ederim. "Yatmaya gidiyoruz," diye anons ediyorum.

Vedalar üstüme üstüme geliyor. Annem bana tekrar sarılıyor ve ben iyileşirken Adalyn de gizlice sarılıyor. Babam sarılmaya çalışmıyor. Çocukluğumdan beri sarılmamıştık.

Justice, Paisley'nin üstündeki ranzada, bizi yalnız bıraktı. Josh ve Dagger'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Vancouver'daki gösteride oldukları sürece, bu gece nerede uyudukları umurumda değil.

Herkes dışarı çıktıktan sonra ortalık yine sessizleşiyor. Boğulacakmışım gibi hissetmiyorum.

Tinsley yorgun bir ses çıkarıyor ve ben de onu hızla otobüsün arkasına götürüyorum. Çok çalıştı ve geç oldu.

Yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve yatağın kenarına oturmasına yardım ediyorum. Ağzı benim karanlığım için fazla yumuşak bir gülümsemeyle eğilmişti.

Bugün çok şey oldu. Açmak istediğim ama açamadığım şeyler. Daha önce olanlar hakkında konuşur muydu? Bunun için bana kızgın mı?

Kontrolü kaybettiğim için kendime kızmalıyım. Siktir, bu kontrol kaybından da kötüydü. Çok zorladım. Ama kendime engel olamadım. Tanışma toplantısında onun kıskançlığını izlemek beni vahşileştirmişti. İçimdeki her vahşi parça serbest kaldı ve kendimi geri çekecek kadar güçlü değildim.

Sırtımı onun yatağın kenarında oturduğu yerin karşısındaki duvara dayıyorum ve keskin bir nefes çekiyorum. Daha önceki anılar zihnime hücum ediyor. Nabzım hızlanıyor, boğazımda o kadar sert atıyor acaba görebiliyor mu diye merak ediyorum.

Bana karşı çok iyi hissediyordu, yumuşak, sıcak ve benim. Sikim o kadar sertleşti ki, tıpkı koridorda olduğu gibi acıttı. Bacaklarının arasına bastırmak ve bana yaptıklarını ona hissettirmek çok kolay olurdu. Beni ne kadar kötü acıttığını.

O da benim hissettiğim kadar vahşi görünüyordu. Bunu yanlış yorumlamadım. Yapamazdım. Onda bir şeyler değişmeye başladı. Ve ben bu her neyse onu keşfetmek istiyorum. Büyümesi için ne gerektiğini öğrenmek.

Ona artık beklemeyeceğimi

söyledim. Ciddiydim.

Sonunda onu kendime almanın zamanı geldi.

17

TINSLEY

NOAH'YA BAKARKEN ODA INANILMAZ DERECEDE KÜÇÜK GELİYOR. Aldatıcı bir sakinlikle duvara yaslanıyor. Onu ele veren gözleri. Avını takip eden bir panter gibi beni izlerken gözleri parlıyor, kasları gerilmiş ve saldırmaya hazır.

Ailesinin bu gece ortaya çıkmasından dolayı üzgün olması gerektiğini biliyorum, ama onu bu kadar ürkütücü bir şekilde hareketsiz tutan her neyse, bu acıyı ve hayal kırıklığını gölgede bırakıyor. Bu bile beni tedirgin ediyor. Midemde bir çırpınma hissi canlanıyor.

Dilimi ağzımın damağına yapışmaması için zorluyorum. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

"Anlıyorum." Yorganı bacaklarımın iki yanına sıkıştırıp yanağımın iç kısmını ısırıdıktan sonra ekliyorum: "Daha önce birbirimizle konuşurken hiç sorun yaşamadık."

Çenesini yuvarlıyor. "Uyuman gerek."

Midem taşlarla doluyor. En büyük korkum arkadaşlığımızın arasına bir şey girmesi. Hayatım boyunca onu kaybetmekten korktum ve şu anda aramızdaki bu lanet gerginlik bu endişemi körüklüyor. Duyguları benim hissettiğim gibi hissedememesi beni onunla daha fazlasını yaşamayı düşünmekten alıkoymaya yetmiyorsa, şu anda - şimdiden- başımıza gelenler yetiyor.

Onunla kafa karıştırıcı bir karşılaşma ve işler değişiyor. Garipleşiyor ve gerginleşiyor.

Başımı arkaya atıp tavana bakarken içimden düzensiz bir nefes kaçıyor. "Bana bu turda aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemiştin. Bu tam da olmasını istemediğim şeydi."

bir tavırla. "Bunun turla bir ilgisi yok."

"Öyle değil mi? Bu evde olmazdı." Başımı öne eğiyorum ve bakışlarımı ona dikiyorum. Bakışlarım karşısında geri adım atmıyor. Aksine, bu onunkini daha da şiddetlendiriyor. "Sözünden dönme."

Bana doğru iki adım atarak cevap veriyor. Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöküp iki titrek avucunu alt baldırlarıma yerleştirdiğinde dudaklarım aralanıyor. Donup kalıyorum, bacaklarım o kadar gergin ki yanmaya başlıyorlar.

Ben ellerinin sıcaklığına odaklanırken hava buharlaşıyor. Deri ve baharat kokusuna. Bacaklarımın arasında büyüyen zonklamaya.

O karanlık gözleriyle beni izliyor, aniden o kadar duygu dolu ki bir sonraki nefesimi içime çekmekte zorlanıyorum. Kanım elektrikleniyor, tenim uğulduyor. Ona uzanmamak için yorganı sıkıca kavriyorum.

O konuştuğunda, kelimelerin ruhumun derinliklerine işlemeden önce derimi ve kemiklerimi parçaladığını hissediyorum.

"Uğruna diz çökeceğim tek kişi sensin. Bu sana bilmen gereken her şeyi anlatmalı." Nasırlı parmaklar, çıplak tenime dokunmak için bir delik açmaya çalışıyormuşçasına kotumun kumaşını ovuşturuyor. "Sabırlı davrandım. Sen de . Senin için ne hissettiğimi biliyorsun. Senin için ne düşündüğümü. Daha önce benim için yanmamışsın gibi davranmayacağım. Sen benimsin ve yakında bunun farkına varacaksın."

Ciğerlerim nefes almam için çılgık atıyor ama zorlanıyorum. Zaten kaçıp saklanmamak için her şeyimi harcıyorum. Nuh'tan korktuğu için değil, sözlerine güvendiği için. O

sadece birlikte olacağımızı düşünmüyor; bundan emin görünüyor. Beni korkutan da bu.

Gerçekten bu kadar kör müydüm? Anlamadığım bir şey mi var? Onun ne olduğunu göremeyecek kadar duygularıma karşı naif miyim?

Bir parmak eklemi çenemin çizgisini izliyor. Sadece hayalet bir dokunuş ama kendimi sabitlememe yardımcı oluyor. Noah'nın gözlerine odaklanıyorum ve kahverenginin içinde dans eden altın zerreciklerini izliyorum. O hâlâ benim en iyi arkadaşım. Bu dünyada herkesten çok güvendiğim tek kişi. Buna odaklanmalıyım.

Bir peri masalı ve Taylor Swift şarkısına layık bir aşk istiyorum. Her zaman istediğim buydu. Ama eğer bu doğruysa ... neden bu iki kategoriye de uymayan bir adama karşı böyle bir çekim hissetmeye başlıyorum?

Yanlış hikayeleri mi okuyor ve yanlış müzikleri mi dinliyorum?

"Seni korkuttum," diye mırıldanıyor.

Kuruyan boğazımı rahatlatmak için yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Derin bir nefes alarak parmaklarımı battaniyeden ayırıyorum ve utangaç bir şekilde bir elimi onun kalçamda tuttuğu elin üzerine koyuyorum.

"Bana bu şekilde değer verdiğini hep biliyordum. Ama ben -Sadece sen benim en iyi arkadaşımsın, Noah. Bu benim için her şey demek. Sen benim için çok önemlisin," diye zorluyorum. Hayal kırıklığı içimi kemiriyor.

Sözlerime şaşırmış gibi görünmüyor. "Seni zorlamayacağım. Ama artık duygularımı senden saklamayı reddediyorum. Bu çok zor."

Birden bir hüznün dalgası yayılıyor. Dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırıyorum ve gözlerimdeki yanmayla savaşmaya çalışıyorum. Tavana bakarken burun deliklerim alevleniyor.

"Tinsley." Sert bir sestten başka bir şey değil.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Yüzümü iki sert elinin arasına alıp beni ona bakmaya zorlamadan önce derin, acılı bir ses odayı dolduruyor. Gözümün kenarından tek bir damla yaş süzülüyor,

Noah'ın geri çekilişine bakarsanız, ona uzanıp tokat attığımı sanırsınız.

Gözyaşları konusunda her zaman berbat olmuştur. "Dur" diyor.

Sulu bir kahkaha atıyorum. "Çoğu insan palyaço ya da köpekbalığı gibi şeylerden korkar. Gözyaşlarından değil."

Gözyaşımı toplamak için başparmağını gözümün iç köşesine götürürken kaşlarını çatıyor. Kaşlarının arasındaki çizgiler daha da belirginleşiyor. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Elbette."

"Uğur böceklerinden korkuyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum, gözlerimdeki acı ortaya çıktı gibi aniden kayboluyor. Tıpkı onun umduğu gibi.

"Bir anda ortaya çıkıp evinizi istila ederler. En kötü haşere türüdürler." "Çok

şirinler."

"Hiçbir şeyin sevimli olduğunu düşünmüyorsun. İyi denemeydi." "Liam sevimli."

"Liam bir çocuk. Tabii ki onu kendine destek olarak kullanacaksın."

"Çocuklardan ya da hayvanlardan bahsetmediğiniz sürece sevimli olmak bir hakarettir," diye ukalalık yapıyor.

"Soğandan da korktuğunu bilmediğimi sanma. Uğur böcekleri konusunda beni rahatsız etmeye devam edersen Instagram'ına çok çirkin bir soğan resmi koyarım" diye tehdit ediyorum.

"Yaparsan ödersin."

Kaşlarımı oynatıyorum ve onun hâlâ yüzümü avuçladığını fark ediyorum. İkimiz de ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimizde sırtışım yavaşça düşüyor. O kadar yüksek sesle yutkunuyor ki duyuluyor.

Noah ile zaman ve mekânı unutmak çok kolay. Sadece birbirimize bağlıyız. Onunla sohbete dalmak nefes almak kadar doğal.

"Yatakta uzanıp misafirleriniz hakkında konuşmak ister misiniz?" Soru, ben durduramadan ağzımdan dökülüyor.

Gerildiğinde ve yüz ifadesinin kapandığını gördüğümde, sorduğum şeyin doğru olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda en kötü şeymiş gibi de geliyor.

Elleri yüzümden düşüyor ve ayağa kalkmadan önce topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor. Yatak başlığına dayanana kadar yatakta geriye doğru kayıyorum. Başını sallayıp yatağın diğer tarafına gelmeden önce birkaç vuruşluk garip bir sessizlik oluyor.

Yatak, birbirimizden uzakta yatmamız için yeterince büyük değil. Yanıma oturduğunda ve kollarımız aramızda yan yana durduğunda buna gerçekten üzülp üzülmeyi anılamıyorum. Serçe parmağı şiltenin üzerinde benimkinin etrafında kıvrılıyor. Bu güven verici bir temas, Noah söz konusu olduğunda sıcak bir kucaklaşmaya eşdeğer.

Bacağımı onunkine bastırdım. "Eğer bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değiliz. Ama duygularını hep içinde tutman senin için iyi değil."

"İstediğin zaman konuyu değiştirme yeteneğin için bir ödül kazanmalısın," diye homurdanıyor.

"Söyleyecek fazla bir şey yoktu. Şimdilik bu işin peşini bırakıyoruz. Zorlamayacağını söylemiştin, değil mi?"

Ağır bir şekilde nefes verir. Boşta kalan eliyle kalçasına vurmaya başlar.

"Babamı neden görmek istemediğimi biliyorsun. Beni yalnız bırakmasını istiyorum. Neden bunu yapamıyor?"

"Çünkü siz ailedensiniz. Her şeye rağmen baban seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Sadece ikiniz de bunu nasıl ifade edeceğinizi bilmiyorsunuz. Ve ifade etmekten de korkuyorsunuz. Geçmiş ikiniz için de karanlık ama bu kavga ne zaman devam edemeyecek kadar kanlı olacak?"

Vuruşları hızlanıyor. "Beni bir zamanlar seviyordu ama artık sevmiyor. Sevseydi, o gün yaptıklarını söylemezdi."

Gözlerimi kapatıyorum, Noah'nın acısı benim acım oluyor. Tüm bu sorunları ortadan kaldırmak için yapmayacağım şey yok. Her çocuk ailesi tarafından sevildiğini hissetmeli. Bu beni çok üzüyor.

Noah'nın Oakley'nin onu sevmediğine inanarak bu kadar uzun süre gitmesi kalbini kırıyor.

Büyürken, her yaz tatilini Huttons'larla geçirirdim. Onlar benim ikinci ailemdi. Oakley'nin çocuklarını yetiştirişini izledim ve her birini çok sevdiğinden hiç şüphem yok. O ve Noah hiç yakın olmadılar ama Oakley denedi. Ne yaptığını bilse de bilmese de Noah'yı anlamaya çalışmaktan vazgeçmedi. Bunu yanımdaki adam dışında herkes gördü.

Ama o gün her şey değişti. Aralarında meydana gelen patlama sadece birbirleriyle olan ilişkilerini değil, bunun dışındaki birçok ilişkiyi de yok etti. O kadar çok hasar meydana geldi ki, eğer baba ve oğlu geri getirmeyi başarırsam, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Noah'nın yoluna devam edebilmesi için Oakley ile arasını düzeltmesi gerektiğine tüm kalbimle inanıyorum. Onlar aralarındaki sorunları çözene kadar Noah'ın büyük bir parçası hep kaybolacak ve acı çekecek.

"Böyle düşünmen beni üzüyor," diyorum sonunda.

"Düşünecek başka bir şeyim yok."

Serçe parmaklarımızı açıyorum, onun yerine elini tutmayı tercih ediyorum. Benimkinden çok daha büyük, parmak eklemlerinin üzerinde küçük kabarık çizgiler var. Mesleğim göz önüne alındığında, eldivensiz yumruk atarak ellerini defalarca incitmiş olması neredeyse saldırgan.

"Akşam yemeği için oraya gittiğimizde, lütfen annenle biraz zaman geçirdiğinden emin olabilir misin?" diye sordum.

"Bu gece üzgündü" derken parmakları tıklamayı bırakıyor.

"O da seni gördüğü için mutlu oldu. Aileni görmeyeli aylar oldu."

"Onu özlüyorum," diye itiraf ediyor.

"Bunu ona söylemelisin. Bu muhtemelen onun tüm yılını güzelleştirir."

Bir süre sessizlik ve ardından "Bu gece sana sarılabılır miyim?"

Göğsüm ısınıyor. Bu soru bana küçükken Adalyn'in odasında yatıya kaldığım zamanları hatırlattı. Ailesinin kurallarını hiçe sayarak hep birlikte gizlice kaçır, Maddox ve Braxton'ın ağaç evinde uyurduk. Çok genç olmama rağmen bana her seferinde bu soruyu sorardı.

Ağzımdaki gülümsemeyi hissettiğimde, şu anda bazı sınırları korumamız gerektiğini bilerek biraz kontrole ulaşmaya çalışıyorum.

"Aynı yatağı paylaşmamalıyız."

"Hep aynı yatağı paylaştık." Çok inatçı.

"Uyanık kalamayacak kadar uykumuz gelene kadar burada kalmaya ne dersin?" Onunla yarı yolda buluşmayı teklif ediyorum.

"Tamam."

Daha iyi bilmeliydim çünkü sinsi herif beni kendine çektiği anda gözlerimi açık tutamayacak kadar rahatlamaya başladım.

O gece ikimiz de yataktan çıkmadık.

18

NOAH

DAGGER SINIRIME DOKUNUYOR. SABRIMI SINIYOR. I gitarımı çoktan kafasında parçalamış olurdu, ama bu gitarıma hakaret olurdu.

Mikrofonunun sesini yükselttiğine bakılırsa, geri kalanımız provaya gelmeden önce ses teknisyenlerinden birini sesi yükseltmesi için zorlamış olmalı. O arkamda çığlık atarken odaklanamıyorum, yedek vokalleri benim ana vokallerimden daha yüksek.

Josh sesimizdeki farkı fark etti. Her iki dakikada bir bana bakıyor ve bu konuda bir şey yapmamı bekliyor. Yapmayacağım. Henüz yapmayacağım. Bırakalım da kibirli herif şimdilik benden üstün olduğunu düşünsün.

Set listesindeki son şarkının son sözlerini söylüyorum ve sahneden inmeden önce Justice'in şarkıyı bitirmesini bekliyorum. Boğazım çiğ ve kuru. Atıştırmalık masasından bir şişe su aşırıyorum ve geri içiyorum. Sahne arkası kalabalık ve gürültülü, bu geceye hazırlanmak için koşuşturan yıpranmış insanlarla dolu. Birisi tekrar ortadan kaybolmadan önce aldığım suyu yerine koyuyor.

Bu gece benim evimdeki gösteri. Herkes burada oynadığım için mutlu ve heyecanlı olmamı bekliyor. Ben bunların hiçbirini değilim. Vancouver gerçekçi olmayan beklentiler ve acımasız anılarla dolu. Yıllar boyunca yaptığım ve kimsenin unutamadığı hatalar.

Medya bir hikaye için çaresizdi. Oakley Hutton'ın oğlu ve Maddox Hutton'ın kardeşi şehre geri döndü. NHL ile bağlantısı olmayan tek Hutton adamı. Yine felaketi beraberinde mi getirecek? Kazanında başka bir Hutton skandalı mı kaynıyor?

Vancouver Warriors taraftarları, ben taşınmadan önce kardeşimin başına gelenlerden dolayı beni affetmedi. Kaçınılmaz olarak kardeşimin Ottawa'da oynamak için Vancouver'dan ayrılmasına neden olan yanlış anlaşılma.

Tüm bunlar o gece çaldığım bir kulüpte ben, kardeşim ve bir fedai arasında çıkan bir kavga yüzünden oldu. Kulüp müdürü, müşterilerini eğlendirmek için harcadığım saatler için bana ödeme yapmayı reddetti, ben de yine de bana borçlu olunan parayı aldım. Parayla çıkamayacağımdan emin olmak için birini gönderdi.

Kardeşim tesadüfen yanlış zamanda oradaydı. Fedai beni kamyonetinin kaputuna doğru itti ve Maddox dayak yememe izin vermedi. O da olaya dahil oldu ve medya onun kulüpte olduğunu öğrenince üzerimize çullandı. Aptalca sahip olduğumu gösterdiğim bir torba ot ve kardeşimi uzaklaştırmak için fedaiye fırlattığım bir avuç para ile medyanın olayı kötü giden bir uyuşturucu anlaşmasına çevirmesi çok uzun sürmedi.

O zamandan beri Vancouver'da bir gösteri yapmadım. Eğer burada bir Knockout Training tesisi olmasaydı, Garrison'ı şehri tamamen terk etmeye ikna ederdim. Ama Tinsley rahat edeceği bir yerde antrenman yapmayı ve onu önemseyen insanların yanında olmayı hak ediyor.

Justice arkamdan gelerek, "Bu gece kapalı gişe bir gösteri olacak," diyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Boş su şişemi çöpe atıyorum. "Dagger'ın yerimi almasına izin vermeliyim."

"Ona bu zevki tattırmayın. mikrofonunu açtırmak için birine ne kadar ödemiştir?"

"Bana vokal yapmak için para aldığından daha fazla."

Yüksek sesle gülüyor ve masadan bir meyve suyu kutusu alıyor. Yüzüne dökülen uzun saçlarındaki özensiz örgüleri fark ediyorum. "Onun hakkında ne yapacaksın?"

Hançer hakkında konuşmak istemediğim için soruyu duymazdan geliyorum. "Kız kardeşim saçımı örerd. Paisley'e o öğretmeli." "Sen Yaptın mı? I yapamam hayal et sen izin vermek a küçük Kız saçına yakın bir yerde. Ama teşekkürler, sanırım Paisley bundan hoşlanacaktır. Kadınlarla çok fazla vakit geçiremiyor."

"Annesine ne oldu?" Açık sözlü ve biraz kaba ama lafı dolandırmaya gerek yok. Paylaşmak istemiyorsa bana siktirip gitmemi söyleyebilir.

Küçük şeffaf pipetten meyve suyunu yudumluyor ve yanımdaki masaya yaslanmak için yaklaşıyor. Bu kadar yaklaşıncı gri gömleğinin üzerinde büyük, ışıltılı bir pembe leke olduğunu fark ediyorum. Garrison bunu görse onu parçalar. Patronumuz tam bir temizlik manyağı.

Davulcunun yüzünde hayalet gibi uzak bir ifade beliriyor. "Mel bir yıl önce bizi terk etti."

Kaşlarımı çatıyorum. Hoşnutsuzluğun tadı ağzımı dolduruyor. Annemin biyolojik ailesi onu terk etti. Bu dünyada böyle insanlara yer yok.

"Paisley ile konuşuyor mu?"

Acı bir kahkaha. "Hayır. Ve böylesi daha iyi. Kızım, onu bu kadar kolay geride bırakabilecek bir kadından daha fazlasına layık."

"Haklısın."

"Bunun küçük bir kız için en iyi ortam olmadığını biliyorum ama şu anda ona sunabileceğim tek şey bu. En azından birlikteyiz. Anlıyor musun?"

Sesindeki acı çok fazla. Omzunu zayıfça okşarken irkildim. Bana bakıyor, kaşları birbirine çatılmış, ama beklenmedik dokunuş için baskı yapmıyor. Yapsaydı geri çekilirdim.

"Yardım edebileceğim bir şey varsa söyleyin." Rahatsız edici kelimeleri zorla çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim."

Elimi geri çekerek kalçama ve "Yatak odasını sen almalısın. Sen ve Paisley."

"Ne?"

Yutkunuyorum, boynum birden ısınıyor. "Otobüste. Yatak odasında."

Bunu onunla yapmalısın. Birlikte olun."

"Hayır. Orası senin odan. Onu senden alamayız."

"Al bunu. Bu gece senin için hazır olacak."

Muhtemelen daha fazla tartışmak için ağzını açıyor ama buna fırsat bulamadan ben uzaklaşıyorum.

Mekândan ayrılıp Vancouver yağmuruna adım attığımda hâlâ kendimi rahatsız ve kafası karışık hissediyorum. Bende bir sorun var ve ne olduğunu bilmiyorum.

Herkes yemeğiyle oynarken ama yemezken yemek masası sessizdir. Metalin porselen üzerindeki sürtünme sesi rahatsız edici. Kalkıp gitmek istiyorum ama kendimi oturmaya zorluyorum.

Bir saattir buradayız ve annem geldiğimiz andan yemeğe oturduğumuz ana kadar ağladı. Konuşmamak için dişlerimi sıkmaktan dişlerim ağrıyor. Konuştuğumda yanlış bir şey söylemeyeceğime güvenmiyorum.

"Peki, bize nasıl olduğunu anlatacak mısın Noah?" Maddox soruyor.

Görünüşe göre, yanlış bir şey söylememi istiyor.

Masada oturuyor, karısı yanında ve oğlu kucağında. Liam küçük bir çatalla bir parça kaşar peyniri saplıyor. Iskalamaya devam edince Maddox ona yardım etmek için elini yönlendiriyor.

"Meşguldüm," diye cevap veriyorum.

"Aylardır senden haber alamamamın nedeninin bu olduğunu umuyorum."

Annem masanın sonundaki yerinden iç geçiriyor. "Sen de meşguldün Maddox. Hepimiz meşguldük."

"Yine de ailemle konuşmak için zaman ayırdım," diyor kardeşim dikkatle. Bana bakıyor, neredeyse ihanete uğramış gibi görünüyor. Bu beni sinirlendiriyor.

"Öyle mi? Son zamanlarda telefonumda adını gördüğümü hatırlamıyorum," diyorum ona.

"Arasaydım fark eder miydin? Duyduğuma göre, annem dışında kimsenin telefonlarına cevap vermiyormuşsun."

"Babamla dedikodu yapıyordun, değil mi?" Sesimi olabildiğince rahatsız olmamış gibi çıkarıyorum.

Bu gece bir şeyle suçlanmam an meselesiydi. Bunu seçmelerine şaşırmadım.

"Bu konunun dışında," diyor.

Annemin tabağıma koyduğu dağ gibi yemek soğumuştı. Gelmeden önce sahip olduğum azıcık iştah tamamen kayboldu.

"Aramadığım için özür dilememi ister misin Maddox?" diye sordum.

Elini yüzünden aşağı doğru sıyrıyor. "Unut ."

"Sanırım aileye daha fazla dahil olmak istemeni diliyoruz," diyor babam, nihayet bu geceki varlığımı kabul ederek.

Çatalımı düşürüyorum. Tabağın kenarına çarpıyor. Başımı çevirdiğimde onu bana bakarken buluyorum, yüzünde sakın bir ifade. Kendi sakınlık hissimi bulmak için yanağımı dilimle ısıırıyorum.

Kahverengi saçları ve yeşil gözleri onu benden çok farklı gösteriyor. Fiziksel, duygusal ve kişilik olarak çok az ortak noktamız var. Nasıl onun oğlu olduğumu bilmiyorum.

"Üyelerinin yarısının bana tahammül edemediği bir aileye dahil oldum. Neden senin peşinden koşup

dahil olmak için." Kelimeler, içlerindeki acıyı gizleyecek kadar keskin.

"Noah, bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye mırıldanıyor annem.

Tabağımı itiyorum ve Tinsley'nin gözlerinin beni izlediğini hissediyorum. Parmakları kalçama değdiğinde sanki oda zihnimin gerisine düşüyor. Dokunuşuna ve beni nasıl sakinleştirdiğine odaklanıyorum.

O benim deliliğimin ilacı. Kaçınılmaz karanlığın içindeki ışık parıltısı. O benim.

Elini uzattım ve tamamen kalçama koydum. Sonra avucumla kapatıp orada tutuyorum. Çekmeye çalışmıyor.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" Maddox bir süre sonra sorar.

Yeşil gözler neredeyse yalvarırcasına bakışlarımı tutuyor.

Hayır demek istiyorum ama aniden bir evet kaçıyor içimden. Liam'ı Braxton'a verip ayağa kalkmadan önce yüz ifadesi bir parça gevşiyor. Tinsley'nin elini bırakmak yanlış geliyor.

Onu çocukluğumuzun geçtiği evde takip ederken, kabuğumu sertleştiriyorum, hafıza şeridinde dolaşmama izin vermek istemiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı. O anıların şimdiki hayatımda işi yok. Sadece buradaki zamanımı daha da zorlaştıracaklar.

Kardeşim çabalarımı fark etmemiş gibi görünüyor.

"Yüksekliğimizi çamaşır odasının duvarına asmışlar. Bunu hiç fark ettiniz mi?" diye soruyor.

Adımlarını yavaşlatarak beni yanında yürümeye zorluyor. "Bunun benim için bir anlamı olması mı gerekiyor?"

Gülüyor ama bu hüzünlü bir ses. "Görünüşe göre değil." "Onlar sadece duvardaki işaretler."

"Haklısın."

Duvarlarımı yüksek tutuyorum. "Eğer bu senin bağ kurma girişiminse, ilgilenmiyorum. Çocukluk anıları hislerimi değiştirmeyecek."

Bizi bodruma doğru götürüyor. Kapı kapalıdır ama ışığı yakmadan önce iterek açar. Bir dizi

merdivenler görünür hale geliyor. Taşındığımdan beri bodruma inmemiştim. Yatak odam oradaydı. Zamanımın çoğunu orada geçirirdim.

"Beni eve geri döndürmeye mi çalışıyorsun? Çünkü böyle bir şey olmayacak."

Bir kahkaha attı ve merdivenden inmeye başladı. "Evet, doğru. Tekrar gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu merdivenlerden aşağı kadar takip ediyorum ama cevap vermiyorum.

Her şey tam olarak hatırladığım gibi. Düz ekranlı oyun merkezi ve tüm odayı bir uçtan bir uca kaplayan kanepe. Neon yeşili tabureleri olan bar. Boş gitar sehpaları.

Yatak odamın kapısı kapalı ve ortasında hâlâ dışarı çıkmayın yazısı var. Göğsüm sıkışıyor.

"Addie bana sen taşındıktan sonra annemin buraya geldiğini söyledi. Ben taşındıktan sonra benim odama da aynısını yapmış ama aynı ölçüde değil," diyor Maddox aniden yanıma gelerek. "Yataklarımızda şekerleme yapardı."

"Annem bize karşı her zaman duygusal olmuştur."

"Haklısın. Ama o en çok senin için endişeleniyor."

Ellerimi ceplerime soktum ve "Ben bunu hiç istemedim" diye mırıldandım.

"Yapmak zorunda değildiniz. Ama bunun olacağını tahmin etmeliydin. Seninle hep farklı oldular. Bu kötü bir şey değil ama sen Addie ve benden farklısın."

"Bunun bir anlamı var mı?"

Bir sonraki nefesi normalden daha uzun. "Evet. Var, ukala. Aç şu lanet kapıyı."

Bunu yaptığımda, çocukluk görüntüsü başımı döndürüyor. Siyah duvarları kaplayan yeni posterleri ve gazete makalelerini gördüğümde hem kafa karıştırıcı hem de tanıdık bir duygu patlaması yaşıyorum.

"Annem bunu yapmaya ne zaman başladı?" Odaya giriyorum, ilk basılı posterimin bulunduğu duvara doğru yürüyorum

asılmış. Yatağımın üstünde cam bir çerçevenin içinde. "Bunu annem yapmadı."

İkinci karede Adalyn'in on altıncı doğum gününde arka bahçede oynarken çekilmiş bir fotoğrafım var. Gözlerimi ondan zorla ayırıyorum ve Maddox'a dönüyorum, aniden çok merak ediyorum.

"O zaman bu sen miydin?"

Başını sallıyor, ağzı hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Babamdı."

"Yapma," diye uyarıyorum, kelime zehirli çıkıyor.

"Bu doğru."

Dilim ağzımda ağırlaştı. Cevap vermiyorum.

"Seni sevmediğini düşünüyor olabilirsin Noah, ama seviyor. Birbirinizi incittiniz ve ikiniz de bunu nasıl düzelteceğinizi bilmiyorsunuz. Belki de yapmak bile istemiyorsunuz. Ama eninde sonunda, bu iş bir sonuca varacak. Ve bu olduğunda, lütfen kaçmayın. Eğer bir şey olursa, lütfen bunu hepimiz için düzeltin" diye yalvarıyor.

Başımı sallamaktan fazlasını yapmakta zorlanıyorum. Parmak eklemlerini duvara vuruyor ve başıyla onaylıyor.

"Pekala, hazır olduğunda yukarı gel. Etrafına bir bak ve sandığın kadar sevilmediğine inanmaya başla. Ben kendi adıma seni çok seviyorum küçük kardeşim."

Bu sözlerin darbesi topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanmama neden oluyor. Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiştiriyorum ve ağzımı açıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor. Maddox sessizliğimden rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama öyle olsa bile bir şey söyleyeceğini sanmıyorum.

Bir süre sonra çıkıp gidiyor ve ben başımın arkasını tutmak için uzanıyorum, çok fazla duygu hissediyorum. Onları nasıl sıralayacağımı bilemiyorum.

Onun yerine orada durup boğuluyorum.

19

TINSLEY

BACAĞIMI ALTINDA TABLOSUNU VE DENE 'A 'DA KATIL
Braxton, Oakley ve Ava ile gergin bir konuşma yapıyor. Liam kulağa gerçekten kelime gibi gelmeyen bir dizi kelime geveliyor ve ben ona sırtıtmak istiyorum ama kendimi buna zorlayamıyorum. Bu şekilde rahatlayamayacak kadar endişeliyim.

"Noah'yı aşağı indiren sen olmalıydın Oakley," diye azarlıyor Ava kocasını. Onun yorgun, kırmızı gözlerini görmek kalbimi sızlatıyor.

"Geçen gün bundan bahsettiğimde benimle bir yere gitme fikriyle hiçbir ilgisi olsun istemedi. Maddox'un da en az benim kadar onunla vakit geçirmeye ihtiyacı var," diye yanıtlıyor. Kendisini de en az bizim kadar bu konuda ikna etmeye mi çalışıyor?

"Bu doğru değil," diye araya giriyorum. Üç çift göz bana doğru çevrildi. Sandalyemde boyum uzuyor ve Oakley'nin bakışlarını üzerime çekiyorum. "Maddox'a ihtiyacı olabilir ama sana daha çok ihtiyacı var. Noah'nın sana kendi başına döneceğine inanacak kadar saf olmadığını biliyorum. Eğer bu ilk adımı atmazsan, yakında ilişkinizden geriye dönecek hiçbir şey kalmayacak."

Sözlerim karşısında irkildi ve elini yüzüne götürdü. Kucağına düştüğünde, ağzı ağır bir kaş çatmayla aşağı dönmüştü.

"O kadar kolay değil," diyor.

İçimdeki ateş tutuşuyor. "Haklısın. Ve bu kolay olmamalı. Bahsettiğimiz kişi senin oğlun. Çabalamaya değer, sence de öyle değil mi?"

"O haklı. Oğlumuz Oakley'i özlüyorum. Onu çok özlüyorum," diye fısıldıyor Ava.

Oakley karısına bakarken acı yüzüne yayılır. Bakışlarında ağır bir pişmanlık var. Kötücül bir yanım bunu görmekten hoşlanıyor. Belki şimdi bunu gerçekten düzeltebilir.

Oakley Hutton'ın korkak biri olduğunu hiç düşünmedim. Profesyonel bir sporcu olarak başarılı bir kariyeri var ve bunun yetenekten daha fazlasını gerektirdiğini biliyorum. Sonsuz cesaret gerektirir. Ama konu oğluna gelince, bir şey onu geri tutuyor.

Baba ve oğul arasında benim bildiğimden daha fazla bir şey olup olmadığını ilk kez merak etmiyorum.

Ayak sesleri dikkatimizi çekiyor. Maddox ortaya çıkıyor. Tek başına.

"Her şey yolunda mı?" Ben soruyorum. Noah neden yanında değil?

Maddox omzunu kaldırıyor. Yorgun bir hareket. Yenilmiş bir hareket. Endişem tavan yapıyor.

Ayağa fırlıyorum ve Maddox'un geldiği yere doğru ilerliyorum. "Onu bulmaya gidiyorum."

Kimse bana yapma demiyor. Zamanlarını boşa harcamamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. Hızla yürürken arkamdan mırıltılar geliyor ama onları duymazdan geliyorum. Her zaman olduğu gibi, Noah söz konusu olduğunda, başka hiç kimse önemli değildir. Her zaman biz vardık. Doğduğumuzdan beri, zamanın sonuna kadar en iyi arkadaşız.

Bodrum merdivenlerinin dibine ulaştığımda odaya uzun uzun bakıyorum. Anılar, birçoğu, her yönden üzerime hücum ediyor. Film geceleri, Adalyn ve Ava ile kız kıza sohbetler. Noah'nın şarkı yazmasına yardım etmek için harcanan uzun saatler ve yarattığımız şarkılara bir eldiven gibi uyan mükemmel akorlar.

İçimi çekiyorum ve onu orada bulmayı umarak Noah'nın odasının açık kapısına yöneliyorum. Kapının genellikle kapalı tutulduğundan şüphem yok.

Onu odanın ortasında, parmakları kafatasının arkasındaki saçlara sıkıca dolanmış halde bulduğumda, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Etrafımızdaki siyah duvarlar eskisinden çok farklı. Bir zamanlar yırtık defter kağıtları ve Noah'ın en sevdiği plakların bulunduğu raflarla süslü olan duvarlar şimdi ... yani Noah ile kaplı.

Kendime engel olamayıp sırtında duruyorum ve kollarımı yavaşça, dikkatlice yanlarına doğru kaydırarak onu, içinde biraz rahatlık bulmasını umduğum bir sarılmayla kucaklıyorum. Ellerimi önünde kavuşturup karnına dayadığımda ani bir nefes alışını aldığım tek tepki oluyor.

Yanağımı kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa bastırıyorum ve gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. "Maddox'un tek başına geldiğini gördüm."

"Kardeşim gibi olmamam seni rahatsız ediyor mu?" diye sorarak beni şaşırtıyor.

Şaşkınlığımı gizliyorum. "Hiç de bile. Bunu bana neden soruyorsun?" Yanıt yok. "Kendinden başka biri olmanı hiç istemedim. Bu baban yüzünden mi?"

"Fark eder mi?" Sesi çok soğuk ve kopuk. "Tabii ki önemli. Senin duyguların önemli, Noah."

"Senin için," diye homurdanıyor. "Senin için önemli."

Göğsüm sıkışıyor, sözleri kalbimi yumruk gibi sarıyor ve sıkıyor. Nasıl bu kadar şaşırmış gibi konuşabiliyor? Kahretsin, bu beni üzüyor.

"Her zaman öyledir."

Dokunuşuma doğru eğiliyor, göğsünden derin bir ses yükseliyor, titreşimler ellerimi ısıtıyor. Tişörtünün üzerinden karnını okşamaktan kendimi alıkoyarken parmaklarım kendi etrafında sıkılıyor. O an tamamen yanlış ama lanet olsun, bunu yapmak istiyorum. Açıkçası, bu onun göğsüne ilk dokunuşum olmayacak, ama şu anda merakıma teslim olsaydım, şu anki gibi hissediyor olsaydım, çok farklı olurdu.

Yavaş yavaş, 'un 'un 'unun etrafına sardığı sıkı ipi biraz gevşetiyor. 'un bilgisi 'un 'u

beni bu kadar etkilememeli. Bundan faydalanamam.

Birden, geçen geceki sözünü hatırladım.

Sen benimsin ve yakında bunun farkına varacaksın. Bu sözleri zihnimde tekrarlayışında olduğu gibi, onun olmanın tam olarak nasıl bir şey olduğunu öğrenme arzusuyla sabırsızlandığımı hissediyorum.

Ama bunu çok fazla düşünmeme izin vermiyorum. Onun açıkça mücadele ettiğini bildiğim halde. Bir insanın içindeki bu kadar acı onu yok etmeye mahkumdur. Tek başına taşınamayacak kadar ağır. İki kişi için bile çok ağır ama onun için bu ağırlığa katlanabilirim.

"Otobüsteki yatak odasını Justice ve kızına verdim."

Gözlerim . "Sen ne?"

"Sana sormadan yapmamalıydım. Bana kızabilirsin."

Alnımı sırtına yaslıyorum ve onu daha sıkı sararken nefes nefese bir kahkaha atıyorum. "Tüm bu kalın, dikenli dış görünüşünün altında aslında koca kışlı bir oyuncak ayı olduğun için kızmamı mı istiyorsun?"

Cevabı derin ve gür ve beni kıkırdatıyor. "Bu çok aşağılayıcı."

"Sen öyle diyorsan," diye şarkı söylüyorum.

Dönüp beni kollarının arasına aldığında, şaşkınlığıma rağmen bir kahkaha atıyorum. Daha iyi bilmesem, alt dudağındaki çıkıntının neredeyse bir somurtma olduğunu düşünürdüm.

Gözlerini bana diyor ve kalçalarımı büyük ellerinin altında tutuyor. Bu dokunuş beni onun yanında küçük hissettiriyor, ki bu alışık olduğum bir şey değil. Baş ve işaret parmakları kot pantolonumun bel bandının üzerinden kayıyor ve gömleğimin eteklerinin altında kayboluyor. Nabzım kulaklarımda atarken kahkahalarım kesiliyor. Parmak uçlarının altından küçük karıncalanmalar fişkırıyor ve altlarındaki tenimi vızıldatıyor.

"Ben oyuncak ayı değilim," diye .

Beni tuttuğu yere, dokunuşundaki yumuşaklığa bakıyorum. Kaşlarımı kaldırarak soruyorum: "Hayır mı? Çünkü şu anda bana oldukça yumuşak görünüyorsun."

Gözleri parlıyor, beni kendine doğru çekmeden önce parmak uçlarını kalçalarımın kabarıklığına daha da sokuyor. Kasıklarını kaydırıp bana, tam karnımın çıkıntılarına bastırduğında bir nefes çekiyorum.

"Benim yumuşak bir yanımdır, Tinsley."

Dilim boğazımda. Onu yuttum. Sert boyu içime giriyor, o kadar uzun ve kalın ki daha önce nasıl fark etmediğimi merak ediyorum. Nabzım bacaklarımın arasına düştü, o kadar şiddetli atıyor ki acaba hissedebiliyor mu diye merak ediyorum.

Eğilip mırıldanırken dudaklarının köşesi kirli bir sırtışı dönüşüyor, "Dilini kedi mi kaptı, Altın Kız?"

"Yuttum aslında," diye ciyaklıyorum, birden yüzüm kızarıyor.

Kaba, derin bir kahkaha dudaklarıyla fırçalamadan önce şakağımın iz bırakıyor. Kalçalarını hafifçe iterek kendini bana doğru sürüyor. Göz kapakları o karanlık gözlerin üzerine düşüyor ve dokunuşu morartıcı bir hal alıyor, öyle sert ki çekildikten sonra bile onu orada hissedeceğim. Yine de ona durmasını söylemiyorum. Durmasını istemiyorum.

Neyim var benim?

"Beni deli ediyorsun," diye homurdanıyor, sanki bana kızgınmış gibi. "Bana durmamı söyle."

Başımı salladım. "Yapamam."

Ve sonra hareket ediyoruz. Sırtım duvara çarptığında ciğerlerimdeki hava patlıyor, ardından gelen gümbürtü sessiz odada çok yüksek ses çıkarıyor. Bana bakarken çenesi titriyor, kontrolünü elinde tuttuğu demir gibi sıkı kavrama sonunda yerde parçalara ayrılıyor. Kafatasımı kavrayan avucunu ve saçlarıma dolanan parmaklarını fark ediyorum, onu kavrayıp alnını benimkine dayadığında.

Başımın duvara çarpmasını engelledi.

Yanan ciğerlerimi doldurmaya çalışarak nefes alıyorum. Hava onun gibi kokuyor, deri, baharat ve her şeyi tüketen bir koku.

Hakimiyet. Kafamda Noah dışında her şey boşalıyor. Uğruna savaştığım her nefeste o beni dolduruyor, tek bildiğim ve hissettiğim o olana kadar. Onun öfkesi, şehveti ve saplantısı.

Biri diğerine hayat veriyor.

Bu hep böyleydi.

Başımı duvara yaslıyorum ve yüzünü boynuma gömüp inlediğinde bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Bu vahşi, öfkeli bir ses ve kalçalarımı birbirine sürtmeme neden oluyor, aralarındaki ağrı çok fazla büyüyor.

"Seni yiyip bitirirdim. Bana verecek bir şeyin kalmayana kadar alırdım. Ben senin için doğru kişi değilim."

Bir cümleyi zar zor bir araya getirebiliyorum. "Beni korkutmuyorsun."

Bir şeyi kanıtlamak istercesine başımın yanındaki duvara öyle sert vuruyor ki, üst kattakilerin duyduğundan emin oluyorum. Hiç irkilmedim bile. Gözlerinde yoğun bir onaylanma duygusu alev alev yanıyor. Birbirimizi izlediğimiz her saniye alevler daha da parlıyor, yeni bulduğum güven beni ona ulaşmaya itiyor. Kesin bir hareketle bandanayı saçından çekip çıkarıyorum ve parmaklarımı kalın tellerin arasından geçiriyorum. Daha önce de saçlarıyla oynamıştım ama hiç böyle hissetmemiştim. Sanki parmaklarımın arasındaki her çekişte, onun üzerindeki gücümü lanet olası bir şekilde kucaklıyormuşum gibi. Sanki onu dizlerinin üzerine çöktürebilir ve bacaklarımın arasına çekmek için kullanabilmişim gibi.

Bu yanlış.

Aynı zamanda doğru. Hem de çok doğru.

Kavrayışım daha da sıkılaşıyor, öyle ki acıttığını biliyorum. Yanıt olarak çıkardığı homurtu, ereksiyonunu tekrar karnıma doğru iterken beni bir spirale gönderiyor. Saçlarını acımasızca çekiştiriyorum ve karnımda zonkluyor.

"Seni korkutmalıyım," diye nefes alıyor, dudakları nabız noktamın üzerinde ayrılıyor.

Başım dönüyor. Tüm sağduyu zihnimin karanlık mağarasında boğuldu. Burada hiçbir şey yok ama

Bu doyumsuz istek ve ihtiyaç kanımı kaynatıyor. Bu tehlikeli. Pervasız. Aptalca. Umurumda değil.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Öyleyse kaç. Sana izin vermeyeceğim," diye boğazıma keskin bir ısırik atarak uyarıyor. Ardından gelen yanık aramızdaki alevleri daha da körüklüyor.

"Beni yakalamana izin verirdim."

Yüzünde bir inançsızlık parıltısı beliriyor, sonra kayboluyor, yerini karanlık ve tehlikeli bir şey alıyor. Bakışları ağızıma düşüyor, dili ıslatmak için dışarı fırlıyor.

İşte bu, Noah. İçindeki canavarla oynamama izin ver. Sadece bir dakikalığına.

Ve tam da bunu yapabileceğini düşündüğüm anda, kapının tereddütlü bir şekilde çalınmasıyla canavar tekrar gölgelere doğru kayıyor. Bakışlarındaki sıcaklık azalıyor, maske tekrar yerine oturuyor.

Sistemimde bir şok etkisi yarattı. Bir anda gerçeklerin ortaya hissediyorum, az önce aramızda yaşanmış olabileceklerin sonuçları başımı döndürüyor. Noah geri çekilip kapıya baktığında içimi acımasız bir soğuk kaplıyor. Geri gelmesini talep etmek istiyorum ve bu beni korkutuyor. Titrek bir el ile başımın arkasındaki düğümlemiş saçları düzeltmeye çalışıyorum.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Noah tamamen meraklı bir ses tonuyla soruyor.

Ses tonundaki saldırganlık eksikliği bakışlarını takip etmemi sağladı. Tepeden tırnağına kıpkırmızı oldum. Hiçbir zaman kolay kolay utanan biri olmadım, ama bir adamın annesi tarafından bir duvara bastırılmış olarak yakalanmaktan daha utanç verici bir şey olamaz. Özellikle de çocukluk odasında.

Noah'nın annesi pembe yanaklarıyla tavana bakıyor, nereye bakacağını bilemiyor gibi görünüyor. Elleri önünde kenetlenmiş, başparmakları birbirine vuruyor.

"Sen gideli epey olmuştu, ben de seni kontrol etmek ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Bu

İçimdeki anne ayı. Hiç kapatamıyorum, biliyor musun? Üç çocuk sahibi olduktan sonra bile bazı şeyleri olurlarına bırakamıyorum," diye sinirli bir şekilde konuşuyor ve hâlâ tavana bakıyor.

Başımı duvara çarptım ve hem acıdan hem de utanç verici durumdan dolayı irkildim.

Noah bana kaşlarını çatıyor ama annesiyle konuşuyor. "Tavanda bir şey mi var?"

Başını ona doğru çeviriyor ve hafifçe gülüyor. "Ne kadar da soru dolusun bugün." Duvardaki çerçevelere hızlıca bir göz attıktan sonra kaşlarını hafifçe çatıyor. "Gel de yemeğini bitir aşkım. Yemeğin soğuk ama mikrodalgada ısıtabilirim. Bu sabah en sevdiğin atıştırmalıklardan da stokladım."

Ava her zaman verecek o kadar çok sevgisi olan bir ebeveyn oldu ki, hepsini nasıl kontrol altında bilmiyorum. Bu yönüyle bana annemi hatırlatıyor.

Ev özlemi dalgası üzerime çökerken kaşlarımı çatıyorum. Sadece birkaç gün sonra ailem ilk dövüşümde olacak. Hunter'ı seviyorum ama babamın benimle birlikte antrenman yapması ve sinirlerimin yatışmasına yardımcı olması güzel olacak. Aynı şekilde annem de.

"O kadar aç değilim," diyor Noah Ava'ya.

Alay ederek onu başından savıyor. "Bu evden karnını doyurmadan çıkmayacaksın. Şimdi gel bakalım. Seninle fazla zamanım kalmadı."

Noah tereddüt ediyor, ifadesi çok boş, bu yüzden önce ben hareket ediyorum. Yanından geçerken ona yalvaran bir bakış attığımda, isteksizce arkamdan geliyor. Ona katıldığımızda Ava'nın yüzündeki gülümseme sonsuz bir boşluğu aydınlatacak kadar parlak.

Eğer ailesinin her bir üyesi sevgilerini Ava kadar yüksek sesle dile getirebilselerdi, sanırım sorunlarının çoğu ortadan kalkardı.

20

NOAH

SAHNEDEN İNDİĞİM ANDA TINSLEY KOLLARIMDA. ONU Gülmek havadar ve temizdir. Yükselen duygularımı örtüyor ve içime pompalanan adrenalinin heyecanını azaltıyor.

Evde. O benim için bu mu?

"! Hepiniz " diyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum ve "Onlara iltifat etme" diye homurdanıyorum.

Çok güzel kokuyor. Meyve ve daha derin, daha seksi bir şey gibi. Onu bu kadar yakınımda görmek bana daha önce çocukluğumda yatak odamda olanları hatırlatıyor. Onun çekiciliğini görünce onu bir canavar gibi duvara yapıştırmaya ne kadar yakın olduğumu. O zaman beni istemişti, benim onu istediğim kadar değil ama yine de bir şeydi. O zamandan beri unutamadım. Muhtemelen asla da unutamayacağım.

Elimde kıpırdanıyor ve ben de isteksizce gitmesine izin veriyorum. Vücudumun ön kısmından aşağı doğru kayarak sert sikimi hissettiğinde, çıkardığı gıcırtilı sese neredeyse sırtıyorum.

"İlk resmi parti sonrası partine hazır mısın?" diye soruyor, hafifçe kızarmış görünerek.

Ona trafiğe girmeyi tercih ettiğimi söyleyemedim Sparks arkamdan gelip omzunu bana vuruyor. "O bekleyemez. Öyle değil mi, Noah?"

"Hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım," diye kestirip atıyorum. Tinsley bilmiş bilmiş sırtıyor. "Ne kadar kalmamız gerekiyor?"

"Herkesin orada olduğunu bilmesine yetecek kadar uzun." Bana sert bir bakış atarak ekledi: "Yani saklanmak yok. Birkaç fotoğraf çek ve en azından bir kez gülümse, benim için."

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Çıkarken dikkatli olun. Sizinle birlikte ayrılmaya hazır bir güvenlik ekibim ve bekleyen bir arabam var ama medya arka kapıya göç etti. Kalabalık da topladılar. Bu bir halkla ilişkiler kâbusuna dönüşebilir ve Garrison'ın bu turne boyunca daha da zorba bir baş belası olmasını istemiyorsanız, akıllı davranıp onları görmezden gelmenizi istiyorum."

"Temizlenmeleri ne kadar sürer?" Tinsley neredeyse tereddütle soruyor, sanki cevaptan korkuyormuş gibi. İkimiz de korkuyoruz.

Sparks yüzünü buruşturuyor. "İstediğimden daha uzun."

"Harika." Medyadan kaçmak için harcadığımız onca çaba boşunaymış. Onlar taze kan kokusu almış köpekbalıkları ve Sparks beni kanlı bir burunla denize attı. "Şimdi gidiyoruz o zaman."

Tinsley yanağının iç endişeyle çiğneyerek bana bakıyor. "Emin misiniz? Bekleyebiliriz. Bir partiye sık bir şekilde geç kalmak daha iyi değil mi? Özellikle de kendi partine?"

"Şimdi gidersen onları şaşırtabilirsin. Onları biraz bekletmeni bekleyeceklerdir," diyor Sparks, hayatında ilk kez benimle aynı fikirde. Kulis alanının kenarında bekleyen üç adama el sallamak için dönüyor. Üçünden en büyüğü çenesini ona doğru eğiyor ve diğer ikisine bir şeyler söyledikten sonra hepsi bize doğru yöneliyor.

Kısa bir tanışma ve kurallara uyma dersinin ardından, yüceltilmiş alışveriş merkezi polisleri bizi Sparks'tan uzaklaştırıp daha önce kullandığımız yan kapıya doğru yönlendirdi. Dışarıdan gelen bağırışlar kapıya saldırıyor, sesleri şaşırtıcı.

Punk-rock özentisi saçlı büyük alışveriş merkezi polisi bize bakıyor, sırtı kapıya dönük. İfadesi soğukkanlı, emir yağıdırıyor

Adlarını hatırlamak istemediğim diğer iki adama bakıyor ve sonra bana dönüyor.

"Dışarıda üçümüzün arasında kalın. Dışarıda sadece gazeteciler yok; taraftarlar da var. Başını eğ, ağzını kapat. Anlaşıldı mı?"

Ses tonundaki tedirginliğimi yutuyorum. "İşini yap, her şey yoluna girecek."

Tinsley araya giriyor ve elini sırtımda gezdirerek, "Demek istediği, evet, temiziz," diyor. Bir uyarı mı? Eğer öyleyse, sırf bana ne yapacağını görmek için görmezden gelmek istiyorum.

Bay Wannabe omuzlarını dikleştiriyor ve başını sallıyor. Bu, kapıyı açıp bizi dışarı çıkarmadan önce ona son bakışımız oluyor.

Neredeyse düşüyordum. Basın her yerde. Çılgınlıklar, sorular ve flaşlar her yönden geliyor. Hızlı düşünüyorum, Tinsley'i kolumun altına sıkıştırıyorum ve kalabalığın arasından ilerlerken onu vücuduma yapıştırıyorum. Kalbim göğsümde ağır ağır atıyor. Çok fazla insan var. Çok yakın.

Gösteriden sonra dünyaya geri dönmek için zaman olmadı. Hâlâ adrenalinin etkisindeyim, hâlâ bedenime geri dönüyorum. Bütün bu insanlar buraya nasıl geldi?

Önümüzde sadece bir koruma varken kalabalığın içine çekildik. Diğer ikisinin nerede olduğunu bilmiyorum. Onları dinlemeye çalışmak için çok gürültülü.

Biri beni arkamdan itiyor ve sendeleyerek ilerlerken Tinsley'i daha sıkı kavıyorum. Başımın bir hareketiyle kameralı bir adamı bakışlarımın altında kısıtıyorum, dudağım sessiz bir uyarıyla kıvrılıyor. Tinsley'nin güvenliğini tehdit ettiği için ona zarar vermek istiyorum. Pis kaldırımda dizlerinin üzerine çöküp özür dilemesini sağlamak istiyorum.

"Yapma. Devam et!" diye bağıyor bana. Adamı görmezden geliyorum ve başımı sallayarak ona odaklanıyorum.

Ama öfke hiçbir yere gitmiyor. İznimiz dışında çekilen her dokunuş ve fotoğrafla daha da büyüyor. Göğsüm daralıyor, ciğerlerime hava girmesini reddediyor. Serbest kalmam uzadıkça kaygı beni tırmalıyor.

"Noah, doğuştan öfkeli bir insan mısın?"

"Lütfen benimle bir fotoğraf çektir!"

"Yine uyuşturu cu mu aldın?"

"Baban bu gece nerede?"

Kollarımdan gelen acı bir çığlık kanımı buza çeviriyor. Tinsley'e bakıyorum ve ona çok yakın yabancı bir el buluyorum. Ön kolundan aşağıya doğru uzanan üç açık pembe çizgi buluyorum, içlerinden kırmızı akıyor.

Zihnim sessizleşiyor. Hala.

Ve sonra, çok gürültülü. İçimdeki her şey bir şeylerin doğru olmadığını haykırıyor. Onu nefesindeki likör kokusunu alabileceğim kadar yakınım a çekene kadar adamın gömleğinin ellerimde olduğunu fark etmiyorum. Ona yakınlığıma rağmen Tinsley'e yapışan gözlerinde ilgi var. Kolları beni geri çekmeye başlarken bile onu şiddetle sarsıyorum. Beni görmezden gelip benim olanı izlemeye devam edince içimden vahşi bir hırıltı kaçıyor.

Onu için bana bağır an tanıdıklarımın seslerini duyabiliyorum. Beni daha çok çekiştiriyorlar, çabaları sonuç vermeye başlıyor. Yana doğru sarsıldım ve onu da yanımda getirdim. Önümdeki adamın her özelliği ezberlenmiş, saklanmak üzere kilitlenmişti. Kirli gri saçları ve tuhaf renkli gözleri. Çok parlak. Fazla mavi. İnce ve uzun boylu. Ailemle yaşıt olacak kadar yaşlı.

Birinin kolumu benden acı tıslaması çıkaracak kadar sert bir şekilde çektiğini hissettiğimde, adam sonunda gözlerimin içine bakıyor. Bir insanın hissedebileceği en tehlikeli iki duyguyla dolup taşan parıltılarını tanıyorum.

Takıntı.

Ölüm cül

öfke.

O zaman içimi dolduran karanlığı hoş karşılıyorum. Bırakın buna ve ona verdiğimiz söze tanık olsun. Ancak o zaman ona yaklaşmakla ne kadar hata ettiğini anlamaya başlar.

"Noah! Lütfen, neredeyse geldik!"

Parmaklarımın çenemde nazikçe gezindiğini hissediyorum ve sonra beni pençeleyen kollar düşüyor. Orada öylece dururken yüzlerce gezgin gözün ağırlığı üzerimde, adam hâlâ avuçlarımın içinde. Onu elimden alan otoriter gardiyan. Bana doğru onaylamayan bir bakış fırlatarak adamı kalabalığın içine geri itiyor ve bizim için cesetleri kesmeye başlıyor.

Onun onaylamaması umurumda değil. İstedikini düşünebilir ama kimse Tinsley'e dokunamaz. Sadece ölmek isteyen biri ona zarar verebilir. Kolunda hızlıca silmeye çalıştığı bir kan lekesi . Bu görüntüden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Acı çılgılığı zihnimde yankılanıyor.

"Şimdi, Noah. Gidelim!" diye bağıyor, beni tekrar harekete geçirmeye çalışıyor. Yavaşça bakışlarımı çiziklerden onun yüzüne kaldırıyorum. Gözlerinin kenarlarında cesaret verici bir gülümseme beliriyor. "Neredeyse geldik."

Tekrar ona uzanıyorum, en başta gitmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum ve sonra yolun geri kalanında beni elimden tutup götürmesine izin veriyorum. Artık geçmek daha kolay. Birkaç kişi geri çekildi. Benden korkup korkmadıklarını görmek için bakmadım. Korkmalılar.

Korumalardan biri siyah cipin arka kapısını açıyor, ben de önce Tinsley'i içeri sokuyorum, sonra da arkasından sürünerek içeri giriyorum. Kapı arkamdan kapandıktan sonra vücudumu döndürüyorum ve kolunu tutmak için kucağına uzanıyorum.

Şoför cipi mekandan uzaklaştırmadan önce tek kelime etmiyor. Tinsley onu incelememi izliyor. O kadar sessiz ki nefeslerim gecenin alkışları gibi.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor.

Yanıt olarak homurdanıyorum. Dirseğini kavrayıp parmağımın ucuyla ilk çiziklin kenarına dokunuyorum, kırık deriye dokunmamaya dikkat ederek. Derin değil ama önemsiz de değil. Sert davranıyor ama kırılgan. Kırılması kolay. Kolundaki kurumuş kan izi de bunun bir örneği.

"Onlar sadece çizik. Çok daha kötöleri yüzünden kanadım. Yaşamak için dayak ve yumruk yediğimi unuttun mu?" Sesi hafif ve alaycı. Kibarlık yardımcı olmuyor. Her kelime bir darbe. Onu güvenli bir yere, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona dokunamayacağı bir yere kilitlemek için beni daha da heveslendiriyorlar.

Bakışlarımı ondan ayırıp koltuğun üzerinden ön paneldeki GPS'e bakıyorum ve şoföre bağıyorum, "Bizi otele götür. O lanet partiye gitmiyoruz."

Tinsley huffs. "Evet, öyle. Bizi otele götürmeyin."

Şoför dikiz aynasını kullanarak aramıza bakıyor. Gösterge panelindeki adresi değiştirmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Orta konsola vuruyorum. "Otel. Şimdi."

"Saçmalıyorsun. Ve kabasın. Bizi partiye götür." Tinsley şimdi bana dik dik bakıyor, gözlerindeki gümüş rengi erimiş griye çeviren bir ateş var.

Bir elimi kafalığına, diğerini de yanındaki kapıya koyarak onun alanına giriyorum, onu şoförün görüş alanından saklayarak arkamı ona veriyorum. Benden etkilenmiyor, geri adım atmıyor. Doğrulup yüzlerimiz arasındaki mesafeyi neredeyse dudaklarının tadını alabileceğim kadar kapattığında, dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve parmaklarımı deri koltuğa kıvırıyorum.

Sikim taşa dönüyor, prekuyla o kadar ıslak ki iç çamaşırım bana yapışıyor. Uyarılma kanımı kaynama noktasına kadar ısıtıyor. Çenemin bir ucuyla nihayet onun tadının nasıl olduğunu anlayacaktım. Dudağını dişlerimin arasına sıkıştırıp sertçe ısırıldığında hangi sesleri çıkaracağını biliyordum. Beni böylesine deliliğe ve çaresizliğe sürüklediği için bir ceza.

"Partiye gidiyoruz. Beni anlıyor musun, Noah Hutton?" diye hırlıyor.

Şu anda ondan gelen her emri kabul ederim. Onun emirlerini kendi emirlerimmiş gibi yerine getiririm.

Sert bir elini üst baldırıma koyup sıkıldığında keskin bir küfür savuruyorum. Görüşüm bulanıklaştı. Çok yüksek. Çok yüksek.

Avucunun sıcaklığı sikimin ucuna sızıyor, kullandığı sıkma basıncı saf bir coşku getiriyor. Kulaklarım patlarken ve kaslarım çimentoya dönüşürken zevk kasıklararımdan fıskırıyor.

Çenemi sıkıtiğım için zonkluyor, onun için çığlık atmak isterken sessiz kalmak için savaşıyorum. İç çamaşırlarıarının içine dökülürken elinin altında tekrar tekrar zonkluyorum.

Geri çekilmiyor. Hayır. Benim pis kızım, döllerim parmaklarının altındaki malzemeyi doldururken bile parmaklarını geriyor. Gözbebekleri şişmiş gözlerinin genişlemesi bana az önce ne olduğunu tam olarak bildiğini söylüyor. Dokunuşunun -kazara bile olsa- içimden neler çıkarabildiğini.

Duyma yetim yavaş yavaş geri geliyor. Geçen her saniye, elinin sikimin üzerinde olduğu bir saniye daha. Hareket etmiyorum. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Olanlardan utanmıyorum. Ama bu anın ne kadar kırılgan olduğunu ben bile anlayabiliyorum. Yine de olanlardan korkmuş gibi görünmüyor.

Dudakları ayrılmış, yakut kırmızısı ve parlak, emilmek, ısırılmak ve doldurulmak için yalvarıyor. Kahretsin, o güzel ağızı doldurmak için can atıyorum.

Ben bir ucubeyim. Bende hep bir sorun vardı ve o da bunu biliyor. Herkes bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda onu uyardığında bile bunu kabul etti. Bu yüzden, elimi koltuk başlığından çekip bel kemerimden geçirdiğimde, başparmağımı dölümle kaplamakta tereddüt etmiyorum. Altın kızımı izlerken elimi geri çekip ağızına götürüyorum. Ona başparmağımı sunuyorum, ucu dudaklarının önünde parlak ve kaygan.

Başparmağıma bakarken içinden bir ürperti geçiyor ve işte o kadar. Kontrolüm gergin bir kordon gibi koptu.

Başparmağımı ayırık dudaklarının arasından geçirip ikinci boğuma kadar itiyorum ve sonra diline bastırıyorum. "Em."

Sikime daha sert bastırmadan ve söyleneni tam olarak yapmadan önce bakışlarında kararlılık parlıyor. Sıcak, ıslak ağızını hissedince gevşek bir inilti serbest kalıyor.

Sikeyim. Bu ağız üzerimde istiyorum. Boğazına kadar sokmak istiyorum, onu sersemleyene kadar boğduğumda şeklini hissedebiliyorum. Boşalmak istiyorum. boğazından aşağı, karnını doldurarak.

"Bana yaptıklarının tadına bak, Tinsley," diye , başım dönüyor.

Dili ucunda dönüyor, her son damlayı kapıyor. Burnumu kabaca onunkine bastırıp birbirine sürüyorum. Kör dişleri başparmağımı ısırduğında, çakıllı bir kahkaha atıyorum ve yavaşça çekip çıkarıyorum.

Şoför boğazını temizliyor. "Tekrar azarlanma riskini göze alarak, sizi partiye götürmem gerekiyor, değil mi?"

21

TINSLEY

DAKIKALAR SONRA, KAPININ ÖNÜNE GELDİĞİMİZDE HALA ONUN TADINI ALIYORUM.

Kulübe. Onu tat, onu hisset, onu arzula. Onu istiyorum. İçimdeki heyecan, sadece kazanan bir maçtan sonra hissettiğim bir heyecandı. Noah benden bu tepkiyi aldı. Hayır, o emretti, kirli gözleri ve doğrudan bacaklarımın arasına vuran bir kibirle içimden çıkardı. Hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

Arzularım konusunda hiçbir zaman dışa dönük olmadım. Belki de bu, genel olarak aşk hayatımın olmamasından ya da sadece basit bir güvensizlikten kaynaklanıyor. Büyürken pek fazla erkek bana akın etmedi. Flört etmekten çok eğitimle ilgilendiğim için sadece erkeklerden biri olarak görülmekle kalmadım, aynı zamanda nadiren bir erkek bana ciddi bir ilgi gösterdiğinde, Noah onu Toronto'ya ziyarete adım attığı anda korkutmak için oradaydı.

Her nasılsa, on ikinci sınıftayken mezuniyetten birkaç hafta önce bekaretimi bir erkeğe kaybetmeyi başarmıştım. Noah yaz için dönmeden önce bunun son şansım olduğunu biliyordum ve tüm hayatımı bakire olarak geçirmeyi reddediyordum. Sonunda, çok hayal kırıklığı yaratan ve acı veren bir beş dakika oldu. Ama okul bittikten sonra çocukla daha fazlasını istemiş olsam bile, gölgem o yaz geri döndü.

Tam da o yaz, benden paramı isteyen bir adamın suratına yumruk atan iri yarı, huysuz bir gölge adam.

numara. Dürüst olmak gerekirse, aşırı korumacılığa pek aldırmıyordum. Noah her zaman benim için her şeydi ve ben de onun için her şey olduğumu biliyordum. Birbirimize sahiptik ve bu fazlasıyla yeterliydi. Ama en küçük parçamın bile, gençken yaşamam gereken ama denemeye hiç zahmet etmediğim pek çok deneyimi kaçırmışım gibi hissetmediğini iddia edemem. Erkekleri öpmek için sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalmak veya cinselliğimi denemek gibi.

Yirmili yaşlarda yapman gereken bu değil mi? Milyonlarca hata yapıp kalbinizi kırmak mı? Hayatımı bu noktaya kadar nasıl yaşadığım konusunda en ufak bir mutsuzluğum yok, ama merak ediyorum. Ve bu tamamen benim suçum. Yılın on ayını kendimi ortaya koyup yeni şeyler deneyerek geçirdim ama bunun yerine her gece evde en iyi arkadaşımın telefonda konuşarak ve tekrar ne zaman birlikte olacağımızı bekleyerek geçirdim.

Bizi tanımayanlar ve hatta tanıyanlar için bile garipti. Diğer yarım ülkenin öbür ucunda yaşıyordu. Dışarı çıkmalı ve hayatımı onsuz dolu dolu yaşamalıydım, ama içimden bir ses bu fikre hep isyan etti. Eğer Noah ile bir şey yapamayacaksam, o zaman yapmazdım. Bu kadar basit. Ve onun da aynı olduğunu biliyordum.

Burada olacağımızı, son birkaç haftadır yaptığımız şeyleri yapacağımızı hiç hayal etmemiştim. Bunların hepsi yanlış. En iyi arkadaşlar çocukluk odalarında ateşli anlar yaşamaz ya da kiralık arabaların arkasında birbirlerinin pantolonlarına boşalmalarını sağlamaz. O şok edici olayın ardından yaşananları hatırlayınca yüzüm ısınıyor.

Bu kadar yanlış bir şey için, yardım edemem ama ne kadar doğru hissettirdiğini fark ediyorum. Taktığınızı hiç fark etmediğiniz bir gözbağını çıkarmak gibi. Aramızda olanlardan korkmak istiyorum ama kendimi daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Korkutucu olan da bu. Kulağa safça geliyor. Bunu bana ilk söyleyen babam olurdu. Yabancılar akıl hastanesine kapatılıp kapatılmayacağımı sorarlardı.

Ama Noah beni istiyor ve eğer ona teslim olursam beni asla bırakmayacağından hiç şüphem yok. Onun kanından, terinden ve gözyaşlarından yapılmış bir tahtta oturan, bu dünyadaki en değerli kişi ben olurdum. Dostluğumuz her zaman sonsuza dek sürecekti; bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Yine de beni engelleyen bir şey olduğunu biliyorum. İçimdeki en küçük diken bana bu adımı atmamam gerektiğini hatırlatıyor.

Mutlu olur muydum? Bana gerçekten böyle bir şey verebilir miydi?

İhtiyacım olan aşk mı? Sadece saplantı, koruma ve arzu değil, gerçek aşk. Bunu onun için feda edebilir miyim bilmiyorum. Henüz değil. Bu riske değip değmeyeceğini söylemeye hazır değilim.

"Tinsley."

"Ha?" Başımı yana çevirip Noah'ya bakarak soruyorum. Kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim, sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Kapalı kamera flaşları cipin renkli camlarından yansıyor. İrkiliyorum, neredeyse kollarımdaki taze çiziklere uzanacaktım. Artık acımıyorlar, ama bir tane daha olsun istemiyorum.

"Sana dokunmayacaklar." Bu kızgın bir söz.

Benden çok uzakta, karşı koltukta düzgün bir şekilde oturuyor. Onu geri çekmek istiyorum, kaslarının parmaklarımın altında yeniden sertleştiğini hissetmek istiyorum. Yavaşça nefesimi bırakıyorum ve sakinleşmek için çabalıyorum.

"O zaman gitmeliyiz."

Çenesini yuvarlıyor. Gözleri beni izliyor, aldatıcı bir nezaketle dolup taşıyor. "Sanırım öyle."

İkimiz de hareket etmiyoruz. Terden sıırılsıklam olmuş tenime karşı üfleyen klimaya rağmen burası çok sıcak. Kıyafetlerim çok dar ve ağır geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı sıkıp açıyorum. Tekrar açtığımda Noah hâlâ beni izliyor ama daha yakınımda, aramızdaki mesafeye benden daha fazla dayanamıyormuş gibi orta koltuğa doğru . Hâlâ çok uzakta ama yeniden nefes alabileceğimi hissettiğim kadar yakın.

Parmak eklemlerini çenemde gezdirmeden önce koyu renk gözleriyle yüzümün hatlarını inceliyor. "Oradan fazla uzaklaşma. Seni bulmak için orayı yerle bir etmek zorunda kalmak istemem."

Dokunuşa doğru eğildim ve sııttım. "Beni kovalamaktan hoşlanmayacakmışsın gibi davranma."

"Yirmi yıldır seni kovalıyorum. Yine de seni hiç yakalayamadım. Bu fikir bana cazip geliyor."

Sözlerinin altında yatan cüretkarlık midemi en iyi şekilde bulandırıyor. "Oyun başlasın o zaman, Bay Karanlık ve Kıvrımlı."

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diye uyarıyor, yüzünde gülümsemenin başlangıcı beliriyor.

Göz kırpıyorum ve şoföre hızlıca teşekkür ederek arabadan iniyorum. Mekândan ayrıldığımızdan beri hava sanki daha da bunaltıcı olmuş gibi geliyor ve tenime yapıştıkça inliyorum. Kulübün daha serin olduğundan şüpheliyim. Bu gidişle, içeri adım attığımız anda bir alev topuna dönüşeceğimden eminim.

Noah'nın kapısının kapanma sesi beni onu karşılamak için acele ettirdi. Omzumla ona çarptığımda saçındaki kırmızı-siyah bandanayı yeniden ayarlıyordu ve gergin bir girişin etrafında bize bakmak için dönen insan kalabalığını izliyordu.

Bu deneyime tamamen yabancı olmasam bile, kadar çok insan tarafından izlenmek benim için her zaman rahatsız edici olacaktır. Amatör bir boksör olarak bile insanların beni izlemesiyle başa çıktım. Noah da ister barlarda ister arenalarda çalsın her zaman bir müzisyen oldu. İkimiz için de zor olacak olan, kalabalıklarla bu ölçüde nasıl başa çıkacağımızı öğrenmek.

"Hadi, süperstar. Ne kadar çabuk içeri girersek, o kadar çabuk gidebiliriz," diye cesaretlendiriyorum.

Başını sallıyor ve yüz ifadesini kapatıyor. "Bir saat." "Bir saat," diye kabul ediyorum.

Ve sonra içeri giriyoruz.

Eğlenmediğinizde bir saat sandığınızdan çok daha uzun gelebilir.

Hiçbir zaman somurtkan biri olmadım, ama son kırk dakikadır bu benim en yeni kişilik özelliğim haline geldi. Kulübün içine adım attığımızda ve VIP bölümüne doğru yönlendirildiğimizde, insan sürüsü çoktan Noah'ın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Başka bir kadının alt dans pistindeki yerinden bir posteri sallayışını izlerken çığlıklar ve tezahüratlar hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Noah, Şeytan'ı istiyorum!

Kırmızı VIP ipinin üzerinden eğilip CD imzalamakla o kadar meşgul ki fark etmiyor. Bunun için minnettarım. The Devil Inside'ın albümünün ve turnesinin adı olduğu düşünülürse, tabeladaki ifadeler yerinde ama arkasındaki gizli anlam bende kusma isteği uyandırdığı kadar, onu bu lanet kulüpteki herkesin önünde hırpalama isteği de uyandırıyor. Saçma bir şekilde sahiplenici davranıyorum ama umursamanın ötesindeyim. Braxton'ın Maddox'a hem internette hem de yüze söylediği şeyleri nasıl kabul edebildiğini hiçbir zaman anlayamadım. Şimdiden aklımı kaçırmaya başladım ve Noah benim bile değil ki sahipleneyim.

"Daha önce birine böyle ters ters baktığını hiç görmemiştim.

Bu biraz korkutucu," diye bağıyor Sparks .

"Gözlerimi dikip bakmadım."

İnanmamış gibi bir ses çıkarır. "Evet, öyle. Son beş dakikadır o zavallı kadına ölüm bakışları gönderiyorsun. Henüz fark etmemesine şaşırdım."

"Beni suçlayabilir misiniz? Şu tabelaya bak. Bu buraya nasıl girmiş?" Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Bu saldırgan."

"Bir kulübe küçük bir tabela sokmak yasadışı değil, Tinsley. Aşağı inip onu ister misiniz?"

"Evet, aslında," diye kestirip atıyorum, bakışlarını karşılıyorum. "Bu harika olur."

"Noah ile bu kadar çok vakit geçirdiğin için senin hakkında endişelendiğim zamanlar olduğuna inanmak zor. Görünüşe göre sen de en az onun kadar vahşiymişsin."

Bundan gurur duymak yanlış olur mu? Muhtemelen. "Bu bana söylediğin en güzel şey."

"O zaman sana tam bir sürtük gibi davrandım."

"Orospuya bir de patron ekleyin, o zaman isabet."

Gözleri parıltıyor ve genelde soğuk olan yüz hatlarını ısıtıyor. Değişiklik olsun diye onu bu kadar temkinli görmemek güzel. Hiçbir yere gitmeyeceğini düşününce onu biraz daha tanımak istemeden edemiyorum.

"Onu bu gece buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Bununla bir ilgisi olmasını istemediğini biliyorum," diyor ve dikkati Noah'ya kayıyor.

İnsanların kuyruğunun uzamaya devam etmesini izlerken vücudundaki gerginliği görmemek için kör olmak gerekir, kaç kişi ürünlerini imzalayıp yoluna devam ederse etsin. Bir tanışma toplantısı düzenlemeyi reddetti, bu yüzden bunun onu ne kadar strese soktuğunu biliyorum. Bu gece herhangi bir imza günü olmaması gerekiyordu ama Sparks bizden sonra Garrison'dan yeni siparişlerle gelince, bunun olmasını engellemek için yapabileceğimiz pek bir şey kalmadı.

"Onu buradan ne zaman çıkarabilirim?" Ben soruyorum.

Bileğindeki akıllı saate bakıyor. "Şoförü birkaç dakika içinde buraya getirebilirim."

Endişelerimin bir kısmı azaldı. "Teşekkür ederim. Gidip onlara hattı kapatmalarını söyleyeceğim."

"Peki Noah seni VIP bölümünden çıkardığım için bana geldi mi? Hayır. Sırayı kapatacağım ve işi bittiğinde onu çalabilirsin. Şoföre numaranı vereceğim, böylece geldiğinde seni arayabilir."

"Teşekkürler," diyorum nefes verirken.

Beni omuz silkti. "Sadece işimi yapıyorum. İkinizle de yarın görüşürüz." Cevap vermeye fırsat bulamadan kırmızı ipe doğru ilerliyor ve تنها bölümünden sıvışıyor.

Noah menajerinin sırada ilerlemeye başladığını fark etmiş olmalı çünkü bana bakmak için dönüp soru soran bir kaş kaldırıyor. Ona bir göz kırpıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ona ulaştığımda albüm kapağındaki sadist Şeytan portresinin üzerini imzalamaya başlamıştı.

Elindeki kırmızı keçeli kalem CD'nin üzerinde sürükleniyor ve onu bekleyen adama geri vermeden önce arkasında dağınık bir karalama bırakıyor. Kalemin elinde titrediğini fark ettiğimde, elimi sırtına koyuyorum ve bu ince dokunuşun onu bir şekilde yatıştırmaya yeteceğini umuyorum.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek ağzımı kulağına götürüyorum. "Sparks hattı kapatıyor. Sonra gidebiliriz, tamam mı?"

"Benimle kalabilir misin?"

Bir şey kalbimi sarıyor ve çekiştiriyor. "Her zaman."

Sıradaki kişi ayağa kalkıyor ve heyecanla bir posteri ona doğru itiyor, selam verme zahmetine bile girmiyor. İrkiliyorum ve Noah'ın posteri geri vermeden önce imzalamasını izliyorum. Sadece bir avuç insan kaldı sıra bitene kadar teker teker gelip gidiyorlar.

Noah'nın elini tutup bağırmadan konuşabileceğimiz kadar sessiz bir alana doğru çekmeden önce bir saniye bile kaybetmiyorum. DJ kabininin altındaki duman makinesi ayaklarımızın etrafına duman dallarını itiyor. Noah'nın siyah botlarının etrafını sarmasını izlemekle o kadar meşgulüm ki kendimi onun bir sonraki hamlesine hazırlayamıyorum.

Önümde dönüp beni kollarına aldıktan sonra kulübün içinden geçip aptal tabelalı kadının yanından geçerken şaşkın bir çığlık atıyorum. Kocaman gözlerle hızla ona yapışıyorum ve etrafımızdaki herkesin şaşkın ve meraklı bakışları altında yüzümün çok fazla alev almasına izin vermemeye çalışıyorum. Daha önce olanlar benim hayal gücümün bir ürünü olsa bile bunu yapmış olacağına inanmak istiyorum ama bu beni hem kör hem de hayalperest yapar.

Noah'ın dünyasında bu, bana söyleyebileceği herhangi bir tatlı söz kadar büyük bir beyanattır.

"Olay çıkarıyorsun," diyorum , yüzüm boğazına gömülmüş halde. Deri kokusu hâlâ burnumda, böylesine rahatsız edici bir yerde tanıdıklık hissi uyandırıyor.

Kalçalarımındaki tutuşunu ayarlıyor, parmaklarının uçları kıcımın kabarıklığını okşuyor. "Bırak görsünler. Umursamanın ötesindeyim."

İyi ki kimse yüzümü görmüyor çünkü sırtıtmamı engellemenin bir yolu yok. Sanki son birkaç haftadır içinde bir şalter atmış, bana verdiği sözü tutmuş gibi. Ona karşı hissettiklerim hakkında bildiğimi sandığım her şey değişiyor, bilinmeyen bir şeye dönüşmeye başlıyor. Yıllarca hiçbir şey yokken neden şimdi ortaya çıktığını anlayana kadar onu dürtmek ve dürtmek istiyorum.

Bu ben miyim? Bunlar yeni duygular mı, yoksa hep orada, korku ve endişelerimin altında uykuda mı yatıyorlardı? Çok az cevabı olan çok fazla soru.

Noah bizi dışarı çıkarırken kapının sıcak sırtıma vuran serin hissi beni titretiyor. Boş sokağın ani durgunluğu, kulübün içindeki telaşla karşılaştırıldığında şaşırtıcı.

"Sparks şoförü arayıp bizi karşılamasını söyleyeceğini söyledi," diyorum, kelimeler hâlâ boğazında düğümleniyor. Dışarıda yalnız olduğumuz gerçeğine rağmen, kendimi hareket etmekten alıkoyamıyorum.

"Şoförü siktir et. Seni bir yere götürmek istiyorum." Cevabım anında geldi.

"Hadi gidelim."

22

TINSLEY

"PEKALA, ŞİMDİ BENİ BIRAKABİLİRSİN, SENİ APTAL," DEDİM ONA. Bir keresinde saatlerdir yürüyormuşuz gibi hissettik.

Şehrin bu kısmı sessizdir, meraklı gazeteciler ya da hayranlar ortalıkta dolanmaz. Gençken bu mahallede uzun geceler geçirirdik. Etrafımızdakilerin fikirleri ve sesleri olmadan sadece kendimiz olabildiğimiz bir yerdi. Ama şimdi farklı. Değişti.

Eskiden üzerine uzanıp gökyüzünü seyrettiğimiz boş arsalar çoktan yeni, gösterişli evlerle dolmaya başladı ve eskiden terk edilmiş eski bir tefeci dükkanının bulunduğu yere süslü logolu ve cam duvarlı bir ortaokul inşa edildi. Yolumuzun üzerinde, ortasında Beachwood Hills yazan büyük bir taş tabelanın yanından geçerken ruhumun bir parçasının öldüğünü hissettim.

Gittiğimizden beri güvenli alanımız yabancılar tarafından istila edildi. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değilim.

Kollarında kıvranırken ve ayaklarımın üzerine düşerken Noah bana karşı koymuyor. "Buraya gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuş gibi gelmiyor," diyorum usulca, sessizlik sözlerimi yutmakla tehdit ediyor.

"Bir yıl," diye yanıtlıyor. Adalyn onu Reggie ile tanıştırmadan ve hayatı değişmeden önce.

Eskiden takılıp düşme tehlikesi yaratan eski kaldırımlar değiştirilmiş, görünürde tek bir çentik ya da çukur yok. Sayısız sokak lambası yolun üzerinde asılı duruyor, aydınlık ve güvenli hissettiriyor. Bu evlerin her birinde, şu anda sokakta yürürken bizi izleyen son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi olduğundan hiç şüphem yok.

Toronto'daki ailemin mahallesi gibi hissettiriyor. Güvenlik iyi bir şey olmalı, ancak bu mahallede takılmanın eğlencesinin yarısı, gölgelerde neyin gizlendiğini asla bilmemenin heyecanıydı. Aptalca ama en iyi arkadaşınız Noah Hutton olunca hiçbir şeyden korkmamayı öğreniyorsunuz.

Her neyse, o zamanlar bu mahallede gördüğümüz en kötü şey birkaç zararsız evsiz insan ya da bir rakun ailesiydi. Eğer babam gecelerimizi burada geçirdiğimizi öğrenseydi, bir daha asla geri dönmeme izin vermezdi.

"Özlüyor musun?" Noah'nın yanında yürürken soruyorum.

"Burayı özlemiyorum. Burada seninle olmayı özlüyorum."

"Ben de öyle. Bu yüzden mi beni buraya getirmek istedin? Anımsamak için mi?"

Boğazından bir ses çıkarır. "Seni götürdüğüm yer burası değil. Henüz oraya gelmedik."

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakıyorum. Mahallenin düzeni artık ne kadar uzaklaştığımızı anlayamayacağım kadar farklı.

"Eğer evimizi unuttuysan, seni burada yalnız bırakıp otele geri döneceğim," diye homurdandı.

Sonra ona sırtıyorum, midem bulanıyor. "Hâlâ burada mı? Mahalleyi yeniden inşa etmeye başladıklarında yıktıklarını sanıyordum."

Homurdanıyor. "Cesedimi çiğnemen lazım."

Adımlarım hızlanıyor. Ben onun önünde ilerleyip omzumun üzerinden onu izlerken kara kahkahası gece havasında dönüyor. Muhtemelen gülünç görünüyorum. Yol boyunca zıplayarak ilerlemek için çok yaşıyım.

şimdiye kadar çoktan gitmişti ama umurumda değil. Umarım burada yaşayan insanlar yarın evlerinin önündeki kamera görüntülerini izler ve gülerler.

"Sakin bana onları bu işin peşini bırakmaları için tehdit ettiğini söyleme."

"Onları tehdit etmedim."

"Yani burayı kendi haline mi bırakmışlar? Mahalleyi tamamen yeniden inşa etmenin ortasında mı?"

"Sanırım öyle."

Yüzümü tamamen ona dönüp geriye doğru yürüyorum. "Bana yalan söylüyorsun, Noah Hutton."

Tek omzunu nazlı bir umursamazlıkla silkiyor. Sinirli bir nefes veriyorum ve caddede öyle bir duruyorum ki neredeyse bana çarpacak. Ellerim önüme fırlıyor ve kendimize zarar vermemek için göğsünün kalın duvarıyla buluşuyor. Bana bakarken gözlerindeki eğlence dans ediyor ve uzun zamandır içinde hapsolmuş ve saklı kalmış oyunculuğu ortaya çıkarıyor.

"Kanıtla, Tinsley Lowry," diye meydan okuyor, kelimeler kirli ve kaba geliyor. Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Yatakta da böyle mi olurdu? Pis mi? Beni çılgılık attırmaktan korkmaz mı?

Gecenin içinde titrek bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Tam adım çok ağız dolusu. Lütfen bir daha asla kullanma."

Kaşlarının çatılması, konu değişikliğimden bihaber olmadığını anlamama yetiyor. Neyse ki zorlamıyor. Bir adım geri çekiliyor ve solumuzda, sokaktaki son evle köşedeki dükkânın arasına sıkışmış sokağa başıyla işaret ediyor. Sokak lambaları çakıllı sokağın ilk birkaç metresine kadar ulaşmıyor, bu da sokağı neredeyse zifiri karanlık yapıyor. Onun yanına çekiliyorum ve cesur bir yüz ifadesi takınarak sırtımı dikleştiriyorum.

"Korktun mu?" diye soruyor.

Alay ediyorum. "Sanki. Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu. Orada ne tür yaratıklar sakladığınızı bilmiyorum."

gittiğimizden beri gölgeler."

"Hiçbiri sana zarar vermez, Altın Kız." Bir elini sırtımın ortasına bastırıyor, parmakları omurgamda usulca gezinirken ekliyor: "Tıpkı benim yapacağım gibi onlar da senin önünde eğilirler."

Dokunuşuna yaslanıyorum. Bunu yapmamak imkansız. İçimde bir şeyleri okşuyor, cinsel bir şeyleri. Vahşi.

"Şarkı sözü yazarı olduğuna inanmak zor değil," diye nefes alıyorum, ara sokaktaki gölgeleri izliyor, içlerinden bir şey çıkmasını bekliyorum.

"Hayır mı?"

Başımı sallıyorum, içimde bir ihtiyaç patlaması büyüyor. Parmakları omurgamda bir ritim tutturuyor, sessiz bir şarkı havayı dolduruyor.

"Sadece bir yazarın söyleyebileceği şeyler söylüyorsunuz. Çok basit ama ağır anlamlar taşıyan kelimeler. Bu senin için doğal. Beynin bu şekilde çalışıyor."

"Beynim karmakarışık."

"Güzel kelimelerden oluşan bir karmaşa."

Belimi kavırıyor ve sırtıma yerleşiyor, kalçaları kıcımlı . Parmak eklemleri omurgamı okşuyor, sessiz tıngırtı kayboluyor. Dokunuşu kontrollü, yakıcılığı içimde o kadar derinlere sızıyor ki ruhumu ateşe verdiğini hissediyorum, alevler kontrolden çıkıyor. Daha fazlasını istiyorum. Ve daha fazlasını ve daha fazlasını. Hepsini. Korku yok, endişe yok. Kesinti yok.

Bana canavarı göster.

Bakalım halledebilecek miyim.

"Tinsley." Benim adım bir uyarı ve bir sözdür.

Aramızdaki boşluğu ortadan kaldırarak ona doğru geri adım atıyorum. Bana karşı sertleştiğini hissettiğimde çıkan inilti sanki başka birinden geliyormuş gibi tanınmaz hale geliyor.

"Nuh." Onun adı bir bildiri ve bir yakarıştır.

Dişleri kulağımın ucunu acıtacak kadar sert bir şekilde ısırtıyor. Bir sonraki emri için tamamen hazırlıksızım ama şaşırtıcı bir şekilde bu fikre kapılıyorum.

"Kaç. Eğer seni yakalarsam, benimsin."

NOAH

Siparişim kaydedilirken donup kaldı.

Sonra elimden kurtuluyor ve ara sokağa doğru koşuyor. Karanlık onu içine çekiyor, avuçlarının içine alıyor. Ara sokakta ilerlerken spor ayakkabıları taşlara basıyor, ayak sesleri benden uzaklaşmasına izin verdikçe daha da sessizleşiyor.

Bu bölgeyi iyi bilirim. İkimiz de biliyoruz ama uzakta olduğumuz için bazı yerleri unutmuş. Yine de evi bulacaktır. Mahalleyi nasıl değiştirirlerse değiştirsinler, bu onun hayatında kalıcı bir demirbaş.

Onu artık duymadığımda, ara sokağa doğru ilerliyorum. Sokağın ışığı ben çakıllara basarken kayboluyor, botlarım taşları ve toprağı çıtırdatıyor. Kalbim göğsümde sert ve ağır bir şekilde çarpıyor, onu yakalama ihtimaliyle adrenalin kanımı doldurmaya başlıyor. Onu nerede bulacağımı biliyorum. Bu gerçek bir kovalamaca değil, ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Önemli olan tek şey, o tekrar kollarıma geldiğinde ne yapacağım.

Artık gözünün önündeki şeyi görmesini beklemek yok. Artık doğru zamanı ya da yeri aramak yok. Şimdi farkına varıyor. Benim olduğumu.

Gölgeler arasında ilerlerken gözlerim karanlığa çabucak alışıyor, dümdüz ileriye, onun gitmiş olacağını bildiğim yere bakıyorum. Eve giden sokaktaki kıvrım diğerlerinden daha aydınlık ama çok da değil. Yenilenmiş köşe dükkânının arkasındaki çöp kutusunun üzerindeki spreyci boyaya bir göz atıyorum. Tinsley'nin ön tarafını kaplayan, dişleri ve yarısı eksik bir kafatası olan rakun şeklindeki korkunç hayvan çizimine rağmen değiştirme zahmetine girmemişler.

Yakınlarda Tinsley'e ait olamayacak kadar yavaş ve özensiz ayak sesleri duyduğumda donup kalıyorum. Çok karanlıktı.

Etrafıma bakındığımda bile kimseyi göremiyorum, korumacılığın acısı içimi kemiriyor. Eğer burada başka biri varsa, onun yanına ait değiller.

Ayak sesleri geldikleri gibi hızla kaybolur. Sokağı yine sessizlik dolduruyor. Geri gelmelerini beklemiyorum. Ev ve sokağın sonuna ulaşana kadar yolun geri kalanını itiyorum. Çakıllar, betona dönüşmeden önce çimenlere ve yabancı otlara dönüşüyor.

Aynen hatırladığım gibi, dökülüyor ve el değmemiş. On yıl önce bulduğumuz terk edilmiş ev, bu yenilenmiş mahallede göze batan, iğrenç bir yer. Satıldı tabelası hala çimenlerin üzerinde, evi yıkmaya çalışan müteahhitlere kaybettiklerini sürekli hatırlatıyor.

Ön basamaklar kırılmış, ahşap çürümüş ve kırılmış. Veranda da pek iyi değil. Evi aldığımda pencereleri değiştirdim, hayvanların girmesini istemedim. İçeri girdiğinde onları fark etti mi? Kapının kilidi aynı ve anahtar hala verandadaki kırık saksının altında.

Geçen yıl evi satın aldığımdan beri elektrik faturasını ben ödüyorum. Işıkları açmayı akıl edemezdi. Eskiden gizlice girdiğimizde hiç elektrik yoktu, sadece toprak ve huzur vardı. Hacizli bir mülktü ve açık artırmaya çıktığında müteahhitlerden önce davrandım. Çok pahalıya almıştım ama dokunmadılar. Tinsley'e kalması için her fiyat yeterliydi. Ona satın aldığımı hiç söylemedim. Hiç önemli görünmedi.

Dikkatle verandanın basamaklarını çıkıp kapıyı açıyorum ve tanıdık toz ve ahşap kokusunu içime çekiyorum. İçgüdüsel olarak eski mobilyaların arasında dolaşırken, botlarımın altında döşeme tahtaları gıcırıyor.

"Tinsley," diye sesleniyorum, midemde heyecan çiçekleri açıyor.

Mutfak evin arka tarafında, duvarlar ve kemerlerle kapalı, oturma odası ise koridora açık. İçeri baktığımda gördüğüm tek şey mobilyalarla kaplı

kirli beyaz arşafllarla. Evin öbür ucundan gelen bir gıcırıtıyla koridoru iterek misafir yatak odasına giriyorum. Kapı açık bırakılmıştı ve içeri adımımlı atar atmaz yanımda başka birinin olduğunu anladım.

Bana doğru uçarak geliyor, vücudu benimkiyle çarpışıyor ve ikimizi de duvara çarpıyor. Sırtım duvara çarpıyor ve ciğerlerim çarpmanın etkisiyle ığlık . Bir kolunu çenemin altına koyup bacaklarını benimkilerin arasına sıkıştırarak beni duvara yaslariken kahverengi saçları başının etrafında savruluyor. Gümüş rengi gözleri karanlıkta parlıyor ve beni cehenneme göndermek için lanet olası bir melek gibi görünüyor.

Ona dokunmak istiyorum, bunun için yanıp tutuşıyorum ama o gururla sırtıp vücudunu bilerek benimkine srttğnde parmaklarımı avuçlarımın içine kıvrıp sıkıyorum. Bu sefer kontrolün onda olmasına izin vereceğim. Kazandığı için sevinmesine izin vereceğim. Çünkü bu ona bu fırsatı tanıdığım tek an olabilir.

O kadar yakınıma eğiliyor ki nefesinde daha önce içtiği tek içkinin votkasının tadını alabiliyorum. Çenemi geriyorum ve dudaklarına, ziyafet çekmek ve benim olarak işaretlemek istediğim ağzına bakıyorum.

"Peki, seni yakaladığım için ne alacağım?" diye soruyor alçak sesle, alaycı bir şekilde.

"Ne istiyorsun?"

Her şeyi al. Her şeyi.

O gümüş gözler parlıyor, ilerinde milyonlarca duygu yanıp sönüyor, sonra biri diğerlerinden daha parlak bir kıvılcım akarak üzerimde kalıyor. Bu duyguyu fark edip ona hissettirdiğimde içimden sert bir hırıltı kopuyor.

O an, hayatım boyunca beklediğim şeyi nihayet elde ediyorum.

Yüzünü ellerimle kavrayıp ağzını acımasız, sert, ruhunu sarsan bir öpücükle aldığımda eğiliyor. Her şeyi değiştiren bir pck.

23

TINSLEY

NOAH BENİ TÜM HAYATI BOYUNCA BUNUN HAYALINI KURMUŞ ADAM GIBİ ÖPÜYOR.

hayat. Sanki beni tatmadan ölebileceğinden korkuyor ve ben de aynı hevesle karşılık veriyorum. Sert dudaklar, hassas tende dişlerin öfkeli ısırığı. Kendini bir uçurumdan aşağı atıp buz gibi sulara dalarken hissettiğini hayal ettiğim türden bir heyecan. Yanma ve sonra üşüme. Acı ve sonra mutluluk.

Ellerini saçlarıma gömüp köklerinden vahşice çekerken bile, acı içimde oluşan zevki artırıyor, içimi dışına çıkarıyor. Daha fazlasını istiyorum, birbirimizden yeterince uzun süre kopabilirsek bunun için yalvaracak kadar çaresizim.

Vücuduna uzanıyorum ve göğüs göğüse bana yaslanana kadar onu daha yakına sürüklüyorum. Bacaklarımın arasına bastırırken kalçaları beni duvara yapıştırıyor, sikinin kalın boyu çoktan sertleşmiş ve göbeğimi kazıyor. Şişmiş alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırduğымda kulaklarım bulanıklaşıyor ve ondan bir acı iniltisi yükseliyor. Bu iniltiyi klitorisime gelen bir zap gibi hissediyorum ve karşılık veren iniltimi durduramıyorum.

Dişlerinin arasından tısıyor ve dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, sadece boğazıma yerleştiriyor, sonra boynumu emiyor ve ısırıyor, eğer henüz olmadıysam, bu gecenin ilerleyen saatlerinde izlerle kaplanacağıma emin olana kadar.

"Çıkardığın sesler," diye mırıldanıyor. "Onları şişelemek istiyorum."

Titrek bir nefes veriyorum, boynumu daha da açarak ona istediği her şeye tam erişim izni veriyorum. Bu ikinci doğam, üzerinde fazla düşünmeme gerek kalmadan verdiğim bir karar. Belki yarın bu işaretlerden pişman olacağım, belki de olmayacağım. Şu anda, onun durmasını hiç istemiyorum.

Beni hiçbir şeyim kalmayana kadar alıp götüreceği konusunda uyarmıştı ama şu anda ona istediği her şeyi vermeye hazırım. Bu çok doğru geliyor, sanki yapmamız gereken şey buymuş ve ikimiz de sonunda bunu kabul ettik. Ne kadar çılgınca olsa da ben sonunda kabul ettim.

Ev karanlık ve sessiz, bu da özensiz öpüşmelerimizin ve soluk soluğa nefes alışlarımızın odalarda yankılanmasına neden oluyor. Sanki bir fırının önünde saatler geçirmişim, iliklerime kadar ısınmışım gibi hissediyorum. Ama gerçekte, Noah yüzünden böyle hissediyorum. Dokunuşu, öpüşü ve sözleri. Her yerimde onu hissetmek, keşfetmek ve öğrenmek.

Neden bunu yıllardır yapmıyoruz? Aklımdan bir an geçiyor ama kaybolmadan önce yakalıyorum. Göğsümün tam ortasına saplanıyor.

"Daha fazla," diye fısıldadım, beynim dağılmıştı.

Uzun, becerikli parmaklar nazik bir dokunuşla karnımda geziniyor, çok nazik. Sırtımı kamburlaştırıyorum, tenime daha sert bastırmaları için zorlamaya çalışıyorum. İstedğim naziklik değil. Noah'dan değil.

Noah'dan asla.

"Daha ne?" Bana bir avcının avıyla nasıl oynadığını düşündüren bir şekilde soruyor. Sanki beni çaresiz ve kendi iradesinde görmek onun için eğlenceliymiş gibi.

Gömleğimin içinden göğüs ucumu sıkıştırıp sertçe çekiştirdiğinde, koyu renk gözleri içime dikilip tepkimi izlediğinde içimden düzensiz bir inilti çıkıyor. Aklımdaki düşünceleri duyabilseydi, beni incitmekten çekinmezdi. Beni konfor alanımın dışına itmesini, hissetmediğim bir şeyi hissetmeme yardım etmesini ne kadar çok istediğimi bilirdi.

Bütün hayatım boyunca sevip sevmediğimi bilmeden. Zaten bu kadar ileri gittik, birçok çizgiyi aştık.

"Bana karşı nazik olma. Bana neyi sevdiğini göster. Patlayacakmışım gibi hissediyorum." Bir anda patladı. Utanç duygusunun gelmesini bekliyorum. Gelmedi.

"Gerçekten isteyip istemediğinizi bilmediğiniz şeyleri istemeyin."

Meme ucum bir kez daha kıvrılıyor ve dudaklarımı sessiz bir çığlıkla ayırıyorum, bacaklarımın arası sıcak ve kaygan. Başımı sallıyorum ve gözlerimin geriye kaymasını engellemeye çalışarak ona odaklanıyorum.

"Eminim. Çok eminim, Noah. Olmamalıyım ama . Bana bir şey ver. Orada olduğunu biliyorum; bir anlığına gördüm."

Etrafımızdaki hava gergin, canlı. Bakışlarını göğsüme indirdiğinde boğazı bir yutkunmayla çalışıyor, göğsümün korkutucu bir hızla hareket edişine bakıyor. Gömleğimi yırtıp içinden karanlığı çıkarmak, gelip benimle oynaması için ona yalvarmak istiyorum. Noah'ın bu yönünden hiç korkmamıştım. Bir kere bile. Şimdiye kadar bunu bilmiyor muydu?

Aramıza bu sınırı koymasına izin vermeyeceğime karar vererek, elimi bedenlerimiz arasında gezdiriyorum ve daha önce benim için seğirdiğini hissettiğim kotundaki şişkinliği avuçluyorum. Hatırlatma beni zonklatıyor, iç çamaşırım tamir edilemeyecek şekilde mahvolmuştu.

Aletini sıkıca kavriyorum ve içindeki değişimi izliyorum. Aramızdaki son duvar da yıkılıyor ve onu tamamen açıkta bırakıyor. Heyecan kanımda şakıyor, bir sonraki adımın beklentisi, insanoğlunun bildiği herhangi bir ilaçla deneyimlenemeyecek kadar güçlü bir yüksek sağlıyor.

"İşte " diye nefes alıyorum, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. Gözbebekleri şişmiş, koyu kahverengi sert bir siyahla dolmuş. Cevap vermek için kalçalarını itiyor, kendini avucumun içine bastırıyor. "Zamanı gelmişti."

Eli yüzümü kavrayıp yanaklarımı sıkıca tuttuğunda ciğerlerimdeki hava zorla dışarı çıkıyor. Çimdiklemenin ve bastırmanın gücüyle karıncalanıyorlar.

dişlerime karşı. Eğilip ağzımı ısırduğında hızlı, sert nefesler yüzüme çarpıyor, orada durup bu son testi sisteminden çıkarmasına izin verirken her iki dudağım da acıdan zonkluyor.

Acı karşısında irkilmeyi bile reddettiğimde dudaklarımı serbest bırakıyor ve fısıldıyor: "Sana dokunmamı ne kadar çok istediğini söyle bana."

Hâlâ yanaklarımı sıkıyor, şişmiş dudaklarımı düzgün konuşamayacağım kadar birbirine yakın tutuyor. Bu da başka bir test mi? Onu söylediğim gibi istediğimden emin olmasının başka bir yolu mu? İfadesindeki o belirsizliği aradığımda, tanıdık bir kabadayılığın ardına gizlenmiş olduğunu görüyorum.

Bu bakış, sesimin ne kadar utanç verici çıkacağını bile bile büzdüğüm dudaklarımın arasından konuşmaya çalışmamın nedeni. "Dur sana göstereyim."

Elimde zonkluyor ve neredeyse orada boşalıyorum. Kot pantolonumun darlığı rahatsız edici bir hal aldı. Onları dizlerime kadar indirmesini ve bu acıyı dindirmesini istiyorum. Beni izlerken bakışlarında alevlenen açlığa ve ona sarılışımdaki çaresizliği hissetmesine bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyor olmalı.

Sonunda yüzümü serbest bırakıyor. Kan yanaklarıma hücum ederken, parmak uçlarının hissi devam ediyor. Yüz hatlarını kaplayan baş döndürücü onay duygusundan neredeyse zevk alıyorum.

"Göster o zaman," derken kalın siyah bir kaş kıvrılıyor.

Kot pantolonumun düğmesini öfkeyle çekiştiriyorum ve elimi iç çamaşırlarımın bandından geçirmeden önce fermuarı indiriyorum. Parmağımın ucu amımın sıcak, pürüzsüz derisinin üzerinde kayıyor ve onu beklediğim kadar ıslak buluyor. Göz temasını kesmeden, klitorisimin etrafında yavaş ve uzun bir daire çizmeden önce parmağımı aşağıya indirip açıklığımı kızdırıyorum. Yumuşak dokunuştan kıvılcımlanan zevki geri yutuyorum ve Noah parmaklarını bileğime dolayıp elimi pantolonumdan çekmeden önce dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılıyor.

"Sana bana göstermeni söyledim, kendini tatmin etmeni değil," diye azarlıyor.

Orta ve işaret parmaklarımı ağızına götürmesini ve derin, sert bir iniltiyle dudaklarının arasına itmesini izlerken göz kapaklarım düşüyor. Bir, iki, üç saniye boyunca onları emiyor, dili her bir parmağı okşarken acele etmiyor. Kahretsin, eğer bu bacaklarımın arasında neler yapabileceğine dair bir ipucuysa Kendimden geçeceğim.

"Noah, lütfen-" Ön kapıdan gelen gürültülü bir vuruş sesiyle kelimeler dilimde can veriyor.

Noah'nın üzerine tüyler ürpertici bir öfke çöküyor. Sahiplenici bir el belime dolanıyor ve parmaklarımı serbest bırakıp karnıma bastırıyor. Boş bir ifadeyle kot pantolonumun düğmelerini ilikliyor. Konuşmasını, bana bunun sadece rüzgâr olduğunu söylemesini bekliyorum ama dışarıda hafif bir esintiden fazlası yok ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Neydi o?" Fısıldıyorum.

"Bilmiyorum. Hemen döneceğim."

Omurgamda şaşırtıcı bir gerçek korku dalgası dalgalanıyor, soğuk ve sert. Parmaklarımı tişörtünün içine sokuyorum ve o gitmeye hazırlanırken çekiştiriyorum. "Yalnız mı?"

Elimi kendi eliyle kapatıyor ve parmaklarımı teker teker açıyor. "Evet."

"Ben dövüşçüyüm. Gelmemeye izin ver ki kışına tekme yemeyesin."

Yüksek sesle alay ediyor, dışarıda dolaşan ve onu duyan potansiyel sürünge­nleri umursamıyor. "Hiç şansın yok. Kendimi koruyamayacağımı düşünüyorsan eğitmenime hakaret ediyorsun demektir."

"Ben senin eğitmenimim."

"Biliyorum," diye kestirip atıyor.

İç çekerek göğsünü okşadım ve "Tamam. Herhangi bir sıkıntı belirtisi için dinliyor olacağım."

Hemen gitmesini bekliyorum ama çenesini oynatarak oyalanıyor. İyi olup olmadığını sormaya hazırlanırken, beni öpmesi için dudaklarımı ayırıyorum ve endişem buharlaşıp uçuyor.

ince hava. Onun içinde erirken gözlerim kapanıyor, nefes almak kadar doğal bir ritimle dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Çok geçmeden çekiliyor ve kısa bir bakışla beni yatak odasında yalnız bırakıyor. Uyarılmışlık kanımda hâlâ sıcak, ama soğumaya başlıyor ve kendime gelmem için bana bir an veriyor.

Kapı gıcırdayarak açıldığını haber vermeden önce botlarının döşeme tahtalarına vuruşunu dinliyorum. Az önce karanlık bir ara sokaktan geçip eski, terk edilmiş bir eve tek başıma girdiğimi düşününce neden birdenbire bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum ama belki de bu farklıdır. Noah'nın ondan kaçmamı söylediğinde beni tehlikeye atmayacağını biliyordum.

Kapı bir süre sonra çarparak kapanıyor ve ben duvara yaslanıp kaskatı kesiliyorum, ağır botlar tekrar yerde ilerlemeye başlamadan önce ondan bir iz yakalamak için kulaklarımı zorluyorum. Onun odaya girdiğini gördüğümde bir balon gibi sönüyorum, uzuvlarım tekrar gevşiyor.

Bu kez ortaya çıktığında onda farklı bir şey var ve bu sadece alnındaki şişkin damar ya da gözlerindeki cinayet vaadi değil. Yumruk yaptığı ellerinden birinde buruşmuş kâğıt yığını, diğerinde ise CD'nin ön yüzündeki tanınabilir kırmızı çizim var.

Bu çizimi tanımamak için kör olmak gerekir. O benim resmim. Yedi yıl önce bu evde Noah için çizmiştim.

24

NOAH

BİZDEN ÖNCE BU EVDE BİRİ VARMIŞ.

Verandaya bırakılan not kâğıdı yığını ve eski CD sadece bir yerden gelmiş olabilirdi; üst kattaki yatak odasından. Onları en son gördüğümde, Tinsley'nin kasabaya geldiği neredeyse her gece yanında oturduğumuz pencerenin altındaydılar. Hafızamdan ezbere bildiğim şarkı sözleri sağ elimdeki kâğıtların her iki yüzüne de karalanmış durumda ve üzerinde son albümümde olmasını istediğim albüm kapağının kabataslak çizimi olan eski CD de sol elimde.

Yedi yıl uzun bir süre. Ama Tinsley'nin bu eve boş bir CD getirdiği, sert zeminde yanıma oturduğu ve bana bir gün önemli biri olacağımı söylediği zamanı unutturacak kadar uzun değil. Dünyayı dolaşacak kadar albüm satacağımı söylemişti. Sonra CD'nin önündeki beyaz kağıda acınası bir şeytan resmi çizdi ve adını da İçimdeki Şeytan koydu.

O sırada hem ismi hem de çizimi alıp onlardan gerçek şey yapacağımı bilmiyordu. Onun için.

Kimse şarkılardan, albümden ya da evden haberdar değildi. Bundan emin olduk. Daha önce buraya girip bizimle oynamak için eşyalarımızı alan her kimse ya aptal ya da cesurdu. Kim olduğunu öğrenirsem ikisi de onlar için iyi olmayacak.

öyleydi. Dışarıda onlardan hiçbir iz yoktu, bu yüzden boku atıp kaçtılar. En azından oyalanmayacak kadar zekiydiler, hastalıklı şakaları tamamlanmıştı.

Tinsley rahatsız ve korkmuş görünüyor. Onu görmek bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırıyor. Tercihen ona bu şekilde hissettiren kişiye.

Onu arzulamam hâlâ devam ediyor. Kapıyı çaldığında hissettiğim ani korumacılık dalgası bunu biraz azalttı, ama sadece biraz. Onu istemek, normal olarak kabul etmeyi öğrendiğim sürekli bir acı.

"Bunlar nereden geldi?" diye soruyor, iri gözleri ellerimin arasında gidip geliyor.

"Dışarıda."

"Dışarıda," diye yankılanıyor usulca. "Dışarıda nerede?" "Verandada."

"Ne oluyor lan?"

"Muhtemelen bir eşek şakasıdır."

Bana bakıyor, ağzı açık ve gözleri parlıyor. "Şaka mı? Bu bir şaka değil, Noah. Onlar bizim eşyalarımız!"

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Peki, ne tür bir ucubenin bu evi arayıp eşyalarımızı çaldığını düşünüp çıldırırken, sen hiç umurunda değilmiş gibi görünmeye devam et. Geri hediye etmek için mi?" Bir elini havaya kaldırıp yerde adımlamaya başlıyor, her adımda ahşap gıcırıyor. Sarsak bir şekilde vücudunu bana doğru çeviriyor ve kısa bir an için korkmuş görünüyor. "Ya hâlâ buradalarsa?"

"Değiller," diyorum ona. Doğrusu, öyle olup olmadıklarını bilmiyorum. Sadece dışarıda olabilselerdi büyük ihtimalle olmazlardı.

"Bunu bilemezsin."

"Kontrol etmemi ister misiniz?"

Bunu düşünüyor, hala şişman olan alt dudağını çiğniyor. O dolgun deriyi çiğneyen ben olmak istiyorum, dişlerimi daha uzun süre ve daha sert geçirdikçe zonklamasını istiyorum. Daha önceki tepkileri bana belki onun da bundan hoşlanacağını söylüyor.

"Hayır. Bu evle ilgili olası son hatıramın banyoda saklanan bir sürüngen olmasını istemiyorum. Seninle ilgili olmasını istiyorum. Burada birlikte olmamız olsun," diye itiraf ediyor Tinsley. Kulağa neredeyse utangaç geliyor, hiç ona göre değil. "Tüm bunları daha sonra çözebiliriz."

Burada son kez birlikte olmayacağımızı bilmiyor. Bok çukuru olabilir ama artık benim. Eğer kabul ederse, onun.

Başımı hafifçe eğerek gözlerimi ona dikiyorum, benden hangi düşünceleri sakladığını anlamak için çaresizce. Karanlık bana ihanet ediyor, bilmek istediğim küçük şeyleri gizleyen çok fazla gölge düşürüyor. Mesela yüzü sıcak ve pembe mi? Göğsü hâlâ çok hızlı mı hareket ediyor?

Bir avucunu karnına dayamış bana bakarken kirpiklerinin hızla dalgalanması, bu iki sorunun da cevabını zaten bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor.

Ona amının tadını hâlâ dilimde hissedebildiğimi söylesem yüzünü çevirir miydi? Yoksa bu onu bana daha da yaklaştırır mıydı, bana başka bir tat sunmak için çaresizce?

"Bana ne düşündüğünü söyle." Bu sert bir talep. Daha sıcak bir şey veremiyorum. Kontrolümden geriye kalanlar acınacak halde.

"Bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?"

Kabaca kıkırdıyorum, dudaklarımda bir sırtmanın başlangıcı beliriyor. "Alev alev yanan kırmızı, acıyan bir kışla dar bir kot pantolon giymenin nasıl bir his olduğunu hiç merak ettin mi?"

Titreyerek nefes verdi. "Beni tokatlamakla mı tehdit ediyorsun, Noah?"

"Bu bir tehdit değil."

Yüzünün yumuşak hatlarını okşayan heyecanı fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Dudaklarını ıslatıyor ve gözlerini benimkilere sabitleyerek odanın içine doğru çekilmeye başlıyor.

"Bir söz o zaman?" Sesi çok yumuşak.

Avuç içim karıncalanıyor. "Evet, Altın Kız. Söz veriyorum."

Arkasındaki pencereden çitlerle çevrili arka bahçe görünüyor. Çorak, otlar büyümüş, sıkıcı. Ama arkasındaki gökyüzünde bulutlar parçalanıyor, parlak yıldızlar ortaya çıkıyor ve odayı ışıkla doldurmaya başlıyor, onun figürünü aydınlatıyor.

O bir melek; yıldızlar bile bunun doğru olduğuna inanıyor. Şeytanın onu kırmızıya boyamak üzere olması çok kötü.

"Nereye gidiyorsun?" Hareketlerine bakarak soruyorum. Neredeyse duvara dayanmış, kaçacak yeri yok. "Hiçbir yere."

"Hayır mı? Korkmuyor ?"

"Senden mi?" diye nefes alıyor.

Ona doğru ilerlemeye başlıyorum, adımlarım yavaş ve alaycı. "Sana ne yapmak istediğimi."

Elimdeki nesnelerin ayaklarımın dibinde yere düşmesine izin vermemi izliyor. Tinsley karşımdayken onlara ihtiyacım yok.

"Peki bana ne yapmak istiyorsun?" "Her şeyi."

Üç adım sonra onun önündeyim. Nefes veriyor, elleri her iki yanındaki duvara düz bir şekilde bastırmak için hareket ediyor. Gözlerimle vücudunun uzunluğunu takip ediyorum, göğüslerine takıldıklarında göğsümde muhtaç bir ses yükseliyor. İki kalın, sert meme ucu çok fazla katmanın ardında kilitlenmiş, kalbinin hızlı atışıyla yükselip alçalıyor. Onları ağızımda, göğsümün üzerinde, tavana dönük istiyorum. Sikeyim.

Kalçasından tutup onu duvara doğru döndürdüğümde dudaklarından bir çığlık uçuyor. Uzun kahverengi saçları omzunun üzerinden uçuşarak bana bakıyor, elleri önündeki duvara dayanınca çok güzel bir şok geçiriyor. Kendimi kışına yaslıyorum, parmaklarım belinin kıvrımlarına o kadar derin giriyor ki umarım yarın morluklar görürüm.

Kışını sikime dayayıp, sanki onu cezalandırmam için bana yalvarıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sürüklediğinde uyarı hırıltımı bastıramıyorum. Sabit bir elle ön tarafına uzanıyorum ve kotunun düğmesini açıyorum.

dizlerinin arkasına itiyor. Siyah dantelden ince bir kayış kık yanaklarının arasına sıkışmış, yuvarlak, kaslı etini benim için çıplak bırakıyor. Kalçalarının etrafındaki bant ince, koparması çok kolay. Parmağımı altından geçirip çekiştirdikten sonra tekrar kopmasına izin veriyorum. Acıdan tıslıyor, sikimin zonklamasına neden oluyor, ucu ıslanıyor.

"Bunları senden koparacağım." Kelimeleri boğazımdan yukarı sürüklüyorum.

O da karşılık olarak kalçalarını oynatıyor. Avucumu kıcının yanaklarından biriyle dolduruyorum, parmaklarımı kıvrıp tırnaklarımla derisini ısırmadan önce birkaç vuruş boyunca yoğuruyorum. Ona yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ama onu kızdırmak çok zor. Çok çaresizim. Alay etmek beklemek zorunda.

Tangasının bandının altındaki ipi kavriyorum ve parmaklarımla uzunluğunu takip ederek kıcından aşağı inerken ipi çekip kurtarıyorum. En alt kıvrıma ulaştığımda, parmak eklemimi amını kavrayan daha kalın malzemeye bastırıyorum ve ne kadar ıslak olduğuna lanet ediyorum. Parmak eklemimi içeri sokup sağa sola hareket ettirerek külotunu hassas etine batmaya zorluyorum.

"Ben sadece boş tehditler duyuyorum," diye homurdanıyor.

Tangasının ipi acımasızca yumruğuma doğru çekilirken onu yakından izliyorum. Ben çektikçe dantel külot ıslak etini kesiyor, ip sonunda avucumda yırtılırken acı verici bir şekilde kazıyor. İkimiz de yere düşüşünü izliyoruz.

"Ah. Boş ver," diye fısıldar, yüz ifadesi hem heyecanlı hem de gergindir. "Eee? Sırada ne var?"

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Amcığının görüntüsü beni büyülüyor. Kabarık ve pembe. Çok ıslak. Belini kavrayıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken vahşi bir açlık içime işliyor. Çaresizdim. Çok zayıfım, kontrolüm artık onun tanımaya can attığı canavara ait.

"Hayır." Boğuluyorum, zorlayarak söylüyorum. "Söyle ve ben de durayım." Gülüşü parlak ve inanmazcaydı. "Öyle bir şey olmayacak." Alnımı omzuna koyuyorum ve yalvarıyorum, "Tinsley."

Benim parmaklar var sürüklendi
karşısında onu mide, zaten

Leğen kemiğinin üzerine doğru eğiliyor.

Parmaklarım amının üstündeki saç şeridinde gezinirken kendimi durmaya zorladığımda hızla başını sallıyor. "Güzel. Evet. Tamam."

Ben ona dokunmadan önce kelimeler zar zor kaydedildi. Bir parmağımı dudaklarının arasından geçirip girişine daldırıyorum. O kadar ıslak ki hiç direnmeden derinlere kayıyor. Mücadele yok.

"Siktir," diye tükürdüm, parmağımı geri sokmadan önce çekip çıkardım. Çığlık atıyor ama acı çekmiyor. "Benim için ıslanacağını biliyordum. Yine de fışkıracağını düşünmemiştim."

"Senin hatan." Diğer elimi sertçe kıkına indirdiğimde dudaklarından bir nefes yuvarlanıyor. Alkış evin içinde çığlık çığlığa yankılanıyor. "Oh, kahretsin," diye inliyor, başı öne düşüp duvara çarpıyor.

İçine ikinci bir parmağımı sokuyorum, tam oturuyor. O mükemmel, sadece benim için. Sadece benim için. Bundan eminim. Başka türlü olmasına izin vermeyeceğim. Artık izin vermeyeceğim.

Sahiplenme duygumdan asla kaçmadım. Bunu uzun zaman önce benimsedim. Bu, etrafımda ona en ufak bir ilgiyle bakan herkesi korkutmak anlamına geliyorsa, ben de öyle yaptım. O bakire değil. Sadece bir erkekle birlikte olduğunu biliyorum. Bana ondan bahsettiğinde kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp kaçmasını sağladım.

"Sen benimsin, Tinsley. Bunu söylediğini duymak istiyorum." Cevabı anında gelmeyince kıkına bir kez daha vuruyorum ve avucumun altında ısınarak geri sıçramasını izliyorum. "Şimdi. Yoksa seni burada boş, açgözlü bir amcıkla bırakırım."

Bakışları acımasızdı. Hırlayarak karşılık veriyorum ve ona tekrar şaplak atıyorum, bu sefer iki parmağımı aynı anda içinde döndürüyorum. Çığlık atıyor ve beni geri iterken duvarı tokatlıyor.

"Seni pis kız," diye homurdanıyorum. Parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, onları çekmeye gittiğimde onları içeride tutmaya çalışıyor

dışarı. "Benim olduğunu söyle ve boşalmana izin vereyim. Elimi ıslatmanı ve kalçalarına damlatmanı sağlayacağım."

Amı parmaklarımın etrafında titriyor, kalçaları onu tekrar tekrar içime itiyor, parmaklarımla kendini boşaltmaya çalıştıkça hareketler hızlanıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biri. Ama işimi benim yerime yapmasına izin veremem. Bu şekilde gelmeyi hak etmiyor.

Amı için kıcını bırakıp diğer elimi bacaklarının arasına sokarak klitorisini arıyorum. Başparmağımı şişmiş tomurcuğun üzerinde bir gezdirmemle kollarımda sarsılıyor, kasları titriyor.

"İki kelime, Tinsley."

Nefesini içine çekiyor, gözleri kan çanağına dönmüş bir şekilde beni yutuyor. Ne kadar yakın olduğunu görebiliyorum. Yüzünün her yerinde yazıyor. Bakışlarımı daraltıyorum, parmaklarımı kıvrıyorum ve derine daldırıyorum, onu serbest bırakması için ikna ediyorum. İnleyen bir karmaşaya dönüştü, zevk o kadar sert ve hızlı bir şekilde artıyor ki ondan talep ettiğim kelimeleri bana veremiyor. Bu beni kızdırıyor ama durmamı sağlayacak kadar değil.

Bunu ona vereceğim. Onu bu kadar ileri götürmek benim hatam.

Beklemeliydim, . Acele etmemeliydim.

Arkasına uzanıyor ve kolumu tutup çekmeden önce bana tokat atıyor. "Lütfen." Çok çaresiz bir ses. "Ben seninim!"

Hiç şansım yoktu.

Sert bir nefes vererek başparmağımı tekrar klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra hafifçe, test amaçlı bir çimdik atıyorum. Başını çılgınca sallıyor, dudakları sessiz bir çığlıkla ayrılıyor, ben de tekrar yapıyorum, bu sefer daha sert. Gümüş gözleri bir uyarı gibi ve sonra nefesi kesiliyor.

"Geliyorum," diye bağılıyor, sesi titriyor.

O zaman bu iki kelimeyi her gün duymak istediğime karar verdim. Bu deneyime tekrar tekrar tanık olmak istiyorum. Bunu gerçekleştiren kişi olmak istiyorum. Olacağını düşündüğüm her şeydi. Daha fazlası.

Dizleri titremeye başladığında parmaklarımı çekiyorum ve onu sabitlemek için bir kolumu ortasına doluyorum. Göğsü yumuşak bir kahkahayla titriyor ve ben şaşkınlıkla kaskatı kesiliyorum.

"Sakin ol. Sadece... şaşırdım ve beklenmedik bir şekilde yorulduğum sanırım," diye mırıldanıyor, başı göğsüme yaslanmak için geriye eğiliyor.

Bir belirsizlik telaşı kapladı içimi. Sonrasında bakım sağlamam gerekiyor, değil mi? İhtiyacı olan şey bu. Aceleyle elimi kotuma siliyorum ve pantolonunu bacaklarından yukarı çekebilmek için onu kollarımın arasına alıyorum. Acıyan kıcı kotunun pürüzlerine sürtünürken kendimi kötü hissetmiyorum. O tokatların her birini hak etmişti ve o da bunu biliyordu.

Tinsley'e karşı hep nazik olmaya çalıştım. Ama ben sakinleştirici biri değilim. Şu anda benden istediği buysa, başarısız olacağım. Bu yüzden pişman olacak mı?

"Eğer düşündüğünü duyabiliyorsam, yukarıdaki sürüngen de duyabilir," diyor bana takılarak.

"Düşündüğümü duyabiliyorsa, az önce benim için attığın çılgınlığı da duymuştur," diye cevap veriyorum.

Pantolonunu yukarı çekerken kaşlarını oynatıyor ve sonra elime uzanıp parmaklarımızı iç içe geçiriyor. Onlara bakıyorum, göğsüm sıkışıyor.

"En azından beni her zaman hatırlayacağı harika bir şovu olacak."

"Seni hatırlamasına gerek yok," diye homurdanıyorum.

Gülümsemesi onu mutlu gösteriyor. Göğsümde gurur kabarıyor. Bunu ben yaptım. Değil mi?

", Bay Koruyucu. Açlıktan ölüyorum. Şu anda tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek için çok geç."

Onunla bu konuda tartışmanın zamanı olmadığını biliyorum. Sessizce başımı sallayarak beni eve doğru götürmesine izin veriyorum. Çıkarken sadece bir kez durdu, o da gazeteleri ve lanet olası CD'yi almak için.

25

TINSLEY

BERİ BOKS YAPIYORUM. BABAMI IZLERDİM.

Hayatımın büyük bir bölümünde her Cuma gecesi dövüştüm ve büyürken Toronto'nun kalbindeki ilk aile spor salonumuzda yaşadım. Yeterince büyüdüğümde onun izinden gideceğime dair ne benim ne de bir başkasının şüphesi vardı.

Annemin büyüdüğümde yapmamı istediği şey her zaman bu değildi, ama iş başa düştüğünde tutkumu veya yeteneğimi inkar etmek mümkün değildi. Ringe her adım attığımda, başıma gelebileceklerden ölesiye endişe duysa da, bana her zaman olduğu gibi destek verdi.

Babam profesyonel olmayı hiç seçmedi. Bana dövüşler için seyahat ederken ailemizden uzak kalmak istemediğini ve bu baskının işin eğlencesini kaçıracağını söyledi. Her zaman sebebin bu olduğuna inandım. Sürekli gitmesinden nefret ederdim. Ona asla kariyerinde bu adımı atmadığı için minnettar olduğumu söylemeyecek olsam da, ben minnettarım. Eğer bu kadar çok yanımızda olmasaydı bu kadar yakın olamazdık. Onun eğitimi olmasaydı bu kadar yetenekli olamayacağımı çok iyi biliyorum.

Soyunma odasının kapısına yapıştırılmış posterdeki ismime bakarak yerimde zıplarken elimdeki atlama ipi havada uçuşuyor. Kalbim hızla atıyor ama

Nefesime odaklanıp onu mümkün olduğunca dengede tutmaya çalışıyorum. Dövüş posterini ilk kez görmüyorum ama burada, bu soyunma odasında, profesyonel bir boksör olarak ilk rakibimle karşılaşmama dakikalar kala görmek? Sanki ilk kez görüyorum.

"Ne zamandır atlıyorsun?"

Babamın sesini duyunca sırtıyırım ve ipin topuklarıma çarparak durmasına izin veriyorum. Bir omzunu duvara yaslamış, biraz daha sert olmasa da her zamanki gibi iri yarı görünüyor. Ama ona doğru yöneldiğimde, bana o gevşek gülümsemesini gösteriyor ve kollarını açıyor.

Sarılması, bu turda çok özlediğim bir rahatlıkla dolduruyor içimi. Geri çekilip heyecanla dövüş posterini işaret etmeden önce onu her zamankinden daha sert sıkıyorum.

"Posteri gördün mü?"

"Ben yaptım. İlk baskıdan sonra Hunter'dan bize bir tane göndermesini istedim. Annen onu oturma odasında bir çerçeveye astı bile."

Ondan bahsedince göğsüm ısınıyor. "O burada, değil mi? Ya Easton? Peki ya büyükbabam?"

"Annen ve kardeşin çoktan yerlerini aldılar. Ama büyükbaban gelemedi, ufaklık. Elleri kötüleşiyor."

"Birincisi, ben çocuk değilim. İkincisi, o nasıl? Ayrılmadan önce onu ziyaret etmeliydim."

Büyükbabam çocukluğumun çok büyük bir parçasıydı. Babam gibi eski bir boksör olmasının yanı sıra, ailemin yapmadığı her şeyi yapmama izin verirdi. Birkaç yıl önce, parmak eklemleri şişmeye ve o kadar çok acımaya başladı ki, onları pek bir şey yapmak için kullanamaz hale geldi. Boksörlere artrit potansiyeli hakkında yapılan uyarıların çok doğru olduğu ortaya çıktı. Büyükbabamın kötüleşen osteoartrit vakası zihnimde bir uyarı zili gibi çalıyor. Yine de bu beni vazgeçirmeye yetmiyor. Bu beni ya aptal, ya umursamaz ya da her ikisi birden yapar.

"Bence senin yanında olamadığı için çok daha fazla kızgın. Bu konuda kendini üzme. O sadece burada sevdiğin şeyi yaptığın için seninle gurur duyuyor," diyerek beni rahatlatıyor.

Cesur bir yüz ifadesi takınarak başımı sallıyorum. Üzülmenin sırası değil. Odaklanmalıyım.

"Bana karşı dürüst ol," diye mırıldanıyorum, ellerimi gergin bir şekilde iki yanımda sallayarak. "çok insan var mı?"

Ellerini kalçalarına koyuyor ve çenesini eğiyor. "Bir ton."

"Harika," diye nefes alıyorum ve başımı geriye atıp tavana bakıyorum. "Tanrım, canlı yayında dayak yemek istemiyorum."

Baba bir kahkaha atar. "Benim kızım hiç dayak yemedi. Bu gece başlamayacak."

"Jules'un dövüşünü izledin mi? Son iki rakibini nakavt etti!" Ona inanamayarak bakarak haykırıyorum.

Başını sallayarak beni omuzlarımdan tutuyor ve bakışlarımla buluşuyor. Yüz hatları rahat, görebileceğim tek bir endişe bile yok. Neden bu beni daha iyi hissettirmiyor?

"Son iki rakibi güçlü ama yavaştı. Sen her zaman benim gibi ayaklarını hızlı kullanmışsındır. Onu dansa davet et ve ne kadar sürede yorulacağını izle. Bu kitaptaki en eski numaradır ama asla başarısız olmaz. Kazanacaksın, benim en küçük savaşçım. Kendinden şüphe etme." çok kendinden emin, çok emin. Sözlerine inanmak için kendimi zorluyorum.

"Onu yor, sonra öldürmek için nişan al. Anladım."

"İşte ruh bu," diye alay ediyor. Ellerini yatıştırıcı bir hareketle pazularımın üzerinde gezdirirken yumuşakça gülümsüyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Bu sözleri saklamak için göğsüme bastırıyorum. "Teşekkürler, baba."

"Bunu da hallettiğimize göre," diye başlıyor odayı ikiye bölen uzun ahşap banka otururken. "Noah seninle ilgileniyor, değil mi?"

Bu masum soru karşısında yüzüm alev alev yanıyor. Noah'nın bana ne kadar iyi baktığını bilseydi, beni buradan çıkarır ve bir daha onu görmemi yasaklardı.

Geçen hafta çok garipti. Her şey eskisinden çok farklıydı. Eski evdeki o geceden beri Noah beni gereğinden fazla yalnız bırakmıyor. Bu hoşuma gidiyor. Onun etrafında olmayı ve ilişkimizin yeni bir yönünü deneyimlemeyi seviyorum. Artık sadece en iyi arkadaş olmaktan çıkıp öpüşen en iyi arkadaş konumuna geçtik ve bunun bizim için gerçekten ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hâlâ konuşmamız gereken ve karar vermemiz gereken çok şey var ama ben hepsinden kaçıyorum.

Sadece Noah ve Tinsley olabildiğimizde, soru ya da beklenti olmadan daha kolay oluyor. Küçük ayrıntılara girmeye başladığımızda işler karışabilir. Henüz cevaplarını bilmediğim sorular var. Bu kadar tuhaf ve ketum olduğum için bana kızgın ama şimdilik sadece bu kavgaya odaklanmam gerekiyor. Belki bittiğinde, bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmaya hazır olurum. Zaten bana saklanmam için daha fazla zaman vereceğini sanmıyorum.

"Evet ama sen bunu zaten biliyordun," diyorum sonunda, babamın yanaklarımdaki kızarıklığı anlamamasını umarak.

Beni okurken gözlerinin kenarları sıkılaştı. Nefesimi tutuyorum. "Şimdiye kadar nasıl geçti? Bir grup dağınık adamla aynı otobüsü paylaşmaktan hoşlandığını hayal bile edemiyorum."

"Sanki ben onlardan daha temizmişim gibi konuşuyorsun. Şimdiye kadar yerden sadece birkaç çift kirli çorap almak zorunda kaldım. Otobüs o kadar da dağınık değil."

Kaşlarını çattı. "Hunter ne zaman istersen seni bir otele yerleştirebileceğini söyledi. Darmadağın bir otobüste kalmak zorunda değilsin, Tiny."

Uzun bir nefes veriyorum ve omuzlarımla hareketle birlikte sarkmasına izin veriyorum. "Söylemeye çalıştığım şey o kadar da kötü olmadığı. Otel odası istemiyorum. Ne kadar kalabalık olursa olsun, aslında eğleniyorum."

Gerçek bu. Dagger bile biraz rahatladı. Ya da kendi alanına girdiğimiz için bizi azarlamak yerine varlığımızı görmezden gelmeye başladı. Her iki şekilde de, bu güzel oldu. Justice ve kızını da biraz daha tanıdım. Addie bir dahaki sefere bir gösteriye gelip bize katılabildiğinde Noah'nın saçını birlikte örmek için planlar yaptık. Bu haberi Noah'a o güne yakın bir zamanda vermem gerekecek. Muhtemelen birkaç dakika önce, böylece hayır deme şansı olmayacak.

Sonunda babam isteksizce başını sallar. "Sana inanıyorum. Bu harika evlat. Senin için endişeleniyorduk, hepsi bu."

"Gerek yok. Ben iyiyim. Hatta harikayım."

"Tamam, tamam. Rahatlamaya çalışacağım."

Yanına oturdum ve omzuna yaslandım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman."

Kalçalarımın sarkan gümüş rengi şortuma bakarak sinirlerimi bir kenara itiyorum ve Vancouver'dan beri aklımda ne olduğunu soruyorum.

"Oakley'nin eski odasında Noah hakkında makaleler sakladığını biliyor muydun? Her zaman Noah'nın kariyeriyle ilgili yaptığı seçimleri onaylamadığını düşünmüştüm ama tam tersi gibi görünüyordu."

Bir süre sessiz kaldı. "Bunu bilmiyordum. Ama şaşırmadım. Oakley, ikiniz de ne düşünürseniz düşünün, Noah'yla ve başardıklarıyla gurur duyuyor. Her baba gibi o da oğlu için en iyisini istiyor."

"O zaman bunu göstermek için korkunç bir yolu var. Bunu sen bile kabul etmelisin. Eğer biraz daha çabalasaydı-"

Babam bana doğru döndü ve elimi tuttu. "Tatlım, Oakley ve Noah'nın ilişkisini düzeltmek senin sorumluluğun değil."

"Hayır mı? O zaman kimin? Çünkü denemek isteyecek kadar üzülen bir tek Ava ve ben varız gibi görünüyor. Bu beni çok kızdırıyor. Aramızdaki şeyler hiçbir zaman mükemmel olmadı."

ama eskiden daha iyiydiler!" Elimi çekip kucağıma koyarak bağıriyorum. Babamın kaşları derinleşiyor.

Oakley'nin farkında olmadan Noah'ya kardeşlerinden daha az hissettirdiğini biliyorum çünkü ona nasıl davranacağını bilmiyordu. Noah bunu zorlaştırdı. Babasıyla kavga etmeyi, onu ne kadar zorlayabileceğini test etmeyi severdi. Kardeşleri ondan çok farklıydı ve Oakley'nin gerçekten hiç şansı yoktu. İkisi söz konusu olduğunda doğru ya da yanlış taraf yoktu. Ama ben suçun çoğunu Oakley'e yüklüyorum çünkü günün sonunda o onun babası. İşler sarpa sardığında daha çok çabalaması gerektiğine hep inanacağım. Noah'nın ne olursa olsun sevildiğini ve Ava gibi ailenin değerli bir üyesi olduğunu bilmesini sağlamalıydı.

Yine de, bildiğim her şeyin dışında, bulmacanın hayati bir kaçıriyorum. O son gün neler olduğuna dair ayrıntılar, onları tüm kötülüklere rağmen bir arada tutan ilişkilerinin son kırılğan parçasını kıran ayrıntılar.

Noah bana söylemeyi reddediyor, ben de Oakley'e asla sormam. Ama babamın bildiğini biliyorum. Eminim amcam Ty da biliyordur. Belki ona sormam gerekecek. Bana hiç hayır diyemedi. Sanırım bunun nedeni gizliden gizliye hep bir kız çocuğu istemesi ama onun yerine iki oğlunun olması.

"Tinsley, üzgünüm ama bunun kendi kendine çözülmesine izin vermelisin. Bu bir Hutton ailesi sorunu. Bizim karışmamız gereken bir mesele değil."

Mizahsızca gülüyorum. "Bu bir kaçış."

Babam çenesini başımın üzerine koyuyor ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yaklaştırıyor. Ardından gelen iç çekişi çok şey anlatıyor. "Öyle. Ama sana verebileceğim tek şey bu."

"Hayır, bana vermek istediğin tek şey bu. Arada fark var."

"Sırlarını Noah'a anlatmamı ister miydin? bilerek mi ondan sakladın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu gereksiz bir soru. Ondan hiçbir zaman sır saklamadım."

"Sen kesinlikle annenin kızıydın," diyerek başıma bir öpücük konduruyor. "Bu tavrın annenden

benden."

Bir kahkaha atıyorum ve kolunun altından önce omzunu itiyorum. Banktan kalkıp bir elimi başımın üzerinde gezdiriyorum ve saçımdaki bandı çekiştirerek sıkılaştırıyorum. "Doğru. Senden asla."

"Belki de amcandan almışsındır. O adamda tanıdığım herkesten daha fazla tavır var."

"Nasıl bir his?" Kafası karışmış ifadesine gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne nasıl hissettiriyor?"

"La-la diyarında yaşamak. Bu noktada, var olmuş en harika yer olmalı çünkü sonsuza kadar orada yaşamaktan memnun görünüyorsunuz."

Kahkahası soyunma odasının duvarlarını sarsmakla tehdit ediyor. Beni de onunla birlikte güldürüyor, gülüşünün gücüyle midem kilitleniyor. Ailemle biraz zaman geçirmeye çok ihtiyacı olan bir parçam nihayet biraz daha huzurlu hissediyor.

"Belki de sen daha çok benim kızımsın," diyor birkaç dakika sonra, ikimiz de ayıldıktan sonra.

"Hakaret mi iltifat mı?" Geçen birkaç dakikayı unutarak geri atıyorum. Tekrar söylüyorum, sinirlenmenin sırası değil.

Babamın cevap vermesine fırsat kalmadan kapı iki kez sertçe çalınıyor. Noah'yı içeri almak için acele ederken karnımda heyecan kabarıyor. Dövüşümün başlangıcını yakalamak için provayı zamanında bitirebileceğinden emin , ama daha iyi bilmeliydim.

Daha kapıyı açmadan gülümsemeye başladım. "Geldin demek."

"Öyleyim," diye mırıldanıyor.

Kolunu güçlü bir şekilde iterek kapıyı arkasından kapatıyor ve bana doğru ilerliyor. İki mıknaş gibi çekiliyoruz, bedenlerimiz kendi kendine hareket ediyor. Elleri yüzümü kavıyor ve sonra beni kendine çekiyor, sanki birbirimizi daha bu sabah görmemişiz gibi sert ve umutsuzca öpüyor.

"Noah," diye nefes nefese kaldım öpücükler arasında.
"Benim babam."

Ağızma doğru hırlıyor, konuşmaya çalıştığım için beni cezalandırmak istercesine dudağımı ısırıyor.

Gömleğini çekiştirip kendimi geri çekiyorum, içimde susmamı ve onu tekrar öpmemi isteyen şeytani yanımı azarlıyorum. "Yalnız değiliz," diye fısıldıyorum.

Sinirli bir şekilde gözlerini bana diyor. İsteksizce, omzumun üzerinden bakacak kadar kendini geri çekiyor. Görüş alanını takip etmek için dönmeden, babama baktığını biliyorum.

Sonunda konuşur, sesi sert ve ağırlıdır. "Burada olması umurumda değil. Bütün gün sensizdim."

Bana hiç de basit olmayan bir şekilde hissettiren basit bir ifade. Elim kendiliğinden dışarı fırlıyor, mürekkeple kaplı ön kolunun etrafında kıvrılıyor, kavrama sahiplenici.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum. Kelimeler yerine otururken gözlerimiz birbirini yakalıyor ve tutuyor. Bana bakışı içimde bir ateş yakıyor, derinlerde yanıyor.

Başparmağıyla ağızımın içinde geziniyor. "Gergin misin?"

"Hayır."

Neredeyse gülümsüyor. "Aferin kızıma."

"Gitmeye hazırlanmalısın, Tiny," diyor babam, Noah ve benim etrafımda oluşan gerginliği hızlı bir şekilde keserek.

Noah'dan kaçan öfkeli huff çok seksi. Babam burada olmasaydı, ondan tekrar yapmasını isterdim. Bu sesi daha önce hiç çekici bulmamıştım.

"O haklı. Neredeyse zamanı geldi." Sadece Noah'ın duyabileceği kadar alçak sesle konuşuyorum. "Kazandığımda görüşür müüz?"

Bir kez başını sallıyor ve sonra ağızımı tekrar alıyor, bu sefer daha nazik. Bu bir iyi şans öpücüğü. İçinde eriyorum, beni motive etmek için kullanıyorum.

"Evet. Burada olacağım," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Duymam gereken tek şey bu. Bu kadının kışını tekmelemeye hazırım. Ve işim bittiğinde, ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bulacağım.

Noah ile babam ikinci bir kavgaya başlamadan önce.
O kadar beklemesini ummak zorundayım.

26

NOAH

BRADEN BENİ ÖLDÜRMEK İSTİYOR. GÜLÜMSEMEMİN KIVRIMI ONA
Bu fikri acınacak olmasa da ilginç buluyorum.

Sierra kalabalıkta yanımdaki koltuğa oturmayı tercih ederek kocasıyla benim arama mesafe koydu. Akıllıca bir hareketti. Dövüş ringinin yanında ön sıradayız, etrafımız bu geceki bahislerini tartışan gürültülü, iğrenç insanlarla çevrili. Tinsley'nin adı arenanın her yerinde söyleniyordu, çoğunluğun zihninde kazanması garantiydi. Bunu ona söylesem bana inanmazdı.

Boktan barlardan çok onun dövüşlerine katıldım. Bu ortam henüz hiç cazip gelmedi. Tinsley'i dövüşürken izlemek benim için acı verici. Nadiren kaybeder ama bu kan kaybetmediği anlamına gelmez. Kanıyor, ağlıyor ve canı yanıyor.

"Bu gece gelmek için izin almana sevindim. Bunun Tiny için çok şey ifade ettiğini biliyorum," diyor Sierra ve bana tanıdık, yumuşak bir gülümseme sunuyor. Bu kızının gülümsemesi.

"Bunu kaçırmazdım." Belli oluyor.

"Biliyorum, ama yine de. Bu senin hakkında çok şey söylüyor."

Braden onun yanında alay ediyor. Ben ona siktirip gitmesini söylememek için dilimi ısırırken karısı onun kalçasına vuruyor.

"Ona karşı hep iyi oldun." Bana doğru eğilerek kısık bir sesle ekliyor: "İnatçı kocam bunu göremese bile."

Tüm bu konuşma garip ve rahatsız edici. Braden soyunma odasında gördüklerini ona anlatmış olmalı. Tinsley'nin annesi daha önce bana hiç bu kadar ilgi göstermemiştir ve kızı için iyi olduğumu da söylemedi.

Nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Rahatsızlık altını kaşındırıyor. Bu lanet kavga ne zaman başlayacak?

Easton kendini diğer tarafıma ayarlıyor ve "Onu korkutmayı bırak anne" diye mırıldanıyor.

"Onu korkutmuyorum! Seni korkutuyor muyum, Noah?" "Hayır" diye homurdanırken kaslarım kaskatı kesildi.

Beni korkutmuyor. Sadece rahat olmadığım insanların yanında bulunma konusundaki yetersizliğimle alay ediyor. Yabancı değiller ama yabancı da değiller.

"Gördün mü?" Dilini oğluna doğru uzatıyor. Bu beni neredeyse güldürüyor.

Bazen Tinsley ile ne kadar benzediklerini unutuyorum. Belki de görmezden gelmeye çalışıyorum. Eğer bu tür şeylere dikkat etmeye başlarsam, başkalarıyla yakınlaşma riskine girerim. Bu fikir bana çekici gelmiyor.

Neyse ki kimseyle konuşmaya devam etmek zorunda kalmıyorum. Hoparlör sisteminden derin, gırtlaktan gelen bir bas gitar sesi yükselirken arenanın ışıkları hızla yanıp sönmeye başlıyor. Şarkının tanıdıklığı yüzüme çarptığında boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bu benim şarkım.

Albümün ana parçası.

Sahneden havaya dumanlar yükseliyor. Arenayı dolduruyor, bacaklarıma yapışıyor ve göğsümden yukarı tırmanıyor. Müzik yükseldikçe ışık gösterisi de devam ediyor. Dramatik ama kafamı çevirmiyorum. Kaçışını kaçırma riskini göze alamam. Dövüşten önce gelen gösteriden korkuyordu, bu yüzden artık uzun sürmeyecek. Tinsley tarzında, muhtemelen sahne arkasında ekibe acele etmeleri için yalvarıyordur.

"Yüce " diye bağılıyor Easton, elleri dizlerini kavırıyor. O da en az benim kadar rahatsız görünüyor.

Sesim kalabalığın içinden geçip Dagger'ın gitarıyla, albümün yayınlanmasından sadece birkaç gün sonra eleştirmenlerin güzel bir şekilde akılda kalıcı olduğunu ilan ettiği bir şekilde yükseldiğinde rahatsızlığım daha da artıyor. Tinsley için platformun sonunu izliyorum, şarkımı giriş parçası olarak kullanma kararıyla beni şaşırttığı için ona bunu ödeteceğim yolları zihnimden geçiriyorum. Bunu kullanmasına bayıldım. Ama sürprizlerden nefret ederim. O da bunu biliyordu. Belki de bu yüzden yaptı. Onu tekrar cezalandırmadan önce beni ne kadar zorlayabileceğini test etmek için.

Bunu, bir hafta önce olanlar hakkında konuşmaktan kaçınmanın hemen altında, bunu hak etmek için yaptığı şeylerin büyüyen listesine ekleyeceğim.

Işıkların ve dumanın ortasında elinde mikrofon olan bir adam ringde belirir. Müzik arka planda çalmaya devam ediyor, ancak adamın sesi onu bastırıyor. Bir sürü sıkıcı karşılama saçmalığı. Sadece onu tanıttığında dinleyebiliyorum.

Tinsley "Fast Track" Lowry. Yüz altmış beş kilo. Boyu 1.80.

Hem ayakları üzerinde hem de ligde hızlı, onun sahip olduğu yeteneğin yarısına sahip olsalardı kendisinden üstün olması gereken rakiplerini atlayarak geçiyor.

Hunter isim konusunda yardımcı oldu. Hunter bu fikre karşı çıkıp çok "gösterişli" olduğunu söylediğinde, kızın bir isim alması için ısrar etti. Tüm lig öyle.

Gri ışıklar döndüğünde dilimi yutuyorum ve gölgelerle dolu tünele odaklanıyorum. Orada, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. Kenarları siyah boyaya batırılmış gibi görünen gümüş bir cüppe bedenini örtüyor. Hareket ettikçe ışıkların altında parlıyor, ellerinde de ona uygun bir eldiven seti var. Onları tekrar tekrar birbirine vuruyor.

Saçları cübbesinin kapüşonunun altında saklı. Kukuleta yüzüne gölge düşürüyor ama yine de

Bakışlarındaki kararlılık. Ellerimin kenetlenmesi, arzunun kanımı koyulaştırması için yeterli. Çok az şey onu korkutuyor. İnanılmaz bir şey.

"İşte benim kızım!" Braden oturduğu yerden kalkarak bağırır. Yanılıyor. O benim kızım.

Hunter ve doktoru arkasındayken koşarak platformdan aşağı iniyor. Kırmızı ipleri kesip ringin içine girdiğinde, daralmış bakışları kalabalığın arasında geziniyor, arıyor. Ayağa kalkıyorum ve gözlerimizin buluşmasını bekliyorum. Göz göze geldiklerinde arena sessizleşiyor, çığlıklar ve müzik kayboluyor. Ellerim hâlâ yumruk halinde ve onlara baktığında sırtlıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve başımı eğiyorum. Tavana, müziğin geldiği yere bakar gibi yapıyor ve sonra dudaklarını büzüp havayı öpüyor. Verdiğim karşılık, o ringden çıkar çıkmaz olacakların bir ön göstergesiydi.

Keşke duyabilsem dediğim bir kahkahayla başı geriye düşüyor. Sonra tekrar odaklanıyor. Hepimiz onun için görünmez oluyoruz. Gördüğü tek şey yüzük ve üzerinde adı yazan bir galibiyet.

Jules Collins'in hızını kaybetmeye başlaması için beş raunt geçmesi gerekiyor. Tehlikeli yumruğu var, kas kütlesi eksik boyunu telafi ediyor. Bu Tinsley'e karşı sahip olduğu bir avantaj.

Tinsley' alnında kanama var, raundun başında aldığı sert darbenin ardından küçük bir yara açılmış. Doktoru ringin dışında, elinde küçük kırmızı bir çantayla hazır bekliyor. Onun yaralı dövüşünü izlemek zorunda kaldığımda iki dakika bana sonsuzluk gibi geliyor.

Yaradan kan damlıyor ama görüşünü etkilese bile dikkatini dağıtmasına izin vermeyerek odaklanmaya devam ediyor. Dişleri, ağız koruyucusunun etrafında acı verici bir şekilde sertçe gıcırıyor. Her biri

Yaptığı hamleler hesaplanmış, vuruşları inanılmayacak kadar yetenekli. Raunt ilerledikçe dikkatimi onunla hakem arasında değiştiriyorum.

Sonunda raunt bitiyor ve kadın ringin köşesindeki tabureye yığılıyor. Hunter ve sağlık görevlisi iplerin arasından kayarak ona doğru koşuyor. Sağlık görevlisine yarayı bırakmasını söylediğini duyabiliyorum, bir sonraki raundun son raund olacağına yemin ediyor. Hunter onu azarlıyor ve sağlık görevlisine başını sallıyor. Sonraki dakika ileri sarılıyor. Onlar yaraya baskı uygulamayı bitirip kanamayı durdurmak için epinefrin olduğunu bildiğim bir şey sürene kadar tırnaklarımla avuç içlerimi kesmiş oluyorum. Tinsley'nin dövüşten sonra kesiği kapatması gerekecek, ki bundan nefret edecek.

Altın kızım, kesik derisine bir el bastırıldığında bile irkilmedi. Ona hayranım. O bunun için doğmuş. Benim için müzik neyse, onun için de boks odur. Dövüş üstüne dövüş kazanırken onun yanında olmak istiyorum. Olacağım da.

Bir sonraki raunt başlamak üzereyken Hunter, sağlık görevlisiyle birlikte ringi terk etmeden önce onun kollarına vuruyor. Tinsley ayağa kalkıyor ve bana doğru dönüyor. Tüm o kazanma hırsının altında gözleri yorgun. Ona gülümsemek için kendimi zorluyorum. Şu anda ona en azından bunu sunabilirim. Verdiği nefesin ağırlığıyla omuzları kalkıp iniyor ama yorgunluğuna rağmen gülümsüyor.

Hakem Tinsley ve Jules'u ringin ortasına çağırıp eldivenleri tokuşturmalarını istediğinde endişem geri dönüyor. Bir zil daha çalıyor ve tekrar birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Bu sefer Tinsley atakta. Bu gece gelmeden önce yaptığı strateji işe yarıyor.

Her yumruk sağlam ve hızlıdır, rakibinin hem kendini koruması hem de çabaya karşılık vermesi için aralarında yeterli zaman bırakmaz. Tinsley acımasız, lanet bir acımasız. Jules'un çenesine indirdiği aparkatla geriye doğru sallanmasını izlerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Hareketi iki kez daha tekrarlayıp dövüşü bitirdiğinde tahrik beni sarıyor ve sikimi kaya gibi sertleştiriyor.

İki adım geri atıp kollarını indirirken ağızlığı ringin diğer tarafına uçuyor ve Jules'un yere düşmesini izleme zahmetine girmiyor. Hakem düdüğünü çaldığında zaten bekliyor ve onu kolundan tutup havaya kaldırıyor. Hunter ringe dalıyor ve tebriklerini haykırıyor ama Jules onu görmezden gelip bana bakıyor.

Yüzümü boş tutuyorum, şu anda gerçek duygularımın ortaya çıkmasına izin verirsem etrafımızdakilere nasıl görüneceğime güvenmiyorum. İçimdeki karanlık aramızdaki mesafeye öfkeyle haykırıyor. Onunla yalnız kalmak istiyor, kimsenin bizi duymayacağı ya da bulamayacağı bir yerde. Ona istediğini vermek istiyorum. Hem de çok cazip.

"Bunu yapacağını biliyordum!" Sierra başının üstünde alkışlayarak haykırıyor. "Yedi raunt ve bir nakavt!"

"Benim aparkatımı aldı, orası kesin," diye övünüyor Braden.

Sierra onun elini tutup göğsüne götürüyor. "Ama neyse ki senin dev kafan değil."

Tinsley'nin ailesi de benimkiler kadar bariz bir şekilde aşık. Nasıl onlar gibi olacağımı bilmiyorum. Ama sanırım Tinsley'nin benden istediği de bu. Sadece ona vereceğim şeyin daha iyi olduğunu anlamalı. Daha güçlü. Öyle geçici bir şey değil. Herkes aşktan düşebilir. Hiç kimse ve hiçbir şey onun için hissettiklerimi değiştiremez.

"Ne zaman gitmeye hazır olacak?" Anlamsız sakalaşmalarını açıkça kesiyorum. Yapacak daha önemli şeyler var.

Easton bıyık altından gülüyor ve elinde tuttuğu telefonuyla beklenti içinde anne babasına bakıyor. Son zamanlarda buna bağımlı hale geldi. Onu ne zaman görsem, telefona bakıyor.

Braden'ın ve bir o cevaplar Ben. "Yarım bir Belki bir saat. Önce onunla görüşülür."

"Nereye?" Ben soruyorum.

Gözlerini bana dikti. "Ringin arkasında. Belki soyunma odasının dışında. Nereye isterlerse."

"Röportajı kim yapıyor?"

"Üçüncü derece de neyin nesi?"

Tinsley'nin en azından onunla vedalaşmamı isteyeceğini bildiğim için onun bu tavrını görmezden gelip Sierra'ya dönüyorum. "Seni gördüğüme sevindim." Kelimeler zayıf ve sert.

Fark etmemiş gibi davranıyor. "Seni görmek de güzeldi. Lütfen Tiny'ye siz gitmeden önce onu yakalayacağımızı söyler misiniz?"

"Tamam."

Easton telefonundan başını kaldırmadan, "Hoşça kal Noah," diyor.

Dönüp yanlarından ayrılıyorum. Kalabalığa bakarak çıkış yolumu buluyorum ve yola koyuluyorum. Bir sonraki dövüş yakında başlayacak ve bu gerçekleşmeden önce Tinsley ile birlikte olmak istiyorum. Bu geceki şovum iki saat içinde başlayacak ve ondan çok önce gitmiş olmamız gerekiyor. Bir sonraki maçın ortasında burada sıkışıp kalmak istemiyorum.

Sparks birilerinin beni burada tanıyacağından endişeleniyordu ve ben de bir an önce buraya gelmeye kafayı taktığım için o zaman umursamamıştım. Şimdi, bunun planlarımı daha da raydan çıkaracağından endişeleniyorum. Buradaki diğer insanlara benzemiyorum. Belki de ortama uyum sağlamaya çalışmalıyım. En azından boğazımdaki dövmeleleri kapatan bir tişört giymeliydim.

Eğer daha yüce bir güce inansaydım, fark edilmeden arenadan geçip boynumdaki kartı göstererek soyunma odası girişindeki korumaları atlattığımda onlara teşekkür ederdim. Burası dövüş öncesinden daha gürültülü. Basın kaynıyor ve onların çılgınlığının ortasında onu buluyorum.

Kaç tanesini ite kaka geçmek zorunda kaldığım ya da bir yabancının rastgele her dokunuşunun beni nasıl safraya boğduğu önemli değil çünkü onun yanına ulaştığımda kendimi yeniden tamamlanmış hissediyorum. Sanki tam olarak gereken yerdeyim.

27

TINSLEY

YERİMDE DURURKEN AYAK PARMAKLARIM YERE VURUYOR VE ZIPLIYORUM. Bacak, adrenalın ve ilk dövüşümün galibiyetiyle yüksek. Heyecanlıyım, kanım kaynıyor. Göğsümdeki gümbürtü korkutucu derecede hızlı ama buna rağmen sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Kazandım amına koyayım.

Bir kayıt cihazı kabaca yüzüme saplandığında ve adının Sports Weekly'den Brad olduğunu söyleyen kordonlu bir adam "Tinsley, bana ilk profesyonel maçını kazanmanın nasıl bir his olduğunu anlat" dediğinde umursamayacak kadar yükseklerde uçuyorum.

Taraftar olamayacak kadar şık giyinmiş bir avuç kadın ve erkek daha soyunma odasına koşturarak girdiğinde bile gülümsemem değişmiyor. Güvenlik geliyor, kendilerini her şeye hazırlarken yüz ifadeleri gergin ve odaklanmış. Dövüşten sonra röportaj verme konusunda biraz tereddüt etsem de Hunter'a onay verdim. Ya şimdi ya hiç. Ya şimdi yavaşça suya dalacağım ya da daha sonra boğulacağım.

Önümdeki adama odaklanıyorum. "Beden dışı bir deneyim gibi hissediyorum. Orada olanlar için kendimle ve ekibimle inanılmaz gurur duyuyorum."

Bir kadın adamın yanından geçip bana gülümsüyor. Kadının kayıt cihazı adamınkinden çok daha zarif bir şekilde bana doğru hareket ediyor.

"Ben Upper Cuts'tan Tilly. Yüzünüz nasıl? Jules'a söyleyecek bir şeyin var mı?"

Bir kahkahayı geri çekiyorum. "Yüzüm iyi. O konuda şanslıydı. Ve hayır. Ringde istediğim her şeyi söyledim."

"Hunter Ramirez ile çalışmak nasıldı? Onu işe aldığınızda kariyerindeki başarının farkında mıydınız?" diye soran başka bir adam, kendini tanıtmaya zahmetine katlanmadan muhabir sürüsünün arasından bağıyor.

"Hunter'ın hem antrenör hem de menajer olarak yanımda olması inanılmazdı. Tecrübesi, büyümeme yardımcı olma becerisini daha da artırıyor," diye yanıtlıyorum. Eğitimcimden bahsetmişken, nerede o? Çoktan burada olması gerekiyordu. Gözlerim kapıya kayıyor, cesetlerin arasından gözlerimi kısarak geçiyorum ve kapının açılmasını izliyorum.

Noah içeri giriyor ve odayı araştırıyor, vücudu gergin, bakışlarında rahatsızlık okunuyor. Ona doğru koşma ve rahatsızlığını biraz olsun giderme isteğime karşı koyuyorum. Kalabalıktan hiç hoşlanmadı, yabancıların yanında hiç rahat olamadı. Bu konuda ona yardım eden hep ben oldum. Bu durumlarda ona rehberlik ettim. Bunu benim için yapmamı asla istemezdi, ama buna hiç gerek duymadı.

Sonunda gözlerimiz odanın diğer ucuna takılıyor. Hızını artırmadan önce kısa bir an duraksıyor. Bana doğru ilerlerken muhabirler dönüp ona bakıyorlar. Arkadaşlığımızı medyadan hiçbir zaman gizlemedik ama ikimizi medya dostu bir ortamda bir arada görebilecekleri böyle bir fırsat da pek sık ellerine geçmiyor. Neyse ki bu muhabirler internetteki dedikodu siteleri ya da müzik sayfaları için değil, spor merkezleri için çalışıyorlar. Bu da bu geceki hasarı en aza indirmeye yardımcı olacaktır.

Noah şimdi ne olacağını anladıysa bile belli etmiyor. Bunun yerine, olmak istediği tek yer orasıymış gibi yanıma geliyor ve ince ama sahiplenici bir elini belime bastırarak şortumun bandıyla oynuyor. Titrememek için kaslarımı kilitliyorum.

Şu anda burada benimle olması hayal ettiğimden çok daha anlamlı. Bu gece kapalı gişe oynaması gereken bir konseri daha var ve şu anda provada olması gerekiyordu, ama onun yerine

Dövüşümü kaçırma riskini göze alarak provasını bugün erkene aldı. Bu herkesin programını mahvetti ama fikrini değiştirmesi mümkün değildi. Hayatımda milyonuncu kez, bu adama sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

"Merhaba," diyorum usulca, önümüzde duran kayıt cihazlarının duyamayacağını umduğum kadar sessiz. Medyanın dikkati ikimize o kadar odaklanmış durumda ki, dışarıda bir bomba patlasa bunu anlayabileceklerinden şüpheliyim.

Parmaklarını şortumun içinde kıvırıyor, kalçalarımız birleşene kadar beni nazıkçe kendine çekiyor ve sonra "Hey" diye mırıldanıyor.

İyi bir hikaye için kolektif bir ilgi ve çaresizlik duygusu odanın etrafındaki yüzlerde dolaşüyor. Birer birer ne kadar nadir bir şans fark etmeye başlıyorlar. İçimde hâlâ adrenalin salgılanıyor ama bu sinirlerimin kabarmasına engel olmuyor.

Önümdeki güzel muhabir kocaman mavi gözlerini kırıştırıyor ve herkesten önce kendini toparlıyor. Önceden belirlediği rotasından saparken kayıt cihazını tutuşu biraz titriyor.

"Noah Hutton, bu geceki dövüşü izledin mi?" diye soruyor.

Soru karşısında kıkırdamamak için dilimi ısıyorum. Noah cevap vermekte tereddüt ediyor ve biliyorum ki şu anda ona baksam, ona iğneleyici bir şey söylememek için kendi dilini ısırdığını görürdüm.

Onun yerine "Evet," diye yanıtlıyor.

Muhabir sırtıyor. "Tinsley için mi geldiniz?"

Şortumu kavrayan parmaklar sıkışıyor, bandın ön kısmı göbeğime girene kadar çekiştiriyorlar. "Evet."

"Bu akşamki konsere gidebilecek misin? Bunu kaçırmak istemezsin, değil mi?" Bunu söyleyen başka bir adam, henüz konuşmamış olan.

Noah bir anda onu bulur, kara gözleri onu olduğu yere mıhlar. "Bunu başaracağız."

Biz. Ben değil.

"Seattle'ı nasıl buldun? Sana evini hatırlatıyor olmalı," diye itiyor aynı adam.

Noah daha da sertleşir. "Tinsley ile konuşmak için buradasın.

Ben değil. Bunu yap, tamam mı?"

Söylemediği şeyleri duyuyorum. Sen kendi işine bak.

"Aslında, sanırım bu gecelik bu kadar yeter." Hunter'ın sesi.

Onu daha önce görmemiştim ama diğer tarafımda durmak için hareket ettiğinde, gazeteciler onu sıkıştırmak istemiyormuş gibi görünerek saygılı bir şekilde geri adım atıyorlar. Bunun üzerine göğsümde kızgınlık kıvılcımları çıkıyor. Neden Hunter bu alanı hak ediyor da ben hak etmiyorum?

"Tinsley ile konuşmaya geldiğiniz için teşekkürler ama artık işimiz bitti. Bir sonraki dövüşünü kazandığında onunla konuşabilirsiniz" diyor, herkesin önünde kendinden çok emin bir şekilde. Bir gün ben de öyle olacağım. Ama o zamana kadar, çok fazla olduğunda onları uzak tuttuğu için ona minnettarım.

Birkaçı hayal kırıklıklarını homurdanarak dile getirse de güvenlik görevlileri peşlerinde olduğu halde yavaşça odadan çıkmaya başladılar. Bu gece elde ettikleri dedikoduların eksikliğine rağmen, bizden elde ettikleri şeylerden yazılmayı bekleyen bir hikaye var. Noah ile ilk kez magazin basınına çıkmayacağım, ama geçmişte spot ışıkları hep onun üzerindeydi. Bu sefer ben olacağım.

"Başlamadan önce beni beklemeliydin, Tinsley," diye azarlıyor Hunter, kollarını kavuşturmuş bana bakarken.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve onun duruşunu taklit ediyorum. "Belki de bunu bana söylemeliydin. Ya da en azından onlar soyunma odasına girmeye başlamadan önce burada olsaydın. Tam da minnettar hissederken beni mutsuz etme."

Biraz geri çekiliyor. "Anlaşıldı."

"Harika, çünkü bu gece kimseyle tartışamayacak kadar yorgunum. Tek istediğim bir duş alıp buradan gitmek."

Gözleri alnımdaki keşiğe kayıyor. Zonkluyor, acısı uyuşukluğu kesmeye başlıyor.

adrenalin patlaması. "Burada işin biter bitmez bunu kapatmalısın. Tartışmak yok."

"Dikişler mi?" Ben soruyorum.

"Hayır. Sadece bir kelebek işe yarar. Seni iyi yakaladı ama o kadar da iyi değil."

"O zaman beni burada tedavi et. Beni bu gece kliniğe gitmek zorunda bırakma."

Noah sonunda şortumu bırakıyor. Onun yerine avuç içiyle yan tarafımı kavriyor, güçlü ve ağır kolunu sırtıma bastırıyor. Usulca iç çekiyorum ve yanağımı omzuna gömerek ona yaslanıyorum.

"Bu akşam senin onuruna verilecek kutlama partisini unutma. Kliniğe gitmek istemediğin için yarım temizlenmiş bir kesikle gelemezsin" diyor Hunter.

"Hunter," diye inliyorum, inatçı davrandığım için utanmadan. Az önce kavga eden o değildi. "Lütfen bunu zorlama. Kapattıracağım ama kliniğe gitmeyeceğim. Zaten istemediğim halde bu partiye gidiyorum, o yüzden lütfen bu konuda ısrar etme."

Huff diye cevap verir. "Peki. Ben de bu gece kavga etmek istemiyorum. Sen git temizlen, işin bitince Marie'yi çağırıp seni düzelttiririm. Bu partiyi kaçırma, Tinsley. Ben ciddiylim."

"Yapmayacağım. Dövüşçünün onuru." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Teşekkür ederim!"

Yanımdaki kule gibi adama hızlıca bir bakış atıyor. Noah ona başını sallıyor ve ben de az önce sessizce anlaştıkları şeye gözlerimi deviriyorum. Tanrım, etrafım aşırı korumacı erkeklerle çevrili. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet.

"Siz ikiniz çok gülünçsünüz. Gidip dışarıda sessiz erkek konuşması yapmaya ve beni temizlenmem için yalnız bırakmaya ne dersiniz?" Orada dikilmeye devam ettiklerinde onları alkışlıyor ve ellerimi sallıyorum. "Şimdi."

Noah bakışlarını sıkılaştırıp olduğu yerde kalırken Hunter sert bir kahkaha atıyor ve tek bir el hareketiyle odadan çıkıyor.

Sadece ben ve Noah kaldığımızda oda ısınıyor, sanki Hunter ortadan kaybolmadan önce termostatu açmış gibi.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Eee? Duş almam lazım."

"O zaman duş al." Sesi o kadar soğuk ki, odadaki sıcaklığı tekrar düşürmekle tehdit ediyor.

Spor çantama doğru ilerlerken sessiz bir avcı gibi beni izliyor. "Seninle burada duş almamı ister misin?" Ona bakmamak için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Bizden sonsuza dek saklanamazsın, Altın Kız. Tek bir tat benim için yeterli değil," diyor yavaşça, her kelimesi bacaklarımın arasında dilinin bir darbesi gibi hissettirecek şekilde söyleniyor. Sıcak, çaresiz, kirli.

"Saklanmıyorum." Kesinlikle saklanıyorum.

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Öylesin. Sana izin verdim."

Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum: "Ne hakkında konuşmak istiyorsun o zaman? Bay Karanlık ve Kıvrımlı duyguları hakkında mı konuşmak istiyor?"

Onu zorluyorum. Neden bunu yapmayı bırakamıyorum? Cezalandırılmak için bu kadar obur muyum gerçekten? Kahretsin, öyleyim.

Ben bir ceza fahişesiyim.

"Duygular," diye yineliyor, kelimeyi iğrenç bir şeymiş gibi tükürüyor. "Duygular hakkında konuşmak istemiyorum. Benden saklanmıyormuşsun gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Aramızda olanları kabullenmeni istiyorum."

"Öptüm. Bir saat önce olanları unuttuysan diye söylüyorum, beni babamın önünde öptün ve ben sana tokat atmadım. Bunu öylece unutacak değil."

"Hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesinin zamanı gelmişti. Beni çok zorluyordu."

"Bunu yirmi yıldır biliyor, Noah."

"O zaman umurunda değil. Sana erkekleri fırlatıp yapışmalarını ummasından bıktım. Başka erkekler için uygun değilsin. Sadece bana. Ben," diye homurdanıyor.

Sahiplenici sözleri karşısında bacaklarımın arasında oluşmaya başlayan sıcaklığı görmezden gelerek ona sırtımı dönüyorum ve

spor çantası. Çantayı aramızdaki bankın üzerine bırakıp fermuarını parmaklarken nabzım hızlanıyor. Zaten yarı açıktı, kıyafetlerim açıklıktan dışarı sarkıyordu. Kaşlarım birbirine çarpıyor. Dövüştten önce üzerimi değıştirirken fermuarını çektiğime yemin edebilirim.

"Buraya hiç geldin mi?" Çantanın fermuarını sonuna kadar açmaya başlarken Noah'ya soruyorum. Toplanırken kıyafetleri katlamayı hiç sevmem ama daha önce hiç bu kadar dağınık olmamıştım. Sanki aceleyle her şeyi toparlayıp içine tikiştirmişim gibi görünüyor. Ki öyle yapmadım.

"Konuyu değıştirme."

"Ben ciddiym, Noah." Kelimeler titrek.

"Kavgadan önce burada değildim."

"Annem babam mıydı?"

"Bilmiyorum." Sesindeki buz daha da belirginleşti. Hatta korkutucu. Bana doğru ilerlerken botlarının yere vurduğunu duyuyorum.

Çanta tamamen açıkken, her bir giysi parçasını çıkarıp teker teker bankın üzerine koymaya başladım. Gömlek, şort, çorap, sütyen. Parmaklarım çantanın dibiyle buluştuğunda kanım donuyor, içinde duş malzemelerimle dolu küçük bir kozmetik çantasından başka bir şey kalmamış.

"Kavga sırasında birinin bu odaya girmesinin ne kadar kolay olacağını biliyor musun?" Başım zonklamaya başlarken soruyorum.

Noah bir elini pazıma doluyor ve beni nazikçe kendisine çeviriyor. Çenesi gergin, dişleri gıcırıyor. Midemde bulantı dönerken yanağımın içini çiğniyorum.

"Neden bana bu soruları soruyorsun?"

Çantama bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. Ne düşündüğümü söylemeye utanıyorum. Belki de bugün yanımda ne getirdiğimi unutmuşumdur. Belki de kavgadan dolayı gerginim.

"Tinsley. Anlat bana."

Aceleyle çıkar. "Çantamda bazı şeyler eksik. İki şey. İki kişisel şey. Bilmiyorum.

Biri mi aldı yoksa ben mi hiç getirmedim. Kahretsin, bilmiyorum."

Yanağımı kavrayıp beni bakışlarıyla yüzleşmeye zorladığında titrek bir nefes veriyorum. Gözlerinde çok fazla öfke var ama önceki konuşmamıza rağmen bunun bana yönelik olmadığını biliyorum. Yine de, göğsümü yakarken, onu hoş karşılıyorum. Bende bir sorun olmalı çünkü son zamanlarda, eskiden olduğu gibi kabullenmek yerine, onun böyle -tüm korumacı ve tehlikeli- hallerinden zevk almaya başladım. Artık kalbim hızla çarpıyor ve ayak parmaklarım en iğrenç şekilde kıvrılıyor. Birinin size yanlış yapan herhangi birini parçalara ayırmasını izleme fikrini çekici bulmak muhtemelen normal değil. Yine de Noah'nın üzerimdeki etkisini mümkün olan her şekilde inkar edemem.

Artık her şeyi yapmasına izin verebileceğimi, hatta onuruma birini yok etmesine bile izin verebileceğimi biliyorum. Hatta duruma göre onu cesaretlendirebilir ya da ona katılabilirdim. Tanrım, bu çok boktan.

"Eksik olan ne?" bırakmayacak.

Yutkunarak elimdeki çantanın kenarını sıkıyorum. "Saç fırçam."

Parmakları çeneme bastırırken çenesinde bir tik. "Ve?"

"İç çamaşırım."

28

NOAH

ÇANTAYI ONDAN ALIRKEN OLMAM GEREKENDEN DAHA SERTİM. ve elimi içeri sokuyorum. Bir şeyi gözden kaçırmadığını kendim görmeliyim. Kaynayan bir öfke patlaması parmaklarımın titremesine neden oluyor, boş çantanın dibine dokunup ne yaptığını bulduklarında. Hiçbir şey bulamadım.

"Her zaman yanıma fazladan iç çamaşırı alırım. Onları unutmadım," diye mırıldanıyor alçak sesle, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Ona çoktan inandım. Sustuğu anda inandım. Konuşmamızı bitirmek istemediğinden değil, artık buna odaklanamadığından. Çok korkuyordu.

Cevap vermeden odadan çıkıyorum. Kapının dışında duran güvenlik görevlisi kılıklı zavallılar ben onlara doğru dönerken bana bakakalıyorlar. İçlerinden birini duvara doğru itip bir kolumla boğazını sıkarak orada tuttuğumda gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonunda yüzünü korku kaplayana kadar bastırdıkça bastırıyorum. Benden daha iri olmasına rağmen yüzüne hırladığımda sanki onun iki katıymışım gibi irkiliyor. Sanki onu korkutuyormuşum gibi. Korkutmalıyım.

"Bu odaya kimin girmesine izin verdin?"

Diğer adam arkama geçiyor ama beni bundan kurtarmak için hiçbir hamle yapmıyor. Kendimi vahşi hissediyorum ve büyük ihtimalle aynı görünüyorum.

Kolumun altındaki boğaz bir yutkunmayla şişmeye çalışıyor, bu yüzden daha sert bastırıyorum, imkansız hale getiriyorum. "Hiç kimse,"

Nefes nefese kaldı.

Topuğumu ayak parmaklarına batırıyorum ve vücut ağırlığımı ona veriyorum. Yüzü acıyla buruşuyor. "Tekrar dene."

"Bütün gün buradaydık. Hunter ve dövüşçüden başka kimse içeri girmedi," diyor arkamdaki adam, ortağını kırık ayak parmakları ve paramparça olmuş bir gırtlaktan kurtarmak için acınası bir çabayla.

Tükürürken üst dudağım kıvrılıyor, "Dövüşçünün bir adı var. Onu kullanmanızı öneririm."

"Noah." Tinsley'nin sesi göğsümde bir elektrik çarpması etkisi yarattı. "Kimsenin içeri girdiğini görmedilerse, kimsenin içeri girdiğini de görmemişlerdir. Medya hâlâ oyalanıyor. Onlara bir hikâye vermeyin."

"Medyanın canı cehenneme," diye mırıldandım.

Önümdeki muhafızın yüzü kıpkırmızı, nefes alış verişini giderek çılgınlaşıyor. Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. Onu korumak için görevlendirilen güvenlik görevlisi bu mu? Bu fikri iğrenç buluyorum.

Dirseğimi kavrayıp beni muhafızdan uzaklaştırmaya çalışırken sıcaklık dirseğimi sarıyor. Gözlerimi ondan ayırıp ona odaklanıyorum. O, görüşümdeki kırmızı sisi kesen bir ışık parıltısı. Öfkenin içinde ilerlemesine izin veriyorum, sis gibi uçup gidene kadar onu parçalıyorum.

Dudakları bir gülümsemeyle aralanıyor ve gümüş rengi gözlerinin altında yatan endişeyi küçük bir gurur titreşimi bastırıyor. "Hadi gidelim. Burada yapılacak başka bir şey yok."

Gardiyanın boğazındaki baskıyı yavaşça bırakıyorum ve homurdanıyorum, "Güvenlik kayıtlarını izleyebiliriz."

Başını sallıyor. "Hunter'a onları almasını söyleyeceğim." "Tamam. Çantanı al da gidelim."

Kaşları alnına doğru kayıyor. Gergin duruma rağmen hala güçlü bir iradeye sahip. "Sanırım bu ifadede bir şeyi gözden geçiriyorsunuz."

Gözlerimi deviriyorum ama kendimi düzeltiyorum. "Lütfen, çantanızı alın."

Gardiyan nefes nefese kalırken, onun soyunma odasına girmeden önce onaylayarak sırtmasını izliyorum. O gittikten sonra, iki adam arasında inceleyici bakışlarımı gezdiriyorum.

"Tinsley Lowry az önce ikinizi de büyük bir acıdan kurtardı. Onun adını bir daha unutursanız, nerede olduğunuz umurumda değil, o acı sizi bulur," diye tehdit ediyorum, ses tonum aldatıcı bir şekilde yumuşak.

İkisi de dinleyecek kadar umursamadığım bir şeyler mırıldanamadan, kızımı kısa tasmalı bir köpek gibi takip ediyorum. Kuyruk sallama ve hepsi.

Otobüse bindiğimizde TINSLEY tuvalette kayboldu. Dönüş yolunun çoğunda sessizdi, sadece bu gece olanlar hakkında düşünmek ya da konuşmak istemediğini söylemek için konuştu. Bu sessizlik beni hiç o zamanki kadar kızdırmamıştı.

Ona her ne oluyorsa düzeltmem gerek. Cevabı olmayan çok fazla soru var. Her biri beni daha da kızdırıyor. Tinsley'nin eşyalarını almak birinin eğlence anlayışına dönüştüyse, buna pişman olacaklar. Son zamanlarda olanların hepsi birbiriyle bağlantılı mı? Vancouver'daki eve gelen ziyaretçi ve şimdi de kayıp külotu? Emin değilim. Emin olamamaktan nefret ediyorum. Özellikle de konu o olunca.

Eğer bu olaylar birbiriyle bağlantılıysa, bu daha büyük bir sorun yaratır. Önce Vancouver, şimdi de Seattle. Bunlar münferit olaylar değil. Bizimle birlikte şehirden şehre taşıyorlar. Hunter sabah güvenlik kayıtlarını toplayacak. Cevaplar o zaman gelecek.

Bandanayı saçımdan çekip çıkarıyorum ve ellerimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. Fazla uzamış. Çok uzun ve artık omuzlarımin tepesinde kıvrıldığı için can sıkıcı. Dizlerimin üzerine eğilip başımı öne eğiyorum ve sallayarak saçlarımin uçuşmasını sağlıyorum. Boynumdaki gerginliği biraz olsun hafifletmek iyi hissettiriyor.

Koltuk minderlerine yaslanıyorum ve tavana bakarak nefes veriyorum. Neredeyse gösteri zamanı. Telefonum tezgahın üzerinde yüzüncü kez titriyor. Sparks beni arıyor, şüphesiz.

Bekleyebilir. Tinsley biraz sabrı hak ediyor ve bunu benden alacak. Rock yıldızlarının şovlarına geç kalmaları gerekir. Belki şimdi daha çok uyum sağlarım.

"Neredeyse bitirdim!" Tinsley banyodan bağılıyor.

Ona gitmek istiyorum. Kahretsin, aynı odada olmak, hazırlanışını izlemek için can atıyorum. Ama bugün tecavüze uğradı. Onu bildiğim şekilde kalabalıklaştırarak buna katkıda bulunmayacağım. Sanki o benim kurtuluşummuş gibi onu izleyerek. Sanki yakında onu elime almazsam alevler içinde kalabilirmişim gibi.

Benden de ona katılmamı istemedi. İsteseydi sorardı.

Hatırlatma, ben onu itmeden önce göğsümün içine girmeye çalışan rahatsızlığa yakın bir şey.

"Ne kadar zamanım var?" diye sorar. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa."

Yüksek sesle inliyor. "Noah."

"Spark'ın istediği zamanda orada olabilmek için on dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor."

"Kahretsin!" Lavaboda bir tıkırtı. "Bana iki tane ver."

Zaman salyangoz hızında ilerlerken kontrolüm elimden kayıp gidiyor. Daha önce yarım kalan konuşmamız beni tatmin etmedi. Aramızda olanları kabullenmesine eskisinden daha yakın değilim. Ondan ne istediğimi ve ona ne istediğimi tam olarak anlamasına ihtiyacım var. Öpüşmek ve dokunmak yeterli değil. Yakın bile değil.

Her şeye ihtiyacım var. Zihin, beden, ruh. Sözümü tutmak ve onu yiyip bitirmek istiyorum. Benden başka herkes için onu mahvetmek. Tanıştığımız andan itibaren benim olması gerekiyordu. Tamamen. Artık "sadece arkadaş" olmanın

ikimiz için de asla yeterli olmayacaktı, daha fazla beklemek istemiyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı sesin geldiği yöne doğru salladım ve tahtaya doğru ilerledim. Mutfakla salonun arasında durmuş, neredeyse ürkek bir şekilde bana gülümsüyor ve belindeki düğümlü kumaşı sıkıştırıyor. Onu içime alırken sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Ellerimi kalçalarımın altına indirip dizlerimi kavriyorum.

"Buraya gel," diye mırıldanıyorum, burun deliklerim alevleniyor.

Kaşlarını çatıyor ama tartışmıyor. Bana lütfen dememi söylemiyor. Hızlanmasını sağlayacak olsa bu kelimeyi ona milyonlarca kez söyledim. Yavaş, alaycı adımlarla bana doğru ilerliyor. Kıpırmızı ipek elbisesi hareket ettikçe kalçalarını okşuyor, belindeki kıvrımlı kumaş kıvrımlarının kabarıklığını daha da belirginleştiriyor. Bir omzu açıkta, diğerinde metalik altın bir kayış var. Uzun, ince bacakları üst baldırının ortasına kadar açıkta. Göz kapakları siyahla fırçalanmış ve dudakları elbisesiyle aynı tonda. Bir kelebek bandaj alnındaki kesik deriyi birbirine tutturuyor.

Sikeyim. Ben. Dişi şeytan gibi görünüyor. Mükemmel eşim.

Yeterince yaklaştığı anda kollarımı uzatıp kıcını kavriyorum ve onu kucağıma çekerken sertçe sıkıyorum. Nefes nefese kalıyor ve göğsüme çarpmadan önce kendini sabitlemek için omuzlarıma tutunuyor.

Dizleri her iki yanımdaki kanepeye gömülüyor, onu kalçalarımın üzerinde tutuyor, amcığı kot pantolonumdaki çıkıntıya baskı yapmaktan sadece birkaç santim uzakta. Aramızda çok fazla boşluk var. Ellerim onun yuvarlak, sıkı kıcıyla doluyken, onu öne, daha yakına çekiyorum.

"Bırak, Tinsley," diye homurdanıyorum, başımı koltuğun arkasına bırakıyorum, böylece yüzü benimkinin üzerinde gezinirken ona bakabiliyorum.

Dudaklarını ıslatıyor ve sonra alttakini ağzına alıyor. Bir avucumu kıcının kıvrımları boyunca kaydırıyorum.

İpeğin altından geçirip bulduğum pürüzsüz, çıplak teni avuçlamadan önce.

"Külot izi kalsın istemedim," diye mırıldanıyor tanga'nın eksikliğini fark ettiğimde.

Şehvet kanımı kaynatıyor. Kulaklarımda bir nabız atıyor, bir kick davulu kadar gürültülü. Düşüncelerim pislik ve arzu dolu bir yere sürükleniyor. Ondan başka hiçbir şey yok.

Başka bir şey düşünmeden, elbiseyi kışının üzerinden yukarı itiyorum ve kalçalarının kıvrımına yerleştiriyorum. Gözleri tüm bu süre boyunca benimkilerden ayrılmıyor. Vahşiler, erimiş gümüşün en sevdiğim tonu.

"Gösterime çıplak bir amla mı gidiyordun?"

Ağzının köşesi seğiriyor. Kışını bırakıyorum ve başparmağımı o akıllı ağzına sokup dudaklarını birbirinden ayırmadan önce yüzünü kabaca kavriyorum.

"Sonrasındaki partiyi unutma," diye mırıldanıyor ve başparmağımı dişlerinin arasına alıp zonklamaya başlayana kadar ısıyor.

Kalçalarının arasına bir bakış attım ve aramızda bir küfür savurdum. Islaklar, amcığı ne kadar muhtaç olduğu için parlıyor. Gözlerimi kaçırmaya zorladığımda onu kucağıma bakarken buluyorum, sikim kot pantolonumu yırtarak ona ulaşmaya çalışıyor.

Kalçalarımı oynatıyorum ve gözlerinin bu hareketi yutmasından zevk alıyorum. "Bunun için çaresiz görünüyorsun, Tinsley. Bu yüzden mi herkesin görmesi için amımı sergilemeye karar verdin?"

"Son kontrol ettiğimde, bana bakan tek kişi sendin. kedi."

Şehvetli bir sırtış atıyorum ve elimi bacaklarının arasına götürüp oradaki kaygan, sıcak eti avuçlayarak onu şaşırtıyorum. Kavrayışında titriyor, tırnakları omuzlarıma batıyor ve onları sıkıca kavriyor. Benim için fişkırırken avuçlarım ıslanıyor. Dokunuşuma verdiği tepkiyi saklamak mümkün değil.

Diğer elimle boynunun arkasını sıkarak yüzünü yaklaşıtıyorum ve dudaklarımı kabuğuna bastırıyorum.

kulak. "İstersen inkâr edebilirsin ama amın kime ait olduğunu biliyor."

Dudaklarından alçak, çaresiz bir ses dökülüyor ve sonunda kucağıma düşüyor. Titrek bir nefes alıyorum ve elimi bacaklarının arasından çekiyorum, kot pantolonumun üzerinde bile onun sıcaklığını sikime karşı hissetmeye ihtiyacım var.

"Kahretsin," diye nefes alıyor ve kalçalarını öne doğru itiyor.

Ani bir zevk dalgası dilimi o kadar sert ısırmama neden oluyor ki metal tadı alıyorum. Tinsley'nin bana sürtünmesi anlamına gelse yine pantolonuma boşalırdım ama devam etmesine izin veremem. Bütün gün beni zorladı, onu cezalandırmam için yalvardı. Konuşmalardan kaçıyor, beni tahrik etmek için giriş şarkısıyla beni şaşırtıyor ve şimdi de o kısa elbisenin altındaki amını örtmüyor mu? İkimizi de bu deneyimden mahrum bırakmak bana acı verse de boşalamayacak.

Ellerimi kalçalarına koyarak, tekrar öne doğru sallanmaya çalıştığında onu sakinleştiriyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" diye sorar, gözlerindeki öfke alevlenir. "Neye hayır?"

". Bunu hak etmiyorsun." Acı, öfkeli bir kahkaha. "Siktir git."

"Henüz değil. Ama benim için başka bir şey yapacaksın."

Şaşkınlık yüzünde dans ediyor. "Şimdi senin için bir şey yapacağımı düşünüyorsan kafan güzel demektir."

Omzundaki altın kayışı çekiştirerek koluna düşmesine izin veriyorum. Göğüsleri büyük değil ama mükemmeller ve elbisesinin üst kısmını aşağı çekip onları ortaya çıkardığımda, görünce inliyorum. Birini avucumun içine alıp başımı eğiyorum ve ağzıma götürüyorum. Meme ucunu derinlemesine emiyorum, dişlerimle sıyrıyorum, onu biraz acıyla kızdırıyorum. Karşılık olarak ağlıyor, parmakları saçlarımın arasından geçerken göğsünü yüzüme doğru itiyor, dişlerimin her kısırtışında daha sert çekiştiriyor.

"Noah," diye inliyor. Belindeki tek elin onu yerinde tutmasının avantajını kullanarak yalpalıyor

ileri, ona vermeyi reddettiğim bir serbest bırakmanın peşinde.

Dudaklarımı patlatarak meme ucunu bırakıyorum ve kıcına vuruyorum. Ciyaklıyor, elimde sarsılıyor. Bakışlarında karanlık bir ifade belirlediğinde kalbim yerinden fırlıyor, aynadan tanıdığım bir ifade.

"Dizlerinin üzerine çök," diyorum. Sesim cam yutmuşum da kanamayı durduramıyormuşum gibi çıkıyor.

"Dizlerinin üzerine çökmeye ne dersin, seni alaycı ahmak." O kadar sert kıkırdıyorum ki tüyleri diken diken oluyor. "Kalk. Üzerine. Dizlerinin. Dizler. Seni aşağı itmeden ve

sikimde boğulacaksın."

Yavaşça parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Buna inanmıyorum. Tırnaklarının kafa derimde bıraktığı keskin his, yatıştırıcı bir dokunuş görüntüsü altında gizlenmiş bir uyarı.

"Ne olursa olsun beni boğacağını ikimiz de biliyoruz," diyor hınzırca. "Belki de yapmanı istiyordumdur."

Vücudumdan aşağı süzülüşünü izliyorum, ciğerlerime çektiğim her nefes cehennem ateşi gibi yanıyor. Yerde bir tıkırtı duyuyorum ve dizlerinin üzerine çöktüğünü anlıyorum. Çenemi parçalayan darbeler indirdiğini gördüğüm parmak boğumlarına uzanan ince, narin parmaklar kalçalarımın doğru ilerliyor. Aynı parmakların sikimin etrafında kenetlendiğini düşününce içimde hastalıklı bir heyecan oluşuyor.

"Çıkar onu, Tinsley. Oyun oynamayı bırak."

"Beni adımla çağırmayı bıraktığında yapacağım." Kelimeler zehirli.

Elimi başının üzerinden geçirip arkasını kavriyorum. Sabit ve sıkı tutuyorum. Ne zaman istersem ağzını doldurabileceğime dair bir uyarı. İster beni kot pantolonumdan çıkarsın, ister sabrımı sınamaya devam etsin.

"O zaman sana ne dememi tercih edersin?"

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. Ahlaksız, iğrenç bir şey. "Bilmiyorum."

Bu bakışı keşfetmek istiyorum. Patlayana kadar genişlemesini izlemek istiyorum. Kotumu çıkarmasını beklemiyorum. Bekleyemem. Düğmeyi açıp kalçalarımın aşağı iterken nefesleri hızlanıyor.

Dudaklarını ayırıyor ve külotunun içindeki sikimin dış hatlarına bakıyor. Prekumla ıslanmışlardı ve bunu gördüğünü biliyorum. Hatta bundan zevk alıyor. Bu onun için. Hepsi onun için. Her şeyi.

Parmakları kalçalarımın üzerinde, kot pantolonumu geçip iç uyluklarıma doğru ilerliyor. Gerginleşiyorum ve yoğun, ağır bir çaresizlik duygusuyla ona bakıyorum. "Sana ne dememi istediğini söyle."

"Her şey," diye fısıldıyor nefes verirken.

Şaftım boyunca parmağının ilk fırçası, sıkılmış dişlerimin arasından bozuk bir "benim" tükürmeme neden oldu. Okunaksız bir cevap inliyor ve sert bir hareketle iç çamaşırımı kalçalarıma, sert uzunluğumu da karnıma vuruyor.

"Lanet olsun." Dişlerinin arasından hava emiyor, gözleri kucağımda geziniyor. "Bunları ne zaman aldın?"

"Uzun zaman önce."

Pelvik piercing kasıklarımındaki küçük metal bir toptan başka bir şey değil. Bana zevk vermiyor ama onun hoşuna gidecektir. Ucumdaki iki delik dün çıkardığım Prens Albert için. Tekrar takmaya karar verdiğimde onu da sevecek. Onu korkutmak istemedim. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmediğini fark ettiğinde işleri böyle karmaşıktırabileceğini biliyordum. Günlerdir üzerimizde asılı duran o lanet gerginliği atlattıktan sonra onunla aramıza hiçbir şey giremezdi. Piercingi riske atmıyordum.

"Ben hiç ..." Başparmağı ucumun alt tarafındaki deliğin bir çizgi çiziyor.

Yutkunuyorum ama boğazım çok kuru. Onun yerine havayla boğuluyorum. Bu kadarı yeter. Başının arkasını tutan elimle onu ileri doğru yönlendiriyorum. Sonunda elini temkinli bir kavrayışla etrafıma dolamadan önce sıcak nefesi shaftımı yelpazeliyor. Kendimi kontrol edemeyerek yumruğuna doğru sarsılıyorum. Bu çok fazla. Çok fazla zevk, şimdiden boşalacak gibi hissediyorum.

Eğer durum buysa, onun ağzına boşalacağım. Boğazından aşağıya. Onun tenini döllerimle kaplayabilirim.

dudaklarının etrafında nasıl hissettirdiğini hissettiğimde.

"Ağzına," diye tıslıyorum usulca, onu daha yakına yönlendirerek. "Daha sonra keşfedebilirsin. Çok yakını." "

Dudakları başın üzerinde geziniyor, dili orada biriken tek bir prekum damlasını yalamak için dışarı çıkıyor. "Benim ağzım senin pantolonundan daha iyi," diye dalga geçiyor ve bu benim için bardağı taşıran son damla oluyor.

Dudaklarını ittiğimde ağzındaki tıkaç odayı dolduruyor. Parmaklarıyla tutunacak bir şey ararken dizimi tutuyor ve onu kullanarak kendini yukarı itip daha fazla güç kazanıyor. Ağzıyla aynı anda sikimi sarsıyor. Sıcak, ılık ve ıslak, tıpkı amının da öyle olacağını bildiğim gibi. Bu, olacakların bir tadı. Çok yakında.

" bu," diye homurdanarak saçlarını çekiştirdim.

Dilini başının altında bir döndürüyor ve ayak parmaklarımı çoraplarımın içine kıvırıyorum. Sanki her santimini öğrenmeye çalışıyormuş gibi o kirli diliyle her çıkıntının izini sürüyor. Ona acele etmemesini söylemek istiyorum. Sikimi ezberlemek için bolca zamanı olacak. Ama konuşamıyorum. Dilim tutuldu.

Sonunda bana baktığında gözleri akıyordu. Gözlerinin altındaki siyah yanaklarına bulaşmış. Böyle çok güzel görünüyor. Ahlaksız. Aç. Vahşi.

"Bir melek," diye inledim. "Sen lanet olası pis bir meleksin."

Şaftımın etrafında onaylayarak inliyor ve omurgamdan aşağı şok dalgaları gönderiyor. Zevk arttıkça artıyor ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor. Dizlerinin üzerinde öne doğru iterek beni ağzının içinde daha derine çekiyor, çok ileri gittiğinde öğürüyor. İlk birkaç santimden fazlasını alamıyor ama hepsini nasıl alacağını öğrenecek. Ona bilmesi gereken her şeyi öğreteceğim. Birbirimize öğretebiliriz.

Öğürme refleksini aşip beni yutabildiği kadar yuttuğunda, aldığım zevk beni kendimden geçiriyor.

İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştığında yüzünü kasıklarına gömülü tutarak ağzını fişkırان dölleriyle dolduruyorum. Bir kısmı dudaklarından kaçtığında, aşağı damlıyor

Çenesinden tutup başparmağımınla yukarı çekiyorum ve sikim boyunca içeri iterek onu tika basa dolduruyorum. Ağzını çok fazla gerdiğimde ve daha fazla döl döküldüğünde içimdeki çarpık parça memnuniyetle ulumak istiyor. Benim hatam olsa bile onu bunun için de cezalandırmak istiyor.

"Hepsini iç," diye mırıldanıyorum, yavaşça başını kavrayışımı gevşetiyorum.

Kirpiklerini kırıştırıyor ve sonra sikimi çekip çıkarma gösterisi yapıyor, dilini çıkarıp bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. "Gitti."

"Tam olarak değil."

Yavaşça çenesine bulaşan dölleri temizliyorum ve elimi aramızda tutarak ona gösteriyorum. Islak parmaklarıma bakarken yanaklarının rengi derinleşiyor.

Pantolonumu yukarı çekerken ona "Buraya gel bebeğim," dedim.

Şaşkınlık bakışlarını ısıtıyor. Bu bakışı neyin tetiklediğini anlamam bir anımı alıyor. Anladığımda da geri alma isteği duymuyorum. Garipti. Hiç benlik değil.

Hemen kucağıma geri dönüyor. Oraya yerleştiğinde, elleri göğsümde, başparmakları tişörtümün üzerinde gezinirken aramızdan yumuşak bir nefes geçiyor. Göğüsleri hâlâ açıkta, elbisesi hâlâ kalçalarının üzerinde duruyor. Çözölmüş görünüyor. Yeni sikilmiş ama sikilmemiş.

"Gösteriye geç kalacağız." Sesi yumuşak, yorgun.

"Modaya uygun bir şekilde geç."

Bir kahkaha atıyor. "Doğru."

Elimi kotuma silmeye gittiğimde içimde canavarca bir dürtü patlıyor. Bacakları kalçalarımın üzerine yayılmışken, bu dürtüye boyun eğiyorum ve elimi ortasına getirip dölle kayganlaşmış parmaklarımı dudaklarının arasından geçiriyorum. Parmağımın ucunu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve o da boğazıma doğru inleyerek bana doğru yığılıyor.

"Etrafta çıplak dolaşacaksan, en azından bu güzel amcığın üzerinde dölleri taşıyabilirsin. Kime ait olduğunu unutmama izin veremem, değil mi?" Törpüledim.

"Noah," diye yalvarıyor, elime sürtünmeye çalışıyor, daha fazlasını istiyor.

Elimi ekiyorum. Onu tatminsiz bırakmak fiziksel olarak bana acı veriyor. "Hayır. Bir daha şımarıklık yapmak istediğinde bunu hatırlayacaksın." Dişler boğazımı çekip sertçe ısırıyor. Yüksek sesle gülüyorum, bir avucumu başının üzerinde yumuşatıyorum. "Senin her zaman dişlerin vardı, Tinsley. Onlardan korkmuyorum."

Elbisesinin st kısmını sabitleyerek göğsünü ipekten bir duvarın arkasına sıkıştırıyorum ve askıyı omzuna doğru kaydırıyorum. Sonsuza dek burada onunla kalmak istiyorum. Onu bedenimin içine çekmek ve orada tutmak istiyorum. Kendini bana yaşlıyor, uyarılmışlığı unutuluyor ve bana onu bunca zaman neden yanımda tutmaya karar hatırlatıyor.

Tinsley benim için özel olarak üretildi.

29

TINSLEY

BÜYÜK BİR HATA YAPTIM.

Noah'ya sataşmak küstahça bir fikir, onu kızdırmanın kolay bir yolu gibi göründü. Ama şimdi bunun bedelini ödüyorum. Son üç saattir ödüyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bunun için ondan intikam almayı ne kadar çok istediğimi zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Hala çok fazla tahrik olmuşken, konseri bittikten saatler sonra onu tekrar izlemek zorunda kalmam da yardımcı olmuyor. Sanki bu her beş saniyede bir kalçalarımın aşağı damlamama neden olmuyormuş gibi. Eminim etrafımdaki insanlar, aralarındaki ağrıyı hafifletmek umuduyla uyluklarımı birbirine sürme sıklığımdan bende bir sorun olduğunu düşünüyorlardır.

Hayır. Sadece inanılmayacak kadar azgıyım.

Onun bu kadar ateşli olmasına kızgıyım. Dikkatimi çekmesi ve kızışmış bir köpek gibi peşinden nefes nefese koşturması ne kadar kolay hale geldi. Beni bu hale getiren şeyin ne olduğunu tam olarak tespit edemem beni daha da kızdırıyor çünkü her şey öyle görünüyor.

Uzun saç, koyu renk gözler ve dövmelelerden hiç hoşlanmamıştım. Acı çeken bir ruha aşık olmak istediğimi hiç düşünmedim. Mutlu gözler ve çekici bir gülümseme her zaman ilgimi çekmiştir. Arzuladığım şeyin gerçekten bu olduğuna inanmakla ne kadar da safmışım. Kendimi bunu istediğime inandırmıştım çünkü bu kalıba uymayan tek bir erkek vardı.

Kendime sahip olmama izin vermemem gerektiğini bildiğim. Zamanda geri gidebilseydim, kendimi aptalca tokatlardım. Çok fazla zaman kaybı.

Tatlı sözler ve güzel gülümsemeler birini iyi bir insan yapmaz. Eylemleri yapar. Sizin mutlu olmanızı sağlamak için yapmaya istekli oldukları ve riske attıkları şeyler. Noah herkesin kafasındaki iyi insan olmayabilir, ama bana göre, davranışları tipik olmasa bile, hiçbir zaman en iyiden aşağı kalmadı. Kimse mükemmel değildir ve Noah daha az mükemmeldir. Zaten mükemmellik abartılıyor.

Partiye geri döndüğümde ağzımda sinsi bir gülümseme beliriyor. Hunter benim haberim olmadan Noah'yı zafer partimde birkaç şarkı çalması için ikna etmeyi başarmıştı. Midem bu haberle çalkalanırken, Noah sahneye çıkarken bana pis pis bakıyordu. Beni bir kez daha alt ettiğini düşünüyordu ama çok yanılıyordu. Bu benim lehime bir zafer partisi, değil mi?

Küçük sahneye dolmuş kalabalığın arasına karışıyor ve sesinin tüyler ürperten tınısıyla sallanıyorum. Ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oluyor. Bu sesin yıllar içinde değişimini dinledim ve şu an sahip olduğu sesi geliştirdiğinde oradaydım. Güzel ama acımasız. Gece geç saatlerde sessizlikte sizi bulduğunda zihninizde duyduğunuz bir ses.

Mikrofon standını kavlıyor ve tereddütsüz bakışlarıyla beni durduğum yere mıhlıyor. Söylediği sözler acı verici ama içimi ısıtıyor, sanki kalp kırıklığı yerine aşk hakkında şarkı söylüyormuş gibi. Nefesimi düzene sokuyorum ve az önceki sırtışıma bulup ona gösteriyorum. Beni çekip gidemeyecek kadar büyüleme gücüne sahip olabilir ama benim de kendime ait bir gücüm var.

Dans pisti dolu, bedenler birbirine sokulmuş. Etrafımdaki dansla senkronize olmak çok kolay. Hiçbir zaman iyi bir dansçı olmadım ama vücudumu dikkat çekecek şekilde nasıl hareket ettireceğimi biliyorum. Kalçalarımı döndürürken ve parmaklarımı kafatasımın dibindeki nemli saçlara sokarken,

Noah hareketlerimi takip ediyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Dilimi ısırıyorum ve kaşlarımı nazlı nazlı kaldırıyorum.

Mikrofon sehpasını daha sıkı tutuyor, ayağını sahneye vuruşunun şiddeti artıyor. Bakışları arkama doğru yönelirken dönen karanlığın genişlemesini izliyorum. İki sıcak elin kalçalarımı arkadan kavrayışından sadece birkaç saniye önce, mutlak yıkımdan daha azını tehdit etmeyecek kadar acımasız bir ifade yüzünü buruşturuyor. Noah'ın söylediği sonraki sözler mikrofona hırıltılı bir şekilde dökülüyor. Etrafımızdaki insanlar onun sözleri bu şekilde söylemesi gerektiğini düşündükleri için bir dizi heyecanlı çılgık atıyorlar. Ben daha iyi biliyorum.

Heyecan beni titretiyor. Ellerini üstümden çekmiyorum ama arkamdaki bedene doğru da hareket etmiyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum. Beni bir gecede iki kez sahnede şarkı söylerken izlemeye zorlayarak beni kızdırdığı için bunu ödeşme olarak düşünebilir.

Kulağıma değen sıcak nefesi hissedince geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. Arkamdaki kişi kiraz ve tekila gibi kokuyor. En sevmediğim iki koku. Geri adım atmadığımı düşünürsek, arkamda dans etmeye devam ettikleri için onları suçlayamam ama bu, rastgele birinin aletinin kıcıma sürtünme hissini daha az iğrenç yapmaz.

Şarkı sona yaklaşıyor. Tanıdık sözler gırtlaktan gelen gitar notaları üzerinde süzülürken, büyük kötü kurt tarafından er ya da geç yenmek üzere olduğumu biliyorum. Parmaklarımı saçlarımdan çözerek önümden aşağı, göğüslerimin arasından ve göbük deliğimin üzerinden geçiriyorum. Kalçalarımıdaki ellerden bilerek kaçıyorum ve Noah bunu kaçırmıyor. Yine de bu onu sakinleştirmiyor. Son şarkı sözünü tıslayarak mikrofon standını bırakıyor ve sahneden bir şarkı erken iniyor. Ben yutkunup çenemi dikerek beklerken kalabalık onun için yer değiştiriyor.

Boynumu açmamı kötü zamanlanmış bir davet olarak algılayan arkamdaki adam içeri girdi. Kendimi soyduğumda

Ama artık çok geç. Noah'ı adamın üzerinden çekip almaya hazırlanıyorum ama Noah sanki hiç orada değilmiş gibi onu tamamen görmezden geliyor. Onun yerine bana doğru hamle yapıyor. Etrafımızdaki insanların bir adım geri çekilmesine neden olan yüz ifadesini görünce midem bulanıyor. Bunun olacağını biliyordum, olması için yalvardım ama şimdi ... belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

şimdi başım
belada. "Noah-"
diye başladım.

"Gel," diye kestirip atıyor. Parmaklarını bileğime doluyor ama o kadar nazikler ki, ne kadar kızgın olduğunu hissettirmiyorlar.

Bu parti için dönüştürülen kiralık alanda koştururken meraklı gözler bizi takip ediyor. Burası genellikle ne için kullanılıyor bilmiyorum ama bir parti alanı için oldukça alışıyor. Hunter iyi iş çıkarmış. Tadını çıkarmak için daha fazla burada olamayacak olmam çok yazık. En azından ben turumu attım bile.

"Nereye gidiyoruz?" Karanlık, boş bir koridora döndüğümüzde soruyorum. Diğer odadan gelen parlak, neon ışıklar topuklarımıza vuruyor. Noah'nın sırtında yanıp snyorlar, onu kırmızı, mavi ve yeşile boyuyorlar.

Onun hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışırken yüksek sesli müzik topuklarımın yere vuruş sesini bastırıyor. Yavaşlamasını istemeye cesaret edemiyorum.

Aniden dönüp bana doğru gelmeye başladığında ciğerlerim ani bir nefesle boşalıyor ve beni duvara sıkıştırıyor. st dudağını kıvrarak alnımızı birbirine yaklaştırıyor ve eliyle kalçamı kapatarak o adamın elinin anısının yerine sadece onun olduğu bir el koyuyor.

"Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı? Beni delirtmenin senin için ne kadar kolay olduğunun?" diye tışıyor ve burnunun ucuyla burnumun köprüsüne kabaca vuruyor.

İhtiyaç duyduğum bir hareketle, parmaklarımı kot pantolonunun kemer halkalarına sıkıştırdım ve kaldıraç kullanarak onu çekmeye başladım.

Yakın. Uzun parmaklarını kıvrımlarıma sokarak gırtlaktan bir kahkaha atıyor.

"Benim için de aynı olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyorum. Dilim çözülüyor, sanki haftalardır bir damla bile alkol almamışken koca bir şişe votka içmişim gibi. "Seni orada izlemek beni delirtiyor. Herkes sana bir tanrıymışsın gibi bakıyor. Ama hepsi yanılıyor. Sende kutsal olan hiçbir şey yok, değil mi?"

Burun delikleri alevlenir. "Hayır. ."

Parmaklarımı esnetip gömleğinin altından geçiriyorum. Parmaklarımı sıcak, sert, dövmele teninde gezdirirken, dokunuşuma verdiği tepkiyi izliyorum. Aldığı her nefes acı ve stresli geliyor. Sanki yine kendini tutuyor, ikimize de arzuladığımız şeyi vermeyi reddediyor. Ellerimi onun üzerinde düzgünce gezdirmek ve aramızda tek bir sınır olmadan keşfetmek istiyorum.

"Başımdaki haleyi söküp atmanı istiyorum Noah. Hayatta senin için diz çökmek kadar severek yaptığım çok az şey var," diye mırıldanıyorum, dudaklarım çenesini okşuyor.

O sırada içinden vahşi bir ses çıkıyor ve sanki hiç orada değilmiş gibi gümbürdeyen müziği kesiyor. Koridor hiçbir şekilde özel değil ama Noah'nın umurunda değil. Dizlerinin üzerine çöküp çılgınca elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı ittiğinde, ben de umursamıyorum. Aksine, birinin bizi yakalaması fikri beni ellerimi saçlarının arasına sokmaya ve yüzünü kabaca bacaklarımın arasına çekmeye itiyor.

Evet, evet, . Nihayet.

"Siktir," diye küfrediyorum dilinin yarığımdaki ilk meraklı darbesinde. Sırtım kıvrılıyor ve geriye doğru atıp inerken başım duvara çarpıyor.

Bir elini karnıma bastırırken diğerini bacaklarımın arasına daldırıyor. Dilini içime sokmadan ve başparmağıyla klitorisime yumuşak, alaycı bir baskı uygulamadan önce herhangi bir rahatsızlık belirtisi arar gibi bana bakıyor. Tırnaklarımı kafa derisine sertçe geçiriyorum.

İşimiz bittiğinde geride kalan çıkıntıları hissetmek istiyorum. Amcığma doğru hırslıyor ve elini karnımdan kalçama doğru götürüp omzuna koyuyor ve ona daha fazla yer açıyor.

Açlıktan ölüyor. O da öyle. Sanki tatmak istediği tek şeymiş gibi amımı yiyor. Bütün gece dalga geçildikten sonra, tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Parmağının içime ilk girişi beni ağlatıyor, ağırlı boşluk hissi sonunda biraz hafifliyor. O kadar ıslağım ki, ikinci bir parmağı eklemek onun için kolay oluyor, ben bunu ona söyleyemeden bir tanesinin yeterli olmadığını hissediyor gibi görünüyor.

"Çok iyi," diye nefes alıyorum, yüzüne sürtünüyorum.

Gözlerimiz çarpışacak ve birbirini tutacak kadar geriye eğiliyor. Geri dönmesi için yalvarmak üzere dudağımı aralıyorum ama sonra gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve dudaklarını büzerek bacaklarımın arasına tükürüyor. Tüm düşünceler rüzgârdaki duman gibi zihnimden kayboluyor. Çok iğrenç. Hoşlanacağımı asla hayal edemeyeceğim bir şey Ama dizlerimin tepki olarak titrediğini hissediyorum, desteksiz bacağımın altındaki topuk sallanıyor. Omzuna attığı bacağımı tamamen destekleyecek şekilde kayıyor, çökmemem için beni sabitliyor.

"Yıllardır ne kadar kirli olabileceğini merak ettim, Tinsley. Ne tür fantezilerin olabileceğini," diye homurdanıyor, parmakları içimde ilerlerken hızlanıyor. Salon, onun için ne kadar tahrik olduğumun sesiyle yankılanıyor.

"Bana Tinsley deme," diye tıslıyorum.

Şu anda olmaz. Kulağa doğru gelmiyor. Ne daha önce, ne de şimdi.

Şişmiş, zonklayan klitorisime üflüyor. "O zaman sana ne dememi istediğini söyle."

Bildiğini biliyorum. Şimdiye kadar bilmek zorundaydı ama bunu kendi başına söylemeyecektir. Bu utanılacak bir şey değil. Bunu biliyorum. Ama bu sadece hayalini kurduğum bir şey.

"Seni bir daha böyle bırakmak zorunda bırakma beni, Tinsley. , değil mi?" Parmaklarını kıvrıyor ve temas kuruyor

ilk kez G noktamlı temas etti. Zevkin kabarmasıyla bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama o bunu reddediyor, yüzünü çevirip kalçamın iç kısmını ısıyor. "Söyle de beni bu açgözlü amcığın içinde boğmana izin vereyim."

Klitorisimin üzerinde gezinen ağzının sıcaklığı, "Lütfen! Sana yalvaracağım."

Alçak, karanlık bir kahkaha. "Sürtükler yalvarmaya bayılır, değil mi?"

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. Klitorisimi ağzına alıyor ve üçüncü parmağını içeri sokuyor. Bir havai fişek gibi patlıyorum. Ciğerlerim hava almak için çılgın atarken göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar çıkıyor.

"Aman Tanrım," diye soluyorum, saçlarını öyle sert çekiyorum ki canı yanıyor.

Tek bir nefes almayı başardığımda, Nuh'un kokusuyla yoğunlaşıyor. İçimi parçalıyor ve şu anda beni parçalayan deliliğe katkıda bulunuyor. Omurgamı uyuşturan zevk dalgaları, ilk patlamadan çok sonra bile içimde ilerlemeye devam ediyor ve gözlerimi açmayı başardığımda, bunun geri çekilmediği için olduğunu fark ediyorum.

Gözleri söylenmemiş bir meydan okumayla dolu, parmaklarını amımdan çekiyor ve yerine ağzını koyuyor. Yaladıktan sonra yalıyor, ben inleyen, ağlayan bir karmaşa olana kadar, vücudumun yarısı dışarı çıkana kadar bana ziyafet çekmeye devam ediyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim sanki başka birine aitmiş gibi çıkıyor. "Yapamam. Çok fazla."

"Yapabilirsin," diye .

"Yapamam!" Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Daha önce hiç arka arkaya orgazm olmamıştım. Ama önümde sürüklenirken serbest kalmanın tadını neredeyse alabiliyorum. Ama ona ulaşamıyorum. Oraya ulaşamıyorum.

Noah ağzını giriş yerimden çekip üç parmağını tekrar yerine sokuyor. Sarsılıyorum, sırtım duvara doğru kayıyor.

"Benim iyi sürtüğüm olacaksın ve yüzümü tekrar ıslatacaksın. Bunu yapana kadar durmayacağım," diyor.

Sihir.

Bir çeşit hastalıklı büyü olmalı.

İkinci orgazmım ilkinden daha ani bir şekilde içime çöküyor. Daha güçlü, daha sert. O kadar uzun süre devam ediyor ki, sonunda damlamaya başladığında kalçalarım kramp girmeye başladı.

Kemiksizim. Kulaklarım patladı, fokurduyor. Her şey çok hızlı oldu ve şimdi paraşütsüz dünyaya geri düşüyorum.

Bacağımı omzundan indirdikten sonra Noah elinin tersiyle ağzını siliyor ve vücudumda yukarı doğru ilerliyor. Elbisemi düzeltirken büyük elleriyle beni kendine doğru tutuyor ve saçlarıma uzun bir nefes üflüyor.

"Şimdi uslu duracak mısın, Altın Kız?" diye soruyor, ses tonunda alaycı bir ifade var.

İçimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. Yapabilseydim bile, yapmazdım. Bunu duymasını istiyorum. "Bu gece için."

Göğsü gırtlaktan gelen bir iç çekişle gümbürdüyor. "Olacağını bildiğim her şeysin."

Kalbim yerinden fırlıyor ve göğsümde kabarıyor. Yüzümü boğazına gömüyorum ve kollarımı ortasına doluyorum. Bu tam bir ayı sarılması, henüz söyleyemediğim kelimeleri ifade ettiğini umduğum bir sarılma. Nasıl ifade edeceğimi bilmediklerimi.

"Sen de öylesin," diye nefes alıyorum.

30

TINSLEY

PAISLEY, BABASININ DAVULUNUN RITMIYLE KUÇAĞIMDA SALLANIYOR. Stüdyoda. Bu kadar küçük bir kız için uzun bir gün oldu ama söz konusu yoldaki hayat olduğunda o bir asker. Yemin ederim vücudunda sabırsız bir kemik bile yok. Çocukken bu kadar sakin olsaydım, babam muhtemelen enerjimi boşaltmak için beni dövüş sanatlarına sokmazdı.

Parlak sarı saçları bugün iki düzensiz atkuyruğu şeklinde ve başını heyecanla sallarken ileri geri sallanıyor. Justice davul setinin arkasındaki yerinden bize bakıyor ve kızına sevimli ve sağlıklı bir sırıtış atıyor. Ona olan sevgisi çok parlak ve ferahlatıcı. Çok sıcak.

Teknik olarak Paisley ve benim çocuklarla birlikte kayıt kabininde olmamamız gerekiyordu ama Noah bu sabah surat asmama ve kirpiklerimin uçuşmasına baktı ve stüdyo müdürüne taşları tekmelemesini söyledi. Reggie'nin burada olması da yardımcı oldu. Beni asla geri çevirmez.

Reggie gruba geri dönüp son nakaratı tekrarlamalarını söylediğinde Paisley göğsüme yaslanarak rahatlıyor. Cevap olarak başlarını salladılar.

"Teşekkürler çocuklar. Bugün işimiz neredeyse bitti," diyor Reggie mikrofona. Bizi ayıran camın ardından bile sempatik gülümsemesi içimizi rahatlatıyor. Bu adam mucize yaratıyor.

Gözlerim bugün milyonuncu kez Noah'yı buluyor. Zaten beni izliyor, gözlerinde son bir buçuk haftadır bağlandığım bir yumuşaklık parlıyor. Zafer partimden beri.

O gece ne oldu bilmiyorum ama o zamandan beri farklı. Daha huzurlu, tabii bu onun için mümkünse. Her nasılsa, eskiden olduğumuzdan daha da yakınlaştık. Sanki kalan sınırları kaldırarak, tamamen senkronize olduk. Bu iyi oldu. Gerçekten çok iyi. Etiketler hiçbir zaman bana göre olmadı, Noah'a göre de olmadığını biliyorum ama o her benim. Artık bundan korkmuyorum. Zaten korkmak aptalcaydı.

Yine de soyunma odasında olanlar hakkında babamla konuşmaktan kaçınıyorum. Herhangi bir şeyden utandığım için değil, ne söyleyeceğini bildiğim ve duymak istemediğim için. Fikrimi değiştirmemi sağlayacak tek bir şey bile söyleyemez. Noah ile bir ilişki içinde olmanın neler getireceği hakkında en ufak bir fikrim olmayabilir ama şu anda bulunduğumuz yönde ilerlemeye devam ettiğimiz sürece, kemerimi bağladım ve yolculuğa hazırım.

Noah'ya parmaklarımı oynatıyorum ve sırtıyorum. O da gülümsemiyor ama çenesinin küçük ucu aynı etkiyi yaratıyor.

"Senden hoşlanıyor," diye fısıldıyor Paisley, kelimelerinde yoğun bir eğlence var.

Başımı ona doğru eğiyorum ve dizine dokunuyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Biliyorum. Babam, arkadaşım Brody'nin

Çünkü sürekli bana bakıyordu. Bana ona pislik yemesini ve beni rahat bırakmasını söylemem gerektiğini söyledi ama bence sen de Noah'ya aşıksan ona bunu yapmamalısın."

Öne eğildim ve usulca sordum, "Bir sır duymak ister misin?" Çılgınca başını sallıyor. "Noah'dan gerçekten hoşlanıyorum."

Nefes nefese kalması çok sevimli. "Siz . . . erkek ve kız arkadaş mısınız? Öpüşme filmlerindeki gibi mi?"

"Tıpkı filmlerdeki gibi." Beyaz atlı prens yerine işkence görmüş kötü bir çocuğun olduğu türden.

Rüya gibi bir iç çekiyor ve yanağını omzuma yaslıyor. Bu hareket bana Adalyn'in biz küçükken bana sarıldığı zamanları hatırlatıyor. Hep küçük bir kız kardeşim olsun istemiştim ama onun yerine, üzgün olduğunda sarılmak için ablasına gelmektense gözlerini paslı bir kaşıkla oymayı tercih eden bir erkek kardeşim oldu. Bazen işleri zorlaştırsa da onu yine de seviyorum.

"Bugünlük bu kadar çocuklar. İyi işti," diyor Reggie.

Kabinden ilk çıkan Dagger oldu. Kızını kaldırıyor, Paisley kucağımdan atlayıp babasına doğru giderken kayboluyor. Justice çömeliyor ve kollarını onun boynuna dolamasına izin veriyor. Josh bana başıyla selam veriyor ve Dagger'ı takip etmeden önce Noah'ın sırtına riskli bir tokat atıyor.

Çıkışta Noah ile karşılaşıyorum ve içgüdüsel olarak bedenine girip beni kendine çekmesine izin veriyorum. Bekleyen gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğerek, "Bugün sesin iyiydi. Bir sonraki albüm şimdiye kadar bitmiş olmalı, değil mi?"

Justice onun yerine "İki şarkı kaldı," diye cevap veriyor. Sırtında Paisley ile bizi kabinden dışarı kadar takip ediyor. "Ona ne yapıyorsun bilmiyorum T, ama lütfen durma. Son birkaç haftadır hiç bu kadar konsantre olmamıştı."

Noah'nın karnını okşuyorum ve gülüyorum. "Ona ilham vermek için elimden geleni yapacağım."

"Tek isteyebileceğim bu," diyor Justice.

"Burada başarılı olan tek kişi Noah'mış gibi davranmayalım. Tinsley şu ana kadar tek bir dövüş bile kaybetmedi," diye sesleniyor Reggie ses panosundaki yerinden.

Son birkaç haftadır hepimiz onu özledik. Onlar bu albümün geri kalanını tamamlarken onun yanlarında olması çok güzel. O grubun baba figürü ve bazen düşünüyorum da yaşlarına rağmen çocukların böyle bir baba figürüne ihtiyacı var.

zaman zaman burada. Özellikle de Dagger. Tanımaya çalışmak için imkansız bir insan. İnatçılığı Noah'inkine rakip olabilir.

"Beni pohpohlama Reggie," diye takılıyorum.

"Bu dalkavukluk değil, tatlım. Televizyondaki tek bir dövüşü bile kaçırmadım. Doğru kanalı ve her şeyi bile aldık." Son kısımda göğsünü şişiriyor. Neredeyse bayılacaktım.

"Tatlı karını benim dövüşlerimi izlemeye zorladığını söyleme bana!" Gönülsüzce azarladım.

"Onları seviyor, yemin ederim. Dün gece Becks denen kız neredeyse dişini kıracakken onu görmeliydin." Sert bir nefes üfledi. "Kumandayı televizyona fırlatacak sandım."

Noah'nın karın kasları bu hatırlatmayla parmaklarımın altında gerildi. Zor bir dövüştü. Muhtemelen şimdiye kadarkilerin en zoruydu ama bu, galibiyeti çok daha tatlı kılıyordu. Kendimi yenilmez hissediyordum. Bu sabah spor salonuna girdiğimde hâlâ öyleydim. Hunter birkaç deadliftten sonra beni bu kibirden pişman etti.

Hala orada olduklarını göstermek için dişlerimi hızlıca gösteriyorum ve sonra "Hepimiz iyiyiz. Birazcık korkutmak her zaman iyi bir televizyon olur."

"Neden Tiny'i televizyonda hiç izleyemiyorum?" Paisley babasına soruyor, sesi ısııyor.

"Daha çok gençsin, böcek," diye cevap veriyor. Kız ofluyor. "Bu hiç adil değil."

"Onu pek çok insan göremezken siz şahsen görebiliyorsunuz. Bu televizyondan bile daha iyi değil mi?" Justice soruyor.

Uzun bir süre bunu düşünüyor, zarif bir parmağı çenesine dokunuyor. "Sanırım."

"İşte benim akıllı kızım."

"Saç örme randevusunu yakında yapmaya ne dersin? Belki bu hafta sonu Noah'ın kız kardeşi bizi ziyarete geldiğinde?" Onu mevcut konudan uzaklaştırmayı umarak teklif ediyorum.

Gözleri parladığında, başardığımı anlıyorum.

"Evet, lütfen!"

Noah'ya bakıyorum ve başımın yanını öptüğünde midem bulanıyor. Bu, alabileceğim onaya en yakın şey ve kelimelerden bile daha iyi. Ona o kadar aşığım ki bu neredeyse utanç verici.

"Pekala, bu işi hallettiğimize göre, otobüse dönüp öğle yemeği hazırlamaya ne dersin?" Justice kızına soruyor. Kız bu fikri hemen onaylıyor ve sonra bize dönüyor. "Siz de geliyor musunuz?"

"Lütfen. Açlıktan ölüyorum," diye inliyorum. Noah başıyla onaylıyor. Reggie ellerini bir kez çırparak dikkatimizi çekiyor.

"Siz buradan gidin o zaman. Sizi göreceğim. yarın."

"Gelmek ister misin?" Noah'nın derin sesi odayı yarıp geçerek Reggie'yi gözleri faltaşı gibi açılacak kadar şaşırttı.

Kalbim küt küt atıyor. Adamımı öpmemek ve böyle büyük bir adım attığı için onunla gurur duyduğumu söylememek için kendimi zor tutuyorum. Birkaç ay önce, Reggie ile stüdyo dışında vakit geçirmeyi asla teklif etmezdi.

"Emin misin?" Reggie sorar. Bir elini gümüş rengi saçlarında gezdiriyor. Noah'nın cevabı sert bir baş sallamadır. "O zaman bunu isterim."

"Umarım söğüş et, bira ve donmuş yoğurt seviyorsundur Reg, çünkü Tiny hazır yemeklerini paylaşmadığı sürece elimizdeki tek şey bu. Gerçi onları da tavsiye etmem," diyor Justice bizi stüdyodan çıkarmaya başlarken.

"Yaşayacağım."

Noah ve ben stüdyoyu kilitlemesi için Reggie'den ayrılıyoruz ama Justice'in arkasından yavaşça gidiyoruz. Noah'nın elini tutuyorum ve parmaklarımızı geçiriyorum. Başparmağını parmak eklemlerimde gezdiriyor, ileri geri, ileri geri.

Dışarı çıktığımızda ona "Paisley bana aşık olduğunu söylüyor," diyorum.

"O yedi yaşında."

"Ama yanılıyor mu?"

"Evet."

İnanmayarak alay ettim. "Doğru."

"Sana hiç aşık olmadım. Bu terim hissettiklerimin yanında değersiz kalıyor."

Göğsüm sıkışıyor, derimin altında ani bir sıcaklık oluşuyor.

"O zaman daha uygun bir teriminiz var mı?"

Balık tutuyorum. Elimde değil. Anne ve babanızın birbirlerine her gün defalarca seni seviyorum dediğini duyarak büyüdüğünüzde, bu sözlerin olmadığı bir hayatı düşünmek biraz daha zor. Önemli olanın kelimeler değil, duymadığınız şeyleri söyleyen eylemler olduğunu fark ediyorum, ancak henüz o aşamada olmasak bile, onları hala özlememek biraz zaman alacak. Bunları düşünmek için kendi duygularımın derinliğinden çok emin değilim, ama elimde değil gibi görünüyor.

"Henüz değil."

Bu hayırdan iyidir.

Reggie'nin ayak sesleri kaldırımdan aşağıya, otobüsün yolun sonunda durduğu yere kadar bizi takip ediyor. Bugün Vegas'ta hava Şeytan'ın kış çatlağından daha sıcak ve boynumun nemlenmesi ve saçlarımın kabarması bir dakikadan az sürüyor. Bu turda şimdiye kadar birçok güzel yerde bulunduk ama Vegas favorilerim listesinde değil. Sadece iğrenç derecede sıcak değil, aynı zamanda zaman zaman sıkıcı ve sakın bir gece geçirmeyi seven bizler için fazla kalabalık. Sanırım Noah şimdiden avuç avuç saçını yoldu ve biz daha iki gündür buradayız.

"Garrison bana buradayken neden otel yerine otobüste kalmakta ısrar ettiğinizi hiç söylemedi. Çok lüks olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir otel birkaç gün için güzel bir mola olabilirdi," diye mırıldandı Reggie, Noah'nın yanına gelerek. "Bellagio'da falan bir oda tutmanı sağlardım."

"Gerek yoktu," diye Noah.

Reggie sanki ona farklı bir şey söyleyecekmişim gibi bana bakıyor. Omuz silkiyorum. "Otobüs gayet iyiydi."

Ve kalabalık. Ve gürültülü.

Gerçek şu ki, Garrison, adının bize şehirdeki en iyi yeri sağlayacağı konusunda kibirli ve kudretli bir şekilde aşağı itmeye çalışmasaydı, Noah bir otel odasını kabul ederdi. O daha iyi bilmeliydi. Tur ekibi, Josh ve Dagger burada geçirdiğimiz iki gece boyunca otel odalarında kalırken, biz de Justice ve Paisley ile birlikte otobüste kalıyoruz. Daha sessiz bir otobüse sahip olmak güzeldi, ancak kral yataklı ve inanılmaz su basıncı olan bir duşa sahip beş yıldızlı bir otelle kıyaslanamaz.

Her gece Noah'ın yanında değil de altındaki ranzada yatmak zorunda olmasaydım belki daha farklı düşünüyor olurdum. Tanrım, geceyi aynı yatakta geçirebileceğimiz anlamına gelseydi şüpheli şeyler yapardım. Geçen hafta azgın gençler gibiydik, ama bir kız daha fazlasını istemeden önce karanlık bir koridorda ya da boş bir soyunma odasında sadece birkaç kez yenebilir.

"Bir dahaki sefere oteli düşünmelisin. Birkaç gece için lüksü hak ediyorsun," diyor Reggie.

Noah ona bu işin peşini bırakmasını söyleyemeden, "Bırakacağız," diye cevap veriyorum. Ceza olarak elimi usulca sıkıyor ve ben de kahkahamı yutuyorum.

O sırada otobüs görünüyor ve Justice'in Paisley'le birlikte kapıdan uzaklaştığını, başını bir şey arıyormuş gibi çılgınca çevirdiğini gördüğümde adımlarım duraksıyor. Bize doğru bakıp otopark boyunca koşmaya başladığında fark ediyorum.

"Onun nesi var?" Soruyorum ama kimse cevap vermiyor.

Reggie'nin tam önünde durup, "Paisley'i içeri götürün," diye mırıldandığında midem kaldırıma düşüyor. Onu bir süre etrafta görmek istemiyorum."

"Neler oluyor?" Reggie bu sözler üzerine otomatik olarak alarma geçerek sorar.

Justice yüzünü buruşturarak benimle Noah arasında garip bir bakış attı. Yüzü kıpkırmızı ve saatlerce davul çalmaya olan dayanıklılığını göz önünde bulundurduğumda, bunun park alanındaki kısa koşudan kaynaklandığını sanmıyorum.

"Lanet olsun. Sadece otobüse gidin," diyor bize.

Paisley, "Bu küfür kavanozundaki bir toonie, baba," diye azarlıyor. Reggie onlara doğru bir adım atar ve bir elini Adalet'in omzuna. "Bana neler olduğunu anlat."

Justice onun elini sıkar. "Lütfen Paisley'i içeri götür. Bunu görmenizi isteyeceklerini sanmıyorum."

"Kim?" Noah yavaşça sorar. Bir duraklama.

"Sen ve T."

Noah'ın harekete geçmeden önce duyması gereken tek şey bu. Peşinden gitmeden önce Reggie'ye özür dileyen bir bakış atıyorum. Justice Paisley'i Reggie'ye teslim ediyor ve sonra arkamda onun ayak seslerini duyuyorum.

"Noah! Yavaşla," diye bağıryorum. Beni görmezden geliyor.

Sonraki birkaç saniye ağır çekimde gerçekleşiyor. Noah' otobüsün kapısından bir kâğıt parçası koparmasını ve otobüsün yan tarafını tekmeleyip bize sırtını dönmeden önce merdivenlerden mavi bir şey almasını izliyorum.

"Noah!"

Sesimi duyunca irkildi. Aramızda kalan mesafeyi kapatıyorum ve onun alanına giriyorum. Kollarından tutup bana bakmasını sağlamaya çalıştığım da benden uzaklaşıyor. Göğsümde korku sancıları.

"Hayır." Sesi boğuk.

Kaşlarımı çatıyorum ve ellerimi bileklerine doğru kaydırıyorum, sertçe sıkıp aramıza getiriyorum.

"Tinsley. Hayır," diye tükürüyor ve kollarını tekrar geri çekmeye çalışıyor. Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve gözlerimi indiriyorum. Elinde ne olduğunu gördüğümde, keşke bakmasaydım diyorum.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum.

31

NOAH

HER ZAMAN ŞİDDET EĞİLİMLERİM VARDI. KENDİMİ KORUMAK İÇİN MÜCADELE ETTİM.

Onları kontrol altına almak, hayatımı kontrol etmelerine izin vermemek için. On dört yaşındayken Adalyn'in kabadayılarından birini tuvalet kabinine sokup saçını tuvalete döktüğü için uzaklaştırma aldıktan sonra elimi parçalayana kadar bir ağacın gövdesini dövdüğümde, onları ilk ve tek kez beslediğimde babama yaptığım gibi kimseyi korkutmak istemedim.

Bana kızgındı. Kızginken nasıl davranılması gerektiği hakkında vaaz veriyordu. Sakin ve akıllı. Bana mantıklı gelmiyordu. Sonuçları ne olursa olsun ailemizi korumak için yetiştirildik. Ben bunu yapıyordum. Adalyn cesurdu ama o kızların onu rahat bırakması için ters bir cevap ve kalkık bir burundan daha fazlası gerekecekti. Onu kıskanıyorlardı. Ailemizi. İcabına baktım.

Toronto'ya gitmemiz gerekirken beni yaz boyunca bebek bakıcısıyla evde tehdit etmesi beni çılgına çevirdi. Böyle olacağını biliyordu. Öfkelendim. Acil servise yaptığım bir yolculuktan sonra, askıya alınmamın tamamını havasız bir ofiste, benimle çok fazla ilgilenen bir terapistle geçirdim.

Benim için önemli olan birkaç kişiyi korumanın sonuçlarından asla korkmadım. Bu benim doğamda var. Benimle ilgili doğru olan tek şey.

Ama söz konusu Tinsley olduşunda, bu koruyuculuk normalin çok otesinde. Bu içimde yaşayan, nefes alan bir şey. Göğsümde zehir gibi yayılan, kanımı donduran siyah bir kabarıklık. Babam şu anda hissettiklerimi hissedebilseydi, ipeği avucumun içinde tutarken ve Tinsley'nin gözlerindeki korkuya bakarken, kaçardı.

Elimde tuttuğum şeylerden tiksınmesini izlerken boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Yüzüne o bakışı yerleştirdiğim için dünyayı yakmak istiyorum. Ve yakacağım da. Onu otobüsün içine soktuktan ve bizi burada görebilecek herkesin gözünden uzak tuttuktan sonra.

"İçeride." Bu kelime sessizliğe bir tokat gibi indi. Kiminle konuştuğumu yanlış anlayan Tinsley dalgınca başını sallıyor ve ayağını ilk basamağa koymaya gidiyor. Bileğinin etrafında dönerek hareketlerini durduruyorum. "Sen değil. Adalet. Güvenli olduğundan emin olmalıyız."

Kolu tutuyor ve çekiyor. Kımıldamıyor. "Kilitli."

"Al." Justice ona anahtarını veriyor. Hepimizde var. Kendininkini kaybeden var mı? Birinin alması için bırakan?

Riske girmeye değmez. İkisini de iterek geçiyorum ve külotu cebime attıktan sonra anahtarı ondan alıp kapıyı açıyorum. Koridoru yırtarcasına geçip her ranzayı, yatak odasını ve banyoyu ararken botlarım yere vuruyor. Ne bulmayı umuyordum bilmiyorum ama hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu.

Otobüsün önüne döndüğümde, Tinsley kanepede oturuyor, bacaklarını göğsüne çekmiş, ayak parmakları kenardan sarkıyor. Omuzlarında bir rahatsızlık pelerini asılı. Son birkaç haftadır birden fazla kez tacize uğramış. Safranın acısı geri dönüyor, bu sefer yutması daha zor.

Adalet onun karşısında, televizyonun yanında duruyor. Tüm bunları benden önce gördüğü için kendimi kötü hissetmeliyim ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Tinsley yerine onu tercih ederim.

"Kâğıtta ne var?" Tinsley mırıldanıyor, gözleri sol elimde.

Parmaklarımı açıp fotoğrafı ona doğru uzatırken öfkem göğsümde gürlüyor. Çenem o kadar sıkı sıkımanın verdiği acıyla zonkluyor.

Onu benden aldığı anda parmakları titriyor. Gözlerindeki dehşet, resme baktığı süre uzadıkça yerini tiksintiye bırakıyor. Bir bıçağın ucu kadar keskin bir ifade, resmi kanepeye bırakıp bakışlarını şişkin pantolon cebime yöneltmeden önce yüz hatlarını büküyor.

"Bana külotumu ver, Noah," diye emrediyor. "Hayır."

Fotoğraf yeterli. İç çamaşırına ne olduğunu görmesini istemiyorum. Avuç içim acıyor, parmaklarım hatırlamaktan yanıyor. Kirli. Tenim kirli.

Dudakları kıvrılıyor, dişleri parlıyor. "Evet. Onları görmeme izin ver. İhtiyacım var."

"Hayır," diye hırlıyorum, onun kaynayan sesine aynı derecede karanlık ve dehşet verici bir sesle karşılık veriyorum.

Bir elini uzatarak terk edilmiş fotoğrafa uzanıyor ve onu aramızdaki boşluğa itiyor. Bakmayı reddediyorum. Bakmama gerek yok. Zihnime kazınmış.

Onun zafer partisinde koridordaydık. Başı zevkten havaya kalkmış, benimki bacaklarının arasında. Vücudumun üzerinde bir X işareti ve altında kırmızı ile yazılmış kızgın kelimeler.

Dur. İzin vermeyi. Ona. Dokunmasına. Sana.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. İliklerime kadar hissettim. O gün birinin onun soyunma odasına girdiğini biliyordum. Daha sonra güvenlik kayıtlarını izlediğimizde kendi gözlerimle gördüm. Uzun bir erkek bedeni, siyah giysiler, yüzünü gizlemek için kapüşon, bize hiçbir şey bırakmıyordu. Daha dikkatli olmalıydım. O benim korumam altında. Benim sorumluluğumda.

Benim hatam. Benim hatam.

Benim hatam. "Şimdi," diye tıslıyor.

Justice zayıf bir sesle, "Belki de onlardan kurtulsak daha iyi olur," dedi.

Sanki o gibi davranıyor. Ben de aynısını yapıyorum, Tinsley'e odaklanmış durumdayım. Gözlerimi ona dikip burun deliklerimi genişletiyorum.

Bir sonraki nefes verişimde. Gitmesine izin vermiyor. İnatçı.
Bu yüzden
Lanet olası inatçı.

Cebimden çıkarıp aramızda sallandırdığımda ipek tenimi yakıyor. Kasıktaki yeni leke midemi bulandırıyor. Gözleri zehirle doluyor. Elini uzatıyor ama ben elimi geri çekiyorum.

"Onlara dokunmuyorsun." "Siktir
git, dokunmuyorum. Onlar benim."

"Artık değiller. Onları yakıyorum."

"Hayır, kullanmayacaksınız. Onları saklıyor ve kanıt olarak kullanıyoruz."

Kaşlarımı saç çizgime doğru kaydırıyorum. "Bunu şimdi polise anlatmayı mı planlıyorsun?"

Soyunma odası olayından sonra kimseye bulaşmayı reddetti. Garrison onun sessizliğini onayladı. Ben onaylamadım. Bir süreliğine ağızları kapalı tutmak için param var ama o bunu kendimize saklamakta ısrar etti. Bunun son olup olmadığını görmek için. Bitmedi. Korkarım bu sadece başlangıçtı.

Basamaktan aldığımda kendi DNA'mla lekelemediysem DNA'yı kullanabiliriz. Adamın dölünü külotun içinde bırakması ve külotu teslim etmesi özensiz bir karardı. Kullanmayacağımızı mı düşündü? Yoksa kullanmamızı mı istedi? Bu artık iğrenç bir şaka değil. Çizgiyi aştı. Fotoğrafımız da bunun kanıtı. Bizi takip ediyor. Bundan şüphelenmiştim ama şimdiye kadar emin olamamıştım.

Bir sapık.

Benim olanı izleyen ve isteyen, geçen her günle birlikte daha da öfkelenen ve sahiplenilen biri.

Tinsley sözlerimi duyunca sustu. "DNA testi isteseydik polise haber vermemiz gerekirdi."

"Lütfen biri beni bilgilendirebilir mi? Eşyalarını otobüsün dışına kim koydu, Tinsley? Neler oluyor?" Justice kollarını kavuşturarak soruyor.

"Bilmiyorum. İlk dövüşümde birisi soyunma odasından iç çamaşırlarımı almıştı ve ben

O zamandan beri bunu çok düşündüm. Bunun sadece ürkütücü bir hayran olduğunu düşündüm" diye anlatıyor.

Parmağıma dolanan ipeğe bir saniye daha baktıktan sonra mutfak tezgahının üzerinde duran bulaşık havlusunun üzerine bırakıyorum. Avucum açıkken, lekeli tenimi yakma dürtüsüyle savaşıyorum.

Bakışlarımı kaldırarak Tinsley'e odaklanıyorum. Onu izlediğimi hissettiğinde, ben konuşmadan önce gözlerimi donuk gözlerle karşılıyor.

"Bundan daha fazlası oldu. Vancouver'da, eski evin yanındaki sokakta birini hissettiğimi sandım. Sonra, verandadaki bok. Kavg. Fotoğraf. Bu bir tesadüf değil. Biri seni takip ediyor."

Yüzünü ovalıyor ve fısıldıyor, "Evi nereden bileceklerdi ki, Noah?"

"Bilmiyorum." Bilmemeleri gerekirdi. Bizden başka kimse bilmiyor. Bu hiç mantıklı değil. Doğru değil.

"Polise gitmelisin." Adalet sanki önemliymiş gibi kendi fikrini ekleyip duruyor. Hayal kırıklığımı dizginlemek zorundayım. Yardım etmeye çalışıyor. Ama bu onun görevi değil.

"Bunu yaparsak halktan ne kadar süre gizli kalır? Bunun ortaya çıkmasını ve kariyerini ya da bu turu etkilemesini istemiyorum," diyor Tinsley. Sesi düşüyor. "Kariyerimi."

"Bilmiyorum. Belki birkaç hafta." Ona yalan söylemeyeceğim.

Ofluyor, kararlılığı süregelen endişesini maskeliyor. "Buna değmez o zaman. Henüz değmez. Elimdeki tek şey bir çift iç çamaşırı ve çizik bir fotoğraf. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Justice, "Bu iyi bir fikir değil," diyor.

Bu sefer ona döndüm ve "Yeter" diye tükürdüm.

Tinsley ayağa kalkıyor ve ellerini saçlarının arasından geçiriyor. Başını arkaya doğru eğiyor ve derin bir nefes veriyor. "Bu benim kararım. Hayatımı, bir daha asla

Korku. Şu anda polisi bu işe karıştırmanın bir faydası olmaz. Sadece sırlarımızı ortaya çıkarır. Bu henüz halkın bilmesini istediğim bir şey değil ve bu benim hakkım."

Başımı salladım. "Tamam."

"Tamam mı? Bu kadar mı? Tiny'ye uzun süre baktığında Dagger'ın gitarını neredeyse kafasında parçalıyordun ve bu zararsızdı. Gerçekten de bir sapık onu izlerken hiçbir şey yapmadan öylece dolaşmasına izin mi vereceksin?" Adalet haykırıyor, gözlerinde inançsızlık parlıyor.

Çatık kaşları ağzımı çekiştiriyor, karanlık ve acımasız. Parmaklarımı bükerek eklemelerimi yüzüne geçirme isteğimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Hiçbir şey yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

Onun alanını dolduruyorum, ağzını açıp sonra kapattığında içimi hastalıklı bir zevk duygusu kaplıyor.

"Ona yaklaşan herkesin işini bitireceğim. Polisin karışmasını istemiyorsa, onu koruyan ben olacağım. Beni bir daha sorgulama. Kendimi açıklamak için kelimeler kullanmak yerine omurganı kıracağım."

Çenesini esneterek bir kez başını sallar ve geri çekilir.

"Önemsediğin için minnettarım, Justice. Ama bu Noah' bağlı bile değil. Akıllı davranacağım ama onlara verecek kadar iyi bir şeyim olana kadar polislerin etrafta olmasını istemiyorum. Eğer iş o kadar ileri giderse," diyor Tinsley ona.

Ona dokunmak istiyorum. Onu rahatlatmak. Yanına gidip tenini hissetmek istiyorum. Ama ellerim onu benden almak isteyen adam tarafından kirletildi. Lavaboya ve musluğu sonuna kadar açıyorum. El sabunu avuçlarıma yapışıyor ama yeterli değil. Ellerimi buharlı suyun altına sokup ovmaya başladığımda bile hala kirliler. Suyun içinde tuttukça zonklamaya ve yanmaya başlıyorlar. Acı sistemimde ilerliyor ve zihnimde nazik parmaklarını gezdirerek beni yavaş yavaş sakinleştiriyor. Beni temizliyor.

Arkamdan bir küfür ve sonra lavabodan sarsıldım. Başka bir nazik dokunuş ama onun yerine tenime. Kapattım.

Tinsley ellerimi tutarken gözlerimi açıp kokusunu içime çekiyorum.

"Temizler," diye mırıldanıyor. "Derini eritmene gerek yok."

Dokunuşundan ürperiyorum ve daha da yaklaşıyorum. "DNA testi yaptırmak istemediğine emin misin?"

"Şu anda risk almaya değmez."

"Seni güvende tutacağım Altın Kız," diye mırıldanarak gözlerimi açıyorum. O kadar yakınız ki nefesini dudaklarımda hissediyorum, tadı duyularımla alay ediyor. Artık onu içeren arzularımı reddedemeyecek kadar güçsüzüm. Bu yeteneğe sahip olmayalı haftalar oldu.

Çenemi eğiyorum ve sözümü mühürleyen bir öpücükle ağzını alıyorum. Yumuşak bir ses çıkarıyor ve bedenime doğru adım atarak ellerimizi aramızda sıkıştırıyor. Dili alt dudağımda geziniyor, ben de onu dişlerimin arasına alıp usulca ısıyorum.

Nefes nefese bir kahkaha atarak dilini dudaklarının arasından geri çekiyor ve yüzünü boğazıma bastırıp burnunu sokuyor. Zonklayan elimi kaldırıp başını okşuyorum. Sonra, onu her zaman nasıl güvende tutacağımı planlamaya başlıyorum. Bedeli ne olursa olsun.

BABAM SOL KOLUNU ÇOK UZAĞA SAVURDU VE BEN bir kahkaha attı. Bütün gün oyundan uzaktı. Onunla antrenman yapmak benim için her zaman sağlıklı bir meydan okuma olmuştur, ama şu anda kum torbası kullanıyor olabilirim.

"Artık yaşlandığınızı biliyorum ama bu kadar zayıflayacağını düşünmemiştim," diyorum, omuzlarımı içeri çekip karnına sert ve sağlam bir dizi yumruk indiriyorum.

Çenesini yuvarlıyor ve duruşunu yeniden ayarlıyor. "Kendimde değilim. Tek kızım tarafından haftalarca görmezden gelinmek bir erkeğe bunu yapar."

"Seni görmezden gelmiyordum." Ve sadece iki hafta oldu.

Bir yumruk atarken altın eldivenler önümde parlıyor. Diğer koluyla bir haç atmadan saniyeler önce yakalıyorum. Hamleyi engelliyorum ve hızını artırması karşısında nefes nefese kalıyorum. Sağ kroşesi güçlü ve onu da başarıyla engellediğimde geriye doğru sallanıyorum. Uzun birkaç saat oldu ve bu beni yormaya başladı.

"Öyleydin," diye .

Sıfırlanırken kollarım yüzümün önünde havaya kalkıyor. "Yapmak istemediğim bir konuşmayı erteliyordum."

"Bu konuşma tam olarak nedir?"

Dişlerimi sıkıyorum ve cevap vermek yerine çapraz bir yumruk atıyorum. Engel oluyor ve karşılık veriyor. "Noah ve ben. Sen

hoşuma gitmiyor."

"Sonunda birlikte olduğunuzu itiraf mı ediyorsun?"

Başımı eğiyorum ve ciddi misin ifadesiyle ona bakıyorum. "Sonunda evet dersem bununla ilgili bir sorunun olacağını kabul ediyor musun?"

Geri adım atıyor ve eldivenli elleriyle kalçalarına vuruyor. Sanırım tartışmamız bitti. "Kendi kararlarını verebilecek yaştasın, Tinsley. Daha önce hiçbir şey için benim onayına ihtiyacın olmadı."

"Buna hiç ihtiyacım olmaması, bunu hiç duymak istemediğim anlamına gelmiyor. Önceliği benim iyiliğim olan biriyle çıktığımı bilmek seni en azından biraz rahatlatır diye düşünmüştüm."

Bu terim karşısında neredeyse burnumu kırıştıracaktım. Flört etmek çok aşığalayıcı görünüyor.

"Çıkıyorsunuz o zaman?" diye soruyor, yüz ifadesi gergin. "Öyle de diyebilirsin."

Dudaklarının arasından sert bir nefes çıkararak eldivenlerini çıkarmaya başlıyor ve birbiri ardına mindere çarpmalarına izin veriyor. Saçlarındaki gümüş rengi, asık suratıyla birleşince onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyor. Eğer kafasında kahverengi saç kalsaydı, sadece bu konuşma yüzünden bile griye dönerdi.

"Sana sanki can simidiymişsin gibi bakıyor. Sanki sensiz nefes alamıyormuş gibi," diye mırıldanıyor bir süre sonra. Yanağımın içini kemiriyorum, gözlemleri karşısında midemde büyüyen çırpınışları uzaklaştırıyorum. "Böyle bir ilişki seni tüketebilir, benim en küçük savaşımlarım. Kendini kaybetmene neden olabilir. Ben de hep böyle bir şey olmasından korktum. Sen bir başkasının kim olman gerektiği fikrine uymayacak kadar özel bir insansın."

Kaşlarımı çatıyorum. Spor salonunun geniş alanı birdenbire çok küçük geliyor. Noah ve benim bu kadar yakın olmamız babamın hep kafasını karıştırmıştır. Ayrılmaz. Bu terimi hayatım boyunca duydum.

Aramızdaki bağı anlamıyor. Ve onun savunmasına göre, çoğu zaman bunu anlamıyorum bile. Aramızdaki bağ

Anlıyorum. Sadece öyle. Ve bu doğruluk hissi kaybolup gitmeyecek. Yirmi beş yıl sonra hala buradaysa, bunun sonsuza dek sürecektir bir şey olduğu aşikar. Sonunda bunu kabul ettim ve her zaman istediğimi düşündüğüm şeye sahip olmama izin verdim. Babamın bunu anlamlandırmaya çalışması ya da onaylamaması ona kalmış.

"Değiştim mi baba? Yoksa her Cumartesi sabahı annemin ofisi için taze limonata hazırladığımız zamanki küçük kız mıyım? Ben hâlâ benim." Eldivenlerimi çıkarıp onunkilerin yanındaki paspasın üzerine koyuyorum. Altın ve gümüş. Mükemmel bir çift. Babam sessiz bir endişeyle beni izliyor ama konuşmamı dinlemekten yeterince memnun görünüyor. "Noah her zaman buradaydı. O her zaman benim diğer yarım oldu ve ben de bu gerçeğe rağmen kim olduğuma sadık kalmaya devam ettim. Saf küçük bir kız gibi görünmeden ilişkimizi sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Başını iki yana sallar. "Sen hiç saf olmadın. Bana açıklamaya çalış. Lütfen."

Ne kadar yutkunmaya çalışsam da boğazıma taşlar doluyor. Siktir et. İşte hiçbir şey.

"Birbirimize bağlıyız. Bir şekilde. O nereye giderse ben de oraya gidiyorum. Onunlayken en iyi halime bürünüyorum ve onun içinde bensiz kimsenin tanık olamayacağı şeylerin ortaya çıkmasına yardımcı oluyorum. O çok uzaktayken kirli hava soluyormuşum gibi hissediyorum. Tam ve temiz bir nefes alabildiğim tek zaman bana geri döndüğü zaman. Hayatımda bunun böyle olmadığı bir zaman hatırlamıyorum. Hiç olduğunu da sanmıyorum. Bunun sana nasıl geldiğini biliyorum ama Noah beni birlikte hayal ettiğin kişi olmasa bile hissettiklerimi değiştiremem."

Sözlerim bir sessizlik duvarına çarpıyor. Yine de rahatsız hissettirmiyor. Sadece ağır. Babam hâlâ bana bakıyor ama ifadesindeki endişe değişmiş. Artık merak etmiyor, sanki ona şekilde yüklenmemi beklemiyormuş gibi neredeyse şok olmuş gibi görünüyor. Yakın ilişkimize rağmen, biz hiç konuşmadık çocuklar hakkında ya da

Daha önce bir ilişkim olmadı. Ona aşık olduğumu söylemeyi aklımdan bile geçiremeyecek kadar korumacı biriydi. Tüm bunlar sürpriz oldu. En azından artık ortada. Belki Noah hakkındaki önyargılarını ön plana çıkarmak yerine nasıl hissettiğimi anlamaya çalışabilir.

"İyi misin?" Birkaç sessizlikten sonra soruyorum.

Spor salonuna bakmadan önce birkaç kez göz kırpmıyor. Kıpırdanıyor. Babam genelde kıpır kıpır biri değildir. Ona sapığımın bahsetmenin ne yeri ne de zamanı. Bugün ihtiyacımız olan son şey onun kalp krizi geçirmesi.

"Baba?"

Bu kez sesimle başını geriye attı. Yumuşak, özür dileyen bir gülümseme ağzını çekiştiriyor. "Özür dilerim, Tiny. Sadece biraz rahatlık alanımın dışındayım. Daha önce hiç kimse hakkında böyle konuştuğunu duymamıştım. Sanırım saf olan bendim. Bunun olacağını yıllar önce görmeliydim."

"Oakley'le aralarında geçenlerin muhakeme yeteneğini gölgelemesine izin vermeseydin olurdu."

Gözlerinde parlayan suçluluk duygusunu saklamaya çalışıyor ama ben hemen fark ediyorum. "Sanırım pek çok şey vardı. Oakley ve sana olan sevgim ve endişem, anlayış eksikliğimin arkasındaki ana nedenler. Ben senin babanı. Seni her zaman sana zarar verebilecek şeylerden korumak isteyeceğim."

"Noah bana zarar vermeyecek. Senin ve diğer herkesin ona davranış şekli incitiyor."

"Özür dilerim tatlım."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona sarılıyorum. Beni kollarıyla sarıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Söyleyeceklerimi bu kadar anlayışla karşılamasına şaşırdım. Bu bir ilerleme. Omuzlarımdan biraz yük kalktı.

Eşyalarımı kimin aldığını ve bizi kimin izlediğini bulana kadar geri kalanı orada kalacak. Beni izlediğini. Son birkaç haftadır olup bitenleri hatırlayınca içimi bir yanlışlık duygusu kaplıyor. Sadece

İç çamaşırımı ve otobüsün dışında çizilmiş fotoğrafımı bulduğumuzdan beri üç gün geçti ama inanılmaz gergin üç gün oldu. Sürekli başka bir şey olmasını bekliyoruz ve ben hayatımı her an tetikte yaşamak istemiyorum. Gergin uyanıyorum ve gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Olanları başka kimseye anlatmadık ve mümkün olduğunca uzun süre böyle kalmasını istiyorum.

"Teşekkür ederim ama bence özrü hak eden kişi Noah. Asla mükemmel olmayacak ama beni gerçekten çok mutlu ediyor. O benim alışılmadık türden mükemmelim," diyorum.

Babam kollarını sırtıma dolayarak beni usulca sıkıyor. "Onu bir daha gördüğümde özür dileyeceğim."

Kollarından enseme kaşırken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bu konuda-"

"Tinsley?" Noah bağılıyor. Tam zamanında geldi, sanki onu yanlışlıkla buraya çağırmışım gibi.

Babam sertleşiyor, kaşları birbirine yapışıyor. "Tasadüf mü?"

"Antrenmandan sonra planlarımız var," diye masumca cevap veriyorum. "Doğru."

Noah sinsice yaklaşıyor ve tüm gerginliğimin vücudumdan çıktığını hissediyorum. Sırtıyorum ve el sallıyorum, babama baktığında yüzünde beliren sinirli ifadeye pek aldırış etmiyorum. Onu görmekten duyduğum heyecan diğer her şeyi önemsememi zorlaştırıyor. Belki de her şeye rağmen beni etkiliyordu.

Tanrım, kulağa pis geliyor. İyi anlamda.

"Hey." Ona doğru koşmamak için bacağımı zıplatıyorum.

Bana dönüp bakıyor ve yüz hatları düzeliyor. "Bitirdin mi?"

"Biraz dikkatimiz dağıldı. Bugün dört saat yeterli olacak. Değil mi baba?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve çenemi sallayarak sessizce devam etmesini söylüyorum. Noah'ya dönüp kendini daha az korkutucu göstermeye çalıştığında minnettarım. Noah

Birbirlerine bakarken kaşlarından biri seğirerek olduğu yerde durur.

"Son zamanlarda sana davranış şeklim için özür dilerim. Eğer kızımı mutlu edersen, bu benim için yeterli olacaktır."

Üzerimize yapışkan bir sessizlik çökerken gözlerim iki adam arasında gidip geliyor. Noah çenesini eğip vücudunun sert hatlarından yayılan gerilime rağmen yüzünü buruşturarak gülümsemeye çalıştığında rahat bir nefes alıyorum.

"Teşekkürler."

"Rica ederim," diye yanıtlıyor babam çabucak. Buradan gitmek istiyor ve ben de onun rahatsızlığı karşısında kıkırdamamı bastırmak zorunda kalıyorum. Onu bu şekilde görmek pek sık başıma gelmiyor.

"Bugün Hunter'ın yerine baktığın için teşekkürler baba. Sonra görüşür müyüz?" diye sordum.

Bu sabah Salt Lake City, Utah' vardık ve grup albüm kayıtlarını bitirene kadar iki gece burada kalacağız. Swift Edge Records'un Amerika'nın dört bir yanında stüdyoları var ve Noah'ın vasat bir plak şirketiyle değil en iyilerinden biriyle anlaştığını sürekli hatırlatıyor. İki gün kaldığım için minnettarım çünkü bu babamın bizimle daha uzun süre takılabileceği anlamına geliyor. Garrison onu, Noah'ı bu gece kalması için ikna ettiğim otele yerleştirdi. Benimle birlikte.

Bakışlarımın rock yıldızımın üzerinde dolaşmasına izin verirken boynum ısınıyor. Kıçını tam olarak kavradığını bildiğim dar siyah kot pantolonunun içinde inanılmaz seksi görünüyor. Omuzlarına astığı asitle yıkanmış gri tişört, son birkaç haftadır doğru düzgün tanıma fırsatı bulamadığım kalın karın kası çıkıntılarını gizliyor. Yalnız kaldığımızda bana dokunmayı çok seviyor ama onunla vakit geçirmeye çalıştığımda hep başka planları oluyor. Bunu bir an önce değiştirmek istiyorum. Bu gece, umarım.

Saçları onun için bile fazla uzamış ve uzunluğunun onu rahatsız ettiğini biliyorum. Paisley saçlarını şimdiki ihtişamıyla örmeye fırsat bulduğunda saçlarını keseceğim.

Kırmızı dudakları, koyu renk göz altları ve tehlikeli kahverengi gözleriyle tamamen benim.

Yarına kadar oynamayacak ve bu gece onun için büyük, çok büyük planlarım var. Sparks'ın bu sabah bana bahsettiği küçük bir dövme salonuna gitmekle başlayacağım.

Babam bana veda kucaklaması yaparken aklımı başımdan alıyor. "Evet, sonra görüşürüz. Bu gece dikkatli ol."

Gözlerimi isteksizce Noah'dan ayırıyorum ve babamın sarılmasına karşılık veriyorum. O çekilir çekilmez, Noah da benim kadar sabırsız olduğu her halinden belli olan bir şekilde yaklaşıyor. Elleri kürek kemiklerimin arasına yerleşiyor, sonra aşağı inip parmaklarıyla omurgamı okşuyor.

Titremem istemsiz. "Seni seviyorum!" Bizi terk etmeye başladığında babama ciyak ciyak bağıriyorum.

"Seni seviyorum Tiny," diye sesleniyor omzunun üzerinden ve sonra gidiyor.

Noah beni etrafında döndürmeden ve aklımda kalan tek şey o olana kadar öpmeden önce nefes almaya bile fırsatım olmuyor.

Huzur verici. Eve gelmek gibi.

33

NOAH

"TANRIM, SENİN HIÇ DÖVMESİZ BİR TENİN VAR MI?"
TINSLEY

homurdanıyor, vücudumu mıncıklıyor.

Gömleğimi göğsüme kadar ittirdiğinde ve tek bir harften fazlasını mürekkepleyecek kadar çıplak ten bulamadığında hırçınlaşmaya başladı. Beni döndürüp sırtımı kontrol ettikten sonra kaşları daha da çatıldı. Sonuç aynıydı. Yüzümü saymazsak, mürekkepsiz bıraktığım tek bir yerim var ve bunu hatırlamadığı için onu hayal kırıklığına uğrattım. Boş derinin küçük bölümünü birden fazla kez gördü. Dokundu ve emdi.

Beni getirdiği dövme dükkanı bir batakhane. Karanlık ve küf kokuyor. Eğer erkek bir sanatçı olsaydı, onu alıp çoktan gitmiş olurum. Dövme yaptırmayı bu kadar çok istiyorsa, benim dövme yaptırdığım zamanlardan birinde benimle gelebilirdi. Ani fikir değişikliği şaşırtıcı. Kendi dövmelerimden birkaçını ben yaptım. Onunkini de yaptırabilirdim. Özel olarak. Evde.

"İyi o zaman. O zaman yüzüne dövme yapıyoruz," diye homurdanıyor. Bir adım geri çekildikten sonra bile parfümünün etkisi devam ediyor ve sikimin sertleşmesine neden oluyor. Artık hep sertleşiyor. En son ne zaman tamamen yumuşak olduğunu hatırlamıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Tekrar tekrar göz kırpmıyor. "Aslında mı?"

"Bu seni neden şaşırttı?"

"Çünkü bu bir yüz dövmesi."

"Tonlarca yüz dövmesi yaptım," diye söze giriyor dükkândaki tek sanatçı. Uzun boylu ve sinirli bir kadın, kafası pembeye boyanmış. Kulak memelerindeki iki delik ilginç. Acaba canları acıyor mu yoksa böyle gerildiklerini hissetmedi mi?

Malzemelerini yerleştirmeye başladığı siyah deri masa dükkândaki iki masadan biri. Eve döndüğümde gittiğim dükkân da benzer büyüklükte ama daha iyi. Eğer bu sanatçı Tinsley'in cildini mahvederse, burası daha fazla dayanamaz.

"Bana hapisane dövmesi yeter," diye kestirip atıyorum.

Tinsley gözlerini devirir ve sıtır. "Bilmiyorum, bence sen bunu başarabilecek kadar sağlamsın. Ve Garrison kesinlikle felç geçirirdi."

"Cezbedici."

Kör bir tırnağını kaşının deriye vuruyor. "Tam burada düşünüyorum."

"Eğer yaparsan ben de bir tane alırım."

"Gerçekten mi?" Heyecan yanaklarını pembeleştiriyor. "Evet."

"Ne almak istediğinizi biliyor musunuz?"

Senin adın. "Bir yıldız."

"Bunun arkasında bir anlam var mı?" diye soruyor sanatçı.

Bir tabureye oturup kendini küçük bir masaya doğru çevirdiğinde tekerlekler yerde dönüyor. Eline bir tablet alıyor ve bir şeyler çizmeye başlıyor.

Tinsley hak etmediğim bir bakışla bana bakıyor. Çok yumuşak, çok sıcak. Bana nasıl böyle bakabiliyor? Sanki ruhumu dolduran gölgeleri görmüyormuş gibi. Sanki herkesi korkuturken onu korkutmuyorlarmış gibi.

O benim için fazla iyi. Ama yine de onu alacak kadar kötüyüm.

"Çocukluğumuzdan kalma bir şey," diye cevap veriyor benim adıma sanatçıya.

Altın Kız'a atfen çizebildiğim tek resim bir yıldızdı. O zamandan beri de öyle. Yıldızlar vücudumun her yerinde derime çizilmiş durumda. Bazıları gizli, bazıları değil.

"Hasta. Peki ben senin için ne yapıyorum?"

"İki tane istiyorum. Her şakakta bir tane. Bir tarafta şeytan boynuzları, diğer tarafta bir hale."

Göğsüm inançsız bir kahkahayla doluyor. Alt dudağımı yalıyorum ve boş bir taburenin üzerine kış üstü düşüyorum. Kalçalarımı sıvazladığımda hiç tereddüt etmeden yanıma geliyor ve sağ kalçama tünüyor. Kalçalarını kavrayıp onu kucağıma alıyorum ve kollarımı karnına doluyorum.

Saçlarını boynundan uzaklaştırıyorum ve ağzımı nabzına bastırıyorum. Boğazına bir nefes takılıyor. "Hale benim için mi?"

"Bu pek uygun olmazdı," diye nefes alıyor.

Tenine karşı mırıldanıyorum. Başparmaklarım karnına yayılıyor, ileri geri sürtünüyor. Kucağımda kıpırdanıyor, sikime doğru geri itiyor. Bir iniltiyi karanlık bir kahkahayla örtüyorum ve dizlerini kavrayarak bacaklarını birbirine kenetliyorum.

"Şeytan boynuzları yerine sivri bir kuyruk almalısın."

Başını çeviriyor ve ben geri çekilmeden önce dudaklarımı çenesinin alt tarafına götürüyor. "Neden sivri bir kuyruk?"

"Çünkü sen lanet bir succubus'sun."

Gülüştü ayak parmaklarımdan botlarımdan içine kıvrılmasına neden oluyor. "Ben boynuzlarla devam edeceğim. Ailemin kuyrukla ilgili açıklamadan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Yüzüne dövme yaptırmadan hiç hoşlanmayacaklar."

"Haksız değilsin."

Sanatçı, "Eğer gelip bu resimlere bakmak isterseniz, şablonların çıktısını almaya başlayabilirim" diyor.

Tinsley'nin dizlerine vurarak onu kucağımdan itiyorum ve önümde belirlediği anda kışına bir şaplak atıyorum. Çok dar kot pantolonunun içinde sallanışını görünce bir iniltiyi bastırıyorum. Altında hangi külotu giyiyor? Hay sikeyim.

"İyi misin?" diye soruyor beni bakarken yakaladığında omzunun üzerinden, sesi sahte bir masumiyetle damlıyor.

Gülümsemesindeki kıvrım bana bu lanet taburede neden bu kadar sert oturduğumu bildiğini söylüyor.

"Gidelim," diye mırıldandım.

Göz kırıyor ve ellerimden tutup beni yukarı çekiyor.

"Hayır.

Dövme kirazımı patlatmanın zamanı geldi, bebeğim." Bu sefer iniltimi saklamıyorum.

TINSLEY yüz dövmesinin ne kadar acı vereceğini tahmin . İlk ben gittim ve iğnenin etimdeki hissini anlatmakta yeterince iyi olmadığım için onu düzgün bir şekilde hazırlayamadım. O kadar çok dövme yaptırdım ki acılarına karşı hissizleştim. Ama sanatçı ikinci dövmesinin son kıvrımını yapmaya başladığında bile, Tinsley'nin silahın ısırmasına başladığımız zamanki kadar alışık olmadığı anlaşılıyor.

Dişlerini sıkarak ve ıslak gözlerle dikkatini yüzünde vızıldayan silaha değil bana veriyor. Son yarım saattir yaptığım gibi dizinin iç kısmını okşuyorum. Tüyleri boğazında dans ediyor ve dikkatimi çenesinin altındaki küçük ize çekiyor. Benim , herkesin görmesi için ortaya çıkarılmış.

Parmaklarımın sert, umutsuz baskısından geriye kalan kalçalarındaki ve uyluklarındaki gizli izlerle eşleşiyor. Onları bırakmaktan kendimi alamıyorum. O da onları görmekten hoşlanıyor. Bunu bana sık sık söylüyor. Karanlıkta nasıl oynadığımızı hatırlatıyorlar. Umutsuzca. Sınırlar olmadan.

Tur otobüsünde mahremiyetimizin sürekli acınası bir şekilde olmaması olmasaydı, benim izim de onun içinde olurdu. her şekilde istiyorum, can atıyorum. aklımı kaçıracağım. Ama ona karşı kendimi tutmaya alışkınım. Sapkın arzularımıza ışık tutacak kadar uzun süre onu yalnız yakalamak için beklemek buna değecek. Ona karşı dayanılmaz bir şekilde

Zamanı geldiğinde titiz davranın. Sırf beklemek yorucu olduğu için yakalanma riskini göze almak makul değıldir.

Dükkânın girişinin üstündeki zil sesi içeriye giren birini haber veriyor. Tara -yüzüme iğneyi batırmadan önce nihayet bana adını söyleyen sanatçı- dövme tabancasını kapatıyor ve vücudumun yanından geçip kapıya bakmak için dönüyor. Bakışlarını takip ediyorum, kaslarım geriliyor.

Girişte bekleyen adama, "Şu anda içeri girmek isteyenlere açık değiliz," diyor.

Uzun boylu, kirli kıyafetleri ve yağlı, ağarmış kahverengi saçları düşünöldüğünde muhtemelen bok gibi kokan uzun, kalın bir sakalı var. Gövdesini rahatsız edici bir şekilde saran siyah kapüşonu o kadar lekeli ki asitle yıkanmış gibi görünüyor ve kot pantolonu dizlerinden yırtılmış ama benimki gibi değıl. Elleri eşofmanının ön cebinde ve içimde karanlık bir şey alevlenerek beni Tinsley'e yaklaştıyor.

Tara merak ve kızgınlık karışımı bir duyguyla yabancıya bakıyor. "Dövme yaptırmak istiyorsan önce dükkânı aramalısın. Çok hızlı doluyoruz."

Tabii adınız Tinsley Lowry değılse. O zaman istediğın zaman yer bulabilirsiniz.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor adam. Sesi kanımı buza çeviriyor.

Altın kızım tavrımdaki değışikliği hissetmiş olmalı çünkü parmaklarını dizini okşamak için kullandığım parmakların üzerine kıvırıyor ve sıkıyor. Ona bakmak ve onu rahatlatmak istiyorum ama bakışlarımı adamdan ayıramıyorum. Onda tanıdık bir şeyler var. Beni tedirgin eden bir şey. Bu his, tuhaf renkli mavi gözleri Tinsley'e dikildiğinde ve orada gereğinden uzun süre kaldığında daha da artıyor, dişlerimi sıkıyor. O bakışların tanıdıklığı dudaklarımdan bir hırıltının süzölmesine neden oluyor.

Vancouver'daki kulübün dışında onu tırmalayan adam. O gece gözleri onu ele veren adam.

Tinsley'imi delip geçerken. Onu hatırlamak beni sarmallara sokuyor.

Onun burada olmaması gerektiğini söyleyen göğsümdeki sızıyı görmezden gelemiyorum. Onun için bir tehdit olduğunu. Bu sapık sapığın başına gelenlerden sonra, onun kıza yaklaşması riskini göze alamam. Zihnimde net bir resim çizmeye çalışırken içimdeki ateş büyüyor.

Hareket ettiğimi fark etmeden önce taburemden kalkmış ve dükkânın yarısını geçmişim. Gölgelerimin siren çağrısını kabul etmeme neden olan şey, Tinsley'de bıraktığı izler için intikam alma arzusundan daha fazlası. Her şey dağınık ve umutsuz bir sonuçta bir araya geliyor. Burada olmamalıydı. Utah, Vancouver'dan çok uzakta. O da Vegas'ta mıydı? Seattle'da mı?

Zekasının eksikliğini hızıyla kapatıyor. Ben ona ulaşamadan kapıdan çıktı. Tinsley adımı söyleyip beklememi söylüyor ama ben çoktan onu dışarıda takip ediyorum. Dışarısı karanlık ama güneş henüz tam olarak batmamış. Dükkânın önünde durup önce sola, sonra sağa bakıyorum, hangi yöne gittiğinden emin değilim. Sağ tarafımdaki bir kadının öfkeli küfürleri beni o yöne doğru itiyor.

Botlarım ağır, onu yakalamak için ihtiyacım olan hızı bana veremeyecek kadar ağır. Parmaklarımı avuçlarımla içine kısıvrarak kendimi daha da zorluyorum. Geçitteki insan kalabalığının arasından koşarak geçiyorum ve birkaç metre ötede, sanki ölü adamım ona çarpmış gibi kendini ayarlayan bir kadın buluyorum. Yanından hızla geçip çenemi sıkıyorum ve birkaç adım ötede siyah bir kapüşon yakalıyorum. Sıradan bir yürüyüş için fazla hızlı hareket ediyorlar, ben de onları takip ediyorum. Bu şehre yabancıyım. Nereye gittiğime dair tek bir fikrim bile yok. Hiçbirinin önemi yok.

Kapüşonlu adam caddeyi koşarak geçip metrodan çıkan insan kalabalığının arasına karışana kadar onu takip ediyorum. Adımlarımı yavaşlatıyorum ve bir elimi saçlarımla arasından geçiriyorum. Ceset yığınları arasında onu bulamayacağım kadar çok insan var.

Beni izleyen birinin tenimde yarattığı karıncalanma, hayal kırıklığımı kabaran bir öfkeye dönüştürüyor. Çok yakınımda ama onu göremiyorum. Tüm bunların arkasında o var mı bilmem gerek. Eğer öyleyse bunu düzeltmeliyim. Onu güvende tutmalıyım. Dünya altımda dönüyor. Avuçlarıma sıcaklık doluyor. Kanıyor. Kendi tırnaklarımla kendimi kestim. Acı beni yatıştırmıyor.

"Noah! Tanrım, Noah!"

Başımı onun sesine doğru çeviriyorum. Burada . Onu göremezken olmaz. Eller sırtımı okşuyor ve dönüyorum, dudaklarım uyarıyla geriye kıvrılıyor. Onu buluyorum. Gözlerim kapanıyor, ciğerlerimdeki ateş sönüyor. Nefes al.

"Öylece çekip gidemezsin, seni sık torbası!" diye azarlıyor, umutsuzca bedenimi kavlıyor. Onun dokunuşuna odaklanıyorum. "Kimdi o adam? Onu tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Dilimde kelimeler oluşmuyor.

"Telefonunu dükkânda unutmuşsun. Kaybolmuş olabileceğinizi ve sonra da hayranlar tarafından ezilmiş olabileceğinizi düşündüm."

Konuşmuyorum. Bunun yerine onu kollarıma çekip sıkıca sarılıyorum. Neler olduğunu anlamıyor ama ona söyleyemem. Henüz söyleyemem.

Hiç sırrımız olmadı ama bugün, her şeyi mahvedebilecek bir sır saklıyorum.

34

TINSLEY

NOAH OTEL ODASININ KAPISININ YANINDA OYALANIYOR, HER ŞEYİ KURCALIYOR.

ben içeride dolaşırken kilitleri açıyor. Çok sinirli, derisinin altında çok fazla öfke taşıyor. Uber'le eve dönerken yanağımın iç kısmı kemirmekten acımişti. Bu gecenin böyle geçmesini planlamamıştım ama bunun planlarımı mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum.

Parmaklarımı yüzümdeki mürekkebin üzerinde gezdiriyorum ve şu anda sahip olduğum sinire sahip olsaydım son yirmi beş yılımın ne kadar farklı olacağını merak ediyorum. Bugün iki dövme yaptırdım. Benim. Benim. Yüzüme! Küçük ve narinler ama yine de dövme. Artık sertifikalı bir baş belasıyım. Ve sonrasında olanlara rağmen, bu gerçeği kabul edeceğim.

Babam yarın yüzümü gördüğünde çılgına dönecek. Muhtemelen bu yaklaşan erimeye tanıklık etmek için heyecanlanmak benim için berbat bir şey, ama büyürken neredeyse mükemmel davranan bir çocuk olarak, bu uzun zamandır geliyordu.

Dudaklarımı yuvarlıyorum ve yorgun gözlerle odayı izliyorum. Hiç bu kadar lüks bir yerde kalmamıştım. Garrison bu sabah Reggie'nin bu kez bir otele yerleştirilmemiz için ısrar ettiğini söylediğinde, ahmağın inadına mümkün olan en kötü odayı bulmasını bekliyordum. Bu kesinlikle en kötüsü değil. Yatak büyük ve kalın, yorgan da ağır. Tamamen dolu bir bar ve muhtemelen bütün bir futbol takımının sığabileceği bir küvet ve cam duşa sahip bir banyo var.

Ŗu anda olan biten her Ŗeyden sağ çıkmayı baŖarabilirsek, geleceğin ikimiz için neler getireceğinin bir tadı.

"Bütün gece karanlık ve kıvrımlı mı olacaksın?" Uzun pencerelere doğru ilerleyerek soruyorum. Perdeler açık, ay ışığını odaya buyur ediyor. İkimiz de ışığı açmaya zahmet etmiyoruz.

Bana yaklaştığını duymuyorum ama ellerinin omuzlarımı kavradığını hissetmek beni Ŗaşırtmıyor. YumuŖak bir nefes vererek dokunuŖuna doğru eğiliyorum.

"Beni karanlık ve kıvrımlı sevdiğini sanıyordum." "Mm, seviyorum. Sadece belki Ŗu anda değil."

Sırtıma bastırıyor, elleri kollarımdan aŖađıya doğru iniyor. DokunuŖunun yumuŖaklıđı karŖısında boğazımda biriken duygu kabarmasını yutuyorum. Kollarımda gezinen parmaklar yüzünden duygusallaŖmak çok saçma ama bu Noah. Bu gecenin neler getireceğini kelimelerle ifade etmedik ama ikimiz de biliyoruz. Onun bu yumuŖak tarafı uzun sürmeyecek ve içindeki canavarı dıŖarı çıkarmaktan baŖka bir Ŗey istemesem de, bu anları seviyorum. Nadir bulunuyorlar ve bu da onları benim için çok özel kılıyor. Bir iliŖkiden istediğimi dūŖündüğüm her Ŗeye rağmen ona aŖık olmaya baŖlamamın nedeni de bu. Bu küçük anlar üç kelimeden daha değerli. Onlar daha iyi.

"Bugün o adamın peŖinden neden koŖtuđunu bana söyleyecek misin?" Fısıldıyorum.

"Hayır." Parmak eklemlerini kollarımda gezdiriyor ve bu sırada tüylerim diken diken oluyor. "Bu gece olmaz."

Onun söylememeyi seçtiği Ŗeyleri duyuyorum. kalana kadar değil.

"EndiŖelenmeme gerek var mı?"

DokunuŖunun baskısı kısa bir an için artıyor, sonra azalıyor. "Hayır."

Yalan olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yok.

"Tamam," diye nefes alıyorum. Kendimi tutup göz kırpmadan önce gözlerimin arkası yanıyor. İçimden bir ses o adamın peŖinden koŖmasının bir nedeni olduğunu söylüyordu. Bir sebep

Keşke yanılmış olsaydım dediğim ama şimdi haklı olduğumu bildiğim.

Artık takipçimin bir yüzü var. Hala bizi takip ettiğinin bir kanıtı. Beni takip ediyor. Bu işin peşini bırakmayacak. Noah muhtemelen onu sokakta kovalayarak daha da kızdırdı. Daha da kötüleşecek ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yine de bu geceyi benden almasına izin vermeyeceğim. Etrafımızdaki her şey değişiyor, ama Noah ve ben ... bu kalıcı. Sonsuza kadar. Bu gece bizim.

Kalçalarımı kasıklarına doğru geri ittiğimde Noah bir iniltiyle boğuluyor ve benim için zaten sert olan uzunluğuna temas ediyor. Kollarımı tutup önümde sürüklemekten önce ellerim hâlâ kollarımda. Parmakları göğüslerimin etrafına yayılıyor ve onları sıkıca kavıyor. Meme uçlarım gergin, gömleğimin kumaşını kazıyor. Sınırın ortadan kalkmasını istiyorum. Bacaklarım jöleye dönene kadar onları çekmesini, çimdiklemesini ve ısırmasını istiyorum.

"Eğer benden kaçma şansın varsa, Tinsley, sikimi kavradığını hissettiğim anda bu şansın ortadan kalkacak."

Uyarı sağır kulaklara düşüyor. Zaten bu kararımdan çok eminim.

"Bunun tam tersi olmayacağını varsayman çok cesurca. Bundan sonra benden kaçmana izin vereceğimi düşünmen," diye mırıldanıyorum.

Sol göğsümü bırakarak parmaklarını başımın dibindeki saçlara geçiriyor ve köklerinden çekiştirerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Yüzünü boynuma indiriyor ve sıcak tenimde dudaklarını ayırmadan önce derin bir nefes alıyor. Tadıma bakıyor ve inleyerek aletini sırtıma saplıyor.

Başımı göğsüne yaslarken gözlerim kapanıyor ve ona dokunmak için çaresizce arkama uzanıp kalçalarını kavıyorum. Boğazımı emdiğinde, göğsümdeki el kayıyor. Birden meme ucum iki parmağının arasına sıkışıyor ve beni çılgılık atmaya zorluyor. Ona karşı sarsılıyorum ve bacaklarımın arasındaki zevk kıvılcımıyla sırtımı eğiyorum. Bu sadece bir alay

Bu gece ne yapacağımı biliyorum ve daha fazlası için çaresizim.

İçimde büyüyen ihtiyacı hissederek meme ucumu büktü ve "Kıyafetlerini çıkar, Tinsley" diye emretti.

İkinci kez söylenmesine gerek yok. Kendimi onun elinden kurtarmaya zorlayarak bir adım öne çıkıyorum ve onunla yüzleşiyorum. Kızgın görünüyor. Ama kızgın olmadığını biliyorum. Daha başlamadan beni yiyip bitirmek istemediği için kendini tutuyor. Onu böyle görmek bana başka hiçbir şeyin yaklaşmadığı bir şey yapıyor. Gözlerinde gizlenen tehlike vaadine rağmen kendimi seksi, güçlü ve kontrol altında hissettiriyor.

Ona söylesem bana bir köpek gibi sürünür. Bu görüntü midemi bulandırıyor.

"Hepsi mi?" Gömleğimin eteklerini parmaklayarak nazlı nazlı soruyorum. Gözleri kararıyor. "Hepsi."

Önce tişörtümü başımın üzerinden çekiyorum, sonra kot pantolonumu. Sütyenim ve külotumla kaldığımda, yavaşça arkama uzanıyorum ve parmaklarımı bandın altından geçirerek onu izliyorum. Göğsümü saklayan kırmızı dantelli sütyene bakarken burun delikleri açılıyor, koyu kahverengi gözlerini zehir dolduruyor.

"Bitir," diye kestirip atıyor.

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum ve sütyenimi açıyorum. Göğsümden yere düşüyor ve gözleri meme uçlarıma yumruklarını sıkıyor. Düzensiz nefesleri odayı dolduruyor ve bana devam etmem için güven veriyor.

Ellerimi kalçalarımın indirerek kırmızı tangayı bacaklarımdan aşağı itiyorum ve çömelerek tangayı almadan önce ayaklarımı tangadan kurtarıyorum. İşaret parmağımdan sarkıyorlar, ortalarındaki kirli yama ona bakıyor. Tangayı ona fırlatırken dudaklarımın kenarındaki fesatlık yukarı doğru kalkıyor.

Bir elini havada gezdiriyor ve onları yakalıyor. Danteli parmaklarının arasında sıkıştırıp ıslak materyali burnuna götürdüğünde kalp atışlarım tekliyor. Ardından gelen inilti odanın içinde daha çok

meme uçlarımı çekiştirmesinden daha fazla . Elini indirip tangayı kot pantolonunun cebine soktuğunda neredeyse yere yığılıyordum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi sırtıyor. "Yatağa geç."

Bir anda yatağa sürünmeye başladım. Yatak başlığına doğru ilerlerken kalın şilte dizlerimin altına batıyor. Sürünürken bacaklarımın arasındaki bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum ve bu beni sadece daha da ateşlendiriyor, o kadar ıslak ki damladığımdan eminim.

"Sırt üstü yat. Bacaklarını aç."

"Ya sırtıma binmek istemiyorsam?" İğneleyici sözler ben onları yutamadan ağızımdan kaçıyor.

Kıçıma şaplak atmasını beklemeliydim ama darbenin gücü ellerimin üzerinde öne doğru sallanmama neden oldu. Yanık, klitorisimin üzerinde hayalet gibi bir okşayış. Zonkluyorum, o kadar tahrik oldum ki, bana daha yeni dokunduğunu düşünürsek bu yasadışı olmalı.

"O da neydi?" diye .

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerimi yatağın kenarındaki yüksek figürüne kilitliyorum. Üstü çıplaktı, ben çene çalmakla meşgulken lanet tişörtünü atmıştı. Siyah mürekkep kalın kaslarının her santimini kaplıyor. Çoğu insan için korkutucu bir görüntü ama benim için değil. Sert sözler ve karanlık çizimler arasında her şekil ve boyutta yıldızlar varken nasıl olabilir? Göğüs kaslarının arasına yerleşmiş kayan yıldız odaklanıyorum. Onu milyonlarca kez gördüm ama şu anda her zamankinden daha anlamlı.

Tam bir aptaldım.

"Seni oraya kendim koymadan önce sırt üstü yat," diye emrediyor.

Bu o kadar cazip bir öneri ki kıcımlı oynatıyorum ve devam etmesini bekliyorum. İkinci şaplak nefesimi kesiyor, yanma çok şiddetli. Ayak bileklerimden tutup beni sırtüstü çevirmeden önce başka bir nefes bulma şansım yok. Göğsüm sarsılıyor

hareketin etkisi ve ben sırtıyorum, bundan çok fazla zevk alıyorum.

Bacaklarımı açıp avuçlarımı leğen kemiğimin üzerinde, amımdan bir santim uzakta dinlendirmemi izlerken gözleri iki alev topuna dönüşüyor. Onun onaylayan bakışlarından aldığım güvenle dizlerimi büküp bacaklarımı yukarı çekerek kendimi daha da ortaya çıkarıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Yatağa vurarak öttüm.

"Ben kotumu çıkarırken amımla oyna."

Emrinin sert sesiyle zonkluyorum. Kendisinin olduğunu söylemesini umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım. Alabilir. Siktir, almasını istiyorum.

Elimi bacaklarımın arasına daldırıyorum ve amımın ihtiyaçtan şişmiş kaygan dudaklarını buluyorum. Daha klitorisime dokunmadan inlemeye başlıyorum. O noktayı bulduğumda çıkardığım ses neredeyse insanlık dışı. Etrafında nazik bir daire çizdiğimde zevkten öte bir şey içimde sekiyor.

Sesini duyana kadar gözlerimi kapattığımı fark etmiyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi açıp ona baktığımda görüşüm bulanıklaşıyor. Çıplak, solgun, mürekkepli bir teni var. Bacaklarının arasından çıkan sikini gördüğümde tahrik oluyorum, uzun, sert ve çok kalın. Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Ve kesinlikle daha önce içimde hiç bu kadar büyük bir tane olmamıştı.

"Bana dokunduğun zamanki kadar iyi değil," diye inliyorum kuru ağzımın içinden.

"Biliyorum. Devam et. Parmaklarını sikeyim."

Hava kalınlaşıyor ve ağırlaşıyor, tenime baskı yapıyor. Daha fazla mücadele etmeye zahmet etmiyorum. Parmağımın ucu girişime batıyor ve içimdeki acıyı biraz olsun dindiriyor. İkinci bir parmak ekledikten sonra bile daha fazlasına ihtiyacım var. İç duvarlarım boyunca her vuruşta kalçalarım yataktan kalkıyor ve boşluk hissi daha da kötüleştikçe hayal kırıklığı gözlerimi yakıyor.

"Noah," diye sızlanıyorum.

Bana dövmele yumruğunu sikinin etrafına sarıp sıkarak ve uzun bir vuruş yaparak cevap veriyor. Piercingini hâlâ benden saklıyor. Eline ters ters bakıyorum, göğsümde bir sahiplenme dalgası büyüyor. Elimi öfkeyle bacaklarımın arasından çekip dirseklerimin üzerine bastırıyorum.

"Kesinlikle hayır," diye tıslıyorum. Şaşkınlığını gizlemek için gözlerini kırıştırıyor ama ben görüyorum. Ona dokunmama izin vermek yerine kendine dokunduğu için ona haksız yere kızgıyım. "O benim."

Eli donuyor. Ağzından gergin bir nefes çıkıyor. İddiamı beğendi.

Ona doğru koştum. Yatağın kenarından eğilerek onu ensesinden kavıyorum ve yatağın üzerine yatırıyorum. Kendini üzerimde yakalıyor ve gözlerimizi kilitliyor. Onun her duygusunu bu şekilde görebiliyorum. Bana izin veriyor, bir süre sonra fark ediyorum. Onun üzerinde böyle bir güce sahip olmama izin vermek ruhuna kazımış olduğu tüm koruma kalkanlarına aykırı ama yine de bunu yapıyor.

Ağzını kendime doğru çekiyorum ve öpücüğünün kıvılcımlandırdığı coşkunun içine gömülüyorum. Sıcaklık damarlarımdan akıyor ve zaten orada olan uyarılmışlıkla karışıyor. Eğer evrende daha büyük bir güce inanmasaydım, işte tam burada fikrimi değiştirirdim. Çünkü paylaştığımız bağın başka hiçbir makul açıklaması yok. Aynı ruhun iki yarısını oluşturmamızın. Biri yarı karanlık, diğeri yarı aydınlık.

Tırnaklarımı sırtının alt kısmına batırıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Beklemekten bıktım. Oyalanmaktan ve alay etmekten bıktım. Bunun için daha sonra zaman var. Şu anda onu içimde hissetmeden ölebilirim sanırım.

"Şimdi, Noah. Lütfen. Daha fazla beklemek istemiyorum. Lütfen beni bekletme." Dudaklarını törpülüyorum. Kelimeleri yutuyor, bana dokunurken parmak uçları yanaklarımda, çenemde ve boynumda görünmez izler bırakıyor.

Kalçalarımı kaydırıyorum ve girişime karşı horozunun ilk dokunuşunu hissediyorum. Ucu klitorisimin üzerinde kayarken çoktan ıslanmıştı. Alt dudağını sertçe ısıyorum ve gözlerini tekrar açana kadar bırakmıyorum.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum.

Boğazı bir yutkunmayla hareket ediyor ve sonra bir elin bedenlerimizin arasında hareket ettiğini hissediyorum. Parmaklarını giriş deliğimin üzerinden ilk kez geçirdiğinde rahatlatarak ürperiyorum. İki parmağını içeri daldırıyor ve beni izlerken parmaklarını orada tutuyor.

"Ben bakire değilim," diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum, kafam karışıyor. "Bu benim için önemli değil."

Parmakları içimde hareket ediyor, yavaşça girip çıkıyor. "Yıllar önce başka birini becermeye çalıştım. Yapıp yapamayacağımı görmek istedim. İşe yarayıp yaramayacağını."

Onu başka biriyle düşününce göğsüm sıkışıyor. Benim olmayan bir kadının yatağında. Elleri onun üzerinde, benim için yaptırdığı dövmelelere dokunuyor. Zihnimi zehirlemeye çalışan kıskançlık karşısında çenemi sıkıyorum.

"Senden başka hiç kimse için sertleşmedim. Bir kere bile. O kadının denemesine izin verdim, ama gözlerimi kapatıp seni düşünmek bile beni sadece yarımı içine alacak kadar sertleştirebildi. Senden başka kimseyle birlikte olmak için programlanmadım. Bir daha asla denemedim."

Düşüncelerim rüzgârdaki sis gibi kayboluyor. "Ne?"

Parmaklarını benden çekiyor ve onun yerine sikini girişime soktuğunu hissettiğimde keskin bir nefes alıyorum. Orada dururken alnını benimkine dayıyor ve şöyle diyor: "Beklemediğim için özür dilerim. Sen olman gerektiğini bilmeliydim. Her zaman sendin."

İleriye doğru hamle yaptığında ve tek bir güçlü hamleyle tüm uzunluğunu içime gömdüğünde onun adını haykırıyorum. Bu onun tatlı sözleriyle sert bir çelişki. Bu Noah.

"Vay anasını," diye inliyorum, kısa bir süre hareketsiz kaldığında kalçalarımı beline doluyorum. Kalçalarını geriye doğru kaydırarak hareket etmeye başladığında bir çığlık atıyorum. "Çok büyük. Yapabilir miyim bilmiyorum-"

Çenemi ısırды ve hırladı, "Onu alacaksın. Senin, değil mi?" Hızla başımı sallıyorum. Memnuniyet yüz ifadesini değiştiriyor.

sikini tekrar içeri sokarken hınzırca. "İşte böyle. Al bakalım."

Gerilme yoğun ama acı verici değil. O kadar doluyum ki nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Kayıp piercing umurumda değil. Bu gece çok fazla olurdu. Onun içimde her kayışı karnımdaki aleve bir kıvılcım daha ekliyor.

"İşte bu kadar. Benim iyi küçük sürtüğüm. Çok mükemmel," diye inliyor, yanağımı usulca avuçluyor.

Övgülerin altında ezildim. İtişlerine yeni bir yoğunluk katıyor. Her birini daha sert, daha güçlü hissettiriyor. Nabzım düzensiz ve kulaklarımda yüksek sesle atıyor. Bakire olmadığını iddia edebilir ama öyle. Başkasıyla geçirdiği o gece sayılmaz. Bu gece sayılır. Ve bunu kendi sınırlı deneyimimle yapabildiğim kadar iyi yapmak istiyorum.

Şaşkınlığı avantaj olarak kullanarak onu sırtüstü yatırıyorum ve içimdeki hissini kaybettiğimde boğazıma tırmanmaya çalışan onaylamama sesini yutuyorum. Birkaç dakika sonra sikiinin bağımlısı olmuştum bile.

Evet, kulağa doğru geliyor.

"Keşke sana verebilseydim," diye fısıldıyorum pürüzsüz, ıslak uzunluğunu elime alıp kalçalarının üzerinde gezinirken. Ucunu amım boyunca sürükleyerek, onun beni kızdırdığı gibi ben de onu kızdırıyorum.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Neyi vereyim?" diye sorarken çenesi titriyor.

"Bekaretim."

Gözlerinde karanlık parlıyor ve sonra beni sikiinin üzerine oturtuyor. Üstüne yığılıyorum, göğüslerim göğsüne yapışıyor, zayıf kollarımla kendimi tutamıyorum. Boğazımı saran eli gözlerimi şişiriyor, heyecan kanımı elektrikleştiriyor. Boğazımı tutuşunu başımı kaldırmak için kullanıyor, böylece gözlerimiz buluşuyor. Oksijenim tükenmeden önce bir elimi göğsüne koyarak kendimi yukarı çekmeyi başarıyorum.

"Bekaretin benim olmayabilir ama bu amcık kime ait olduğunu biliyor. Benim için kanını akıtmayacaksın ama seni uzatıp alıştırarak olan benim."

Bu mükemmel bir cevap. Bu sözler göğsüme gömülüyor ve bana arkama yaslanıp onu altıma aldığımda istediğim şekilde kontrolü ele alma gücü veriyor. Klitorisime baskı uygulamak için kalçalarımı öne doğru sürüklüyorum ama altında sıcak bir ten yerine soğuk ve sert bir şey hissediyorum. Aramıza bakıp shaftının dibindeki deliğe odaklandığımda içimden bir lanet kaçıyor. Metal top klitorisimin altında yuvarlanıyor ve beni kemiksiz bırakan beklenmedik bir zevk dalgası getiriyor.

Zayıf kaslarımdan yararlanıp bir kolunu belime dolayarak içime girmeden önce karanlık bir kıkırdama tenimi okşuyor. Bu savaşı kazanacağını kabul ederek ona izin veriyorum. Çok fazla avantajı var.

"Bunu senin için aldım," diye nefes alıyor.

Başımı arkaya atıyorum ve tekrar sürtünüyorum. "Bu çok iyi."

Onun itişlerinin ve kalçalarımın sürtünmesinin ritmine kapıldığımda doruk vaadi başını kaldırıyor. Birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde çalışırken, altımda sertleşmesi ve pelvisinin üzerinde sallanmama yardım etmeye başlaması uzun sürmüyor.

"Boşalmana ihtiyacım var, Altın Kız. Beni güzelce ve sıkıca kavradığını hissetmeden oraya ulaşamam," diye homurdanıyor, kıcımlı o kadar sert sıkıyor ki tırnakları etime batıyor.

"Neredeyse geldik."

İkimiz de terden yapış yapış olmuşuz ama avuç içimi göğsüne dayadığımda ve nihayet onun itişleriyle birlikte karın kaslarının da esnediğini hissettiğimde, hiçbir şey umurunda değil. Kalçalarımı daire şeklinde döndürüyorum ve aleti G noktama sürtündüğünde gözlerimin arkasında ışık yanıp sönüyor. Bu duyguya verdiğim tepkiyi anlıyor ve kalçalarını o noktaya vurmaya devam etmesini sağlayacak şekilde hareket ettiriyor. Sertleşirken kaslarım kurşuna dönüyor ve sonunda beni sıvıya çeviren zevk patlamasını memnuniyetle karşılıyorum.

Sert ve hızlı, o kadar güçlü ki boşalmaya başlayana kadar nefes aldığımı sanmıyorum. Daha önce hiç böyle boşalmamıştım, ama göğsüne yığılıp kalan tüm enerjimi kaybetmeye başladığımda bile tekrar boşalmak istiyorum.

Noah kıcıma daha önce hiç yapmadığı kadar sert bir tokat atıyor ve yanağıma doğru inleyerek boşalıyor. Boşalırken içime bir sıcaklık doluyor ve bunu ilk kez biriyle yaptığını bildiğim için kendime rağmen sırıtiyorum.

"Siktir," diye küfrediyor, altımda gevşiyor.

Dudaklarına ulaşmadan önce boynunu, çenesini ve çenesini öpüyorum. Ağzının içine doğru iç çekip isteksizce geri çekildiğimde dillerimiz bir anlığına buluşuyor.

İçimde yumuşamaya başladığında, kendimi ondan kaldırıyorum ve sırt üstü düşüyorum. Yatakta aşağı inip bacaklarımın arasına baktığında yanaklarım kızarıyor. Utançtan onları sıkıp kapatmak istiyorum, çünkü canavarın sikiyle dolduktan sonra orada nasıl görüldüğümü bilmiyorum, ama o iğrenmiş görünmüyor. Aslında bundan tahrik olmuş gibi görünüyor. Giriş yerimden sızan ıslak bir şey hissetmeye başlayana kadar, benden sızan spermini izlediğini fark etmedim.

Yavaşça içeri itmeden önce bir parmağını amımda gezdirdiğinde dokunuşuyla sarsılıyorum. Bundan fazla zevk alamayacak kadar hassasım ama yüz ifadesindeki hayranlığı görmek bunu ona söylememi engellemeye yetiyor da artıyor bile. Şu anda, bu fiziksel zevkle ilgili değil. Tamamen zihinsel.

"Sen benimsin, Tinsley." Bu ikimiz için de bir hatırlatma.

Buna gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, tembel bir memnuniyet içimi dolduruyor.

Yataktan kalkıp banyoya gidişini izlerken kalp atışlarım sağlıklı bir hıza doğru yavaşlamaya başlıyor. Elinde ıslak bir bezle bacaklarımın arasına girmeden önce musluk bir süre akıyor.

"Bunu yapabilirim," diye teklif ediyorum.

Başını sallıyor ve bezi şişmiş derimde gezdirerek pisliği temizliyor. Basınç bir

biraz fazla hassasım ama bunu ona söylemiyorum. Bunu benim için yapmaya o kadar konsantre olmuş ki, anı bozmak istemiyorum.

İşini bitirip bezi atar atmaz yorganın altında yanıma kıvrılıyorum ve bana katılmasını bekliyorum. Konfor alanının dışında görünüyor, ama boxer'ını giydikten sonra yanıma tırmanıyor. Alnının üstündeki küçük yıldız odanın karanlığında bile dikkatimi çekiyor.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, bir kolunu belime dolayarak.

Mırıldanırken göz kapaklarım yorgunluktan titriyor. "Birazcık. Yarın olacağım."

Daha önce hiç böyle yan yana yatmamıştık. En azından kasıtlı olarak. Bu gece bizim için ilklerle dolu. Bununla ilgili hiçbir şeyi unutmak istemiyorum. Hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum.

"Uyu," diyor, seksten sonra bile otoriter.

Uzulca gülüyorum ve başım çenesinin altında sıkışana ve bacağım kalçasının etrafında kıvrılana kadar ona yaklaşıyorum. Nefes vererek dudaklarımı göğsüne bastırıyorum ve gözlerimi kapatıp uykunun beni almasına izin vermeden önce üç kelime söylüyorum.

35

NOAH

SENI SEVİYORUM.

Göğsüme karşı böyle mırıldandı. Başka bir şeyle karıştırmadım. Bu mümkün değil.

Seni seviyorum.

Değersiz olduğunu düşündüğüm üç kelime üç gündür kafamın içinde tekrar tekrar dolaşıyor. Benim için hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler. Hâlâ da etmiyor. Ya da belki de ediyorlar. Hayır, etmiyorlar.

Tur otobüsünün ahşap zeminine bakıyorum ve kendime bunların hiçbir şey ifade etmediğini hatırlatıyorum. Zayıf bir ifadeden başka bir şey oluşturmuyorlar. Ama bu sözleri Tinsley söyledi. Onun zayıf bir yanı yok.

Hoşnutsuzlukla bu düşünceleri tekrar kilitliyorum, ne zaman isterlerse kafeslerinden kaçacaklarını biliyorum. Küçük parmaklar kafa derimi kabaca çekiştiriyor, kopan saçların sesi kaşlarımı daha da çatmama neden oluyor. Zemin kıcımın altında sertleşiyor. Paisley saçlarımı örmeye çalışırken bir saattir üzerinde oturmaya zorlanıyorum. Hiç iyi gitmiyor. İşi öğrenene kadar kel kalacağım.

Tinsley, "Filmden hırladığını duyabiliyorum," diye . Sırtımdaki kanepede Paisley'nin yanında, bacağını koltuk altımda sıkıca tutuyor. Kucağımda olmasını tercih ederdim ama çocuğun varlığı bu teklifi geri çevirmesine neden oldu.

Kız kardeşim yanımda yerde yatıyor. Bu sabah geldi. O zamandan beri yanımdan ayrılmadı. Çok garip. Sanki bütün gün içine bir şey kaçmış gibi gözlerini bana dikip duruyor. İsteddiği cevaplar. Ben ve Tinsley hakkında. Ama ben ona vermeyeceğim. Detayları altın kızıma sorabilir.

"Saçlarım . Çok acıyor," diye . Paisley, "Bu küfür kavanozunda bir toonie," diye şarkı söylüyor.

İki kez göz kırpıyorum. "Lanet olası bir küfür kavanozuna para koymayacağım." Haftalardır bu konuda beni sıkıştırıyor. Burada bir toonie ve orada lanet bir loonie.

"Şimdi iki toonie oldu, değil mi baba?"

Justice kızına doğru uzanıp sanki evin evcil hayvanıymışım gibi başımı okşama cüretini gösterdi. Karşılık vermemek için neredeyse dilimi ısıracaktım. "Bence bunun üzerine bir de küstahlık vergisi almalıyız, ne dersin?"

Tinsley gülüyor, ben de ceza olarak bileğini çimdikliyorum. Bu onu daha çok güldürüyor. Adalyn dizlerinin üzerine kalkıyor ve başımın üzerine eğiliyor. Parmakları Paisley'ninkilerin yanında hareket ettiğinde saçlarımdaki tutuş gevşiyor.

"Bugün çok şımarıktı, değil mi?" Addie soruyor. "Sanırım saçındaki tutuşu biraz gevşetebiliriz. Belki bu yardımcı olur."

"Bu gece çok arsızdı!" Paisley çığlık atıyor. Saçımı tutuşu sadece bir saniyeliğine gevşiyor, sonra tekrar çekiştirmeye başlıyor.

Tinsley öne doğru eğilip dudaklarını yanağıma değdirdiğinde canımın acıdığını söylemek için dudaklarımı arıyorum. Kafa derimdeki acı kayboldu. Onun yakınlığı duyularımı dolduruyor. "Onunla iyi gidiyorsun. Küfür etmene rağmen tabii ki. Bitirdiğinde bunu senin için değerli kılacağım. Sadece bir örgü kaldı."

Bacağındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, bir sonraki nefesim kesiliyor. Aletim bu vaatle sertleşiyor, ardından saçlarımda kökleri tarafından sarsılıyorum saçlarım Paisley'e yaklaşıyor. Ben geri emiyorum benim

hoşnutsuzluk. Tinsley her ne planladıysa bu acıya değecek. Değmezse, bunun hesabını kışında benim el izimle verecek olan o olacak.

Annem, kız kardeşim ve Tinsley dışında kimsenin saçıma dokunmasına izin vermedim. Her zaman uzundu ve Adalyn, Tinsley dışında kendi yaşında pek fazla kızla birlikte büyümedi. Ben her zaman onun saç modeli deneğiydim, bundan şikayet ettiğimde ve ona siktirip gitmesini söylediğimde bile. Yine de hiç bu kadar sert olmamıştı. Görünüşe göre Justice kızına nasıl nazik olunacağını henüz öğretmemiş.

Eğer Tinsley bu gece bunu yapmamı istediğinde bana gülümsemesini göstermeseydi, bunu düşünmezdim.

"Sakin ol kızım," diyor Adalyn Paisley'e, parmaklarını küçük kızın parmaklarının altında dikkatle gezdiriyor ve onu tekrar örgünün içinden geçirmeye başlıyor. "Sertçe çekmek örgülerin kafa derisine daha yakın oturmasını sağlayabilir ama daha acı verici olur. Rahat bir orta yol bulmalıyız ki bitirdiğimizde saçlarımızın örgülü olduğunu bile hissetmeyelim."

Paisley, "Uç parçayı sıkıştırmaya çalıştığımında hareket etmeye devam ediyor ve sonra onu kaybediyorum," diye homurdanıyor. "Sertçe çekmem gerekiyor."

Burnumdan hava üflüyorum. "Saçımı başımı yoluyorsun diye hareket ediyorum."

Justice, "Bu, şımarıklık kavanozunda daha fazla para demek," diyor.

Bu gece gerçek değil. "Şimdi de şımarıklık kavanozu mu var?" "Bir toonie daha!" Tinsley ekliyor.

"Cüzdanını alıp kavanoza boşaltmama ne dersin? Sanırım tezgahın üzerinde görüyorum." Justice ayağa kalkıyor ve yanımdan geçerken dizini omzuma vuruyor. Cüzdanımı tezgâhtan aldı ve ceplerini karıştırmadan önce açtı. "Yanında gerçekten bu kadar nakit para taşıyor musun?"

"Hepimiz fakir değiliz," diye karşılık veriyorum.

Gözlerini devirir ve üç tane yüzlük banknot çıkarır. Paraları parmaklarının arasında yayarak, onlarla kendini yelpazelemeye başlar.

"Bu, bu geceyi karşılamak için yeterli olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Onu temizleyin. Belki bu ona terbiyeli olmayı öğretir," diyor Adalyn. Justice daha fazlasını almak için harekete geçmiyor.

Ona donuk donuk bakmaya devam ediyorum. "Hepsini alsan da olur. Kafamın örölmesi gereken bir tarafı daha var."

Cüzdanımdaki bin dolar, şu anda hesabımda duran paranın yanında hiçbir şey. İsterse onun olur. Para benim için hiç önemli olmadı.

Bakışlarını sıkılaştırıyor, beni okumaya çalışıyor. Ona okuyacak bir şey vermiyorum. Sonunda gözlerini kaçırıyor ve cüzdanımı tekrar açmadan yerine koyuyor. Koltuğa geri dönmeden önce elindeki renkli banknotları şeffaf bir kavanozun içine tıkıştırıyor.

"Çok iyisin. Hepsini alırdım. Kardeşim için davul çalmaya nasıl başladın?" Addie ona sorar.

Cevap vermeden önce kanepeye yerleşti, "Şans. Noah'ın şarkı söyleyeceği barda çalışıyordum ve Sparks beni arka odada prova yaparken buldu. Ya inanılmaz derecede çaresizdi ya da kusursuz bir zevki vardı."

"Çaresiz," diye homurdanıyorum. Başımın yan tarafına bir fiske vurulunca arkama bakmaya çalışıyorum ama saçlarım tekrar çekiliyor. Hay sikeyim.

"İster inanın ister inanmayın, Sparks her zaman iyi bir zevke sahip olmuştur. Reggie Noah'ya ilgi göstermeden önce de onun asık suratlı kıçının dibinden ayrılmıyor, onu sektörde bir şans yakalaması için ikna etmeye çalışıyordu. Eğer Tinsley işin içinde olmasaydı, bence Sparks ona en çok inanan ikinci kişi olabilirdi," diye yanıtlıyor Addie. "Açıkçası, ben kendi ligimdeyim. Kardeşimin başarılı olacağını her zaman biliyordum."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Para, şöhret, hepsi kız kardeşim yüzünden. Her şeyi olduğu gibi bırakma konusundaki sinir bozucu yetersizliği yüzünden. O bir işgüzar ve iş kariyerime gelince çok karıştı.

Paisley, "Sparks'ı severim," diyerek bize fikrini bir kez daha söylüyor. O da babası gibi konuşkan biri. Ne şanslıyım.

Bu lanet olası yerde daha ne kadar oturmam gerektiğini görmek için parmaklarının başımdaki hissine odaklanıyorum. Görünüşe göre şimdi diğer örgüde, yaklaşık yarıya kadar inmiş. Adalyn artık ona yardım etmiyor. Ve daha fazla saç kaybettiğimi sanmıyorum.

Bir elimi Tinsley'nin ayak bileğinin etrafında dolaştırarak çorabı ile taytının arasındaki açıkta kalan teni okşuyorum. Zorla yere yatırıldığımdan beri ilk kez, zihnimin bu pozisyonda olduğumuz son zamana gitmesine izin veriyorum. Ben onun önünde yerde, başım bacaklarının arasında. Herkesi bu otobüsten kovma ve onu kanepeye götürme arzusu içimi sızlatıyor. Bir iniltiyi yutuyorum ve diğer elimi uyluğuma bastırıyorum.

Her gün ve geceyi onunla yatakta baş başa geçirememek Tanrı'nın verdiği bir ceza. Son birkaç gündür çılgın hayvanlar gibi seviştik. Spor salonlarında, dövüşlerden sonra ve gösterilerden önce. Ranzamız seks ve onun parfüm kokusu gibi kokuyor.

"Benden bu kadar!" Paisley bağırıyor. Elleri saçlarımdan kayboluyor.

"Harika görünüyor LeeLee," diye övüyor
Adalyn. Lakap karşısında irkiliyorum.

"Bana öğrettiğin için teşekkür ederim." Paisley'nin sesinde yoğun bir gurur var.

Tinsley, "Noah'nın saçlarının hiç bu kadar güzel görüldüğünü sanmıyorum," demeden önce bir el başımın üzerinde nazıkçe geziniyor.

"Sonsuza kadar uzatmalısın. Rapunzel gibi," diyor Paisley.

Tinsley'nin bileğini isteksizce bırakıyorum ve kığım ağrıyarak ayağa kalkıyorum. "Hayır."

Paisley aşağıdaki Ben, daraltma onu
gözler. "Is Rapunzel'de bir sorun mu var?"

"Ne?"

"Onun gibi saçların olsun istemezsin. Neden?"

Ciddi mi bu kız? Kızın arkasında duran Tinsley, gülmemek için dudaklarını içine çeker. Bu çocuk çok tuhaf. Belki de yatak odamı ona vermemeliydim.

"Saçını sevmiyorum," diye cevap veriyorum ona sertçe.

Nefesi kesildi. "Küfür kavanozuna bir milyon dolar koymalısın."

"İnsanları yaptığın her şeyi sevmeye zorlama konusunda sana ne demiştim Paisley?" Justice soruyor, kelimeler gizli bir kahkahanın ağırlığıyla ürperiyor.

Ona ters ters bakıyorum. Bundan zevk alıyor. Hepsinin hoşuna gidiyor.

"Ben küçük bir kızken, Noah Barbie bebeklerimin tüm saçlarını keserdi. Sarışınlardan hoşlanmıyor, tatlım. Bunun Rapunzel'le bir ilgisi yok. O benim de favorim," diye araya giriyor Adalyn.

"Beni seri katil gibi göstermeye çalışıyorsun," diye çıkışıyorum. "Bütün saçlarını kestim çünkü sen Tinsley'e on iki yaşındayken cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olduğunu söyledin."

Tinsley ellerini çırpıyor. "Ah, doğru ya! Bunu hatırlıyorum."

"Ben yapmadım! Ben bir melek çocuğuydum." Adalyn bir parmağını başının üzerinde gezdirir.

"Cinsel yolla bulaşan nedir?" Paisley soruyor.

Kimse cevap vermiyor. Justice inliyor ve bir elini kızının başına koyarak onu bizden uzaklaştırıp koridora doğru itmeye başlıyor. Omzunun üzerinden bize bakarak orta parmağını çeviriyor ve kızına "Bu bir yetişkin kelimesi. Şimdi yatma zamanı."

"O zaman neden Noah kullanıyor?" diye karşılık veriyor ve kızlar kahkaha krizlerine girerek yeni favori lanet insanlarına veda ediyorlar

Durmaya zorlamadan önce ağzımın kenarının seğirdiğini hissediyorum. Bu çocuk çok fazla. Kişiliği bu otobüs için çok büyük. Adalet onu burada büyütmemeli.

"Ben yatmaya gidiyorum." Tinsley'e sert bir bakış attım. Cevap olarak kaşlarını çatıyor ve Adalyn'le benim umurumda olmayan bir şey hakkında konuşuyor.

Ben o lanet ranzada rahat edene kadar o da benimle yatmış olsa iyi olur. Sadece onun üzerinde durabileceğim kadar uzun ve yanıma sığabileceği kadar geniş. Biraz daha küçük olsaydı, otobüsü yakıp kül eder ve daha geniş bir yer talep ederdim.

"İyi geceler Noah," diye sesleniyor Addie ben koridorda yürürken.

"Kanepede iyi uykular," diye cevap veriyorum, ses tonum kısık.

Banyo kapısını iterek açıyorum ve içeri giriyorum. Saçlarımın hali yüzümü daha da ekşitiyor. Ortadan ikiye ayrılmış ve iki çarpık örgüye dönüşmüş. Gülünç görünüyorum.

Gözlerimin altındaki koyu halkalar görünüşüme yardımcı olmuyor. Her zaman vardı ama bir şekilde daha da kötüleştiler. Geceleri geç yatıp sabahları erken kalkmak yüzünden. Son günlerdeki stres ve cevapsızlık.

Musluğu açıyorum ve lavaboya doğru eğiliyorum. Soğuk suyu avuçlarımın içine alıp yüzüme çarpıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Zihnim bugün çok gürültülü. Örgü derslerinin ötesine geçiyor. Çok ötesinde.

Tinsley'i izleyen adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Üç gündür hiçbir şey olmadı. Sessizlik ve bekleyiş. Ama dışarıda bir yerde olduğunu biliyorum. Belki de şu anda otobanda ilerlerken otobüsü takip ediyordur. Lavaboyu sıkıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Tanıdık kahverengi gözler yerine rengi solmuş mavi gözler bana geri dönüyor. Kabuslarımda gördüğüm, onu benden alma vaadiyle parlayan gözlerin aynısı. Gerginim, herhangi bir şey için herhangi biriyle kavga etmek istiyorum.

Nabzım boğazımda gümbür gümbür atıyor. Ortaya çıkmasını beklediğimiz her gün biraz daha çözülüyorum. Bundan sonra ne yapacak? Ne kadar ileri gidecek?

Kapı yavaşça açıldığında başım yana savruluyor. Dağınık kahverengi saçları gevşek bir saç bağından kaymış olan Tinsley bana bakıyor, yüzünde bilmiş bir ifade beliriyor

beni içine çekerken. Gözlerine o hüznü parıltıyı yerleştirdiğim için suçluluk duygusu içimi parçalıyor.

"Şu anda size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor içeri girip kapıyı kapattıktan sonra.

Sırtımı lavaboya veriyorum ve onun bana gelmesini bekliyorum. Bedenime girip beni kollarıyla sardığında nihayet derin bir nefes alıyorum. Kafamın içindeki gürültü susmaya başlıyor, onun yakınlığında geçici bir huzur buluyorum.

" "

"Kendini ölümüne endişelendiriyorsun, Noah. Bu şekilde yaşayamayız."

"Cevaplanmamış çok fazla soru var."

Göğsüme doğru iç çekiyor ve yanağını göğüs kaslarımın arasına sokuyor. Onu olabildiğince yakınma çekiyorum, keşke onu bedenimin içine sokabilseydim. Orada güvende olurdu. İyi korunurdu. Etrafta dolaştığı sadece onun kalbi değil. Benim de kalbim. Eğer ona bir şey olursa, kahretsinsin. Bu mümkün değil. Asla olmayacak. Onun için hayatımı verirdim. Her gün, her zaman. O iyi olacak. Olmak zorunda. Bundan emin olacağım.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor. Yumuşak elleri yüzümü kavlıyor. Sıcak gümüş gözler benimkileri buluyor, pençelerini öyle derine takıyor ki başka tarafa bakamıyorum. Denemeye bile zahmet etmem. "Ben iyiyim."

Kendimi zayıf hissediyorum. Acınası. Saklamakta hiç zorlanmadığım duygular içimde fırtınalar estiriyor, kavramak imkânsız. Kendi düşüncelerimde boğuluyorum. Korkularımda.

Önce kalçalarını, sonra belini ve omuzlarını kavradığımda dokunuşum çaresiz. Parmaklarımı boğazında ve çenesinde gezdirdiğimde nabızı parmaklarımın altında çırpınıyor. Kıpırdamadan duruyor, ona dokunmama izin veriyor, bakışları hiç değişmiyor. Ağır nefesler alıyorum, bazıları titrek, diğerleri boş.

"Şimdilik," diye .

"Her zaman için," diye düzeltiyor beni.

Ellerini kot pantolonumun düğmelerine götürüp dizlerime kadar indirmeden önce çözdüğünde sessiz kalıyorum. Aynısını külotuma da yaptıktan sonra pantolonuna doğru ilerledi.

ve aynısını yapıyor. Dikkatle ellerimden birini boynundan tutup bacaklarının arasına götürüyor. Pürüzsüz ve sıcak. Mükemmel. Benimkini.

Benimkini.

"Hisset beni, Noah. Beni al çünkü ben seninim," diye fısıldıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ne olursa olsun."

Göğsüm sıkışıyor, aldığım her nefes ciğerlerimde ateş gibi hissediyorum. Ama bununla savaşıyorum, amını açıyorum ve girişini çevreliyorum, onu zaten ıslak buluyorum. Sikim karşılık veriyor, daha önce verdiği sözden dolayı zaten sert ama onun içinde olma fikriyle zonkluyor. Çenemi sıkıyorum ve onu iki parmağımla dolduruyorum, onları sıkı konumlandırma yoluyla sıkıştırıyorum.

"Sen benimsin. Gözlerin, gülüşün. Bu amcık. Her şey. Benim. Benim." Sesim o kadar sert ki acı çekiyormuşum gibi geliyor. Belki de acı çekiyordumdur. Anlamadığım bir acı.

"Senin," diye .

Sikimi sıkı bir yumrukla kavriyor, başparmağını kaygan ucumun üzerinde gezdiriyor ve gözlerini kapatıyor. Beni okşamaya başladığında neredeyse boşalıyordum, bileğinin her hareketi yavaş ve kontrollüydü.

"İçine ihtiyacım var," diye bağırdım.

İlk kez seks yaptığımızda prezervatif kullanmadık ve asla kullanmayacağız. Ertesi sabah bana doğum kontrol hapı aldığını söyledi. Aramızda hiçbir şey olmadan onu becermeme izin vermesi için onu ikna etmek zorunda kalmadığım için mutluydum.

Başını sallayıp beni bırakıyor ve aynanın karşısına geçip bacaklarını açıyor. Elleri lavaboyu buluyor, aynadan beni izliyor ve alt dudağının üzerinde bir çizgi yalıyor. Sikimin başını yarığından bir kez geçiriyorum ve kendimi derinlere gömüyorum. Zevkle nefes alırken nefesim burnumdan fırlıyor.

Sadece benim için yapılmış, amcığı sikimin etrafında şekilleniyor, taşaklarıma kadar suyu damlıyor. Göğsümü sırtına bastırıyorum ve aynada gözlerini buluyorum. Büyüleyiciydi, gözleri benim siyah mağaralarımı aydınlatacak kadar parlıyordu.

Ruhunu. Yanaklarında pembeler açıyor ve ucuna kadar çekip tekrar içeri girdiğimde boğazının altından inliyor.

Avucumla ağzını kapatıyorum ve boğazının kenarını yalıyorum. "Şşşt. Tabii herkesin bizi duymasını istemiyorsan." O masum gözleri parlıyor ve boğazımı bir kıkırdamaya zorluyor. "Bu fikir hoşuna gitti."

"Bana ne yaptığını herkesin bilmesini istiyorum."

Cinsel bir tatmin, kapıyı açıp ona istediğini vermem için beni tehdit ediyor. Başka bir yerde olsaydık, etrafta başka biri olsaydı, yapardım. Eğer şu anda bunu onaylayacağını bilseydim. Ama şehvet konuşuyor. Burada bunu kabul etmezdi.

"Yakında, seni dünyanın benim için attığın çığlıkları duyabileceği bir yere götüreceğim," diye söz veriyorum. Çığlıklarını duyabileceği bir yere.

Lavabodaki açımız, kalçalarını geri çekmeme ve daha önce hiç olmadığı kadar derine inerek daha sert itmeme izin veriyor. O kadar derine ki, bu yeni his karşısında çığlık atmamak için dişlerini dudağına geçirmesi gerekiyor. Yüzümü saçlarına gömüyorum ve onu becermeye devam ederken çenemi o kadar sert geriyorum ki parçalanabilir, zaten sınırdayım.

"Noah-" diye inliyor öfkeli bir nefesle. "Kapat."

Biliyorum. Amcığı etrafında titriyor, sanki beni derinlere gömülü tutmaya çalışıyormuş gibi sıkılaşıyor. O ara verdiğinde taşaklarım sıkışıyor, geriliyor.

Geldiğinde bir melektir. Bir tanrıça.

Nirvana'ya ulaştığında yüzünde beliren ifade kadar güzel bir şey görmemiştim. Sadece gözlerindeki mutluluktan bile gelebilirim. Ayrılan dudaklarındaki özgürlükten ve başını kaldıramayacak kadar ağırlaştığında başının düşüşündeki inançsızlıktan. Ona her gün bunu vermek istiyorum. Tekrar tekrar böyle hissetmesine yardım eden kişi olmak istiyorum. O kişi ben olacağım.

Bir vuruş sonra, sert ve hızlı bir şekilde iterek, banyoyu tokatlayan et sesiyle doldurarak, iç duvarlarını sperm ipiyle boyadım. Gürültülü, ama diğerlerini umursadığım o küçük şey şu anda yok. Tutuyor

Bitirdiğimde saçlarını boynundan çekip terden sırsıklam olmuş tenini öptüğümde titriyor.

Gözlerimi kırpıştırarak aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum. Usulca, uykulu bir şekilde gülümsüyor. "İşte orada."

"Hiçbir yere gitmedim."

"Fiziksel olarak değil. Ama gözlerin periliydi. Bütün gün öyleydiler. Sadece seni yalnız bırakma şansım olmadı."

"Özür dilerim."

Başını sallıyor, ben de çok sert olmamaya dikkat ederek . Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden beri seks hakkında birkaç şey öğrendim. İşimiz bittikten sonra hassaslaşıyor ve benim nazik ve dikkatli olmam gerekiyor. Onu becerirkenki halimizden büyük bir değişiklik bu. O zaman sert olabilir ama sonrasında yumuşak olmalı. Onunla ilgilenmeli, rahat ve güvende hissetmesini sağlamalıyım. Onunla bu şekilde ilgilenmek kendimi önemli hissettiriyor. Daha önce kimsenin yapmadığını bilmek.

Tuvalet kâğıdı rulosuna uzanıyorum ve bacaklarının arasına uzanıp şişmiş teninden akan dölleri dikkatlice silmeden önce bir demet koparıyorum. Bakışları yüzümün yan tarafını diken diken ediyor ama ben onu temizlemeye odaklanıyorum. İşim bittiğinde tuvalet kâğıdını atıyorum ve pantolonunu bacaklarından yukarı çekmesine yardım ediyorum. Elastik bant kalçalarına oturuyor ve kıkırdıyor.

"Teşekkür ederim."

Pantolonumu düzeltiyorum ve onu öpüyorum, dudaklarını şaşkınlıkla ayırdığında dilimi ağzının içine sokuyorum. Onu daha önce öpmeliydim. Onu öpmeye bayılıyorum. Bunu ölene kadar yapabilirim.

"Beni yatakta öp, Bay Karanlık ve Kıvrımlı," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Bizim yatağımızda."

Bir anda uzanıp bacaklarını kalçalarıma doladım ve onu banyodan çıkarıp tam da bunu yaptım.

Sevgiler.

Bunu hiç anlamadım. Bu terimin değersiz olduğunu düşündüm. Hala da öyle ama belki de düşündüğümde daha fazla şey ifade ediyordur.

olabilir.

36

TINSLEY

BURNUMDAKİ KURUYAN KANI SİLİP KOKLUYORUM

ardından gelen acı. Kazanma serim bu gece sona erdi. Bunun olması kaçınılmazdı ama lanet olsun, acıtıyor. Özgüvenimdeki kırılma, kulaklarımdaki çınlama ve gözlerimin arkasındaki zonklamayla kıyaslanamaz ama yine de berbat bir şey.

Yakın bir dövüş değildi. Kıcıma tekme yedim ve Hunter soyunma odasına gittiğimiz anda yaptığım hataların her birini bildiğimden emin oldu. Onun başarısızlık konuşmasına gerek yoktu. Orada nerede yanlış yaptığımı zaten biliyordum.

Ringe çıkmadan çok önce dikkatim dövüşte değildi. Bu sabah spor salonuna geldiğim anda aldığım mesaja odaklanmıştım. Boksa başladığımdan beri ilk kez ekranıma bir kez baktım ve mükemmel dengemi kaybederek karo zemine yüz üstü düştüm. Çarpmanın etkisiyle dizlerim hâlâ ağrıyor ve kısa süre sonra cildimi renklendirmeye başlayan morluklar sadece onu hatırlatıyor.

Mesaj bilinmeyen bir numaradan gönderilmişti ama çok dostane bir tonu vardı. Sanki sapığımın zihninde yıllardır arkadaşmışız gibi. Ağzına kadar buzla dolu metal küvete bakarken boğazım tıkanıyor. Hunter'ın veda hediyesiydi.

Bilinmiyor: Seninle gurur duyuyorum, Tiny. Bu gece izliyor olacağım.

Mesaj zihnimde yanıp sönerken içimde bir öfke yuvarlanıyor. Numarayı anında engelledim, ancak son birkaç haftadır onunla ilgili düşünceleri her şeyin arkasına itmeye çalışıyordum ve çoğunlukla başarılıydım. Ama şimdi bunu yapamıyorum. Mesajını aldığımdan beri sürekli bir sıkıntı içindeyim - hemen ardından numarayı engellemiş olmama rağmen - ve bu bana galibiyetime mal oldu. Ve gururuma. Vücudumdaki ağrı ve sızılar da ek bir ceza oldu. Son rauntta yediğim dayaktan sonra kendi başıma ayağa kalkabilmem bile bir mucize.

Kuruluğu yalayarak uzaklaştırırken alt dudağımdaki kesik acıyor. "Siktir," diye tıslıyorum.

Şortumu çıkarmak atletimi çıkarmaktan daha kolay. Durmadan önce etek ucunu spor sütyenimin bandının hemen altına kadar çektim, karnımdaki ağrı kollarımı daha fazla kaldırmama izin vermiyordu. Omzumu burktum ama Hunter bana baktığında çıkık değildi. Yine de öyle hissettiriyor.

"Tinsley." Noah'nın sert sesi arkamdan geliyor. Yanağımın içini çiğniyorum ve arkamı dönmüyorum. Kapı tıkırdıyor ve sonra bana doğru yürüyor. "Yardım etmem için beni beklemeliydin."

"Yardıma ihtiyacım olacağını düşünmemiştim."

"Omzunun üzerine düştün. Tüm ağırlığını aldı." "hatırlattığın için teşekkür ederim," ben patlıyorum. karnım

kabaca söylenen sözlerin ardından gelen pişmanlıkla çimdiklenir. "Özür dilerim." "Benden özür dileme."

Parmakları belime dokunuyor, sıcaklıkları ağrıyan kaslarımda kanıyor. Uzun ve sert bir nefes veriyor ve gömleğimi üzerimden alıp yavaşça gövdemin üzerinden kaldırıyor. Çürükler için henüz çok erken ama yakında olacaklar. Yarın uyandığымda kocaman bir çürük olacağım.

Gömleğim boynuma ulaştığında, başımın üzerinden geçirip yere bırakmasına yardım ediyor. Avuç içleri omuzlarımın üstünü kavıyor, ağzını çenemin alt tarafına indirirken beni yerimde tutuyor. Sanki dudaklarının altında paramparça olabileceğimden endişeleniyormuş gibi öpüyor beni. İlgisinin yumuşaklığının karnımı kanat çırparak doldurmasına izin veriyorum.

"Banyoya girmeme yardım eder misin? Kendimi tekrar yerde bulmayacağıma güvenmiyorum."

Duruşundaki değişimi hisseder hissetmez yanlış adımımı fark ediyorum. Daha da sertleşerek omuzlarımdan tutup beni çeviriyor ve parlayan kahverengi gözleriyle bana bakıyor. İçten içe irkiliyorum.

"Yine ne demek istiyorsun?"

"Daha önce düştüm." Sana henüz bahsetmediğim sapığımdan tüyler ürpertici bir mesaj aldığımda. "Önemli bir şey değil."

Ellerini iki yana açıp öfkeyle beni baştan aşağı süzüyor ve dövüş sırasında yaralarım olup olmadığını kontrol ediyor. Soyunma odasındaki loş ışık, morarmış dizlerimi gizlemeye yardımcı oluyor.

"Sen düşmezsın."

Dudaklarımı yuvarlıyorum ve topallayarak küvete doğru gidiyorum. Ellerimle kenarı kavrayarak sol bacağımı kaldırıyorum ve yavaş hareket edersem daha kötü olacağını bildiğim için suya sokuyorum. Noah diğer bacağımı içeri sokmama yardım etmeden önce sırtıma öfkeli bir huff vuruyor. Küvetin iki yanından tutarak kendimi sabitledikten sonra vücudumun geri kalanını suyun altına daldırıyorum.

Nefes al. Nefes verin. tutmayın.

Soğuğun şoku zamanla hafifliyor ama asla tamamen . Benim tecrübelerime göre değil. Sadece nasıl başa çıkacağını öğreniyorsun. İlk otuz saniye işkence gibidir. Sonraki otuz saniye daha kolay. Ondan sonra kaslarım gevşemeye başlıyor.

Nefesimi kontrol altına aldıktan sonra Noah, "İlerleyin," diye emrediyor.

Dudaklarım şokla aralandı. Baktım ve onu küvetin yanında sadece külotuyla dururken buldum. Çok yakışıklı. "İçeri mi geliyorsun?"

"Evet. İlerleyin."

Ben öne doğru kaykılıp dizlerimi göğsüme doğru çekerken su şıpırdıyor. Arkamdan tırmanıp sırtımı önüne doğru kucakladığında küvetin kenarlarına sığıyor, bacakları benimkilerin dışına yerleşiyor. Soğuk şokuna verdiği tek sözlü tepki alçak bir homurtu.

Saatlerce yalvardıktan sonra onu bir kez buz banyosuna sokmuştum ama geri çıkması, ilk başta girmesinden daha kısa sürmüştü. O zamandan beri benimle birlikte hiç buz banyosuna girmede. Şimdiye kadar.

"Soğuk mu?" Alay ediyorum.

Kollarını omuzlarıma doluyor ve göğüslerimi avuçluyor, meme uçlarımin ne kadar sert olduğunu hissettiğine şüphe yok. "Görünüşe göre senin kadar soğuk değil."

"Bana aletin henüz büzüşmediğini ve ısınmak için kıcına girmeye çalışmadığını mı söylüyorsun?" .

Kasıklarını sırtıma küstahça bastırması ne kadar yanıldığımı kanıtlıyor. Aleti kesinlikle orada ve görünüşe göre soğuktan, ellerindeki göğüslerimin verdiği his kadar etkilenmiyor.

"Şuna bakar mısın?" diye mırıldanıyorum.

Ellerini kaldırıyor ve göğüslerimin arasına asmadan önce birbirine kenetliyor. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak ve bana neden daha önce düştüğünü söyle."

"Eğer sana söylersem, aklını kaybetmeyeceğine ve nefes almayı unutmayacağına söz vermelisin."

Bunu bu gece yapmak istemedim. Yorgunluk seviyem bunun bir nedeni, ancak bundan daha fazlası, Noah'a mesajdan bahsedersem, bu çok daha gerçek olacak. Artık bir sır olmayacak. İşler daha da kötüye gidecek. Elbette bunu sonsuza kadar saklayabileceğimi düşünecek kadar saf değilim. Belki yarına kadar.

Pazuları şişiyor ve boynuma doğru geriliyor. "Bu hiç güven verici değil."

"Söz ver bana."

"Siktir, tamam. Sadece söyle."

Korkumu yutuyorum ve ellerimle dizlerini kavrayarak gövdesine tamamen yaslanıyorum. "Daha önce bir mesaj aldım. Bilinmeyen bir numara. Sanırım-"

"O."

Sikeyim. Tek bir kelime hiç bu kadar keskin olmamıştı. Bu kadar ölümcül. Yanağımı çevirip göğüs etini öpüyorum, hızla yükselip alçaldığını hissediyorum. "Bana Tiny derdi. Bu lakabı kullanması çok yanlış. Bunu bilmemeli bile."

"Onu öldüreceğim."

Birinin söylediğini duyduğum en dürüst şey bu. Bu bile beni korkutuyor. Sapiğım için değil ama Noah için endişeleniyorum. Hiç şüphem yok ki, iş o noktaya gelirse... her şeyin canı cehenneme, bunu yapacaktır. Beni korumak için hayatını mahveder ve zerre kadar pişmanlık duymazdı.

O kadar ileri gitmesine izin veremem. "Bunu başka birine anlatmalıyız. Belki onlardan yardım isteyebiliriz. Telefon numaramı bulabilirse, bu polisin görmezden gelebileceği bir şey mi bilmiyorum. Olan diğer her şeyle birlikte, belki de onları bize yardım etmeye zorlayacak kadar güçlü bir dava oluşturabiliriz."

"Mesajda ne yazıyordu?"

"Benimle gurur duyduğunu söyledi. Ve dövüşü izleyeceğini söyledi."

Düzensiz bir nefes veriyor ve sonra yüzünü saçlarıma gömüp derin derin içine çekiyor. "Sana karşı fiziksel bir tehdit olduğunu kanıtlamadığı sürece polisler bir bok yapmaz. O kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğim."

Zayıfça başımı sallıyorum. Onun beni koruma yeteneğine güvenmek beni ancak bir yere kadar götürebilir. Bu adamın neler yapabileceğini ya da benden istediği şeyi elde etmek için neleri riske atabileceğini bilmiyoruz. Bu adamla birlikte yaşayamam.

Bu yüzden Noah'a bir şey olursa suçluluk duyarım. Onun güvende olmasını istiyorum. Bu karmaşadan çok ama çok uzakta.

"Tamam, o zaman belki Reggie yardım edebilir. Sparks ve Hunter da biliyor olmalı."

"Hunter babana söyleyecek."

"Belki de en kötü şey bu değildir." Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Noah bacaklarını benimkilere bastırarak onları kapanmaya zorluyor. Kendini etrafıma sarıyor, öfke ve ölümcül vaatlerle titreşen bir siper oluşturuyor.

"Braden'ın seni benden almasına izin vermeyeceğim. Zaten korkunç bir insan olabilirim ama seni yakınımda tutmak için var olan tüm ahlaki çizgileri aşmaya hazırım. Baban olması benim için fark etmeyecek."

Üzerimdeki iddiasının yoğunluğundan tahrik olmak yanlış, ama bacaklarımın arası zonklamaya başladığında, belki de her zaman biraz yanlış olduğumu fark ediyorum. Biraz sapkın. Evrenin beni onun için seçmesinin bir nedeni var, değil mi? Eğer ben onun ruhunun karanlık köşelerine ışık götürüyorsam, belki onun için de tam tersidir. Belki de ışığımın bir kısmını gölgelerde saklıyordur. Bir şekilde dengemizi bulmak zorundayız.

"Ben çocuk değilim. O beni kontrol etmiyor. Kendi kararlarımı kendim veririm."

Başparmakları ellerinin üstünde endişeli bir ritim tutturuyor. "Kararınız ne olacak?"

Donmuş suya rağmen çok sıcak olan tenine sokuluyorum. Yeterince uzun süre ıslandık. Ayak parmaklarım uyuştı ve dişlerim takırdamaya başladı. Yine de kendimi henüz dışarı çıkmaya ikna edemiyorum.

"Sen. Her zaman sen. Ama sana bir şey olmasına da izin vermeyeceğim. Eğer iş o noktaya gelirse-"

Noah beni bacaklarının arasında döndürürken ve bu yeni pozisyonda vücuduna olabildiğince yaklaştırmak için dizlerimi çekiştirirken yere şiddetle su sıçırıyor. Sırtındaki soğuk çeliğe dokunmamak için ayak parmaklarım yanlarından kıvrılıyor. Böyle oturmak çok daha samimi hissettiriyor, siki merkezimi dürtüyor ve gözleri bana odaklanmış durumda. Avuç içlerimi

Omuzlarını ve yüz ifadesini inceleyin. Katman katman ham duygular bakışlarını dolduruyor. Tüm bunların onu ne kadar etkilediğine tanık olmak zor. Her şeyi unutmak için ne kadar çaresiz olduğunu.

Çenemi tutuyor ve bir parmağını alt dudağımın kıvrımında gezdiriyor. "Benim adıma karar vermeyeceksin. Söz ver bana."

Yüzümü kavramasına rağmen başımı sallamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Yapamam."

"Benim için kendini tehlikeye atmayacaksın. Beni uzaklaştırmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim. Bana söz ver, Tinsley," diyor.

Hayır.

Sağ elimi suyun altına bıraktığımda fark etmiyor. Ve buzun altında parmaklarımı çapraz yapıp ona yalan söylediğimde, bunu da fark etmiyor.

"Söz veriyorum."

37

NOAH

TINSLEY ITIRAF ETMEKTEN HOŞLANMIYOR AMA ONU SEVİYOR

Doğum günü. Yanan mumların önünde şımartılmayı ve kendisine şarkı söylenmesini sever. Son yirmi beş yıldır bundan hiç vazgeçmedi.

Ayrıca doğum günü için ne istediğini bize söyleme konusunda da hiçbir zaman daha iyi olamadı. Her 14 Ağustos'ta sürekli bir tahmin oyunu oynarız. Ben hep başarıyorum ama diğerleri o kadar şanslı değil. Doğum gününden önceki günler benim için en yoğun günler. Telefonum o günlerde yılın geri kalanından daha fazla titrer. Herkes kadınıma şımartmak istiyor. Hepsini görmezden gelmememin tek nedeni bu.

Braxton: 1'den 10'a kadar bir ölçekte, Tinsley'nin kaç çift egzersiz taytı var?

Easton: Bana gönderdiğin ayakkabıları aldım. Teşekkürler.

Küçük kardeş: Sadece herkes gibi yardımına ihtiyacım olmadığını bilmeni istedim. O pisliklere defolup gitmelerini söyle xoxo

Anne: Az önce havaalanına indim! En sevdiğim iki insana sarılmak için sabırsızlanıyorum <3

Bu arada malları aldım. Bu konuda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim <3<3

Braxton: *Neden şimdi ünlü ve meşgul olmak zorundasın? Ona bir hediye kartı aldım. Sizi göreceğim için heyecanlıyım çocuklar!

Anneme cevap veriyorum ve telefon ekranımı kilitliyorum. Dövmeye tabancası kasıklarıma saplanıyor ve onu tutan adam tasarıma devam ederken zayıf bir özür mırıldanıyor. Pantolonum kalçalarımın altına itilmiş, aletimin gövdesini sarmış ve leğen kemiğimi adama göstermişken çok rahatsız oluyorum. Ama bu dövme dükkânının sahibinin adam yerine beni dövmesi için ikna etmeye çalıştığı zamanki kadar değil.

Tinsley olmayan bir kadının sikime yaklaşmasına izin veremezdim. Özellikle de iğneyle. Eğer öğrenirse, beni buraya geri götürür ve o iğneyi kadının üzerinde kullanırdı. Bunu izlemek çok seksi olurdu ama sadece o iğneyi bana yapana kadar.

Adam bana "Bu benim ilk pelvis dövmem" diye bilgi verdi.

Yok artık. Acıya daha az tahammülüm olsaydı, şimdiye kadar çenesini yerinden çıkarmıştım.

"Tamam."

"Altın Kız kim?" "Benim."

"Senin neyin?"

"Benim. Bu ."

Silahı tenimden çekiyor ve bana şaşkınlık ile rahatsızlık arası bir ifadeyle bakıyor. "Bölgesel. Anladım. O zaman on sentlik olmalı."

"Hayatınız boyunca biriktireceğiniz tüm paralardan daha değerli bir on sent."

Kaşlarını çatıyor ve piercingimin sol tarafındaki kayan yıldıza dönüyor. Karşı tarafa da aynı yıldız ve yıldız tozundan örülmüş Altın Kız işlendi bile. Neredeyse bitirdik. Yarınki doğum gününe kadar iyileşmiş olmayacaklar ama yine de onları görmekten keyif alacak.

Son yıldızı bitirmesi yirmi dakika daha sürüyor. Sargıyı ondan alıyorum ve pantolonumu yukarı çekmeden önce kendim uyguluyorum. Sanatçının vasat becerisi göz önüne alındığında çok pahalıya mal oldu ama son dakika rezervasyonuydu

Evime yakın, bu yüzden ihtiyaçtan fazla parayı resepsiyona atıp çıkıyorum.

Toronto'ya geri döndüğümde, her zamanki sanatçımın bir randevu alabileceğini düşünmüştüm, ama görünüme göre, Rocky tamamen doluyken ünlü statüsü bile sizi içeri sokmuyor.

Eve yürürken cebim titremeye başladı. Tinsley, Sparks ve Josh ile birlikte orada. Turne birkaç hafta ara verdiğinde herkes geldiği yere geri döndü. Altı haftadır yoldayız. Molaya ihtiyacımız vardı.

Evde olmak garip. Evimiz bıraktığımız gibi duruyor. Bu iyi ya da kötü bir şey değil. Hiçbir zaman sonsuza kadar kalmak istediğim yer olmadı. Tinsley bundan hoşlanmıyor. Artık ucuz kiraya ihtiyacımız yok. Tura çıkmadan çok önce başka bir yer bulmak önceliğimiz olmalıydı. Döndüğümüzde de önceliğim olacak. Ben Vancouver'daki evi düzenlemeye başlarken o daha iyi bir yeri hak ediyor.

Telefonumdaki isme bakıyorum ve aramayı cevaplıyorum. "Eve geliyorum."

Tinsley kulağıma, "Sana da merhaba, benim harika ama huysuz adamım," diye şarkı söylüyor.

Caddenin karşısına geçerken, yoldaki kraterden kaçınıyorum ve sessizce iki binanın arasından geçiyorum. Toronto'nun arka yollarında gezinmek benim için daha kolay. Daha az trafik, daha az gürültü. Eve arabayla dönebilirdim ama neredeyse iki ay boyunca bir otobüste tıklıp kalmak yürümek için can atmama neden oldu. Temiz hava, istediğim yere gitme özgürlüğü. Özlemişim.

"Sesin bir şey istiyormuşsun gibi geliyor doğum günü kızı," diyorum ona.

"Ben mi? Asla. Ve daha doğum günüm bile değil." Dudaklarım seğirdi. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Aslında bu Sparks'ın fikriydi."

"Bunun davanıza yardımcı olması mı gerekiyor?"

"Her neyse. Dönerken biraz dondurma alabilir misin? Köşedeki dükkânda satılan dondurmalarından-"

"Hangisi olduğunu biliyorum. Ben alırım."

Yumuşak bir şekilde iç geçirir. "Teşekkür ederim. Ne kadar uzaktasın? Seni özledim."

Başımı çevirip bir sokak tabelası arıyorum ve birkaç metre solumda tane buluyorum. "Yaklaşık on dakika."

"Tamam. Dikkatli ol."

İsteksiz bir vedayla aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu kaldırıyorum. Bencilce davranıp bu gece onu da yanımda getirmeliydim. Turnede Sparks ve Josh'la yeterince vakit geçirmemiş gibi değil.

Eğer burada benimle olsaydı, yarın babamla Braden'ı birlikte görmeyi düşünmezdim. Braden'ın evinde. Onlarla tek başıma uğraşmak yeterince kötüyken bir de birlikte olmak? Göğsümdeki gerginlik daha da artacak. Zaten sürekli olan bu rahatsızlık hissi dayanılmaz hale gelecek.

Bu onun için. Her yıl bunu yapıyorum. Onların onaylamamasına katlan. Onlar yanındayken mutlu olacak. Önemli olan da bu.

Rahatsız edici bir durumdan sonra gelen şeye odaklanın. Rahatlama mı? Rahatsızlığın üstesinden kaçmadan gelebildiğiniz için kendinizle gurur duymak mı?

Mahallemizin girişinin yanındaki köşedeki dükkâna doğru kaldırımdan aşağı dönerken dördüncü terapistimin sesi kafamın içinde geziniyor. İlk üç psikiyatrist beş para etmezdi. Ama dördüncüsü en azından beni anlamaya çalıştı. Başarısız oldu ama hem öncesinde hem de sonrasında hepsinden daha fazla yaklaştı.

Nedense bana verdiği o tek tavsiyeye sımsıkı sarıldım. Ergenlik dönemimde aldığım en faydalı bilgiydi. Geçtiğimiz on yıl boyunca sayamayacağım kadar çok kez zihnimde tekrarladım. Daha iyi bir insan olsaydım, o psikiyatristi bulur ve o gün denediği için ona teşekkür ederdim. Ama adını bile hatırlamıyorum. Öğrenmek de umurumda değil.

Tanıdık beyaz tabela karanlık sokağın üzerinde parlıyor. Evimiz olan çöplüğe taşındığımız ilk geceden beri bu yerde çok fazla para harcadık. Köşe başındaki marketlerin fiyat artışları her yerde olduğu gibi burada da başımıza bela oldu. Bunun gibi diğer tüm boktan yerlerde bulabileceğiniz aynı aşırı pahalı, bayat yiyecekler, ama bizimkiler. Tinsley taşındıktan sonra bile muhtemelen beni buraya sürükleyecek. Bu konuda duygusaldır.

İçeri girdiğimde kapı şingırdıyor. Koridorlar biz ayrılmadan önceki gibi düzenlenmişti ve ben mağazanın arka tarafına doğru ilerledim. İki dondurucuda dondurma ve dondurulmuş yemekler var. Yeşil kapaklı dondurma kartonunu buluyorum ve sırtarak kendimi geri çekiyorum.

Naneli çikolata parçacıklı en sevdiği. Tadından nefret ediyorum.

o.

Siyah meyankökü benim favorim. Tadından nefret eder.

İkisinden de bir karton alıp geri döndüm. Çalışan çocuk kasiyer telefonuna bakıyor, yarı uykulu görünüyor ama beni fark edince silkinip kendine geliyor.

Gözleri şişiyor, telefonunu tutmayı kaybediyor ve telefon bir takırtıyla tezgâha düşüyor. Dondurmayı yere bırakırken tek kaşımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Sen Noah Hutton'sın. Aman Tanrım. Sen Noah Hutton'sın. Müziğine bayılıyorum, dostum. Cidden, çok seviyorum. Vay anasını," diye saçmalıyor, eşyalar kasanın kenarına savrulmaya başlarken parmakları gözden kayboluyor. Bir süre sonra titreyen elleriyle bir kalem ve boş bir makbuz kâğıdını bana doğru ittiğinde, "Bunu benim için imzalayabilir misiniz? Lütfen. Arkadaşlarım buna inanmayacak."

Kalemi ve kâğıdı ondan alırken yüz ifademi sabit tutuyorum. "İsim?"

Yüzü kızarır. "Kahretsin. Doğru ya. Benim adım Sheldon."

"Tamam." Kâğıdı imzalıyorum ve kalemi tezgâhın diğer tarafına kaydırmadan önce üzerine koyuyorum.

Kâğıdı kaptığı gibi göğsüne bastırıyor. "Teşekkür . Bunu çok sık aldığınızı biliyorum, ama siz çok

yetenekli, dostum. Büyük bir hayranınızım. Buradaki bir sonraki konserinize bilet bulmaya çalıştım ama biletler çok hızlı tükendi. Başka bir Toronto tarihi ekliyor musunuz?"

Derim rahatsızlıkla karıncalanıyor. Bu çocuğun suçu değil. Hepsi benim suçum. Böyle durumlar için yaratılmamışım. Ne söyleyeceğimi asla bilemiyorum. İltifatlar beni iyi hissettirmeli. Ama yabancılardan gelince kaşınıyorum, konuşmayı kesmek istiyorum.

"Teşekkür ," diye . Boynum ısınıyor. "Şu anda sadece bir gösteri var. Menajerime ikinci bir program eklemeyi teklif edebilirim."

Yüzü aydınlandı. "Evet!"

Elimi boynumda gezdiriyorum ve terden ıslandığını görüyorum. "Bunun parasını şimdi ödeyebilir miyim?"

"Oh! Evet, elbette. Çok özür dilerim. Her gün en sevdiğiniz sanatçılardan biriyle tanışmıyorsunuz, biliyor musunuz?"

Bilmiyorum. " yok."

İki dondurma kutusuna bakıyor. "Hangisi senin için?"

"Dünyaya en sevdiğim dondurma çeşidini söylemeyi mi planlıyorsun?"

Gülüşü bana ağabeyimin gülüşünü hatırlatıyor. "Hayır. Birinin senin, diğerinin Tinsley için olduğunu varsayıyorum, değil mi?"

Tüylerim diken diken oluyor, sonra onları geri indiriyorum. Sosyal medyamın her yerinde o var. Ve Adalyn'in. Bu yaygın bir bilgi. Tehlikeli değil.

"Sadece dondurmayı çok seviyorum," diye homurdanıyorum, Tinsley hakkında bir şey öğrenmesi riskini almak istemiyorum.

Konuyu kapatıyor ve dondurmaları incelerken konuyu değiştiriyor. Para üstünü vermeyi reddederek eline yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırıyorum ve kartonları plastik bir torbaya koymasını izliyorum. Daha fazla konuşmak istediği çok açık, ama bunun yeterince uzamasına izin verdim. Sarsıldım ve endişelendim. Dışarı fırlayıp eve doğru ilerlerken başım dönüyor.

Sokak o kadar sessiz ki yanlış hissediyorum. Kafamın içinde mi bilmiyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. değilim. Çaresizce diken üstündeyim. Onun yanında olmalıyım. Onun yanında olmalıyım.

Çok uzun zamandır yoktum ve göğsümdeki canavar aramızdaki mesafeden memnun değil.

Ayaklarım kaldırımda sürükleniyor, ama yakınlarda başka bir ses var. Daha fazla ayak sesi. Daha hızlı. Daha hızlı. Çılgınca.

Çok geç döndüm.

Nefesim kesilmeden önce önümde mavi gözler parlıyor, acı çenemde patlıyor. Tekrar savuruyor, bu sefer bizi gizli bir ara sokağa zorluyor. Tökezleyip yumruğundan sıyrılıyorum, öfkem derimin altına işliyor. Adam kapüşonunu yukarıda tutarak yüzünü gölgelerden koruyor. Dişlerimi sıkıyorum ve ardından gelen acıyı kolumu daha güçlü bir şekilde dışarı çıkarmak için kullanıyorum. Yumruğum adamın karnına saplanıyor ve ikiye bükülüp nefes nefese kalmasına neden oluyor.

"Sen ölü bir adamsın," diye homurdanarak kamburlaşmış bedenine uzandım.

Sonra öne doğru ateş etti, kapüşonunu geriye fırlattı ve çarpışmamız sırasında yüzünü ortaya çıkardı. Kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Gözleri onu ele verdi. Mavinin o tonunu asla unutmayacağım. Ölümde bile. Onun ve benim.

Yere ilk ben çarptım. Ciğerlerim sıkışıyor ve sert darbenin etkisiyle nefes nefese kalıyorum. O da bundan faydalanarak üzerime atladı. Parmak eklemleri yüzümle buluşuyor ve başım yana savruluyor. Vuruştan önceki yaralı, düzensiz parmak eklemlerinin parıltısına odaklanıyorum. Hemen ardından çıkan acı tıslamasına.

Sıcak metal ağızma doluyor, dudaklarımdan sızıyor ve çenemden aşağı damlıyor. Yanağımın içi yanıyor ama acı hissetmiyorum. Ona doğru uzanıyorum, iterken tırnaklarım boynunun derisini parçalıyor. Ellerini boğazıma götürüyor ve boğazıma dolamaya çalışıyor. Bileklerini kavrayıp sıkıyorum ve o boğazımı tutamadan gövde mi yerden kesiyorum.

Adam altımda yuvarlanıyor. Ağızma dolan kanı yüzüne tükürüyorum ve yumruklarım havada uçuşurken dişlerimi gösteriyorum. Bir, iki, üç kez yumruklarım çenesine çarptı. Tekrar tükürüyorum, kan ve tükürük yanaklarını kaplıyor.

"Bana adını söyle!" Bir elimle boğazını sıkarken diğer elimle şişmiş çenesini kavrayarak kükrüyorum.

Altımda kayıyor. Bir anda onu tam olarak sabitlemediğimi fark ediyorum. Elleri aramızda hareket ediyor, arıyor ve arıyor. Sakin esintide açılan bir sustalının yumuşak sesi, yere düşmeden önce aldığım tek uyarı. Çakıllar kulağımda çıtırdıyor. Yanımda ateş parlıyor. Alev üstüne alev gövdemi sarıyor. Dudaklarım şokla aralanıyor, yıldızsız gökyüzü bana bakıyor.

Ayak sesleri, ağır nefesler. Yüzüme kan yağıyor. "Tiny'ye doğum gününü kutladığını söyleyeceğim."

Daha fazla ayak sesi. Geri çekiliyor. Başka bir set, daha soluk. Belki de hepsi kafamın içindedir.

Parmaklarım sağ tarafıma doğru hareket ederken titriyor. Sıcak ve yapışkan. Islak. Yaradan sızan kan, elimi sürekli kaplıyor. Çok fazla kan, görüşüm değiştiğinde fark ediyorum. Adrenalin nabzımla birlikte kulaklarımı da güm güm attırıyor. Sıcak yerini soğuğa bırakıyor. Buz banyosuna çok benzeyen bir soğuk.

Tinsley.

Cebime uzanıyorum ve öne doğru eğiliyorum, hareketle birlikte parmaklarımdaki kan akışı artarken acı içinde inliyorum. Telefonumu tutuşum zayıf, ama çekip çıkarıyorum ve şifremi yazmayı başarıyorum. Doğru kişiyi bulduğumda ve çevir sesini duyduğumda, yanımda yere düşmesine izin veriyorum. Tura çıkmadan önce Tinsley'nin telefonuma yüklettiği sinsi konum izleme uygulaması için ilk kez şükrediyorum.

Konuşmaya çalıştığımda sesim karmakarışık çıkıyor. Işıklar sönmeden önce duyduğum son şey Braden'ın sesi.

"Noah?"

"DIŞARI ÇIKIP MEDENİ BİR İNSAN GIBI SİGARA İÇEBİLİRSİNİZ, Joshua," diye homurdanıyor Sparks kanepeden. Kendisine doğru süzülen taze duman bulutuna doğru bir el sallıyor ve öksürüyor.

Gözlerini deviriyor ve cigarayı parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Tam adımı mı kullanıyorsun, gerçekten mi?"

"Son altı haftadır dışarıda sigara içiyorsun. Şimdiye kadar seni evde eğittiğimizi sanıyordum. Ne aptalım."

"Evet, seni aptal."

Odanın köşesindeki büyük boy, siyah, tüylü sandalyemden sessizce ikisini izliyorum. Sparks'ın erken bir hediyesiydi ve bu sabah onu oturma odasında bulduğum andan beri içinden çıkmadım. Josh'un otu gibi koktuğu düşüncesi kalbimi biraz acıtıyor ama kokuyu buharla temizleyebileceğime eminim.

Telefonumdaki saati bininci kez kontrol ederken diz kapağıma gergin bir şekilde vuruyorum. Noah on beş dakika içinde evde olacağını söylemişti. Bu neredeyse bir saat önceydi. O zamandan beri yaptığım iki arama da cevapsız kaldı. İçimdeki kemirme, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir uyarıya benziyor.

"Noah'dan haber aldınız mı?" Ağzımdan kaçırdım.

Sparks yüzündeki dumanı biraz daha dağıtıyor ve bana bakıyor. "Hayır. Neden?"

"Geç kaldı."

"Yapışkan olma, Tinsley," diye mırıldanıyor Josh.

Gözlerimi ona diktim. "Dallama olma, keş."

"Kıskanma çünkü Noah yaşayan son kişi olsan bile sana mesaj atmaz," diye tersliyor Sparks onu.

Esrardan tembelce bir nefes alıyor ve omuz silkerek yavaşça üflüyor. "O zaman ben de ona mesaj atmazdım."

Sparks yüzünü buruşturur. "Sanki."

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve sadece iki dakika geçtiğini görüyorum. Bakışlarım ön kapıya kayıyor. "Sanırım gidip onu aramalıyım."

"Gelmemi ister misin? Başını belaya soktuysa zaten bana ihtiyacı olacaktır," diye teklif ediyor Sparks.

Josh içerken alay ediyor. "Siz çocuklar çok gülünçsünüz."

"Ve şu anda kafan iyi ve çok sinir bozucusun.

Odana gidip orada kalmaya ne dersin?" Şak diye söyledim.

Gözleri büyür. "Hiss, kedicik."

"Ve sen de Noah'ın seni tanıdıktan iki gün sonra neden kovdurmaya çalıştığını merak ediyorsun. Bu molada kendini aptal gibi dumanla Joshua, çünkü turneye geri döndüğümüzde uyuşturucuya hiç dokunmayacaksın," diye söz veriyor Sparks. Bana destekleyici bir gülümseme sunarak başını kapıya doğru salladı. "Gidelim mi?"

Başımı sallıyorum, göğsümde ona karşı bir minnet duygusu oluşuyor. "Teşekkür ederim."

"Elbette. Sanırım onu aradınız?" "İki kez.

İkisinde de cevap vermedi."

Ağzını büküyor ve kanepeden kalkmadan önce ellerini kalçalarına vuruyor. "Gidelim o zaman."

İçimi çekiyorum ve telefonum çalmaya başladığında ayakta durmak için bacaklarımı açıyorum. Ekranda Noah'nın adını gördüğümde kalbim boğazıma fırlıyor, içimdeki canlı bir varlık rahatlıyor.

Telefona cevap verdiğimde, kelimelerim aceleyle döküldü.

"Noah, beni çok endişelendirdin!"

Uzun bir duraklama oldu. "Tatlım."

"Ne oldu?" Fısıldadım. Noah'ın telefonu babamda. Beni arıyor. "Sesin neden geliyor?" "Yalnız mısın?"

Göğsümde bir şeyler çatırdıyor. "Hayır."

"Telefonu yanınızdaki kişiye verir misiniz? Sadece bir dakikalığına." Bana yalvarıyor. Yalvarıyor. Sözlerindeki titreme tamamen yanlış.

Çatlak yayılıyor.

"Anlat bana. Bir şey olduğunu biliyorum. Hissettim. Sadece anlat bana."

Bir el omzuma dokunuyor. Yavaşça ovuyor. İçim içimi kemirirken dış kabuğumu sıkıyorum. Ev aniden boğucu bir hal alıyor. Marihuana kokusu midemi bulandırıyor.

"Hastaneye gitmen gerek. Sakın kendi başına araba kullanmayı düşünme. Yanındaki kişiden seni getirmesini iste."

Bir hıçkırığı hapsetmek için dilimi ısırıyorum. Bir elimi karnıma bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Noah. Oh, Tanrım. Noah. Boğazım sıkışıyor, sıkışıyor ve sıkışıyor. Konuşamıyorum. Göğsümün derinliklerindeki acı beni topuklarımın üzerinde geri sallıyor.

"Baba-" Bu kelime boğazımı tırmalıyor.

Yumuşakça küfrediyor. "Biliyorum bebeğim. Ben buradayım. Telefonda istediğin kadar kalabiliriz."

"Ne kadar kötü? Ne oldu?" Ne kadar kötü? İyi olmalı. Eğer iyi olmasaydı bilirdim. Bilirdim. Bilirdim. "Saldırıya uğradı ve yakında ameliyata alınacak. Ameliyat bitene kadar burada olmalısın.

uyanır."

O sıkışmış hıçkırık kaçıyor. Omzumdaki el telefonu benden almak için hareket ediyor ve ben de izin veriyorum. Yanağımda ağırlığı olmadan, evin içinde çılgınca hareket ediyorum, mutfak tezgahlarındaki her şeyi itiyorum ve arabamın anahtarlarını aramak için masanın üzerindeki çantaları karıştırıyorum.

Bu benim sapıgımdı.

Noah'ı ameliyat olması gerekecek kadar kötü yaraladı. Bunun için onu öldüreceğim.

Dökülmemiş gözyaşlarım kuruyor, göğsümdeki hıçkırıklar hiçliğe sürükleniyor. Yerlerini amansız bir intikamın soğuk hissi dolduruyor.

Çekmecede arabamın anahtarlarını buluyorum ve avucuma batacak kadar sertçe kavıyorum. Ona doğru yöneldiğimde Sparks kapının yanında, eli kapının kolunda duruyordu. Josh kanepedeki yerinden kıpırdamamış ama esrar gitmiş.

Sparks kolunu uzatıyor ve bana telefonumu uzatıyor. Ekran açıldı, hala aramaya devam ediyordu. Kişi adına bir kez bakıyorum ve boğazımdaki duyguyu yutup dışarı fırlıyorum, ön taraftaki kaldırıma park etmiş arabaya ulaşana kadar durmuyorum.

Kaldırımda Sparks'ın ayak sesleri duyuluyor ama ben onları zihnimden uzaklaştırıyorum. Sokağa çıkıyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum, dönüyorum, dönüyorum ve etrafa bakıyorum. Beni izliyor. İzliyor olmalı.

Bağırışım geceyi deliyor.

"Ben buradayım, seni hasta herif! Ona dokunmak yerine gelip beni alacak cesaretin olmalıydı. Şimdi seni parçalara ayıracağım! Söz veriyorum."

Bekleme odasında ailemi gördüğüm an koşmaya başladım. Sokakta sahip olduğum o cesaret yok oldu. Soba ateşinin üzerine havlu atar gibi, intikam alevleri sönüyor ve beni boşluğa bırakıyor. Göğsümde o sakatlayıcı acıdan başka bir şey yok.

Yanaklarım ıslak, dizlerim güçsüz. Babam önce bana uzanıyor, beni vücudunun içine sokuyor ve sıkıca sarılıyor. O zaman hıçkırıkların boğazımı parçalamasına izin verdim.

Geçtiğimiz birkaç haftanın olayları beni sarsıyor. Korku, endişe, tiksinti. Hala cevaplanmamış sorular. Ve şimdi Noah. Her şeyim, benim yüzümden bu lanet hastanede. Bu çok fazla. Kafamda bir torba varmış ve gittikçe daha da sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Onu çekip çıkarmaya çalışmaktan yoruldum. Çok yoruldum.

Babamın elleri başımın üzerinde geziniyor, saçlarımı düzeltiyor. Annemi sırtımda hissediyorum, omurgam boyunca daireler çiziyor. Onların rahatlığı yardımcı olmalı. Ama olmuyor.

"Şşş. Seni yakaladım."

Yüzümü etrafımızdaki insanlardan saklayarak babamın gömleğini ıslatıyorum. Her şey yanlış. Her şey yanlış. Babamı seviyorum ama bana sarılmasını istediğim kolları bu hastanede başka bir yerde, doktorlarla çevrili bir odada. O burada değil.

Benim yüzümden.

Sıcak bir suçluluk duygusu beni bir kez daha hıçkırıklara boğuyor. "Gitmesini ben istedim. Güvenli değildi ama durmasını istedim."

"Tatlım, bu senin hatan değil," diye mırıldanıyor annem.

Başımı öfkeyle sallıyorum, burnumu babamın göğsüne bastırıyorum. "Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Oturup konuşabilir miyiz?" Babam usulca sorar. "Tamam."

Üzerimizdeki parlak beyaz ışıklar ağrıyan gözlerimi yakıyor. Utana sıkıla bekleme odasına bakıyorum. Sessiz, hareketsiz. Plastik sandalyelere yayılmış birkaç kişi dışında boş. Bana bakmıyorlar. Beni yargılamıyorlar. Hepsi onları buraya getiren her neyse onunla mücadele ediyor.

"Bu ." Babam bizi boş bir koltuk sırasına doğru götürürken beni yanından ayırmıyor. Annem elimi tutuyor.

Sert plastik sandalyeye yığılıyorum ve her iki yanımda birer tane olmak üzere beni kuşatıyorlar. Babamın kolu sandalyemin arkasına dolanırken, annem ellerimizi kucağına çekiyor. Bacaklarım titriyor, kaygımın tek görünür işareti bu.

"Oakley ve Ava nerede? Onun burada olduğunu biliyorlar mı?" Hıçkırıyorum.

"Her an burada olabilirler. Seni aradıktan sonra onları da aradım," diyor babam.

Doğum günüm için buradalar, oğullarının hastanedeki durumuna şahit olmak için değil. "Onları aradın mı?"

"Noah bir ara sokakta bıçaklandı, Tinsley. Beni aradı ve olabildiğince çabuk oraya gittim." Duraklıyor, kalın kalın yutkunuyor. "Onu buldum ve ambulans çağırdım. Oraya gittiğimde uyanık değildi ama yarasına baskı uygulamaya başladıklarında uyandı. Önce seni aradım çünkü bana öyle söyledi. Ambulansa biner binmez Oakley'i ve sonra da anneni aradım."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Ruhumdaki ıstırapla savaşmak için vücudumdaki her kası sertleştiriyorum. "Ne kadar kötü?"

"Bıçak hayati bir şeyi ıskalamış ama çok fazla kası yırtmış. Ellerinden geldiğince hasarı düzeltmeye çalışıyorlar. Ama iyileşmesi gerekiyor."

"Sana iyi olacağını mı söylediler?"

"Şanslı olduğunu söylediler. Kanama kontrol altında ve olabilecekler düşünüldüğünde hasar çok az."

Onun sözleriyle içimde küçük bir rahatlama titreşimi oluşuyor. Yine de yeterli değil. Hem de hiç. Her şeyi itiraf etmenin ve yardım istemenin zamanı geldi. Bunu haftalar önce yapmalıydık. Bunu kendimize saklamak neredeyse ruhumun diğer yarısına mal oluyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek baba," diye mırıldanıyorum. Vücudunu kaydırıp bana bakıyor, kahverengi gözleri hiç görmediğim kadar perili. "Ve bundan hoşlanmayacaksın. Ama beni dinlemenin istiyorum."

"Bu durumla ilgili hiçbir şey şimdiden hoşuma gitmiyor, tatlım."

Annem başparmağını elimin üzerinde gezdiriyor. "Demek istediği dinlediğimiz."

Ben de onlara her şeyi anlattım. Kayıp iç çamaşırlarımdan Vancouver'da verandada bırakılan eşyalara, tehditkâr resimlere ve mesajlara kadar. Onlara izlendiğimi hissettiğim ya da o adamın bizimle aynı yerde belirdiğini gördüğüm her anı anlatıyorum. Ve kendi başımıza yaptığımız her sırrı ve sonucu.

Sonra Noah'ın ailesi geldiğinde tekrar yapıyorum. Ava yüzünü omzuma gömüp ağlarken. Önce korku, sonra rahatlama ve sonra tekrar korku. Oakley'nin hışımla hastaneden çıkışını ve bir saat sonra eli sargı beziyle sarılı ve yüzünde kırık bir ifadeyle geri gelişini izliyorum. Sessizce oturuyorum ve babamın polise, henüz kimsenin cevaplamaya hazır olmadığı sorular sormak için durduklarında herkese biraz yer açmasını söylemesini dinliyorum.

Maddox ve Adalyn geldiğinde, onlara yalan söylenmesini izliyorum. Ailelerimizin Noah'ın neden burada olduğuna dair detayları bilmelerine gerek olmadığına karar vermelerini izliyorum. Ve bir korkak gibi, onlara izin verdim.

Çünkü onların karışmasını istemiyorum. Polisin de karışmasını istemiyorum.

İstediğim şey bu adamı nasıl bulacağımıza dair bir plan. Ve sonra ona Nuh'a yaptığını yapmak istiyorum.

O sokakta bağırdığım her kelimedede ciddiydim. İkimize de yaklaştığına pişman edeceğim onu.

39

TINSLEY

BİR DOĞUM GÜNÜNÜ ATLAMAK İSTEMEM İÇİN YIRMI ALTI DOĞUM GÜNÜ GEÇMESİ GEREKTİ. İÇİN

sadece olmamış gibi davranmak. Keşke birkaç hafta ileriye gidip Noah'ın hastane yatağında uyumadığı, elinin benim elimde çok soğuk olmadığı bir zamana atlayabilseydim. Çürükler ve kesiklerle kaplı olmadığı, damarlarına sıvı ve ağrı kesici ilaç pompalayan makinelere bağlı olmadığı bir yere.

Ameliyattan çıkmadan önce gece yarısı geldi ve geçti. Bir süre nekahet odasında kaldıktan sonra nihayet parası olan ve mahremiyete ihtiyaç duyan insanlar için ayrılmış bir odaya alındı. Basın Noah'ın nerede olduğu konusunda bilgilendirilmeden önce bir süre huzur içindeydik. Ne olduğunu bilmiyorlar, sadece burada olduğunu biliyorlar ve umarım bu şekilde kalır.

Saat ikiye geçti ve henüz uyanmadı. Hemşireler biraz daha bekleyebileceğimizi ve eve gidip biraz dinlenmemi ya da en azından bir şeyler yememi söylediler. Şu anda midem yemek kaldırmıyor ve gözlerini açtığı anda onu bırakıp burada olmama düşüncesi benim için bir olasılık değil.

günlerce bu sandalyede başucunda otururum.
Ama onu bırakmayacağım.

Eline baktığımda parmak eklemlerinin şişmiş ve morarmış olduğunu görüyorum. Her birinin çıkıntılarını hayaletle izliyorum.

ve dudağımı endişelendirdi. Elinin durumuna bakılırsa birkaç iyi vuruş yaptı.

Sandalyemi yatağa yaklaştırp elini dudaklarıma götürüyorum ve dirseklerimi yatağa dayıyorum. Beyaz çarşaf koltuk altlarının altına sıkışmış, gövdesini örtüyor. Saçları yüzüne doğru sarkıyor. Bundan nefret ederdi. Oturur oturmaz onun için keseceğim. Bunu günler önce yapmalıydım.

Hemşireler yüzünü ve gövdesini temizledi ama yanaklarındaki ve boynundaki sıyrıklar o sokakta neler yaşandığını yeterince canlı bir şekilde anlatıyor. O acı dolu dakikaları yerde geçirdiğini bilmek için derisinden çıkardıkları taşları ya da yıkadıkları kiri görmeme gerek yok.

Babam onu böyle buldu. Yerde yatarken. Kanlar içinde. Bilinçsiz. Tek başına.

Beni aramadığı için kızgınım ama aynı zamanda aramadığı için de rahatladım. Babam, aralarındaki farklılıklara rağmen yardım isteyebileceği en iyi kişiydi. Onun incinmiş halini görmeseydim düşünemezdim. Babam düşündü.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, parmaklarını tek tek öperek. "Eğer bu kadar bencil olmasaydım, canın yanmazdı."

Oakley "Bu doğru değil" diyene kadar kapının açıldığını ve başka birinin bana katıldığını duymuyorum.

Herhangi bir fiziksel şaşkınlık belirtisi gösteremeyecek kadar bitkinim. Kalp atışlarımla hızlanması fazlasıyla yeterli. Noah'nın elini bırakmayı reddederek yatağa indirmeye başlayana kadar ne kadar titrediğimi fark etmemiştim.

İçeri girmeden önce Ava ve Oakley'e onunla yalnız zaman verdim. Ama ne kadar bencilce olsa da, onlara daha fazla zaman vermeyeceğim. O benim insanım ve onun benim yanımda olacağını bildiğim gibi ben de onun yanında olacağım.

"Merhamete ihtiyacım yok. Sen ve Ava'nın bunun için beni suçlamamanızın imkânı yok," diyorum ona, kelimelerim zayıf.

"Seni hiçbir şey için suçlamıyoruz. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Noah'ya zarar vermesi için kimseyi zorlamadınız ve ona kendiniz de zarar vermediniz."

Gözlerimi Noah'dan ayırıp babasına bakıyorum. Bok gibi görünüyor. Hastalıklı bir yanımdan zevk alıyor. Dün gece oğlunu kaybetmiş olma ihtimali var. Bunu mu düşünüyor?

"Benimle olan ilişkisi yüzünden hedef alındı." "Belki de. Ama bu yine de senin suçun değil."

İçimi çektim. "Neden buradasın ki Oakley? Suçumu affettirmeye çalışmadığımı biliyorum."

"Oğlum bıçaklandı. Buradan başka bir yerde olmak istemezdim."

Gözleri acıyla doluyor. Acı, pişmanlık ve suçluluk. O kadar çok suçluluk duygusu var ki, ağırlığını hissetmeden bakmak zor. Mücadele ediyor ve şimdi Noah'la arasında olanlar için onu suçlamanın zamanı .

"Bu çok iyi."

"Bana inanmıyorsun," diye belirtiyor. Ses tonunda boyun eğmiş bir suçlama var ama saldırganlık yok.

"Beni suçluyor musun?"

"Hayır." Birkaç dengesiz adımla yanımda durup Noah'ya bakıyor. Boğazı düğümlendi. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Daha iyi bir babayı hak ediyordu. Benim asla yapamadığım şekilde onu anlamaya çalışan birini. Bu, hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacağım bir şey."

Noah'nın elini tekrar dudaklarıma götürüyorum ve ısıtmak umuduyla soğuk parmaklarına üflüyorum. Sözlerim tenini okşuyor. "Bunu senin için kolaylaştırdığını söylemeyeceğim. Ama neden kolay olmak zorundaydı ki? Ne olursa olsun onu sevmeliydin. Aileler böyle yapar. Birbirimizi iyi günde de kötü günde de severiz. Zor ve kolay."

"Böyle mi düşünüyorsun? Onu sevmediğimi mi?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Elimde sadece bildiklerim var ve senin ona olan sevgini onun görmesi gereken şekilde gösterdiğini hiç sanmıyorum. En azından uzun zamandır."

İrkiliyor ve ben bunun ağırlığını hissediyorum. "O da mı böyle hissediyor?"

Gözlerimi Noah'nın yüzünde gezdiriyorum. Şişmiş üst dudağının kabarıklığı ve morarmış göz altları içimde gelgitler yaratıyor, nefes almamı zorlaştırıyor. İçinde çok fazla acı yaşıyor ve şimdi dışarıdan her tarafı kırık görünüyor. Bir sonraki nefes verişim titreyerek oluyor.

"Düzeltemek zorundasın. Her şeyi düzeltmelisin. Onu artık böyle görmek istemiyorum. Senin sevgini ve ilgini arzuladığını sana asla söylemeyecek ama arzuluyor. İçinde senin sebep olduğun bir kırılma var. Bunu iyileştirmek için ne yapman gerektiği umurumda değil, ama eğer yapmazsan ..." Duraksıyorum, her zaman ailemden biri olarak gördüğüm bir adamı gerçekten tehdit etmek üzere olup olmadığını düşünüyorum. Noah'ya ne kadar uzun süre bakarsam, cevabım o kadar netleşiyor. "Buradan ayrıldıktan sonra onu bir daha görmeyeceksin. Bundan emin olacağım."

Dikkatimi Noah'nın huzurlu ifadesine sabitlediğimden, Oakley'nin tam görüş alanıma girene kadar hareket ettiğini görmüyorum. Yatağın diğer tarafında, parmaklığın üzerine eğilmiş ve parmaklarını Noah'ın yüzüne dökülen saçların arasından geçiriyor. Saçları gözlerinden uzaklaştırdıktan sonra Oakley kapüşonunun cebinden tanıdık siyah bir bandana çıkarıyor ve oğlunun saçlarını tutmak için kullanıyor. Hareketleri sabit ve bilgili, sanki bunu o kadar sık yapmış ki kas hafızası oluşmuş gibi. O özel bandanayı görmek başımı döndürüyor. Noah evden ayrıldığından beri onu görmemiştim. Eskiden her gün takardı ama kaybettiğini sanıyordu.

"O bandanayı çok seviyor," diye mırıldanıyorum.

Ağzında hüznü bir gülümseme beliriyor.

"Biliyorum." "Bunca zamandır sendeydi."

"Yaptım."

"Geri aldığı için mutlu olacak."

Başını sallıyor ve geri çekilmeden önce avucunu son bir kez Nuh'un başında gezdiriyor. "Uyandığında bize haber verir misin? Ava ve Adalyn'i duş alıp uyumaya çalışsınlar diye otele geri götürdüm ama uyandığı anda onları almam gerekecek."

"Evet. Tabii ki. O zaman burada kalıyorsun?"

Avuçlarını uyluklarında gezdiriyor.

"Kalıyorum."

Tekrar konuşmadan önce bir dakikalık garip bir sessizlik oluyor. "Onu seviyorum. İkinize de açıklayabileceğimden çok daha fazla. İşler çok kötüye gitti ve ... Aramızdaki uçurumu hiç kapatmadım. Onun benden gittikçe uzaklaşmasına izin verdim çünkü bozduğumuz şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ama deneyeceğim."

Bunlar yıkılmış bir adamın sözleri. Karanlık, bilmediği bir yolda eve nasıl döneceğini bilmeden ilerleyen birinin sözleri. Ona rehberlik etmek istiyorum ama yolu ben de bilmiyorum. Benimle yarı yolda buluşmalı. O zaman yardım ederim.

"Bu iyi bir başlangıç."

Bana bakıyor ve ben de midemde dönüp duran acı ve endişenin arasından çıkardığım bir cesaretle gözlerine bakıyorum. Birkaç saniye sonra çenesini eğiyor ve teması kesiyor. Yatağın etrafında dönmesini ve ayak ucunda durmasını izliyorum.

"Sana sahip olduğu için
mutluyum, Tinsley." "Ben de
ona sahip olduğum için
mutluyum."

Bunun üzerine gülümsüyor ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Gözlerimi kapatıp başımı Noah'nın koluna koyuyorum ve fısıldayarak, "Lütfen babanla böyle garip bir konuşma daha yapmak zorunda kalmadan önce uyan, seni dangalak" diyorum.

Uyandığımda boynum ağrıyor. Omzumda sıkı bir çimdik çığlık atıyor.

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırıyorum ve odayı karanlık buluyorum, ışıklar kapatılmış. Yer değiştirirken kolumdan aşağı bir battaniyenin düştüğünü hissediyorum. Uyku ve kafa karışıklığı yüzünden sisli olan kafamda, Nuh'un parmaklarının avucumun altında uzandığını neredeyse kaçıırıyordum.

Vücudumdaki acıyı görmezden geliyorum ve onu uyanık bulmak için başımı kaldırıyorum. Karanlıkta bile gözleri gözlerimin içine bakıyor ve göğsüm duygularla gerilirken içimi bir ürperiti kaplıyor.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor, kelimeler kaba ve cızırtılı. Dudaklarım aralanıyor ama kelimeler çıkmıyor.

Kalbimi yerinden oynatacak bir yoğunlukla beni izliyor. "Gel. Buraya gel."

Sonunda şaşkınlığımı üzerimden atıp harekete geçiyorum. Küçük tekerlekli masanın üzerindeki su sürahisi dolu ve bekliyor. Sandalyemden kalkıp ona doğru koşuyorum, plastik bir bardağa biraz su doldurup içine bir pipet atıyorum. Bardağı ona uzattığımda ağzını açıyor ve pipeti içine sokmama izin veriyor.

"Uyanmışsın," diye fısıldıyorum inanamayarak.

Suyu bakışlarının yoğunluğu hiç azalmıyor. Şu anda içinde bulunduğumuz bu berbat durumda bile midem onun ilgisinin ağırlığı altında çırpınıyor ve şarkı söylüyor.

"Ne zaman ?"

İçkisini bitirdi ve ben de bardağı tepsiye geri koydum. "Benimle bu yatağa girdiğinde sana söyleyeceğim."

Geri çekilerek bakışlarımı onun gömleksiz gövdesine ve yan tarafını saran beyaz bandaja yöneltiyorum. Ameliyatı bittiğinde onu sardıkları battaniyenin altında neyin saklandığını ilk kez görüyorum. Mükemmel beyazı bozan soluk koyu lekeler beni paniğe sürükledi. Bu kan.

"Bunları yeni mi değiştirdiler?" Parmaklarım örtünün kenarlarındaki bandı sıyrıyor. Elimi tutup sıkıca kavırıyor. Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Benimle yatağa gir, Altın Kız."

Dudaklarından dökülen lakabı duymak çok fazla. Her isteğine ve arzusuna boyun eğmeye hazır, neredeyse kırılacaktım. Bunun yerine, kendimi şöyle demeye zorluyorum: "Yatak küçük. Zaten olduğundan daha fazla acı çekmeni istemiyorum."

"Yanımda olmaman bana acı veriyor."

"Aileni aramamı ister misin? Ya da hemşireyi?" Ses tonunu yumuşatmadan önce "Hayır," diye homurdanıyor. "Henüz değil."

"Tamam. Ama hareket etmek zorundasın. Yavaşça. Dikiş atma ya da-"

"Endişelenmeyi bırak."

Evet, haklısın. O yer değiştirirken uysalca başımı sallıyorum, alnındaki kırıksıklık acı çektiğinin tek işareti. Yatağa tırmanmam birkaç dakikamı alıyor ama yanına kıvrıldığımda içimdeki ağırlık azalmaya başlıyor.

Küçük yatağın üzerinde garip bir şekilde duruyoruz. Kollarımdan biri altımda, diğeri yanımda duruyor çünkü yarasına dokunma riskini almak istemiyorum. O sırtüstü yatıyor, pazusu boynumun altında ve eli omzumun üzerinde kıvrılmış. Bunun onun için rahat olduğunu düşünemiyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Ben de söylemiyorum.

Başını çeviriyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Onları . "Teşekkür ."

"Ağlama. Ağlamandan nefret ediyorum."

Yüzümü omzuna yaslayıp gülüyorum. "Ağlayacağımı nereden biliyorsun?"

"Bu bir şaka mı?" diye homurdanıyor.

"Şu anda hiç keyfim yok. Bana karşı nazik ol." Başımı öpüyor. "Ben kimseye karşı nazik değilim." "Bana karşı öylesin."

Göğsünün derinliklerinden derin bir gümbürtü geliyor.

"Sen benimsin. Aynı şey değil."

"Beni çok korkuttun Noah," diyorum nefes verirken. "Biliyorum."

"Oydu, değil mi?"

Boynumun altındaki pazu sertleşiyor ve dikkatimi bandajına veriyorum. Yeni kırmızı lekeler yok.

"Evet."

Korkuyla doluyorum. Noah yanında duran kolunu kaldırıyor ve elimi tutmadan önce vücuduna doğru uzatıyor.

Parmaklarımızı birleştiriyor. Parmaklarını göğüs kafesine, kalbinin üzerine koyuyor. Dokunuşun tanıdıklığı karşısında hıçkırıklara boğuluyorum.

"Ne kadar acıyor?" diye sordum. "Acımıyor."

Benim elime sarılı serumlar bunu sağlıyor. şu anda ona pompalanan ilaçların yarısının adını bile hatırlamıyorum.

"Yorgun musun?"

"Yoruldu mu?"

"Bunun bir önemi yok."

Elimi sıktı. "Benimle uyu."

"Özür dilerim," diye kaçırđım. "Dondurma almaya gitmeni istediğim için. Kendim gitmeyi tercih ederdim. Bu yatakta senin yerine benim yatmamı tercih ederdim."

"Eğer şu anda bu yatakta olsaydın, ben hapiste olurđum. Olması gereken buydu," diye homurdanıyor.

Bunu görmezden geliyorum. "Benim yüzümden seni incitti. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Soğuk parmaklar çenemi dürtüyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Kahverengi gözleri benim gümüş gözlerimle çarpışıyor. "Affedilecek bir şey yok. Senin için ölebilirim. Bu asla değişmeyecek."

"Dur." Korku ince parmaklarını boğazıma doluyor ve sıktıkça sıkıyor- "Kimse ölmüyor."

"Yapacak." Bu karanlık bir söz.

"şu anda beni cinayete suç ortağı mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Asla. şimdi uyu, doğum günü kıızı. Bu konuda konuşmamız bitti. Uyandığında sana aldığım hediyeleri alabilirsin."

"Bu yıl doğum günü istemiyorum," diyorum ona.

Kolunu ayarlıyor ve bedenlerimiz arasındaki boşluğu ortadan kaldırıyor. Yanağımı dikkatlice çıplak göğsüne yaslıyorum ve kalp atışları kulağımda sabit bir şekilde atarak bana iyi olduğuna dair güvence veriyor. Parmak uçları sırtımda tembel desenler çiziyor. Yorgunluk içime işliyor.

"Çok kötü."

I Öpücük onun Göğüs, izin vermek benim
gözler Kapat. "Sen doğum günlerinden nefret
ederim."

"Seninkini seviyorum."

Dudaklarım küçük, tembel bir gülümsemeyle aralandı.
Kulağa seni seviyorum gibi geliyordu.

40

OAKLEY

YEDI YIL ÖNCE

MADDOX MUTFAKTA KARŞIMDA OTURUYOR.

Vancouver Warriors kapüşonlu tişörtü ve eşofman altı. Bir saat önce hokey antrenmanını bitirdi ve benim ona enerji verici smoothielerimden hazırlamamı istemek için uğradı. Sorduğu anda ettim ve bodrumdaki kilerden eski protein tozu kabını çıkarıp hemen işe koyuldum.

"Bu gerçekten çok iyi. Teşekkürler, baba."

Son smoothie'yi içerken mutfağı dolduran höpürdetme sesi, ligden emekli olduğumdan beri smoothie yapma becerilerimi kaybetmediğimi anlamam için yeterli. Bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Sana tarifi vereyim de kendin yap, tabii bugün buraya gelmenin başka bir nedeni yoksa. Belki özlemek gibi" diye takılıyorum.

Sesine dayanamayacağımı bildiği bir şekilde dudaklarını şapırdatıyor ve fincanını bulaşık makinesine yerleştirmek için mutfak taburesinden atlıyor. Şu anda yirmi dört yaşında ve NHL'de oynuyor, bu yüzden terbiyesini kaybetmediğini bilmek güzel.

"Seni özlüyorum baba. Herkesi özledim." "Yeni evini nasıl buldun?"

Gözleri parlıyor. "Gerçekten çok güzel. Sessiz ve harika bir manzarası var."

Yeni bir çatı katı satın aldı, bu yüzden bence gerçekten güzel demek yetersiz kalır. Muhteşem ve önceki evinden çok daha büyük.

"Bu harika, Dox. Annenle birlikte yaşamaya başladıktan sonra tuttuğumuz ilk evi hatırlıyorum. Seninki kadar güzel bir yer değildi."

Bir kahkaha atıyor ve sonra dudaklarını birbirine sürterek ayılıyor. "Noah'ı yakında dışarı davet etmek istiyorum. Sanırım

Gelmek mi?"

"" Umarım.

"Şu anda evde mi?"

Öne doğru eğilip dirseklerimi mutfak adasının kenarına dayadım ve en büyük oğluma baktım. Noah ile olan ilişkim her zaman daha inişli çıkışlı olsa da, yıllar geçtikçe daha da kötüleşti. Oğullarımın ilişkisi de ne yazık ki aynı yola girdi. kadar farklı insanlar ki birbirleriyle ilişki kurmaları çok zor ve ikisi de bunu bir yolunu bulmaya istekli görünmüyor. Umarım işler er ya da geç değişir. Aralarındaki uçurum atlanamayacak kadar büyümeden önce.

"Yarım saat önce spor salonundan döndüğümde evde değildi."

Başını sallıyor ve taburesine geri oturmadan önce bulaşık makinesini kapatıyor. "Onunla temasa geçmesini plak şirketiyle yaptığı staj görüşmesini geri çevirdiğini söyledi mi?"

Başımı sallayarak bir nefes veriyorum. "Hayır. Yapmadı."

"Kendini dışarı atması için ne gerekecek?"

Orada mı? O inanılmaz yetenekli baba. Bu fırsatları geri çevirmeye devam etmesi ona yanlış geliyor."

"O sadece on yedi yaşında. Onun için daha fazlası gelecektir."

En azından öyle umuyorum. Hiçbir şeyi kalmayana kadar zorladığını ve zorladığını görmek istemiyorum. Hepimiz önümüzde koca bir hayat olduğunu kendimize hatırlatmalıyız. Belirli seçimler yaptığını görmek bizi öldürse bile, henüz hiçbir şey için acele etmesine gerek yok.

"Evet, daha çok çevirmeye devam edecek."

"Sen ve kardeşin farklısınız Maddox. Bunu inkâr etmeye çalışabilirsin ama sen sevdiğin şeyi yapmanın getirdiği spot ışıklarını seviyorsun -hokey. Noah müzik kariyerinin getireceği spot ışıklarından hoşlanmıyor. Bu fırsatları geri çevirmesinin bir nedeni var."

"Onları sadece çevirmiyor. Onları harcıyor."

Sakalımı çekiştirerek çenemi kaçıyorum. "Noah her zaman böyleydi." Bilmediği şeylerden korkar. Kendini ortaya koymak güvensiz hissetmesine neden olur.

"Yani bunun bir yetenek israfı olduğunu kabul ediyorsunuz."

Duraksadım. Açıklaması o kadar kolay değil ama ...
"Evet."

"Tanrım, onu biraz sarsmak istiyorum. Eğer deneseydi çoktan bir müzik kariyerinin başlangıcını yapabilirdi. Başkası olsa eline geçen şansı değerlendirirdi."

n kapı çarparak kapandı ve bizi böldü. Ağır ayak sesleri evin içinde bodruma doğru ilerliyor. Maddox bir elini saçlarının arasından geçirdi ve bana baktı, ifadesi gergindi.

"Sanırım artık evde."

Gecenin ilerleyen saatlerinde mutfaktaki döşeme tahtalarının altından ROCK MüZİğİ yankılanıyor. Kalın oraplarımın bile titreşimlerinin ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma kadar yayıldığını hissedebiliyorum. Noah bu gece eve birilerini davet etmişti ama müzikle savaşan seslerin sayısına bakılırsa, annesine yemekte söylediği az sayıdaki kişi yerine liseden bütün öğrencileri davet etmiş gibi görünüyor.

Mikrodalğanın zerindeki saat gece 1:00'i gösteriyor. Sokağa ıkma yasağını bir saat geçmiş. Elimdeki portakal suyu bardağından uzun bir yudum alıyorum ve aşağı inip bir grup gence evimden çıkmalarını söyleyen kötü adam olup olmayacağımı düşünüyorum. Noah onu böyle utandırdığım için benden nefret ederdi ve zaten son zamanlarda aramız çok bozuk. Kavgalarımızı hatırlayınca gözlerimin arasında bir zonklama büyüyor.

Her gün bir konuda birbirimizin gırtlaaına sarılıyoruz. Onun notları ve benim burnumu sokmam. Onun dışarıda kalması

her zaman ve benim sabırsızlığım. Hiçbir konuda göz göze ve bir daha asla gelemeyeceğimizi anlamaya başladım. Yine de bu denemek istememe engel değil. Onun hayatına ve duygularına her girmeye çalıştığımda ısırılsam bile.

"Burada ne yapıyorsun?" Ava kollarını arkamdan dolayarak soruyor. Omurgamı öpüyor ve ellerini göğsümde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Ellerini kapatıyorum ve hareketlerini takip ediyorum. "Partiye düşünüyorum."

"Onun yerine gel benimle film izle. Onları bırak."

Bardağımı tezgâhın üzerine bıraktım. "Geç oldu Ava. Ve kulağa dostça bir buluşmadan çok bir cümbüş gibi geliyor."

Sırtıma yaslanarak gülüyor. "Başka bir yerde olmaktansa burada olmalarını tercih ederim. Burada güvendeler. Noah'ın nerede olduğunu biliyoruz."

"Maddox ve Adalyn'e de aynı kuralları uyguladık. 12:00 sokağa çıkma yasağı. İstisna yok. Onlar bu kuralı hiç çiğnemediler, biz neden Noah'ya izin verelim?"

Noah'ya nasıl ebeveynlik yapacağımı anlamakta zorlanıyorum. Adil ve anlayışlı olmak istiyorum ama bazı şeylere sadece bir çocuk için izin verip diğerleri için izin vermemek içgüdülerime ters düşüyor. Maddox ve Adalyn kardeşleri söz konusu olduğunda her zaman anlayışlı davrandılar, ancak önce kaç kez kendilerinin cezalandırılacağı şeylerin onun yanına kaldığını izleyebilirler?

Çocuklarımızın arasının açılmasına izin vermeyeceğim. Noah'nın beni cezalandırmasını, kardeşlerinin bizim kararlarımız yüzünden ona kızmasına tercih ederim.

"Noah evde, aşkım. Arkadaşlarıyla müzik dinliyor, köhne bir barda yabancılarla parti yapıp LSD kullanmıyor," diye mırıldanıyor Ava.

"LSD garip bir şekilde spesifiktir."

"Madem en kötü senaryoyu düşünüyorsun, de kendi düşeni ekleyeyim dedim."

"Sence devam etmesine izin vermeli miyiz? Ne kadar daha?"

"Adalyn üst katta uyuyor ve Maddox yıllardır evde yaşamıyor. Bodrum kapısı buradan kilitli, bu yüzden herkes sadece dış girişten girip çıkabiliyor. Noah'da üst kata çıkmak için bir anahtar var ve etrafta alkol olmayacağına söz verdi. Bırak biraz eğlensin. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, gidip etrafı kontrol edebiliriz."

Bu fikir çok hoşuma gittiği için başımı sertçe sallıyorum. "Lütfen." "Hadi o zaman, aşırı korumacı baba ayı."

Benden geri adım atıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum, dudaklarını ayıran utangaç gülümsemeye bakıyorum. Saçları duştan ıslanmış, üzerindeki tişörtümün omuzlarında nemli lekeler bırakıyor. Bol bir şortun altındaki çıplak bacaklarını görünce ona bodruma tek başıma gideceğimi söylemeyi düşünüyorum ama benimle gelmesi daha güvenli bir seçim. Ne olur ne olmaz.

"Çok güzelsin," diyorum ona.

Birlikte geçirdiğimiz yirmi yıldan sonra bile sözlerim yanaklarını pembeye boyuyor. "Sen de fena değilsin. Yalaka olsan bile."

Sırıtiyorum ve onu kolumun altına alıp bizi bodrum kapısına götürmeden önce hızlı bir öpücük çalmak için eğiliyorum. Kilidi çevirip kapıyı açıyor ve müziğin yanımdan geçip koridora çıkmasına izin veriyor.

"Tamam, belki biraz gürültülü," diye belirtiyor.

Sana söylediğimi ona söylemem. O bizi merdivenlerden aşağıya, tam bir felaket bölgesine götürdüm. Müzik, görmezden gelmemem gereken bir uyarı işaretiydi. Gözlerimi gezdirirken çenem açılıyor, sonra dişlerimi sızlatacak kadar sıkıca kapanıyor.

Ava'yı daha da yakınıma çekip Noah'yı aramak için evimizdeki yabancıları gözden geçirirken onu sıkıca kavriyorum.

Bu bir parti değil. Yanlış yaptığım bir şey için kocaman bir siktir git. Alkol yok, söz verdi. Bull. Siktir.

Ava elimden kurtulup gençlerin arasına dalıyor, çoğundan daha küçük olduğu ve kolayca yaralanabileceği umurunda bile değil. Onu takip ediyorum, bir nefes sonra oğlumuzu çoktan bulduğunu fark ediyorum.

Kulaklarında kulaklıklar, gözleri kapalı bir şekilde oyun odasının köşesinde oturuyor. Sanki parti onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Sanki onun etrafında olmuyormuş gibi. Bizim evimizde.

"Noah James Hutton!" Ava bağıyor. Kimse gözünü bile kırpmıyor, büyük olasılıkla çalan rock şarkısı yüzünden sesini bile duymuyor.

Dönüyorum ve barın yanındaki tezgahın üzerinde büyük hoparlörü buluyorum. Neredeyse boş bira şişeleri ve cips poşetlerinin arkasına saklanmıştı ama yakalamayı başardım. Ona ulaşmak ve müziği aniden kesmek için beş adım yetiyor.

Şaşkın ve öfkeli seslerin karışımı ortalığı kaplamadan önce sessizlik çöküyor. Kollarımı kavuşturdum ve yüksek sesle "Parti bitti. Ailelerinizi çağırmadan önce dışarı çıkın!"

Gözlerim oğluma odaklanmış durumda. Gözlerini açtığında ve arka bahçeye açılan kapıya doğru ilerleyen insan kalabalığını gördüğünde kirpiklerinin tembelce çırpınışına. Birinin onu hissetmiş olmalı, çünkü aniden bakışlarımı öfke dolu bir bakışla karşılıyor.

Ava ona doğru fırlıyor ve ellerini kalçalarına vurarak duyamadığım bir şeyler söylüyor. Annesinin önünde öfkelerini yatıştırma nezaketini gösteriyor.

Herkesin ayrılması birkaç dakika sürüyor ama ayrıldıklarında, geniş alandaki gerilim neredeyse boşucu bir hal alıyor. Karıma ve oğluma katılmadan önce hayal kırıklığımı ve öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. Kolay değil ama başarıyorum.

Noah'ya daha önce de arkadaşlarını eve davet etmesi için güvenmiştik. Hayatının büyük bölümünde onu bunu yapması için teşvik ettik. Ben çok rahat, güven dolu bir evde büyüdüm ve bunu benimsedim ve çocuklarımızı da aynı şekilde yetiştirdik. Ama bu

içlerinden biri bu güvene ilk kez ihanet ediyor. Bunun bir anda ortaya çıktığına inanmak için aptal olmak gerekir.

"Birkaç müzik arkadaşını senin konseptin miydi?" Ava sessizliği yararak ona soruyor. "Seni o insanlardan herhangi biriyle takılırken gördüğümü hiç sanmıyorum!"

"Özür dilerim," diye .

"Üzgün müsün? bir şey gelebilirdi! Burası bizim evimiz Noah, ormanda bir kulübe değil! Neden sen- Aman Tanrım! Kafan mı iyi senin?" diye haykırıyor, önünde diz çöküyor ve küçük eliyle yüzünü kavırıyor. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek keskin bir nefes çekiyor. "Ot mu? Yoksa daha kötü bir şey mi?"

Kadının elinden kurtulur ve "Hayatımda ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor?" diye çıkışır.

Ava ses tonuna şaşırarak irkiliyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Umursuyormuş gibi davranmayı bırak!" Bedenini arkasındaki duvara doğru iterek ayağa kalkıyor ve Ava'nın etrafından dolanarak geniş bir mesafe bırakıyor. "Beni yalnız bırak."

O yatak odasının güvenliğine ulaşmadan ben harekete geçiyorum. Elimi kaldırıp parmak uçlarımı göğsüne bastırarak daha fazla ilerlemesini engelliyorum. Ava'nın şimdi daha yakın olduğu için sahip olması gereken şeyi fark ediyorum. Gözlerindeki kızarıklık, yorgunluk bahanesinin çok ötesine geçiyor.

"Nereden aldın bunu? On yedi yaşındasın." Sesimi düz tutmaya çalışıyorum.

Bir adım geri çekilirken dudağı kıvrılıyor. Elimi bıraktım. "Bu seni ilgilendirmez."

" fikirde değilim. Burada yaşadığın sürece, senin işin benim işim. Buna marihuanayı nasıl ele geçirdiğin de dahil."

"Bırak da hayatımı boşa harcayayım baba. Kimse sana beni önemsemediği için üzgünüm. Maddox gibi olamadığım için üzgünüm."

"Bunu kardeşinle ilgili hale getirme," diye azarlıyor Ava.

Ona döner. "Hayatımı nasıl yaşamak istediğim hakkında söyleyecek o kadar çok şeyi var ki, bu konuşmaya o da katılabilir." Sonra gözlerini bana çeviriyor. "Neden onu aramıyorsun? Bir numaralı hızlı arama, değil mi?"

"Maddox'la aranızda ne oldu?" Ava yavaşça bize yaklaşıp soruyor.

"Sanırım daha önce konuştuğumuzu duydun," diyorum.

Noah'nın kahkahası soğuk. Zalim sesin içinden süzülen acıyla midem . "Yetenek israfı olduğumu söylediğinde mi? Evet, ."

Ava telaşla Noah'nın arkasından bana bakıyor. Onu yatıştırmaya çalışarak başımı sallıyorum. Konuşmanın bir kısmını duydu ve yanlış anladı. Parti şimdi mantıklı geliyor. Bu onun incinmişliğini gizleme yoluydu.

"Siz bizim ne konuştuğumuzu ne hakkında konuştuğumuzu yanlış anladınız. Kimse senin yetenek israfı olduğunu düşünmüyor" diye açıklık getiriyorum.

Yüz ifadesi tamamen kapanıyor. "Ne demek istediğini açıkla o zaman."

"Kendinizle daha fazlasını yapmanızı istiyoruz. Başkalarının çok seveceği fırsatları geri çeviriyorsun. Kendinizi bu gibi sokmaya devam ederek, yaşayan yeteneği boşa harcıyorsunuz."

"İşte yine o kelime," diye tükürüyor.

Ava durumu yatıştırmaya çalışıyor ve elini Noah'nın omzuna koyuyor. Omuz silkiyor ve bizden daha da uzaklaşıyor.

"Hiçbir şeyi ziyan etmiyorsun tatlım. Bunu söylemek için kötü bir yol," diye mırıldanıyor.

"Dur, anne. Dur artık. Buna ihtiyacım yok. Hiçbirinize ihtiyacım yok."

"Noah," diye fısıldıyor, yüz hatlarını acı kaplıyor.

"Artık bu şekilde yaşayamam!" diye bağırır. Dehşete kapılmış bir hayvan gibi ellerini havaya kaldırıyor ve hızlı adımlarla geri çekiliyor. "Maddox'a göre yaşama baskısı. Her karar verdiğimde babamın gözlerindeki hayal kırıklığı

onaylamadığı bir şey. Asla senin istediğin gibi bir evlat olamayacağım."

Yutkunuyorum ve ona gidip sarılma isteğimle savaşıyorum. " iyi. Bunu sabah konuşalım."

"Kafam iyi çünkü ne kadar başarısız olduğumu düşünmeyi bırakmanın tek yolu bu. O insanları seni kızdırmak için çünkü benim gibi acı çekmeni izlemek istedim. Bu lanet evden mümkün olduğunca çabuk çıkacağım. Senden uzağa. Senin etrafında olmaya dayanamıyorum."

Ses tonundaki nefret dizlerime vuruyor. Ava'nın ağzı açık ama hiçbir kelime çıkmıyor. Öksürüyorum, sıkışan boğazımdaki taşı çıkarmaya çalışıyorum.

"Noah-" diye başlıyorum.

" etmeyin. Şehirde yer aramaya başladım bile."

geçip gittiğinde koluna uzandım ama tokatla uzaklaştırdı. Gözlerinde daha önce hiç bu kadar öfke ve nefret görmemiştim. Böyle bir ihanet. Eskiden durduğu yere bakıyorum ve yatak odasının kapısı çarparak kapanırken inanamayarak yavaşça göz kırpıyorum. İçimden bir parça ve ardında nasıl yatıştıracağımı bilmediğim bir acı bırakıyor

Bu patlama sadece bugün olmadı. Yıllardır birikiyor. Yaptığımı bile bilmediğim şeyler yüzünden. Ava ellerini omuzlarımda gezdiriyor ve ikimiz de bunu hak etmediğimi bilsek de beni rahatlatmaya çalışmasına izin veriyorum.

41

NOAH

HAZIR BULUNAN

UYANDIĞIMDA BABAM BAŞUCUMDA OTURUYORDU. GÖZLERİ

Sersemlemiş bir halde, göz kırparak onu netleştirmeye çalışıyorum. Ona karşı empati eksikliğim ne olursa olsun, bok gibi görüldüğünü kabul edebilirim. Kendini de öyle hissediyor olmalı. Odada benimle yalnız, yatağımın yanındaki plastik sandalyede kambur duruyor. Parmaklarını bacağımın yanındaki battaniyeye sıkıştırmış, sanki bana dokunmak istemiş ama vazgeçmiş gibi.

Uyandığımı fark ettiğinde "Uyanmışsın," diye ağzından kaçırıyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve o da alaycı bir şekilde gülüyor. "Görmek istediğin kişi olmadığımı biliyorum."

"Haklısın." Sesim cızırtılı, ne kadar uzun süre uyuduğum için hâlâ berbat.

"Eğer yardımı olacaksa, son birkaç saattir kapınızda nöbet tutuyor. Kimse onu eve gitmeye ikna edemedi."

Daha iyi bir adam olsaydım, babamdan ona eve gitmesini söylemesini isterdim. Ama ben iyi bir adam değilim. Onu burada yanımda istiyorum, ayakları üzerinde ölmüş olsa bile.

"Biz havadan sudan konuşmayız. Burada ne yapıyorsunuz?"

Babam nefesini içine çekiyor, hayal kırıklığına uğramış ama bunu saklamaya çalışıyor. "Ölebilirdin. Seni görmek istedim. Seninle konuşmak istedim."

"Benimle konuşmak istemen için mı gerekti?"

"Seninle konuşmayı hiç istememiştim, Noah."

Bir kahkahayı yutuyorum. "Son birkaç yıldır daha da komikleştin."

Yüz hatlarını acı kaplıyor. "Bunu seninle nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ne yapmak? Konuşmak mı?"

"Özür dileyin. Kızgınlıkla dolu olmayan bir konuşma yapmaya çalış. Sana karşı o kadar çok yanlış yaptım ki. Keşke geri dönüp değiştirebilsem dediğim o kadar çok şey var ki."

Sözleri karşısında göğsüm sıkıştığında sinirlenerek çenemi sıkıyorum. "Geri dönemezsin."

"Biliyorum. Ama her şey için özür dileyebilir ve sana karşı olmak yerine seninle birlikte ilerlemeye çalışabilirim. Aramızın bu kadar bozulmasına izin vermek asla benim niyetim değildi. Sen benim oğlumsun, Noah. Seni seviyorum. Annen bana hamile olduğunu söylediği andan beri seni seviyorum."

Sevgi. İşte yine o kelime. Bu terimi ve ardındaki sözde anlamı sindirmek benim için hâlâ çok zor. Tinsley bunu söylediğinde inanmadan edemedim. Farklı duyguların kakofonisini bir araya getirecek tek bir terim varsa, her birini tanımlamak yerine bu terim yeterli olacaktır. O benim anlayışıma layık biri. Ancak babam öyle değil.

"Ben aşka inanmıyorum."

Gözlerini kırpıştırır, şaşırmıştır.

"Neden?" "Bunun bir önemi yok."

"Evet, öyle." Maddox gibi inatçı.

Yataktaki pozisyonumu ayarlayıp sırtımdaki şilteye daha dik oturuyorum ve yan tarafımdaki çekiştirme hissiyle irkiliyorum. Ben uyurken birinin arkama sokuşturduğu fazladan yastık yarıya kadar yerinden kaymış, ama onu tamamen yerinden çıkarmak istediğimde babam çoktan hareket etmiş oluyor. Yastığı yerine koymak için beni öne doğru itiyor ve belimdeki battaniyeyle oynamaya başlıyor.

"Dışarıdaki kız seni seviyor. Bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?" diye soruyor, dilediğim gibi konunun kapanmasına izin vermiyor.

"Birbirimiz için hissettiklerimiz temel terimin çok ötesine geçiyor. Ama evet, o bunu kullanıyor. Onun duygularının derinliğini biliyorum, bu yüzden bu kelimeyi kabul ediyorum. Ama sen? Senin duygularını bilmiyorum."

Ne kelimenin tanımında ne de eylemlerinizde bu tanımı gördüm," diyorum ona açıkça.

Yeşil gözleri şaşkınlıkla geriliyor, beni içine alıyor. Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre geçti. "Bu adil. Sana sevgimi gösterme konusunda çok kötü bir iş çıkardım. Bunun için çok ama çok üzgünüm."

"Özür dilemek benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Yine acı çekmiş görünüyor. Bu rahatlatıcı bir görüntü. Sonunda anlıyor - yedi yıl önce onu kendinden uzaklaştırmasına izin verdiği o gencin daha kötü bir versiyonu olduğumu. Yıllarımı bu adama kızarak geçirdim. Bu kadar kolay vazgeçtiği için ondan nefret ederek. Sözler çok güzel, geçici şeylerdir. Eylemler etki yaratır.

Battaniyeyi sert kalçalarımın altına sıkıştırıyor ve sandalyesine geri oturuyor. Gözleri hala çıplak olan ve yaramı sadece bir bandajın örttüğü yan tarafıma kayıyor ve yüzünü buruşturuyor. Parmaklarımı yatağın demirine vurup kuru dudaklarımı ıslatıyorum.

"O zaman sana bunu kanıtlamama izin ver. Bunu yapmamın çok uzun sürdüğünü biliyorum. Bu noktaya gelmem için senin incinmen gerekmemeliydi. Ama bir an bile seni özlemediğimi ya da aramızdaki mesafenin büyümesine izin verdiğim için incinmediğimi düşünme, çünkü incindim. Toronto'ya taşındığın gün, on yılı aşkın bir süredir ilk kez ağladım. Sana çok kötü bir baba oldum ama bunu düzeltmeye çalışmak istiyorum. Kırdığım şeyleri onarmak uzun zaman alacak ama bundan korkmuyorum. Seni tekrar kaybedemem. Kaybetmeyeceğim."

Midem bulanıyor. Gözlerinde, tenimi rahatsızlıkla karıncalandıran, alışılmadık bir parlaklık var. Bunlar gözyaşları ve benim altın kızımdan değiller. Babamı hiç ağlarken görmemiştim. Şimdiye kadar bunu yapamayacağını düşünüyordum. Sözleri duyduğum en güzel sözler, ama onlara inanmak için kendime izin vermiyorum. Bizi bir arada tutan köprüdeki son ipin kopmasına izin verdiğinde parçam yanlış yere kaymıştı ve tekrar kaymasına izin vermek çok acı verici olurdu.

Güvenmediğiniz birinin vaatlerini bir kenara atmak her zaman daha kolaydır. Baban olduğunda o kadar kolay değil. Onları göz ardı etmek yanlış geliyor.

"Bunu sana annem mi yaptırdı?" Törpüledim.

Başı bir o yana bir bu yana hareket ederken kaşları çatılıyor. "Yeniden bir aile olmamızı istiyor, evet, ama bunun bugün seninle konuşmamla hiçbir ilgisi yok. Ben de bir aile olmak istiyorum. Oğlumu geri istiyorum. Braden bizi arayıp yaralandığını ve hastanede olduğunu söylediğinde yaşadığım korkuyu hayatımda hiç yaşamamıştım."

Acı veren soğuk bir şey göğüs kafesimi sarıyor. Şüphe mi? Acı mı? "Annem Adalyn'i acil sezaryenle doğurdu. Maddox neredeyse kariyerini kaybediyordu."

"Bunlar oldu. Ama hiçbiri seni kaybedebileceğimizi düşünmek kadar korkutucu değildi."

Kapının iki kez yumuşak bir şekilde çalınması içimdeki soğuk hissin dağılmasına ve yerini ezici bir sıcaklığa bırakmasına neden oluyor. Bakışlarımı babamdan ayırıp kapı açıldığında kadınıma gören dikiyorum. İfadesindeki yorgunluğa ve vücudundaki çizgilere rağmen çok etkileyici. Göz göze geliyoruz ve her şey yeniden yoluna giriyor.

Bana mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Kafeteryadan öğle yemeği alacağım. Sen bir şey ister misin? Jöle? Puding?"

Yatağımın yanındaki masada zaten iki tane jöle var. Görünüşe göre bir süredir ayaktaymış. Ben uyurken kollarımdan ayrılmasından şikayet etmemeye karar veriyorum, görünüşe göre onun bana bakması beni en az ona bakmak kadar zorluyor.

"Jöle iyidir," diyorum ona.

Onaylanmaktan memnun bir şekilde bana gülümsüyor. "Hemen döneceğim." Sonra babamla benim aramda hızlı bir bakış atarak kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Ona benimle yatağa gelmesini emretme dürtüsüyle savaşıyorum ve bunun yerine çenemi eğerek ona sorun olmadığını söylüyorum. Dışarı çıkmadan önce kısa bir süre kapı aralığında oyalanıyor,

kapıyı açık bırakarak. Koridorda uzaklaşan ayak sesleri beni dinlemediğini anlamamı sağlıyor.

Ona tekrar baktığımda babam beni izliyor. Yüzünde hayranlığa benzeyen yumuşak bir ifade var. Ne o ne de ailemden başka biri bana ilk kez böyle bakmıyor. Her zaman Tinsley ile birlikteyken.

"Ne zamandır senin jöle sevdiğini düşünüyor?" diye soruyor. "Çocukluğumuzdan beri."

Tam olarak o yedi, ben altı yaşındayken. İlk kez bana ahududulu jölenin en sevdiği atıştırma olduğunu söylemişti, ben de sırf ortak bir noktamız olsun diye yalan söyleyip benim de sevdiğimi söylemiştim. O zamandan beri jelatin mideme çok kötü otursa da onunla birlikte yiyorum.

"Büyükannenin ilk Noel'de tatlı olarak jöle salatası yaptığını ve sen kocaman bir kaşık yemeden önce sana neyden yapıldığını söylemediğini hatırlıyorum. Geceyi banyoda kusarak geçirmiştin."

"Bu bok beni ilk kez ." "Yine de yiyorsun."

"Tinsley için."

Neredeyse hüzünlü bir şekilde gülümsüyor ve dirseklerini yatağın kenarına dayıyor. "Aşk budur, Noah. Bize en aptalca şeyleri yaptırır. Sırf onları mutlu görebilmek için bizi hasta edeceğini bildiğimiz bir şeyi yemek gibi. Sana birini sevmenin ne demek olduğu kadar önemli bir şeyi öğretmediğim için üzgünüm."

İfadesinin içime doldurmaya çalıştığı duygu ürpertisini fırsat bulamadan elimi tersiyle itiyorum. Bugün özrünü kabul edeceğim ve kendini kanıtlamasına izin vereceğim. Ama yapmak istediğim tek şey bu. Henüz affetme olmayacak. Baba-oğul anları olmayacak. Beklenti olmadan, hayal kırıklığını kendi oyununda yenersin. Ve ben kaybetmekten nefret ederim.

Bunu daha fazla düşünmek yerine, konuyu daha güvenli ve rahat bir şeyle değiştiriyorum.

Tinsley ile ilgili olmak. Her şey onunla ilgili, tam da sevdiğim gibi.

"Eğer benimle barışmak istiyorsan, hemen şimdi bir şey yapman gerekiyor."

Hemen kabul etti. "Ne olursa."

"Tinsley için bir doğum günü partisi planla. Bu lanet yerde yapabileceğimiz kadar iyi bir parti."

İfadesi gurura çok benzeyen bir şeye dönüşüyor. Bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. "Olmuş bilin."

TINSLEY'i odamdan tutmak günün en zor kısmıydı. Ailesi onu sıcak bir duş vaadiyle hastaneden çıkarmak zorunda kaldı. İlk başta onları reddetti, ama Braden ona koktuğunu söylediğinde ve onay için bana baktığında, başımı sallamam - yalancı bir baş sallama da olsa - karar verici faktör oldu. Sözde kokusu gerçek olsa bile beni rahatsız etmezdi. Sadece odamın onun için dönüştürülebilmesi için gitmesini istiyordum.

Babam istediğimi yapmak için fazla mesai yaptı. Masanın üzerinde, jöle ve doğum günü hediyeleri yığınının yanında iki katlı gümüş-siyah bir pasta var. Balon demetleri, şu anda asılı olan Mutlu Yıllar pankartının üzerinde tavanda süzülüyor.

Odam büyük, gece gündüz korunan bir katta. Babamın hastaneye gelir gelmez böyle bir talepte bulunduğunu öğrendim. Annem bunun endişeden kaynaklandığını söyledi ama mahremiyet için de olabilir. Ona duyduğum güven eksikliği endişe verici. Belki biraz da haksızlık.

Tinsley bir süredir yok. Onsuz geçen dakikalar beni daha da tedirgin ediyor. Bu onu mutlu edecek, kendime hatırlatıyorum. Onun tek bir doğum gününü bile kaçırmasına izin vermeyi reddediyorum, özellikle de benim adıma. Bu o değil.

Tam gününde kutlamakla aynı şey, ama bu onun için önemli olmayacak.

"Her an burada olabilirler," diyor babam. Doğum günü afişinin kenarına son bir şerit bant çektikten sonra, basamak olarak kullandığı sandalyeden iniyor ve ellerini kalçalarına vuruyor.

Başımı salladım.

"Teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

O süslemelerden kalan çöpleri temizlemekle meşgul olurken ben de Adalyn ve annemin benim için getirdiği çantayı arıyorum. Hemşireler bu sabah bandajımı değiştirdiler ve sinirleri bozulmuş anneme iyileştiğimi doğruladılar. Tinsley'e pasaklı görünmemek için üzerime bir tişört giymek istiyorum.

"Bana bir gömlek getirebilir misin?" Ben soruyorum.

Çabucak başını sallıyor. Pencerenin yanındaki siyah duffle çantanın içi o kadar bok dolu ki, önünde çömelirken fermuarı zor açıyor. "Bu iyi mi?" Parmak uçlarının arasında düz siyah bir tişört sallanıyor.

"Evet."

Bir yumruğa sararak, yatağa doğru yürümeden önce çantanın fermuarını çekmeye çabalıyor. Giyinmeme yardım etme isteği zihninden geçerken onu izliyorum, ama o bu düşünceyi bir kenara bırakıp gömleği bana uzatıyor. Geri çekilirken gözleri donuklaşıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Rica ederim. Herkes buraya gelmeden önce ihtiyacınız olan başka bir şey var mı? Eklemem gereken bir şey?"

"Bu iyi. Hoşuna gidecektir."

Odanın etrafına bakarken ağzının kenarı kalkıyor. "Evet, öyle olacak."

Dikkatimin dağılmasından yararlanarak gömleği başımın üzerine çekiyorum ve kollarımı deliklerden geçirmeye çalışıyorum. Sol kolum kolayca giriyor ama sağ kolumu başımın üzerine itmeye çalıştığımda yakıcı bir acı görüşümü karartıyor.

"Siktir," diye homurdandım.

Görüşüm yavaş yavaş geri gelmeye başlarken ayak sesleri yere çarpıyor. Ben hırıltımı yutarken parmakları yan tarafımı yokluyor, büyük olasılıkla bandajda kan olup olmadığını kontrol ediyor. Bandajdan memnun görünen babam derin bir nefes alıyor ve gömleğimi çekerek kolumu dikişlerimi çekşekilde büküp delikten geçiriyor.

Gömleğimi giydikten sonra elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Kaslarım bu yabancı ama korkutucu derecede rahatlatıcı dokunuş karşısında kilitleniyor. Sarsılmamak için dişlerimi sıkıyorum. Gerçi sertleştiğimi çoktan hissetmişti. Elini anında bırakıyor.

"Gidip nerede olduklarını kontrol edeceğim," diyor usulca. "Tamam."

"Teşekkür , Noah. Bunu yapmama izin verdiğin için."

"Tinsley için." Ama saçma bir şekilde benim için bir anlamı var.

Bilerek gülümsüyor. "Buna bayılacak."

Ne cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. Neyse ki çok geçmeden hastane odam dolmaya başlıyor. Önce annem, Adalyn ve Maddox geldi. Maddox sanki işlerin nasıl gittiğine dair bir işaret arıyormuş gibi tuhaf bir şekilde bana ve babama bakıyor. Benden bir şey öğrenemeyecek. Eve gitmeden önce beni yalnız bırakıp konuşmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum. İlişkimiz babamla olan ilişkimden çok daha iyi ama bu pek bir şey ifade etmiyor.

Herkes üzerime geliyor, yaramla, duygularımla ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığıyla ilgileniyor. Bu çok fazla. Kendimi boğulmuş hissediyorum. Terk edilmiş bir köpek gibi kapıyı izleyerek geçen her an, ona olan umutsuzluğum daha da artıyor. Nihayet kapı son kez açılıp o içeri adımını attığında, ona açlıktan ölüyorum. Kahrolasica bir şekilde.

Odanın etrafına ve sonra bana baktığında, gözleri kocaman ve çok parlak olduğunda, her iki tarafımdaki battaniyeleri sıkı yumruklarla kavırıyorum. Şaşkınlık yüz hatlarını büküyor

büyülü bir şeye dönüştürüyor. Gözlerindeki bakış, içimde sıcak bir tahrik çubuğuna dönüşüyor. Birden, babamın çıkarmama izin vermediği alt yarımın üzerindeki battaniye için minnettar oldum.

Odadaki diğer herkesi hızla terk ediyor ve bana doğru koşuyor. Yeterince yaklaştığı anda elleri yüzümde, beni kendine çekiyor. Dudaklarımız bir özlem patlamasıyla buluşuyor ve birbirimizi saf, filtresiz bir şekilde istiyoruz. Bu sadece ağzımda kalmayan, göğsümü saran ve beni mahvedeceğinden emin olana kadar sıkın ve sıkın korkunç bir patlama. Bunu istiyorum. Onun tadı ve hissiyle mahvolmak için yalvarıyorum.

Zaman, yer, arkadaş. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok. Tinsley'i her zaman aklımın en ön sırasına koydum. Ani, içgüdüsel bir şeydi. Ama sonunda o da aynısını yapıyor. O benim için neyse, ben de onun için oyum. Bu çok heyecan verici.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve büyük, açgözlü nefeslerle onu içime çekiyorum. Onları bastırmadan önce boğazımdan tatmin olmuş sesler yükseliyor. Etrafımızdakilerin düşünceleri benim için önemli değil ama onun için önemli. Ailesinin, kızlarını şu anda ne kadar çaresizce istediğimi duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum.

Gözlerimi ondan ayırabilseydim, Braden'ın onu önünde öptüğüm için gözleriyle boğazımı kesmeye çalıştığından emin olurum.

Gözlerini açtığı ve başparmağını gözlerimi çevreleyen morluğun altına vurduğu anda seyircilerimiz zihninden kayboluyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Onu tekrar öperek cevap veriyorum.

42

TINSLEY

DIKKATİM BİR YİĞİN HEDİYENİN ARASINDA DOLAŞIP DURUYOR.

Yatağın ayak ucunda, vücudunun sıcaklığından ayrılmama izin vermeyen rock yıldızı Noah'ya doğru uzanıyorum. Başımda, üzerinde sıcak pembe, ısıltılı harflerle Doğum Günü Kızı yazan bir taç var. Bir saat önce Noah'ın odasına girdiğimden beri sırtıtmayı bırakmadım. Hemen yanı başımızdaki acımasız gerçekliğe rağmen mutlu olmak yanlış geliyor ama elimde değil.

Bu parti benim her şeyim.

Bu gece için hayatımız normal. Yani, neredeyse normal. Noah'ın damarlarına ilaç pompalamaya devam eden makineleri görmezden gelmek, solgun tenini işaretleyen kesikler ve çürükler kadar zor.

Parmak uçlarının pazıma ritmik bir şekilde vurması beni etrafımda gerçekleşen konuşmaya geri çekmeye çalışıyor. Yine de başka bir şeye odaklanıyorum. Noah şarkılarından birinin ritmine vuruyor, hâlâ bir adı olmayan bir şarkı. Turnede her gece bu şarkıyı söylüyor ama ben bir isme karar verene kadar yarım kalıyor.

"Tiny'ye ne aldın, Noah?" Addie soruyor, mavi gözleri her zamanki gibi parlak ve gür kuyruklu. Bana göz kırpmıyor, ben de hatırlattığı için minnettar bir şekilde karşılık veriyorum. Sonuncusunu açmaya zorlandım ve bunun kasıtlı olduğunu biliyorum.

Bana en iyisini aldığını biliyor ve herkesin bunu bildiğinden emin olmak istiyordu.

Hediyelerin en büyüğü gümüş bir kâğıda özenle sarılmış ve üzerinde siyah bir fiyonk var. Gözlerim hemen odanın karşısında, Ava ve babamın arasına sıkışmış oturan Oakley'i buluyor. Odaya getirdikleri küçük sandalyeler, onun ve babamın devasa çerçevelerinin altında gülünç görünüyor, ama ciddi bir rahatsızlık olması gereken şeyi şampiyonlar gibi karşılıyorlar.

Oakley bana bilmiş bilmiş gülümsüyor ve ben de içimden gülüyorum. Noah hediye paketlemek konusunda berbattır. Dev bir hediye paketi içinde bile hangisinin ona ait olduğunu anlamak genellikle kolaydır, bu yüzden bunu paketleyenin babası olduğunu biliyorum.

Noah bana "Aç şunu" dedi.

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Annem kıkırdıyor. "İşte benim kızım."

O ve babam bana göğsünde Fast Track yazan ve arkasında şimdiye kadar kazandığım tüm dövüşlerin listesi olan özel bir kapüşonlu sweatshirt aldılar. Bu hediyeyi düşünürken gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Böyle özel hediyeleri her zaman çok sevmişimdir. Düşünülmüş ve özen gösterilmiş olanları. Bunu benim için bu kadar özel yapan da bu. Bu hediye, şu anda ne olursa olsun profesyonel bir boksör olarak çok iyi işler yaptığımı hatırlatıyor. Hiçbir şeyin bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Adalyn oturduğu yerden fırlayıp bana gümüş hediyeyi getiren kişi oluyor. Heyecanlı bir sırtışla alıp kucağıma koyuyorum. Önce yayı çekiştirerek parçalanmasını izliyorum ve sonra fırçalayarak uzaklaştırıyorum. Parmağımı ambalaj kağıdının köşesinin altından geçiriyorum ve yırtmadan önce açıyorum.

Kâğıdın altındaki kutu basit siyah bir kutu ve aynı renkte bir kapağı var. Noah'nın bakışları yüzümün yan tarafına saplanıyor, parmaklarımın yoğun hareketleri yerine benim tepkimi izliyor. Göğsünde büyüyen memnuniyet gümbürtüsü

Kapağı çekip içindekileri gördüğümde tüylerim diken diken oluyor.

Dudakları çenemi okşarken, "uyacak bir şeylere ihtiyacın vardı," diye mırıldandı.

Dokunmakta tereddüt ediyorum. Gümüş boks eldivenleri parmak izleriyle lekelenme riskini göze alamayacak kadar mükemmel, çok güzel. Parmaklarım gümüşün üzerine sıçramış mürekkep lekesi desenlerini dikkatle izlemeden önce üzerlerinde geziniyor. Şortum ve bornozumla mükemmel bir uyum içindeler. Tamamlanmış bir set.

"Göster bize!" Annem alkışlıyor.

"Onlar senin. İstedğin kadar dokun onlara," diye geveliyor Noah, kelimeler sadece benim için.

Ben de öyle yapıyorum. Parmak uçlarım bir tanesinin kıvrımları boyunca kayıyor, sonra kaldırıp bulanık bir görüşle bakıyorum. Gözlerimi kırpıştıtararak bileklerinde yazılı olan Fast Track (Hızlı Yol) yazısını seçiyorum. Hızla ikinci eldiveni alıp aynı yere bakarken kalbim çok fazla atıyor.

Altın Kız.

"Noah," diye mırıldanıyorum.

"Bunlar muhteşem, Tiny," diyor Ava.

İki eldivenimi de göğsüme bastırıyorum ve vücudumu Noah'ya bakacak şekilde kaydırıyorum. Zaten beni izliyor ve gözlerimiz birleştğinde aklından geçen her duyguyu anlayabiliyorum. Ben de aynı şeyleri hissediyorum.

"Dün parti olmadığı için üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu mükemmel. İstedğim her şey var."

Gözlerimde yalan olduğuna dair bir ipucu arıyor ama yok. "Tamam."

Adalyn, "Bu yıl da en iyi hediye veren unvanını kaybetmişiz gibi hissediyorum," diye belirtiyor.

Bir kahkaha atıyorum ve onu odada buluyorum. Suratını asıyor ama şu anda mutsuz bir hali yok. En iyi arkadaşım tanıdığım en tatlı, en destekleyici insan. Şimdi bile, hayatlarımız bu kadar farklıken ve

Her gün birbirimizden binlerce kilometre uzakta olsak da ona her zaman güvenebileceğimi biliyorum. Benim için her şeyi yapabilecek bir değil iki en iyi arkadaşına sahip olmanın beni ne kadar şanslı kıldığını hep biliyordum. Bugün burada olması, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey.

"O unvanı hep kaybediyoruz," diye düzeltiyor Maddox onu. Kız kardeşi bir ahududu patlatıyor.

"İyi bir noktaya değindin."

Oturmayan tek kişi Maddox. Onun yerine yan tarafta duruyor ve duvara yaslanıyor. Bacağı odaya girdiğim andan beri, hatta çok daha öncesinden beri zıplamayı bırakmadı. Maddox kıpır kıpır biri değildir. O soğukkanlı, sakin ve akli başında bir kardeş. Kendine güvenen ve gururlu bir kardeş. Büyük ihtimalle bu yüzden tuhaf hareketlerini fark ettim. Bir de Nuh'un yanına bir saniyeden fazla bakmayı bırakmaması var.

Daha iyi bilmeseydim, endişesini ailesini özlediğine yorardım. Ama öyle olmadığını bilecek kadar uzun süredir onun yanındayım. Ailesini çok özleyorsa da, bu onun ötesinde bir şey. Noah'ın başına gelenler onu huzursuz ediyor. Noah ve ikisinin de henüz onarmaya zahmet etmediği ilişkilerinin yırtık parçaları.

Annem, "Bu bizim bir kayıp," diyor.

Kardeşim homurdanıyor. "Kendi adına konuş."

Noah soğukkanlılıkla, "Yeşile dönüyorsun Easton," diye cevap veriyor.

Easton Noah'ya ters ters bakınca gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bıçaklanmaktansa yeşil olmayı tercih ederim. Bunu nasıl yaptın? Kız kardeşim Noah Hutton hayranı kızlardan birini çok mu kızdırdı da bıçaklarla üzerine geldiler?"

Ailelerimiz onun cüretine bakakalırken oda sessizliğe gömülüyor. Noah'yı deşmekten asla korkmadı ve bu durum aralarında her iki taraf için de geçerli.

Noah'nın gecikmeli tepkisi karnımı dolduruyor ve ona bir bakışım, kardeşimin komedi girişimini anladığını ve herkesin sandığı gibi onu hakaretlerin altına gömmeyeceğini doğruluyor. O

çok sakindi, ağzı nazlı bir sırıtışla hafifçe çekilmişti.

Yeni eldivenlerimi nazikçe hediye kutusuna geri koyuyorum ve Noah'nın yanına sokulmadan önce yatağın ucuna yerleştiriyorum. Herkes merakla beni izliyor ve bakışlarımı odada gezdirdiğimde buradaki herkes arasında hiç gergin olmayan tek kişinin Oakley olduğunu görüyorum. Sakin bir şekilde beni ve oğlunu küçük hastane yatağında izliyor, etrafımızdakilerin gerginliğini tamamen görmezden geliyor.

Bu küçük bir kazanç ama göğsüme yakın tuttuğum bir kazanç.

"Demek olan buydu. Kız kardeşinin benden uzaklaştırdığı kadınları, beni saf dışı bırakmak için öldürme görevine gönderdin. Beni parçalara ayırdıklarında, ikinci seçenekleri sen olacaktın. Yiğitçe bir çabaydı Easton," diyor Noah.

Baba kahkahasını gizlemek için boğazını temizliyor. Easton'ın gözleri sıcak ve cüretkâr bir şeyle parlıyor, annesinin sesi sözleriyle alevleri söndürüyor.

"Eğer siz ikinizi yalnız bırakırsak, birinin evini yakarsınız."

"Sadece ev mi? Ben tüm mahalleyi düşünüyorum" diye ekliyor Oakley.

Yüzümü Noah'nın yanına çeviriyorum ve gülümsüyorum. Giydiği siyah gömlek onun gibi kokuyor ve odada dolaşmaya devam eden hastane kokusunu gizlemeye yardımcı oluyor. Uzun bir gün oldu ve yorgunluğun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

"Şimdi pasta ister misin?" diye soruyor bana, etrafımızda devam eden konuşmaları duymazdan gelerek.

Tamamen masum bir elimi kalçasından aşağı indiriyorum ve parmaklarımı açarak dizini kavriyorum. "İstemediğimi söylemem kabalık olur mu?" Nefes almayı kesiyor, kasları kilitleniyor. "Belki daha sonra yapabiliriz? Sadece sen ve ben?"

"Sadece sen ve ben," yineliyor, kelimeler gergin.

Mırıldanıyorum. "Tüm bunlar için sana teşekkür etmek istiyorum. Ama bunu herkes izlemeden yaparsam daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Gitmelerini söyle."

"Öyle mi?"

"Evet. Ben yapmadan önce."

Bu berbat bir fikir olurdu. Herkes buradan hayatı boyunca yaralı olarak ayrılır.

"Tüm bunlar için gerçekten minnettarım ama Noah çok yorgun. Onu bu kadar erken çok fazla zorlamak istemiyorum."

bahaneye nadiren bir kahkaha atıyor.

Midemi kontrolsüzce titretiyor.

Odayı dolduran ortak bir anlayışla, herkes vedalaşmak ve mutlu yıllar demek için koşuşturmaya başlar. Herkesin yarın tekrar gelme sözleri ve uzun süren kucaklaşmalarla dışarı çıkması birkaç dakika sürüyor. Ava, Noah'nın yanaklarından öpüp uyumadan önce kendisine mesaj atmasını söyledikten sonra Noah'nın anne ve babası en son ayrılıyor. Oakley Noah'ya sarılmaya çalışmadı ama buna gerek de yoktu. İfadesindeki duygu, sarılmak istediğini ama zorlamadığını göstermeye fazlasıyla yetiyordu.

Daha sonra Noah'ya ben yokken babasıyla neler olduğunu soracağım ama kapı kapanıp bizi saatlerdir ilk kez yalnız bıraktığı anda aklımdaki son şey bu konuşma oluyor.

İki koyu kahverengi göz bana takılmışken, yatakta aşağı doğru ilerliyorum ve her seferinde bir bacağımı onun kalçalarına koyuyorum. Bedenimin altında kaya gibi sağlam, gergin ve sıkı duruyorlar. Bakışlarını bulup tutuyorum, hissettiği arzunun karnımda birikip benimkiyle karışmasına izin veriyorum.

"Bütün bunları benim için yapmak zorunda değildin," diye fısıldıyorum.

Ellerimi omuzlarına koyup öne doğru eğiliyorum ve alınlarımızı birbirine değdiriyorum. Burnunu benimkine dayıyor ve ağzımı ısıtıyor. Acı kanımı ısıtıyor, şarkı söylüyor.

"İstedim. Bunu hak ediyorsun."

"Nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?"

Elleri belime düşüyor, beni kucağına çekiyor. "Hayır."

"Hiç mi?"

Aleti aramızda sertleşiyor ve kalçalarımı temkinli bir şekilde sallayarak merkezimi aletin uzunluğu boyunca sürüklüyorum. Dudaklarından çıkan nefes acıdan çok uzak. Çıkardığı zevk dolu ses külotumu ıslatıyor, bu adam için tamamen bitmiş durumdayım.

"Neremin ağrıdığını biliyorsun, Tinsley. Bütün gün bir tarafımı hissetmedim."

Titriyorum, ikinci kez onun üzerinde sürtünüyorum. Klitorisime yaptığı baskı başımı döndürüyor. Nefesini ağzıma doğru üflüyor.

"Dikişlerini yırtma riskine girmemeliyiz."

"Dikişlerimi sikeyim. Onları değiştirebilirler" diye homurdanıyor.

"Noah." Gülüşüm sessiz, nefes nefese. "Dikişlerini patlatmadan ağrını dindirmeye yardımcı olabilirim."

Gözleri parlıyor ve siyaha yakın bir kahverengiye dönüşüyor. "Devam et o zaman."

Onun onayı havada asılı kalırken, inciklerine binene kadar kendimi bacaklarından aşağı itiyorum. Ateşli bakışlarını tutarak, eşofmanını ve iç çamaşırını çıkarmadan önce battaniyeyi belinden çekiyorum. Aletin görüntüsü beni nefessiz bırakıyor, sanki onu ilk kez yeniden görüyormuşum gibi. Bir bakıma öyle.

Kasıklarının derisine işlenen iki desen kalbimin durmasına, ciğerlerimin buz kesmesine neden oluyor. Mürekkeplenmemiş derinin son bölümüne şimdi benim ismim kazınmış ve tam bir sahiplik damgası vurulmuş.

"Mutlu yıllar," diye .

Gözlerim yukarı kayıyor. "Bunu ne zaman yaptın?" "Onları seviyor ?" Sorumu duymazdan geliyor.

"Evet." İşaret parmağımı sağdaki kayan yıldızın kenarına dokunduruyorum. Hâlâ kırmızıyla çevrili ve biraz şiş, yani yakın zamanda yaptırmış olmalı. "Pişman olmayacağına emin misin?"

"Aptalca sorular sorma," diye homurdanıyor.

Sol dövmeğe dokunuyorum, bu kez parmağımı dövmenin üstünde . "Piercingini hâlâ takmamışsın."

"Biraz meşguldüm."

İfadesindeki açık sözlülük beni de çekici olmayan bir kahkaha atmaya itiyor. "Yeterince adil."

"Oyalıyorsun."

"Sabırsızsın."

"Seni kucağımda domalttım, sikim suratında."

Sırıtiyorum, dokunuşumu söz konusu uzantıya doğru kaydırıyorum. Bu mümkün olmamalıydı ama pantolonunu indirdiğimden beri daha da sertleşti. Dilim sanki kendi aklı varmış gibi dışarı fırlıyor ve ucundaki sıvı incisine doğru ilerliyor. Tadı ağzımı dolduruyor, aynı anda da sikiğinin etrafına bir yumruk doluyor ve ilk kalkışta sıkıyorum. Elimde sıcak ve pürüzsüz ve vücudum onun hissine tepki veriyor, bacaklarımın arasında keskin bir zonklama büyüyor.

"Seni çok özledim," diye homurdanıyor, siki avucumun içinde sarsılıyor.

Onu tekrar yalarken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, dilimi başın alt tarafı boyunca ve sonra yarığın üzerinde gezdiriyorum. Parmakları saçlarımın arasından geçip kafa derimin üzerinde geziniyor, sonra saç tellerini kavrayıp çekerek onu ağzıma almam için beni cesaretlendiriyor.

Bugün benim için yaptıklarını düşününce, onu yalvartmıyorum. Öne doğru kayıyorum ve onu yavaşça dudaklarımın arasına alıyorum. Şaftın yarısına geldiğimde titreyen laneti beni boğazımı açmaya ve onu sonuna kadar almaya teşvik ediyor. Ucu boğazımın arkasına çarptığında öğürmeye başlıyorum -hâlâ amacıma ulaşamıyorum- ve o da karşılık olarak zonkluyor.

"İşte böyle, bebeğim. Sikiğnde boğul," diye emrediyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Şaftının etrafında muhtaç bir inilti bırakıyorum ve geri çekiliyorum, yanaklarımı oyuyorum ve tekrar dalmadan önce ucunu sertçe emiyorum. Tekrar tekrar, onu ağzıma alıyorum, elimle ulaşamadığım şeyi sarsıyorum. Onun

Nefes alış veriş çılınca artıyor, saçlarımı o kadar sıkı kavıyor ki gözlerimi yakıyor ve sulandırıyor ama durmuyorum. Bana verdiği tepki sadece daha hızlı gitmemi ve daha sert emmemi sağlıyor. Dilim onun uzunluğu boyunca çıkıntıları ve şişkin damarları keşfediyor, aşağı doğru her kayışımı karşılamak için kalçalarını itmesine neden olan noktaları ezberliyor.

Aleti bir başka inlememi daha bastırıyor ve sonra onu daha önce alabildiğimden daha derine iten sert bir hamleyle kontrolü ele almaya çalışıyor. Ben öğürürken ve parmaklarımı onun kaygan shaftına sokarken tükürük çenemden aşağı akıyor.

"Boğazını döllerimle boyayacağım, Altın Kız. Karnın onunla dolu olsun."

Kalçalarımı birbirine sürtüyorum ve taşaklarını avuçlamak için boynunu kavramayı bırakıyorum. Avucumun içinde yumuşak bir şekilde yuvarlanıyor ve yüzümü iniltisine zorluyor ve sert, zonklayan darbelerle boğazımdan aşağı geliyor. Birkaç saniye boyunca devam ediyor, ta ki o kadar hızlı yutana kadar, yetişemiyorum. Bir kısmı dudaklarımın kenarından sızıyor ama çenemden aşağı damlamadan önce başparmağıyla yakalıyor.

"İnanılmaz," diyor nefes verirken. "İnanılmazsın."

Yumuşamaya başladığında geri çekiliyorum ve başparmağını ağzımın içine, dilimin üzerine bastırmadan önce bir yudum hava alıyorum.

"Hepsini yut, Tinsley," diye emrediyor.

Gözlerimi devirerek parmağını emme gösterisi yapıyorum ve sonra dilimi görmesi için dışarı çıkarıyorum. "Mutlu musun?"

"Çok."

"Güzel. Şimdi bir de senin tarafını kontrol edeyim. Pek de hareketsiz durmuyordun." Ona ters ters bakıyorum ve sonra dikkatimi derin, sivri bir yara olduğunu bildiğim şeyi örten bandaja veriyorum. Kırmızıya dönmediğini görünce rahatlıyorum. "Hemşireleri çağırıp seni kontrol ettirmeliyim."

"Kesinlikle olmaz. Sabaha kadar bizden uzak durabilirler. Mümkünse daha uzun süre."

"Umarım bugün onlara kaba davranmamışsındır. Seni benim için tek parça halinde tutuyorlar."

Enfeksiyon kapması ya da tekrar ameliyata girmesi düşüncesi beni soğuk terler dökmeye itiyor. Bu şu anda düşünebileceğim bir şey değil. Kendimi zar zor bir arada tutuyorum.

"ok zorbalar."

Hızlı hareketlerle pantolonunu tekrar yukarı kaldırdım ve battaniyeyi beline doladım. "Onlar için minnettarım. Az önce bize yalnız zaman verdiler, değil mi?"

"Bu yeterli değil."

"Biliyorum."

Gözlerinin köşeleri meydan okumayla geriliyor. Uyarılma hissi gözlerinden süzülüyor ve ben de daha fazlasını dilemekten kendimi alamıyorum. Bacaklarımla arasındaki ağrı ısrarcı ve sinir bozucu olmanın ötesinde, ama vücudunu daha fazla strese sokmayı reddediyorum. Zaten yeterince risk aldım. Ayrıca, onun bu zevk patlamasını yaşadığını görmek benim için fazlasıyla yeterli.

"Polisin tekrar devreye girmesi uzun sürmez," diye ekliyorum konuyu ona duyduğum kr edici şehveti kreltecek bir konuya çevirmek için.

Onlardan bahsedince yüz hatları kararıyor. "Onlara söyleyecek bir şeyim yok. Bir zel dedektifle temasa geçtim. şu anda hepsi bu kadar."

"Bunu bu şekilde halletmek istediğine emin misin? Bu zel dedektife güveniyor musun? Kim o? Onlarla ne zaman temasa geçtiniz?"

Başını sallarken sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Bunu bu gece konuşmayacağız. Doğum gününde olmaz."

"Daha doğum günüm bile sayılmaz."

Beklentiyle kolunu kaldırarak bana kaşlarını çatıyor. "Bunu yarın zeceğiz."

Henüz ona doğru hareket etmiyorum ve o da kolunu bırakmıyor. "Bana söz verir misin? Çünkü bunu sürekli erteleyemeyiz."

"Söz veriyorum," diye homurdanıyor.

Bundan yeterince tatmin olmuş bir şekilde kolunun altına yerleşiyorum ve aynı ritmi tekrar tenime vurmaya başladığında gülümsüyorum.

43

BRADEN

BENİ GEÇİP NOAHODASINA GİREN ADAMI İŞARETLİYORUM.

sandalyemde daha dik oturuyorum. Başı dik ve elleri cebinde, rahat görünüyor ama hayatım boyunca ringdeki rakipleri okuyarak daha iyisini bilecek kadar zaman geçirdim. Onu daha önce hiç görmedim. Benim için bir yabancı ve bu onu takip etmek için yeterli bir sebep. Kızım o odada ve bir sapığın tehdidi onun üzerindeyken, gözetimim altında bir şey olması riskini göze alamam.

İki gün boyunca burada oturmaktan boynumdaki ağrıyan kasları gererek, adımlarımı olabildiğince yavaş atmaya çalışarak adamı odaya kadar takip ediyorum. Kapı aralığına ulaştığımda, adamın Nuh'un yatağının kenarında durduğunu ve yayılmış çifte baktığını görünce boğazımı temizleyerek varlığımı ilan ediyorum.

"Kimsin sen?" Havladım.

Üç çift göz bana doğru bakıyor. Noah boş boş bakarken Tiny dudağını kaşıyor. Yabancı beni inceliyor, merak kalın kaşlarını eğiyor. Saçları uzun ve yüzüne dökülüyor. Parlak mavi gözleri bu kadar ağır olmasaydı onu genç gösterirdi. Buradaki çocuklardan çok daha yaşlı olamaz.

"Sen babası olmalısın," diye yumuşak bir kayıtsızlıkla beni selamlıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ve sen de kaybolmuş olmalısın." "Sanırım doğru yerdeyim."

"İsim. Şimdi."

Başını çevirip bıkkın bir ifadeyle Nuh'a bakıyor. "Kayınpederine rahatlamasını söyle. Ben düşman değilim."

Bu terim beni sertleştiriyor. Henüz buna hazır değilim. Hem de hiç. Tinsley asla evlenmeyecek.

"Bana adını söylediğinde rahatlayacağım. Sen polis değilsin, nesin peki?"

Polisten bahsedince dudağını kıvrıyor ve zihnimde bir başka kırmızı bayrak dalgalanıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Tüm içgüdülerim Tiny'yi alıp kaçmam için haykırıyor ama o korkmuş görünmüyor. Biraz gergin ama korkmuş değil.

"Adım Alec. Şimdilik bu kadarı yeterli."

Kıkırdıyorum ama içi boş. "Hiç sanmıyorum."

"Baba, sadece söyleyeceklerini dinle," diye yalvarıyor Tinsley.

Bakışlarını karşılıyorum, kendi endişesini görmezden gelinemeyecek kadar açık buluyorum ve isteksizce başımı sallıyorum. "Peki."

Alec ellerini ceplerinden çıkarır, sol cebinde bir cep telefonu vardır. "Noah uyandıktan kısa bir süre sonra onunla konuşmaya başladım ama elimde somut kanıtlar olunca gelip kendimi resmi olarak tanıtmak istedim."

Noah bunu inkar etmiyor. "Alec'in kiralık bir özel dedektif olduğunu sanıyordum. Bir dedektiften daha iyi bir yalancı olduğu ortaya çıktı. Şansımıza, Tinsley'nin sapığının kim olduğu konusunda bana yalan söylemedi."

Donup kaldım, yeni gelene aval aval baktım. Tinsley Noah'ın özel dedektif aradığını biliyor muydu? Sözde bir tane tuttuğunu? Ondan yayılan ince gariplikten, hayır demeye meyilliyim.

"Kim olduğunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Sadece yanlış insan grubunu kızdırdı diyelim. Bir süredir onu arıyorduk ancak birkaç hafta önce Amerika'ya girdiğinde izini kaybettik. O

Toronto'ya geri döndüğünde tekrar radarımıza takıldı," diye açıklıyor Alec, gözlerimiz buluşurken dövmeleli parmaklarını esneterek. "Görünüşe göre senin de onunla bir geçmişin var Braden."

Korkudan kanım donuyor. Tinsley nefesini içine çekiyor ama şu anda ona bakmaya cesaret edemiyorum. Bu yabancı adımı biliyor ama asıl endişe verici olan bu değil.

Onu bu tehlikeye atan bir şekilde ben olabilirdim.

Ona doğru bir adım atarak, "Bana bildiklerini anlat," diyorum.

Gözleri harekete kilitleniyor ve parmakları bir şeye uzanmak ister gibi seğiriyor. "Noah'ın saldırıya uğramadan önce durduğu dükkânın görüntüleri elimde. Bıçaklama olayını göstermiyor ama adamın kimliğini doğrulayacak kadarını yakalamış."

"Göster bize," diye tıslıyor Noah, kelimeler acımasız ve affetmez.

Hayatımda ilk kez, kendimi onun öfkesine minnettar buluyorum. Bu, kızımı güvende tutacağı anlamına geliyor. İçten içe bunu hep biliyordum ama kabullenmeyi reddediyordum. Eğer kabul etseydim, ondan nefret edemez ve Tinsley'e aşık değilmiş gibi davranamazdım.

Alec hemen telefonunun kilidini açıyor ve karanlık bir video açıyor. İnce cihazı Noah'ya uzatıyor ve ben de kızımın yanında durmak için hareket ediyorum. Ekranda göreceğimden korktuğum şey için tamamen hazırlıksızım. Yukarıdaki adama binlerce dua etsem sinirlerimi yatıştırmaya yetmez. Siyah ekranı izlerken geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyor. Avuçlarım kayganlaşıyor, onları kalçalarım siliyorum ve bir kolumu yatağın arkasına, Tinsley'nin başının arkasına koyuyorum.

Noah'nın telefonu tutuşu, Oynat tuşuna basmadan önce parmak uçlarının beyazlaşmasına neden oluyor. Ekran hafifçe aydınlanıyor, sadece dışarıdaki loş sokağı seçebilecek kadar

mahallelerinin girişindeki köşedeki dükkân. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmuyor. Kameranın önünde bir kuş bile uçmuyor. Ama göz açıp kapayıncaya kadar bu değişiyor. Noah dükkana girip gözden kaybolduğunda onu tanıyorum.

"Videoyu on dakika ileri sar," diye talimat veriyor Alec.

Noah durur ve video normal hızda oynatılana kadar aynı boş sokak ekranı doldurur. Elinde plastik bir poşetle dükkândan çıkarken ekranı izliyoruz ve sonra Tinsley kendini yatağa bırakıyor. Ağzını Noah'nın koluna bastırıyor ve anlamadığım bir şeyler fısıldıyor. Büyük ihtimalle bir özür. Onu arayıp en iyi arkadaşına bir şey olduğunu söylediğimden beri tekrarladığı bir özür.

Noah'ı içinde bulduğum durumu hatırlayınca midem bulanıyor ama kendimi tekrar ekrana odaklanmaya zorluyorum. Bu gece kâbuslarımda her şeyi tekrar göreceğim.

Videoda Noah caddede yürüyor ve video karesinin dışına çıkıyor. İki dakika geçmeden başka bir figür beliriyor ve onu yavaş bir tempoyla takip ediyor. Ciğerlerim sıkışıyor, içlerindeki hava boğuluyor.

Yabancı arkasını kontrol etmek için dönüyor ve kamera yüzünün grenli bir görüntüsünü yakaladığında dünya duruyor. Kolumu Tinsley'nin arkasından çekiyorum ve bir adım geriye sendeliyorum.

"Baba?" diye soruyor, sarsak hareketlerimden telaşlanarak. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Alec sert bir kahkaha atarak varlığını tekrar belli eder. "Bir çarşaf kadar beyazsın, Braden. Hayalet mi gördün?"

Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Alec kendimi toparlamamı beklemeden tekrar konuşmaya başlıyor, tiksintisi kulaklarımda çınlıyor.

"Adı Cole Travis, Tinsley. Ve sanırım ona anneni hatırlattığın için sana deli gibi aşık."

YIRMI ALTI YIL ÖNCE

"Cole konusunda haklısın. O buna değmez. Beni bu şekilde etkilemesine izin verdiğim için özür dilerim. Genelde onun saçmalıklarını görmezden gelmek daha kolaydır," diyor Sierra.

"Sanki onun pislikleriyle uğraşmak sıradan bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

İnceleyici bakışlarımdan kaçınarak bir omzunu kaldırıyor. "Sadece sınırlarını zorlamayı seviyor. Bu bir ego meselesi."

Omuzlarım geriliyor, kaşlarım çatılıyor. "Bu lanet olası bir ego meselesi değil Sierra. Ne tür sınırları zorluyor? Sana dokundu mu?"

Saklayamadan yüzünde belirgin bir öfke alevi parlıyor.

"Bana ne yaptığını söyle. Şimdi." Feveran ediyorum.

Sierra'nın parmakları kalçasına dokunuyor. Gözlerinde endişe var. "Sana söylersem onu yakalayıp yere sermeyeceğine dair bana söz verebilir misin?"

"Hayır."

"O zaman sana söylemeyeceğim."

Bir kere güldüm. Çıkan ses hiç de komik değil. "Bu kadar basit, ha?"

Başını sallıyor. "Sen karışmıyorsun."

"Ben zaten işin . Sen benim kız arkadaşımsın. Birlikte bir bebeğimiz olacak, lanet olsun!"

Şu an saçımı başımı yolmak istiyorum. Tam şu anda Cole'un suratını duvara çarpmamak neredeyse bir tür ceza gibi geliyor. Ve Sierra beni dışarıda tuttukça bu öfke duygusu daha da artıyor ve görmezden gelmek daha da zorlaşıyor.

Ben her zaman önce davranan, sonra düşünen bir adam oldum. Ben bir savaşçıyım; adrenalin dalgasını hissetmeyi severim.

Yumruk atmadan önce damarlarım ve ardından parmak eklemlerimdeki yanık.

Arkama yaslanıp olayların kendi akışına hiç planladığım bir şey değildi. Özellikle de konu Sierra ve onun patronu olduğunda. Çizgiyi birçok kez aştı.

Cole, kız arkadaşımın yatan erkeklerle nasıl başa çıktığını öğrendiğinde, zavallı kışını kurtaracak kimsesi olmayacak. Sadece ben ve o olacağız.

"Evet, birlikte bir bebeğimiz olacak. Ama bu benim için tüm savaşlarımı senin vermen gerektiği anlamına gelmiyor. Ben her şeyi hallettim," diyor Sierra bıkkın bir ifadeyle.

Bakışlarım taş gibi sertleşiyor. "Nasıl hallettin? İyi bir işçi arı gibi arkana yaslanıp seni rahatsız etmeye devam etmesine izin vererek mi?"

"Beni aşağılayarak konuşma çünkü onurumu kurtarmak için mağara adamı gibi davranmana izin vermeyeceğim."

Islak saçlarımda sert bir el gezdiriyorum, çekistiriyorum ve sert bir nefes veriyorum. "Seni aşağılamaya çalışmıyorum. Sadece bu konuda sessiz kalmanı istemiyorum. Eğer sana dokunmadıysa, hemen şimdi söyle, ben de bu konuyu kapatalım. Ama dokunduysa, icabına bakılması gerek. O pis ellerini sana sürmeye devam edemez. Ben onu zorlamadıkça durmayacaktır." Sesim yumuşuyor. "Onun gibi adamlar, bebeğim, bir anda fikir değiştirip seni rahat bırakmazlar. İstedğini elde edene kadar durmayacak ve bu iyi bir şey değil."

Söylediğim bir şey o güzel kafasının içinde bir yerlerde gibi görünüyor çünkü omuzlarındaki sertliğin bir kısmı eriyor ve sonunda gözleri benimkilerle çakışıyor.

İçine çektiği nefes titrek. "Sen buraya gelmeden önce bana birkaç kez dokundu. Koridorda birbirimizin yanından geçerken ya da kalabalık bir toplantıda birbirimizi iterken kollarıma ve yanlarıma hafifçe dokundu."

"Lanet olsun. Ve? Dahası da var. Sesinde duyabiliyorum."

"Sadece bir kez daha fazlasını denedi." Boğazını temizlemek için duraklıyor ve birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Kahvem için dinlenme odasında ekstra şeker paketleri arıyordum. En alttaki dolapta duruyorlardı, bu yüzden eğilmiştim ya da çömelmiştim, hatırlamıyorum. Ama kıcımda bir el hissettim, kabaca sıkıyordu. Anında ayağa fırladım ve donakaldım. Düşüncelerim her yere dağılmıştı. Arkamı dönüp Cole olduğunu görmem birkaç saniyemi aldı. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı, sanki bana öyle dokunduğu için altın madalya kazanmış gibiydi. Cole'un bir şey söylemesine ya da bana tekrar dokunmasına fırsat kalmadan stajyerin biri içeri girdi."

Bir top boğazıma takılıyor, sonra serbest kalıyor ve içimde canlı bir langırt makinesiymişim gibi yuvarlanıp karnımın dibine şangırtıyla iniyor.

"Her bir parmağını kıracağım," diye söz veriyorum.

Aniden ayağa kalktığında COLE'un sandalyesi yere sürtünüyor. Çenesi o kadar sıkı sıkılmış ki dişlerini kırmadığına şaşıyorum. Kim bilir, belki de bu onuru bana bırakıyordur.

"Seninle dışarıda konuşabilir miyim Sierra? Bu Pazartesi sabahını bekleyemez."

O sertleşirken kolum beline dolanıyor. "Gerçekten gitmemiz gerek. Belki bana e-posta atabilirsin."

Görünüşe göre bu yanlış bir şey çünkü Cole'un gözleri şiddetli bir şeyle parlıyor ve Sierra'yı arkamdan itmeme neden oluyor. Kaşlarım alnıma tırmanıyor, bu herifin tüm varlığı benim için tam diken.

"Oh, bu beceriksiz, özentili dövüşçünün bebeğine hamile olduğunu bana söylemek yerine bana e-posta gönderdiğin gibi mi?"

Yüz yüze mi? Neden kendini bu karmaşanın içine soktun Sierra? O senin için yeterince iyi değil."

Sözleri mideme cam kırıkları gibi yerleşiyor. O kadar öfkeli, o kadar acı ki, neredeyse havadaki nefretinin kokusunu alabiliyorum. Düz avuç içleri sırtımda geziniyor, bizi merakla izleyen birkaç çift gözü fark etmem için yeterince uzun süre dikkatimi çekiyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Biliyor musun koca adam? Bence bunu dışarıda halletmek harika bir fikir olur," diye homurdanarak çıkışa doğru ilerliyorum.

Sierra'nın çenesini parmaklarımın arasına alıp kaldırıyorum, bakışlarımız kilitleniyor ve ben onun ağzını talepkâr bir öpücükle yakalıyorum. O da beni aynı sertlikte öptüğünde içinden bir ürperti geçiyor. Dudaklarını ısırarak geri çekiliyorum ve başparmağımı elmacık kemiğinin üst kısmında gezdiriyorum.

"Bensiz çok fazla eğlenmeyin," diyor uzaklaşmadan önce.

Sierra gidince dikkatimi tekrar Cole'a yönelttim. Nefret kanımda dolaşıyor, damarlarımda kabarcıklar oluşturuyor. "Ya binadan yürüyerek çıkarsın ya da seni tüm bu insanların önünde sürükleyerek çıkarırım. Seç."

Midemi bulandıran bir sırıtışla bana bakıyor.

"Oldukça talepkârsın, Braden. Sierra bana patronluk taslanmaktan hoşlanacak bir tip gibi gelmedi ama belki de kaçırdığım şey buydu. Belki de fazla nazıktım."

"Onun hakkında konuşma. Alacağın tek uyarı bu."

COLE'un elleri kalçalarını bulur, parmakları kıvrılır. Başını öfkeyle sallıyor. "Bana dokunmayacaksın, Braden."

"Ben değil miyim?"

"Suç duyurusunda bulunmamı istemiyorsan, bulunmayacaksın."

Elimde değil. Gümbür gümbür bir kahkaha boğazımı tırmalıyor ve başım geriye düşüyor.

"İkiyzllğn ne olduğunu biliyor musunuz Bay " Hınzır bir sırtışla soruyorum. Cole sorumdan etkilenmemiş bir şekilde bana göz kırıyor. "Bak, eğer sana yapacağım şey için bana karşı suç duyurusunda bulunacaksan, Sierra'nın da sana karşı cinsel tacizden suç duyurusunda bulunmasını beklemek tamamen mantıklı olur, değil mi?"

ne cesur bir adım atıyor, yumrukları titriyor. Gözlerinde yanan öfkeyi saklamak mümkün değil. Az önce onun derinliklerinde, benim bilmemi istemediği bir akor yakalamıştım.

"Ona cinsel tacizde bulunmadım!" diye kükrüyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

"Ona izinsiz dokundun, seni lanet olası pislik! Ona elini sürebileceğini düşünmen için sana hiçbir sebep vermedi. Ama sen yine de yaptın. İstediğini aldın çünkü hak ettiğini düşündüğün şey buydu, değil mi?"

Cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum.

"şimdi elindeki her bir kemiği kıracağım, böylece birine izni olmadan böyle dokunduğunda neler olduğunu unutmayacaksın. Bunu bir yapmayı düşündüğünde, kemiklerinin kırılmasının acısını hissedecek ve her şey yeniden oluyormuş gibi ığlıklarındaki titremeyi duyacaksın. Çünkü tekrar olacak. Sözlerimi unutma Cole Travis. Sierra'ya yaptığın gibi bir başkasına dokunursan buraya geri gelir ve seni bitiririm."

Ona doğru yaklaşıyorum, bir adım, sonra bir adım, sonra bir tuğla duvara arpına kadar bir adım gerilemesini aynı sarsılmaz gülümsemeyle izliyorum.

"Ona bir terfi verdin, yani bunu sana borçluydu, değil mi?" Sesim titriyor ama bunun içimde yanan öfkeden mi yoksa Sierra'ya dokunduğunu düşünürken hissettiğim acıdan mı kaynaklandığından emin değilim.

"Sana hayır demedi. Yani senin kafanda bu evet anlamına geliyordu, değil mi?"

Tüm sağduyuma rağmen kolum önüme fırlıyor ve eklemlerim başının yanındaki tuğlalara çarpıyor. Ben dişlerimin arasından acı dolu bir nefes çekerken o soluk soluğa kalıyor, gözleri şişiyor.

Hay sikeyim. Parmaklarımı oynatamıyorum.

Sağ bileğini uzanmayan elimle sıkıca kavrayıp yüzünün yanına kaldırarak aşınmış tuğlaya Cole'un üzerinde yükseliyorum. Bu manevra biraz rahatsız edici ve koymaya karar verirse tüm tarafımı açık ve savunmasız bırakıyor, ancak elimdeki yaranın boyutunu test etmeye çalışmayacağım. Kesinlikle bir yerimi kırdım.

"Bunu gerçekten yapmayacaksın," diye kekeliyor Cole, duvara karşı biraz debeleniyor. Sabah parmak uçlarım kadar morlukları olacağını bilene kadar bileğini sıkıca kavriyorum.

Soğuk pirinci sol parmak eklemlerine sürüyorum. Elimde tür bir ağırlığı ilk kez hissetmiyorum, ama hiç baskın olmayan elimde olmamıştı.

Parmaklarım ne biliyormuş ve heyecanlarını dizginleyemiyormuş gibi karıncalanıyor. Omuzlarımı geriye atıyorum ve sol elimi mükemmel bir yumruk haline getiriyorum.

"Sierra ile bir daha konuşursan neler olacağı konusunda seni uyarmıştım ama ben yokken neler olduğunu bilseydim sana asla bu kadar kolay kaçma şansı vermezdim. Şimdi ona yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Muštalar elinin arkasına temas edip kemiklerini kırarak elini tamamen işe yaramaz hale getirdiğinde Cole'un çılgılığı geceyi titretir.

"Toronto'dan defol git, Cole. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

44

NOAH

HAZIR BULUNAN

COLE TRAVIS.

İsmi hafızama kazıyorum ve içimdeki canavarın onunla ziyafet çekmeyi beklerken sabırsızca ulumasına izin veriyorum. Soğuk, ölümcül bir öfke göğsümü sarsıyor ve Tinsley'nin sapığı hakkında öğrendiğim her bilgiyle daha da güçleniyor.

Alec benim için bir yabancından başka bir şey değil. Bilgi almak için aradığım kişi gibi davranan bir adam. Yine de, haftalardır beklediğim hayati bilgileri sağladı. En önemli soruma cevap verdi. Ne hayat hikâyesi ne de onu bize getiren olaylar umurumda değil. Cole'u ortadan kaldırmak daha önemli ve Alec bunu başarmamda bana yardımcı olacak, güvenmediğim biriyle çalışma riskini göze almam gerekse bile. Bana çok benzeyen biriyle. Kendi derisinin altında hapsolmuş bir avcı. Kolay kolay tedirgin olmam ama onda beni sürekli tetikte tutan bir şey var.

Birkaç dakika önce Tinsley'i bacaklarımın arasına çektim. Sırtı göğsüme dönük ve bacaklarım onunkileri kavrarken kontrolün bende olduğunu hissediyorum. Kollarımda tamamen korunuyor. Güvende.

Cole'un yaptıklarının cezasını hapishane hücrelerinde geçireceği birkaç yıldan daha fazla çekmesi gerektiğine hiç şüphem yok. Onu yok etmek istiyorum. Onu lime lime ederken adımı haykırmasını istiyorum. Cinayet hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Ben bir psikopat değilim. Ama hiç ilgimi çekmemiş olması ona karşı olduğum anlamına gelmez. Birinin canını almanın sonuçlarından hiç korkmadım. Doğrusu, bunu çoğu eylem için vicdanımın olmamasına bağlıyorum.

Söz konusu taş kalbimin duvarlarını başaranlar olduğunda, onları güvende tutmak için her türlü eylemi gerçekleştiririm. Cinayet de dahil. Tinsley'e karşı bir tehdit

Bana karşı bir tehdit. Ve fırsat verilirse onu ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyeceğim.

"Cole'un Braden ile sözde ilişkisini nereden biliyorsun?" Alec'e sordum.

Tinsley'nin babası şu anda yatağın ucundaki bir sandalyede oturuyor, büyük olasılıkla dizleri ayakta duramayacak kadar güçsüz olduğu için. Alec, Cole'un adını hepimize açıkladıktan sonra birkaç dakika kendinden geçti ve ben de kendine geldiğinde bayılmasını bekliyordum. Suçluluk duygusuna kapılmış ifadesi acınası ve endişe verici ama zihninde dönüp duran iç monologu açığa vurmuyor.

Onun bu görünüşü umurumda değil. Geride kalan birkaç boşluğu doldurmayacak.

Alec ayak bileklerini çaprazlıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Parlak renkli ama inanılmaz derecede donuk ve cansız gözleriyle beni izliyor. "Bu sözde bir ilişki değil. Eminim açıklamayı çok istersin Braden."

"Bunun annemle ne ilgisi var?" Tinsley zayıf bir sesle soruyor. Sözlerinde öyle bir ağırlık var ki, keşke onu kaldırıp taşıyabilsem.

Braden yavaşça nefes alıyor ve Cole ile olan geçmişlerini anlatmaya başlıyor. Paylaştığı her bilgi canavarımın şiddet ve intikam isteğini körüklüyor. Tinsley daha doğmadan önce o ara sokakta yaptıklarını itiraf ettiğinde, şu ana kadar olan her şey çok az çabayla yerli yerine oturmaya başlıyor. Boşluklar beklemediğim cevaplarla dolmaya başlıyor.

Geri kalan bilgileri adamın kendisinden alacağım. Önümde kanlar içinde yatan, karşı koyamayan o olduğunda.

"Demek Toronto'dan ayrılmamış," diye mırıldandı Tinsley.

Ellerini kucağından alıp dizlerime götürüyorum, benim ona dokunmak için yanıp tutuştuğum kadar onun da bana dokunmasını istiyorum.

"Hayır. Yaptığını sanmıyorum. Son birkaç aya kadar ne emin değilim.

Babanla aralarında geçenlere tanık olacak kadar yaşlı ama geçmişini araştırmak zor olmadı," diyor Alex Braden'a odaklanmadan önce. "O gece polise gittiğini ve seni tutuklatmaya çalıştığını biliyor muydun?"

Braden dişlerini sıkar ve başını iki yana sallar. "Hayır."

"Şanslıyız ki bunu yaptı. İfadesinin kaydı, yirmi yıllık atılmış raporların altında gömülü olsa da bulmak yeterince kolaydı."

"Eğer babamı ihbar ettiyse, neden hiç tutuklanmadı? Ya da en azından polis tarafından sorgulanmadı?" Tinsley soruyor.

Alec'in sırtışı benimkine o kadar benziyor ki rahatsız edici. "Büyük olasılıkla karakoldan ayrıldıktan bir saat bile geçmeden acil serviste gece vardiyasında çalışan bir hemşirenin yanığında bıraktığı büyük morluk yüzünden. Sonraki ifadesi onunkinin üzerinde kalın kırmızı bir X işaretiydi. Ona hediye ettiği işaretli surat için bir tokat yedi ve sonra yoluna devam etti."

Tinsley'e daha sıkı sarılıyorum, kendimi tamamen onun gövdesine sarıyorum. "Geçmişini bu kadar derinlemesine araştırmaya neden olacak ne yaptı? Köpeğini gezdirmeyi mi unuttun?"

"O bizim bir şeyimizi çaldı ve mahvetti. Onun acınası hayatından çok daha değerli bir şey. Ve biz de bunu nakde çevirmek niyetindeyiz. Bunu bir kazan-kazan olarak düşün. Sen onu bulmama yardım et, ben de onunla işimi bitirmeden önce birkaç dakika yalnız kalmana izin vereyim."

Dişlerimi dilime geçiriyorum ve sıcak kanın ağzıma dolmasına izin veriyorum. Onun işini bitirmek Alec'in işi değil. O benim.

Braden sandalyesinde eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. "Kim bu 'biz'?"

Alec, "Yine söylüyorum, bu seni ilgilendirmez," diye kestirip atıyor.

Ağzımdaki kan gölünü yutuyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Bu işe yaramayacak. Bize istediğimiz bilgiyi verin, yoksa bu konuşma burada biter. Sen

Siktirip gidebilir ve onu kendi başınıza bulmaya çalışabilirsiniz. Şimdiye kadar bu konuda pek başarılı olamadın, değil mi?"

"Çok alıngansın Scowls," diye mırıldanıyor, yırtıcı bir gülümseme yayılıyor dudaklarına. "Benden bir şey öğrenemezsin. Ama denemekte serbestsiniz. Yine de zamanımızı boşa harcamış oluruz."

Zaman kaybı ama yine de eğlenceli.

"Onu bulmanıza nasıl yardım etmemizi planlıyorsunuz? Bizi bulan o gibi görünüyor," diyor Tinsley, konuşmayı yönlendirmeye çalışarak. Benim tatlı kızım, her zaman hepimizi korumak için çalışır.

Başımı eğip ağzımı kulağının arkasındaki sıcak deriye bastırıyorum ve içime çekiyorum. Kucağımda rahatlıyor, başı yana kayıyor ve boğazını daha fazla ortaya çıkarıyor. Dikkatimi tekrar Alec'e vermeden önce kulağının kabuğunu ısıırıyorum.

Altın kızıma bakışından hırıltılı bir hırıltı kaçıyor. "Siktir. Hayır."

Cahil numarası yapıyor. "Ne?"

"Ona ulaşmak için onu kullanmayacaksın. çiğnemen lazım," diye tükürdüm.

Braden oturduğu yerden sıcıyor, vücudunun hatları acımasızca sertleşiyor. "Kızımı yem olarak mı kullanmak istiyorsun? yüzden buradasın, değil mi?" Alec yavaşça, sakince göz kırpmıyor. Braden dişlerini gösterdi. "Çık dışarı. Sensiz de iyi olacağız."

Tinsley kollarımda kayıyor, hafifçe uzaklaşıyor. Bu çok uzak. Onu geri çekmemek için parmaklarımı avuçlarımın içine kısıyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun?" soruyor nefes verirken.

Hayır. Elim kıvrılıyor, uzanıyor, parmaklarımın ucu yüzünü bana doğru çeviriyor. Şiddetin gözlerimde yüzdüğünü hissediyorum, ama sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu uzaklaştırıyor.

"Bu işe karışmayacaksın," diye çıktım.

Bakışları sıklaşıyor, dudakları düzleşiyor. "Ben zaten işin . Bu benim kararım. Senin değil."

"Yanılıyorsun. Seni bundan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Burnumuz birbirine değecek kadar yaklaşıyor ve homurdanıyor, "Dene bakalım."

Braden, "Tinsley, bundan daha iyisini biliyorsun," diye araya giriyor.

Bakışları birkaç saniye daha benimkilerde kaldıktan sonra kollarımda sertçe dönüyor ve çelik gibi bir omurgayla babasına bakıyor. "Başkalarının benim adıma karar vermesine asla izin vermedim ve şimdi de vermeyeceğim. Bunu yapmak için ikinizin de bana izin vermesine ihtiyacım yok. Bunu her halükarda yapacağım ve siz de ya bunu kabul edeceksiniz ya da bu konuda inatçı pislikler olmaya devam edeceksiniz. Her iki durumda da, bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz."

Şu anda sikimin kalkmış olması yanlış mı? Lanet olsun, onun ateşini hep sevmişimdir. Ama bu basit bir ateş değil. Bu, bana, babasına ve ona hayır deme cüretini gösteren herkese yöneltilmiş, içinde dışarı çıkmaktan başka gidecek yeri olmayan bir cehennem. Yanmayı kollarımı açarak karşılıyorum, sonrasında beni iyileştirecek olanın o olacağını biliyorum.

Bunu yapmasına izin vermek içimdeki her şeye aykırı. Arkama yaslanıp kendini isteyerek tehlikeye atmasını izlemek. Ama ya ona istediğini vereceğim ya da onu kitleyeceğim ki bu fikirden başka çaresi kalmasın. Onu asla kafese koymam, bu da bana kabul etmekten başka seçenek bırakmıyor. Bu hasta herifin benim olanı alma girişimlerine bir son verme umuduyla onun iyiliğini riske atmak.

Ben doğuştan bencil bir hıyarım ve onun istediğini yapmasına izin vermenin bana az da olsa faydası yokmuş gibi davranamam. Keşke risk bu kadar yüksek olmasaydı.

Onun arkasından Alec'e bakıyorum. "Bana ne yapmasını istediğini söyle."

Polis bir saat sonra koridorda bekliyor.

Alec gitti, bizim için mükemmel planını hazırladıktan sonra ortadan kayboldu. Onun için iyi düşünölmüş ama Tinsley konusunda hataya çok fazla yer bırakıyor. Eğer her şey onun istediğı gibi giderse, biz müdahale edip onu tehlikeden kurtarana kadar dakikalarca tehlikede kalacak. Başım zonklıyor, milyonlarca olumsuz sonuç zihnimi parçalıyor.

Babam yatağıının kenarında tek başına duruyor, konuşmamı beklerken alnı endişeyle kırışıyor. Cevap istiyor. Ona veremeyeceğim cevaplar. Polisle kendi başıma konuşmama izin vermiyor ve bu da işleri zorlaştırıyor. Beni birazcık da olsa onu dahil etmeye zorluyor.

Braden'ın daha kıvrımlı bir ahlak anlayışı varken, babamınki dümdüzdür. Braden'ın kirli ve benim pis olduğum yerde o temizdir. Planladığımız şeye onu dahil edemem. Braden bile benim kadar planın içine çekilmedi. Aramızda olan her şeye rağmen, bu yüzden ne babamın ne de Tinsley'nin onurunu riske atmayacağım. Yapmak istediğim şey için benimki ne kendini ne de beni asla affetmez. Canavarıma yapacağımıza söz verdiğim şeyi.

Tinsley rolünü oynadıktan sonra burada kalmasına izin vermeyi planlamadığımı bilmiyor. Bilseydi kabul etmezdi. Sonunda, ben, Alec ve Cole olacağız.

"Onlarla konuşmama izin vermeni istiyorum. Sakın bir şey söyleme.

Sadece kabul et," dedim ona.

Yatağın ucunu kavlıyor. "Anlamıyorum." "Seni affetmemi ne kadar çok istiyorsun?"

"Noah ..." Sözüünü yarıda kesiyor, endişesi yüz hatlarını germeye başlıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Onlara neden saldırıya uğradığım hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyleyeceğim. Ve onlar gittikten sonra anneme ve diğer herkese tam tersini yaptığımı söyleyeceksin. Her şeyi polisin hallettiğini söyleyeceksin."

"Onlara yalan söylememi mi istiyorsun? Annene?" diye .

"Evet. İstiyorum."

Düşünmesini, isteklerimi körü körüne kabul etmekte zorlanmasını izliyorum. O çok onurlu biri. Bu, kardeşime verdiği ama bana vermediği bir özellik.

"Bunu neden yaptığınızı bana söyleyeceğinizi sanmıyorum." "Hayır."

"Seni kaybedemem, Noah. Seni kaybetmeye dayanamayız." Sözlerinde kadar büyük bir samimiyet var ki odayı dolduruyor.

Gözlerimi iki kez kırptıştırıyorum, sözlerinin göğsümde ağır bir şekilde dalgalanmasına şaşırıyorum. "Ben iyi olacağım."

"Her zaman öylesin."

"Sana güvenmek istiyorum," diye itiraf ediyorum, boğazım düğümleniyor. "Eğer bunu yaparsan, güvenmeye çalışacağım."

Mucizevi bir şekilde, bu onun için yeterli görünüyor. Çenesini bir indiriyor ve sonra ona polisler için kapıyı açmasını söylüyorum, dilimin ucunda bir düzine yalan hazır bekliyor.

45

TINSLEY

"YAŞAMAK İÇİN GERÇEKTEN FARKLI BİR YER BULMALIYIZ."

Noah'nın arkasındaki kapıdan içeri girerek homurdandı.

Üç gün önceki kazadan bu yana ilk kez eve geliyor. İkimiz de gerginiz ama hastaneden çıktığımız için heyecanlıyız. Dezenfektan gibi kokarken etrafımızda dolaşan gözlerin yokluğunu fark ediyorum ve biraz olsun rahatlıyorum. Josh ve Sparks biz yokken hep yanımızdaydılar ve bunu bizim için yapmaya istekli oldukları için minnettarım. Özellikle de benim için.

Ev dolu olsaydı Cole içeri girmezdi. Kapıyı açtığımız anda bizi pusuya düşürmek için beklemezdi. Tanrım, onun burada olduğunu düşünmek beni hasta ediyor. Onu düşünmek bile bu tepkiyi uyandırıyor.

Duygularımın aşırı yüklenmesiyle kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyorum ve Noah'nın yanına dönmeden önce gerçekten kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Hâlâ halsiz ve ağrıyor ama bu sabah vardiyadaki doktorun izniyle eve gidebilecek kadar iyileşti. O zamandan beri kulağında bir sinek gibiyim, onu beş dakika bile yalnız bırakamıyorum.

"Yapacağız," diye yanıtlıyor.

Josh üzerinde sadece bir çift boxer ile yatağında sızmış, yatak odasının kapısı ardına kadar açık ve Sparks ortalıkta yok. Oturma odası temiz ve mutfığa girdiğimizde Josh'un her zamanki dağınıklığından arınmış olduğunu fark ediyorum.

"Burayı bir felaket olarak görmeyi bekliyordum," diyorum.

Noah sessizce buzdolabını açmamı ve dolu olduğunu görmemi izliyor. Hiç bu kadar dolu olduğunu sanmıyorum. Meyve, sebze, süt ve meyve suyu. Belli ki biz gittiğimizden beri ailemiz buraya defalarca gelmiş.

Noah, "Annem buradaydı," diye belirtiyor.

"İkimizin de annesi öyleydi. Sakın bana buna şaşırdığını söyleme."

"Ben değilim."

Üst rafta, streç filmle sarılmış ve üzerinde bir mum duran doğum günü pastamı gördüğümde gülüyorum. "Öğle yemeği için bir parça pasta ister misin?"

"Sadece çıplak vücudundan yiyebilirim," diye mırıldanıyor, kelimeler o kadar açık ki.

"Yalancı. Pasta sevmiyorsun."

"Haklısın. O lanet pastadan istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Buzdolabını kapatıp yüzümü ona döndüğümde sıcaklık boynuma tırmanıyor. Gözlerindeki arzu neredeyse dikkatimi hâlâ yaralı olduğu gerçeğinden uzaklaştırmaya yetiyor. Bu kadar erken seks yapmak pervasızlık olurdu. Çok bencilce.

"Bu güvenli değil."

"Güvende olmak istemiyorum."

"Noah." Sesim yumuşak.

"Bebeğim," diye
hırıldıyor.

Bir ayağını diğerine atarak bana doğru ilerliyor. Sırtım buzdolabının soğuk kapısıyla buluşuyor ve sonra beni içine alıyor, ön kollarıyla yanaklarımı öpüyor. Her zamanki kokusunun ipucu hastane kokusunun altında kalıyor ve daha fazlası için çaresizce açgözlülükle nefes alıyorum. İçimde günlerdir huzursuz olan bir şeyi yatıştırıyor.

"Bana böyle hitap etmemelisin," diye fısıldıyorum.
"Düşünmemi zorlaştırıyor."

"Şu anda düşünmene ihtiyacım yok."

Bana ziyafet çekerken gözlerinin akı gözbebeklerine kıyasla o kadar küçük ki, milyonlarca küçük dişi

Tenimi. Nefes veriyorum ve sırtımı eğerek göğüslerimizi birbirine yaklaştırıyorum. Meme uçlarımın onun sert bedenine hafifçe değmesi bacaklarımı altımdan çekip almakla tehdit ediyor.

Bu adam basit bir bakışla beni çözüyor. Ve beni böyle izlediğinde ... kendimi onun boyun eğmez gelgitinin dalgalarına kaptırmamak için tüm gücümü harcıyorum.

"Bebeğim," diye tekrarlıyor ağzıma karşı.

Bağırsaklarımda sıcaklık birikiyor, yavaşça aşağıya doğru kayıyor.

... "Josh çok yakın. Sparks'ın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Seyirci ihtimali bizi daha önce hiç durdurmamıştı."

Sahiplenici elini yan tarafımda gezdirip kıvrımlarımı avuçluyor. Belimi kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde avucunun sıcaklığı kemiklerime kadar sızıyor. Sırtının alt kısmına uzanıyorum ve parmaklarımı kalın kaslara geçirdikten sonra aşağıya, kıcının çıkıntısına doğru kaydırıyorum. Onu sıktığımda, taytım ve külotum dizlerime kadar çekilmeden önce dudaklarında hızlı bir gülümseme yakalıyorum.

"Noah!" Fısıldıyorum, gözlerim kocaman açılıyor.

Beni görmezden geliyor, bacaklarımdan birini beline doluyor ve ıslak, çıplak merkezime sürtünüyor. "Tekrar içinde olmak için daha fazla beklemeyeceğim. Seni tam burada beceriyorum."

Pantolonunu indirip kalın bir parmağını amımda gezdirdiği anda onayımı inletiyorum. Çoktan ıslanmıştım, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Noah bana bir saniye bile bakmasa, onun için külotumu ıslatıyor olurum.

Parmağının içime ilk girişi, dişlerimi alt dudağıma geçirerek bir iniltiyi bastırmamı sağladı. İkinci bir parmak eklemekten önce bana karanlık bir sırtış atıyor ve avucunu klitorisime bastırarak bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Zevk şokları omurgamı büküyor, duyularımı sular altında bırakıyor.

"Seslerini benden saklamana gerek yok. Evde olduğumuzu bilsinler," diye mırıldanıyor, aç öpücüklerini

yanaklar ve çene.

Başımı salladım. "Hayır." Yine de bu fikir parmaklarının etrafında zonklamama neden oluyor, onu sıkıca kavıyorum.

Ağzımı yakalıyor, sevdiğinin tadını almadan aylar geçirdikten sonra bekleyebileceğin bir çaresizlikle öpüyor beni. Dudaklarının benimkiler üzerindeki hareketine odaklanıyorum ve bu vahşete karşılık veriyorum.

Dilinin benimkinin üzerindeki ilk darbesi, yarığımın içinden sikiinin kaymasıyla karşılanıyor. Bir elimi boynuna götürüp parmaklarımı saçlarında dolaştırırken, diğer elimle kışını tutup onu hareket etmeye teşvik ederken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Kendini giriş yerimde çentikliyor ve içeri girerken beni izlemek için gözlerini açıyor. Kendini tamamen gömdüğünde boğazına bir hırıltı takılıyor. Dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılıyor, içimdeki hissi beni unutkanlığa sürüklüyor. Fiziksel ve zihinsel olarak onunla doluyum. O her yerde. Her yerde.

Bu o, bu o. Bu o.

Yumuşak başlayıp gittikçe güçlenerek hareket etmeye başladığında boğazıma tırmanmaya çalışan sözcükler boğazımda düğümleniyor. Bakışlarım yan tarafına ve gömleğinin altında saklı olan bandaja düşüyor. Ona durmasını, kendini zorlamaması için yardım etmeme izin vermesini söylemek istiyorum ama eliyle boğazımı kapattığı anda, bu endişe sıcak bir zevk parıltısıyla dolup taşıyor.

Bu anlarda birbirimize verdiğimiz mutluluğun karşılığında kendi güvenliğini hiçe saydığı düşüncesi beni çılgına çeviriyor. Bu berbat bir şey. İğrenç. Ama yine de sikinden aşağı damlıyorum, içimde o kadar hızlı bir serbest bırakma oluşuyor ki, o bana katılmadan önce bayılacağımdan endişeleniyorum. Her itiş mutfağı uyarılma sesimle dolduruyor ve artık birinin duyup duymaması umurumda değil. Bırak duysunlar.

Birden boğazım daralıyor, eli sıkıca kavıyor. Gözlerinde kabaran öfke beni korkutmalı,

ama tam tersini yapıyor. İfademi yumuşatıyorum ve ciğerlerimdeki oksijen dolayı gözlerimde biriken yaşlara karşı savaşıyorum. Her şey çok çabuk oluyor ve ben buna izin veriyorum. Saldırıya uğradığından beri kendini inkar ettiği duyguları hissetmek için beni kullanmasına izin veriyorum. Belki bundan daha uzun süredir.

Onun ihtiyaçları için gönüllü bir hizmetkârım. Güven her ilişkinin temelidir ve ben hiç kimseye Noah'ya güvendiğim güvenmedim.

"Seni bir yere kilitleyip güvende tutmak istiyorum," diye tükürüyor.

Konuşamıyorum, sadece yüzünü kavriyorum ve bakışlarını tutuyorum, benden almasına ve almasına izin veriyorum. Kalçalarını her sallayışında sert tokatlar odayı dolduruyor. Görüşüm titriyor ve sonra beni serbest bırakıyor, klitorisime karşı keskin bir baskı artarken nefes üstüne nefes almama izin veriyor.

"Seni bundan korumama izin ver," diye yalvarır. "Yapamam."

Dişlerini gıcırdatıyor ve klitorisimi büküyor, benden duyulması imkansız bir çığlık çıkarıyor. Durdurma şansım olmayan bir orgazmın içine giriyorum. Beni altına alıyor ve ben de onun ağırlığının altında, coşku içinde boğuluyorum. İticiliği yavaşlamaya başlamadan önce vahşileştiğinde, sıcaklığının beni doldurduğunu ve ona karşı güçsüzleştiğimi hissediyorum.

"Lütfen, Tinsley." Bunlar derin, bitkin kelimeler.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bu kez gözyaşlarımın sebebi oksijen yetersizliği değil. Ona benden ne isterse yapacağımı söylemek istiyorum. Ama ona bir daha yalan söylemeyeceğim. Ona olanlar için kendimi asla affetmeyeceğim ama bunu telafi etmeye çalışabilirim. Bu da planımızla ve benim bu plandaki rolümle başlar.

Birbirimizin havasını soluyana kadar yüzünü yaklaşıtıyorum ve sonra fısıldıyorum, "Seni seviyorum."

Acı gözlerini dolduruyor ve yüzüne yayılıyor. Aynı acının aramızda dolaştığını ve göğsümün içinde sürünerek orada kendine bir yuva yaptığını hissediyorum.

Hâlâ derinlere gömülmüş ve zonkluyorken durur ve derin bir nefes çeker.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim. Gerekirse seni öbür dünyaya kadar takip edeceğim ama ne bu dünyada ne de başka bir yerde bensiz bir gün bile geçirmeyeceksin. Birbirimize bağlıyız. Bunu bildiğini biliyorum. Sonsuza dek birlikteyiz. Ayrılamayız." Parmakları boynumdan yukarı tırmanıyor ve yüzümün hatlarını ve kıvrımlarını izliyor. Sanki onları zaten ezberlememiş gibi. "Her şeyi riske atarken bu sözleri hatırla."

Yeni duş almış ve temiz giysiler içinde kıcımlı yatağın üstüne koyuyorum ve Noah'nın beline bir çift eşofman bağlayışını izliyorum. Tabii ki gri renkteler, sanki bacaklarımın arası ağrırken azmaya ihtiyacım varmış gibi. Vücudumun her kayışı beni acıtıyor, onun hissi hala devam ediyor. Biraz sinir bozucu olsa da inanılmaz seksi.

"O pantolonu bilerek seçtin," diye suçluyorum.

Yatağın yanındaki siyah gitara doğru yürümeden önce bana kaşlarını çatıyor. Gitarı alıp yatağa doğru ilerleyişini izlerken karnımdaki heyecan kabarıyor.

"Bulduğum ilk pantolonu aldım." Gözlerimi deviriyorum. "Yalancı."

"Senin için çalmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Oh, isterim. Hem de çok. Bana özel Noah Hutton deneyimini yaşat."

"Sadece senin için," diye yanıtlıyor yanımda rahatlar.ken.

Sağ bacağını bükerek gitarın gövdesini karnına dayıyor ve sapını kavlıyor. Bu onun için ikinci bir doğa pozisyonu ve telleri akort etmeye başlayıp ilk notada tanıdığım bir melodiye hızla dalarken konuşmaya cesaret edemiyorum.

Çenemi omzuna yaslıyorum ve parmaklarının teller üzerindeki zarif hareketlerini izliyorum. Tanıdık

Sesi odayı dolduruyor ve hayatlarımıza çok ihtiyaç duyduğumuz geçici bir huzur duygusu getiriyor.

"Altın Kız" sorunsuz bir şekilde başka bir şarkıya, başlığı olmayan bir şarkıya akıyor. Zihnimde iki kelime beliriyor, ancak bunları potansiyel bir başlık olarak yüksek sesle dile getirecek kadar emin değilim. Bunun yerine sözlere, notalara ve anlattıkları hikayeye odaklanıyorum.

Benimle, yani bizimle ilgili olduğunu bilmek için bir başlık vermeme gerek yok.

Hikayemiz ve sonsuz aşkımız.

Zamanı geldiğinde, hatırlayacağım şey sadece Noah'ın daha önce yaptığı açıklama olmayacak. Bu sözler ve onların içine koyduğu ruhunun bir parçası olacak.

46

TINSLEY

ANNEM BİR KASE KIRMIZI JÖLE VE KREM ŞANTIYI

önümdeki masaya koyuyor. Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum, yanımdaki sandalyeyi çekip otururken sırtıtıyorum.

"Artık küçük bir kız değilim, biliyorsun," diye takılıyorum, kaşıkla krem şantinin ortasını dürtüyorum.

"Her zaman benim küçük kızım olacaksın." Dirseğini masaya dayıyor ve çenesini avucuna indiriyor. Jöleyi hemen yemek için harekete geçmediğimde iç geçiriyor. "Şimdi sana biraz bebek gibi davranmama izin ver. Ye şunu."

Kaşığı sallantılı kırmızı kütleye daldırıyorum ve ağzıma götürmeden önce bir bölümünü . Yuttuktan sonra dilimi ona doğru uzatıyorum.

"Mutlu musun?"

Sırtışı göz kamaştırıcı. "Evet."

"Bunu yapmak için nasıl zamanın oldu? Sana daha birkaç dakika önce geleceğimi söyledim." Spor salonundaki antrenmanımdan eve dönerken Noah arabasıyla beni takip ediyordu.

Endişesi neredeyse boğucu bir seviyeye ulaştı ve bu da beni nefes almaya ihtiyaç duyduğum eve götürdü. Bana karşı bu kadar korumacı olmasını seviyorum ama bir ucube yüzünden kendimi çaresiz hissetmeye devam etmeme izin vermeyeceğim. Noah'nın kesinlikle ihtiyacı olmasa beni ailemin evine kadar takip etmeyeceğini biliyordum, işte buradayım.

Cole'u ve ailemle olan geçmişini öğrendikten sonra annemi görmek istedim. Onunla bu konu hakkında konuşmak için. Ama o bu işe dahil olamıyor ve bu da yoluma büyük bir taş koyuyor. şu anda bunu aşmaya çalışıyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir zamanlar onu dehşete düşüren bir adam şimdi aynısını bana yapmamış gibi nasıl davranabilirim? Hem de çok daha büyük bir ölçekte.

Pembeleşen yanaklarını sallayarak, "Hazır şeyler," diye itiraf ediyor.

Bir kaşık daha yemedenden önce usulca gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Yine de hastanedeki jleyi yeniyor."

"Noah nasıl?"

"Sadece bir günlüğüne eve döndüğü için gayet iyi durumda olduğunu söyleyebilirim. Henüz dikişleri patlamadı, yani bu da küçük bir kazanç."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken gülüyor. Benimkiyle aynı kahverengi renkte ama çok daha gr. Hep birbirimize benzedik. Gümüşi gri gözler, kahverengi salar, burunlarımızdaki aynı kıvrım ve enelerimizdeki aynı eğim. Bana "mini-me" derdi ve bu lakabı çok severdim çünkü benzerliklerimizden benim kadar hoşlandığı anlamına geliyordu. Eminim bana böyle seslenmeyi bıraktı çünkü ben kendi kişiliğime büründüm. Bazen bunu zlyorum.

Annem hayatım boyunca örnek aldığım bir kadın. Güçlü, korkusuz, dışa dönük. Başarılı bir iş kadını, harika bir anne, sevgi dolu bir eş. O kadar çok şapka takıyor ki, hepsinin ağırlığından boynunun nasıl ağırmadığını merak ederdim.

Ben doğmadan önceki hayat mücadelesi hakkında pek bir şey bilmiyordum. Easton ve bana, biz küçükken büyükannem ve bykbabamla aralarının bozuk olduğu söylenmişti ama hepsi bu kadardı. Sanırım herkesin halledildiğini düşündüğü geçmişindeki bir pislikten bize bahsetmemesi mantıklı. Bu haksızlık olabilir ama keşke anlatsaydı demekten kendimi alamıyorum.

"Noah onu aradığında babanın bayılacağını sandım," diyor.
"Korkudan mı yoksa mutluluktan mı
çöküş?" Kaşlarını çatıyor. "Bu hiç
komik değil."

"Komik olmaya çalışmıyorum. Babamın onun hakkında ne
hissettiğini biliyorsun."

"Noah'yı seviyor. Kan bağı olmayan birinin kadar aileye
yakın. Noah yanındayken babanın kendini soğuk
göstermesinin tek nedeni seni koruması. O çocuğu bu kadar
derinden sevdiğin için kalbinin kırılmasından korkuyor.
Yıllardır bu böyle. Baban söz konusu sen olduğunda ne zaman
bırakması gerektiğini bilmiyor."

Onu sevdiğimi ne zamandır biliyor? Ben sevmeden önce
mi?

"Babamın gitmesine gerek yok. Sadece senin deyimle
soğuk davranmayı bırakması gerekiyor. Kaba biri gibi
görünüyor ve Noah'yı nasıl etkilediğini gördüğümde
duygularım inciniyor, siz bunu benim gibi fark edemeseniz
bile," diyerek kaşığımı jöleye saplıyorum. Kase içinde sekiyor
ve ben derin bir nefes veriyorum.

Sırtımı küçük, yumuşak dairelerle ovuyor. "Biliyorum
aşkım. Haklısın. Ve bunun için hâlâ zaman var. Her şey
yoluna girecek."

"Buna gerçekten inanıyor musun, yoksa sadece beni daha
iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

Gülüşü evdeki gibi. "Buna gerçekten inanıyorum, Tinsley."

"O zaman ben de inanmaya
çalışacağım." "Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

İçimi görüyor. "Tinsley."

"Nasıl yapmalıyım? Noah'ya olanlar yüzünden kendimi
suçlu hissetmeyi beş dakikadır bırakmadım. Hepimiz onun
sadece benim yüzümden saldırıya uğradığını biliyoruz. Ya o
olsaydı-" Sözümlü kesiyorum, masaya bakarken bunu
söyleyemiyorum.

Annem öne doğru eğilip çeneme dokunuyor ve reddettiğimde ona bakmam için beni zorluyor. Baktığımda, keşke diyorum. Kimsenin sempatisini istemiyorum. İntikam istiyorum. Kan dökülmesini. Hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Beni boğmakla tehdit ediyor.

"Kendini affedeceksin. Size kendinizi suçlu hissetmemeniz gerektiğini söylemeyeceğim çünkü bu size yardımcı olmaz. Bu o kadar kolay değil. İçindeki suçluluk duygusu sönene kadar hisset. Ama seni canlı canlı yakmasına izin verme."

"Vermeyeceğim," diye söz veriyorum, bundan daha fazlasını veremiyorum.

"Polisten bir haber aldın mı?" diye sormadan önce bir an sessizlik oldu.

Gergin bir yutkunmayla mücadele ediyorum. "Sadece iki gün oldu." "Biliyorum. Sadece umutluyum, hepsi bu. Nasıl bilirsin.

Senin için endişeleniyorum."

"Eminim birkaç gün içinde onlardan bir haber alırız." Bu yalan kendi kulaklarıma bile suçlu gibi geliyor. Onun da duymaması için dua ediyorum.

Cole'un icabına polis bakmayacak; biz bakacağız. Ben, Noah ve Alec -yeni, şaşırtıcı bir müttefik. Babamın küçük bir rolü var ama anneme yalan söylemek zorunda kaldığı için kendimi iğrenç bir şekilde suçlu hissetmeme yetiyor. Ona bu konuda yalan söylemek suçmuş gibi geliyor. Özellikle de sapığımınla olan geçmişini biliyorken. Böylesi daha iyi, diye kendime hatırlatıyorum. Gerçekte neler olduğunu bilmezse, onu bunun acısından koruyabiliriz.

"Umarım öyledir. Bunun senin başına gelmesi hiç adil değil. Kendine bir bak; sen benim güzel, mutlu, başarılı ve hayallerini yaşayan kızımsın. Bunu senden almakla tehdit ettiği için bu kişinin cezasını çekmesini istiyorum" dedi.

Onun öfkesinin benimkini bulmasına izin veriyorum, havada güçlenerek büyüyor.

"Ben de anne."

Ona, Noah'a ve bana yaptıklarını ödeteceğiz. Yaptıklarının bedelini defalarca ödeyecek.

artık yapamaz. Biz onu o kadar derinden kırana kadar kendini tekrar bir araya getirmesi imkansız olacak.

Alec gibi bir adamı evimize kabul etmek, tilkinin inine bir kurdu kabul etmek bir şey. Eğer tilkinin ininde zaten kendi kurt korumaları varsa.

Noah ve Alec arasındaki yeni ilişki tehlikeli ama aynı zamanda kırılğan. Deriyi yüzecek kadar keskin parçalara ayrılmadan önceki cam gibi. Onlar aynı odadayken kendimi nefesimi tutmuş, ilk darbeyi beklerken buluyorum.

Alec'in Cole'la nasıl başa çıkacağına dair planlarıyla gelmesinin üzerinden iki gün geçti. Bu planları hayata geçirmek için iki gün bekledim. Telefonumda Cole'a ait olduğunu asla unutmayacağım engellenmiş numaraya bakıp, engeli kaldırmak ve harekete geçmek için kendimi zorluyorum. Noah dışında birinin bu işe dahil olmasını istemiyorum ama Alec de bizimle aynı şeyi istiyor ve bizi oraya götürecek araçlara sahip. Bunun dışında onun hakkında hiçbir şeye güvenmesem bile.

"Sen boksörsün, değil mi?" Alec bana soruyor, sesi ılık tereyağı gibi yumuşak.

"Evet."

Gözlerini yavaşça kaydırarak kanepede yanımda oturan Noah'ya bakıyor. "Ve sen bir erkek grubunda mısın?"

"Bütün gece bizimle yirmi soru oynamaya niyetli misin, yoksa sonunda bu lanet işi bitirmeye hazır mısın?" Noah sıkılmış dişlerinin arasından soruyor.

Alec dilini damağına doğru tıkırdatıyor. "Baban sana hiç sabırlı olmayı öğretmedi mi?"

"Bana yabancılarla konuşmamayı öğretmekle meşguldü. Düşünsene, o dersleri senin içeri daldığın gün kullansaydım

Hastane odamda. Hala Cole'u çöplüklerin ve uyuşturucu evlerinin arkasında arıyor olurdun," diyor Noah.

Alec sırtıyor ama bu aldatıcı. Noah'nın yüzünde, tahammül edemediği birinin yanında milyonlarca kez gördüğüm türden bir sırtıma. "Alınan olmana bayılıyorum. Beni tahrik ediyor."

"Tamam, bu kadar yeter," diye araya giriyorum. Bunu hemen yapmazsak, kendime olan güvenimi kaybedeceğimden ve korkup kaçacağımdan endişeleniyorum. Yine de bunu kimseye itiraf etmeyeceğim. "Ona şimdi mesaj atabilir miyim?"

Noah'nın sırtımın üst kısmına sıkıca doladığı kolu esniyor. Alec iri bedenini yeni, tüylü, siyah koltuğumun üzerine örtüyor ve başını sallıyor.

"Al bakalım."

Birden, yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığı üzerime çöküyor. Telefonumu kaydırarak açtığımda parmaklarım titremeye başlıyor ve engellenmiş numarayı zaten yüklü ve hazır buluyorum.

Uzun, dövmele parmaklar bileğimi sararak beni sabitliyor. Bakışlarımı Noah'nın elinin üzerinden adamın kendisine çeviriyorum. Koyu renk gözler çoktan beni bekliyordu. Onların derinliklerine dalıyorum, nefeslerim sığlaşıyor.

"Bunu yapmamı istiyor musun?" diye soruyor ve sadece mesajlaşmayı kastetmediğini biliyorum. kastediyor. Bu gece oynayacağım her rolü.

"Hayır."

Kaşları gözlerine doğru kayıyor. "Titriyorsun." "Dehşete düştüm," diye itiraf ediyorum, Alec'in beni dinlemeyeceğini bilecek kadar sessiz. duyabilmeli.

Bileğimin etrafındaki parmaklar esniyor, Noah'nın kontrolü zayıflıyor. "O yüzden bunu yapma. Bırak ben halledeyim. Seninle ilgileneyim."

"Her zaman benimle ilgileniyorsun." "Ben bunu yapmak için doğmuşum."

Başımı sallıyorum, bakışlarım yoğunlaşıyor. "Sen bundan çok daha fazlası için doğdun, Noah."

"Yanıliyorsun, Altın Kız."

İnatçılık bir Hutton özelliği olabilir ama aynı zamanda bir Lowry özelliğidir.

"Bunu seninle yapacağım. Birbirimize bakmak için doğmuş olan tek kişi sen değilsin."

Gözlerini kapatıyor ve eğilip alnıma dokunuyor. "Ruh eşlerine inanır mısın, bebeğim?"

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. "Seni ilk gördüğüm andan beri."

Telefonu elimden çekiştiriyor, ben de izin veriyorum. Gözlerimi aramızda bırakarak Cole'un numarasının engelini kaldırmasını ve bir mesaj görüşmesi açmasını izliyorum. Hafifçe başını sallayarak telefonu bana geri verdiğiğinde göğsüm sıkışıyor.

"Onu mahvet, Tinsley."

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan mesajı yazıp gönderiyorum.

Resmi olarak tanışma vakti geldi. Yoksa gölgelerden çıkmaya korkuyor musun?

47

NOAH

GÖZLERİM AÇIK OLSA BİLE, GÖLGELİ YÜZÜNÜ GÖRÜYORUM. bilinçaltımın karanlık çukurları. Yüzüme kan tükürmeden önce dudaklarının iğrenç kıvrımını. Böğrümdeki bıçağın sıcak damgasını ve bıçağı çekip çıkardığında bıçağın acımasızca bükülüşünü hissediyorum. Her hatıra onun acınası hayatına son vermek için başka bir sebep. Onu izlemeye başladığı anda kaderini mühürledi. Onu istemeye başladığında.

Bu gece sorularımın her ondan cevap alacağım. Kendi kanında boğulurken bile bana anlatacak. Başka türlüşünü kabul edemem.

Tinsley'nin telefonu avucumun içinde, Cole ile yaptığı kısa konuşma arabanın karanlık kabinini aydınlatıyor. Farlar ve radyo kapalı. Sadece klima üflüyor ama beni serinletmek için çok az şey yapıyor. Omurgamdan aşağı ve kaşlarımın arasından ter damlıyor. Titriyorum, beklenti kanımda o kadar yoğun ki damarlarımı pıhtılaştırabilir.

Bilinmiyor: Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle. Orada olacağım.

Sadece seni görmek istiyorum. Onu arkada bırak.

Tinsley: Tamam.

Sonra ona bir konum gönderdi ve sonraki mesajlarına rağmen konuşmayı bitirdi. O mesajları geldikleri gibi sildim.

Önümüzdeki bina hala inşaat halinde, ancak ön taraftaki tabela kısa süre önce asıldı. Knockout Fitness. Lowry'deki yeni boks salonu genişletmelerinden biri.

"Alarmlar kapalı. Anahtarlar Tinsley'de. Yerle bir etmemeye ," diye uyarıyor Braden arka koltuktan.

İki ön koltuğun arasında öne doğru eğilmiş, bir eli koltuk başlıklarında. Üzerinden yayılan korkunun kokusunu neredeyse alabiliyorum. Bu yersiz bir duygu değil. Bu gece korkmak için bir sebebi var.

"Teşekkür ederim baba." Tinsley onunla yüzleşmek için döner. Onun elini sıkar ve yanağından öper. "Eve git ve annenin yanında ol."

Dikiz aynasından onu izliyorum. Gözlerindeki ağırlık onun için alışılmadık bir durum. Ağzını çekiştiriyor ve onu daha yaşlı gösteriyor. Kendisinden bilgi saklanmasına alışık değil ve kızı ve ben çok fazla sır saklıyoruz. Spor salonunu kullanmamıza izin vermesini sağlayan şey kör inanç ve ortak bir intikam arzusu. Her şey plana uygun giderse, burada uzun süre kalmayacağız. Onun zeminine kan dökülmeyecek. Ama burası Tinsley için güvenli bir yer. Takipçisiyle ilk kez karşılaştığında kendini kontrol altında hissedebileceği bir yer.

Bu gece ne yapacağımıza dair bir fikri olmalı ama bu fikirleri paylaşmadı. Paylaşmış olsaydı bile onaylamazdım. Para almadıkları sürece polisin Cole'a yapmaya cesaret edemeyeceği şeyi yapacağız. Bunun için harcanacak para, onu cezalandırma fırsatını kaybetmeye değmez. Hapis yeterli değil. Asla da yetmeyecek.

"Seni seviyorum, tatlım. Burada işin bitince beni ara. Ya da daha önce. Bir şeye ihtiyacın olursa, telefonumun başında olacağım."

"Seveceğim. Ben de seni seviyorum."

İç çekerek bir kez başını sallıyor ve arka kapıyı iterek açmadan önce sert bir eliyle saçlarını düzeltiyor. Bir ayağını dışarıda tutuyor. Gözlerimiz aynaya takılıyor.

"Ona iyi bak, Noah. Bu gece onu sana emanet ediyorum. Beni pişman etme."

"Ona her zaman göz kulak olacağım," diye cevap veriyorum.

Boğazı düğümleniyor. "Ve kendini güvende tut. Kalbim seni tekrar öyle bulmaya dayanamıyor."

Sessizlik. Kaşlarım çatıldı, kafam karıştı. Benim için endişeleniyor mu? Kulağa yanlış geliyor.

Tinsley beni kollayarak, "Birbirimize göz kulak olacağız baba," diyor.

Cevabını kabul edip geceye adım atmadan önce bakışlarımı bir süre daha tutuyor. Arka kapı usulca kapanıyor. Benimkinin arkasına park ettiği arabasına doğru yürümesini izliyorum, arabaya binip motoru çalıştırana kadar gözümü ayırmıyorum. Bir dakika sonra yanımıza yanaşır ve uzaklaşmadan önce kızına son bir kez bakıyor.

"Herkes yalan söylemekten nefret ediyorum," diye fısıldıyor Tinsley.

Onun telefonunu orta konsola koydum ve kendi telefonumu cebimden çıkardım. Ekrandaki ilk mesaj babamdan, ikincisi annemden.

Baba: Seni yarın görebilir miyim? Belki öğle yemeğine gideriz, sadece ikimiz. Bu gece dikkatli ol, lütfen. Seni seviyorum.

Baban birkaç gece daha Toronto'da kalmak için ısrar etti! Bu da ne demek oluyor? Sabah beni ara, aşkım. xoxo

Mesajlarını okurken midemde oluşan küçük duygu girdabından hoşlanmıyorum. Rahatsız hissediyorum. Herhangi bir konuda suçlu olmayı her zaman zor bulmuşumdur. Bu benim birçok kusurumdan biri. Hayatım boyunca başımı belaya soktu. Ama bu yeni duygu suçluluk duygusu olmalı. Isırıcı, acımasız. Tinsley'i üzdüğümde hissettiğim pişmanlık duygusuna benziyor.

Yumuşak parmak uçlarım dirseğimin etrafındaki deriyi okşuyor. "Onlara cevap vermelisin."

"Aileme yalan söylediğim için suçluluk duymalı mıyım?" diye sordum. "Sen hissediyor musun?"

"Tuhaf hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

Dokunuşunu kolumdan elime doğru kaydırıyor ve sonra elimi tutuyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi kucağına çektiğinde, konsola daha da yaklaşıyorum. Karanlıkta onun güzel yüzünü bulmak için ışığa ihtiyacım yok. Görebildiğim tek şey o.

"Suçlu hissettiğimi biliyorum. Onlara yalan söylemek zorunda olduğumu düşünmek bile karnımda taşlar oluşturuyor. Ama gerçekten yalan söylediğimde daha da ağırlaşıyorlar. Bu gece de farklı değil. Yanlış hissettiriyor ama aynı zamanda yapılması gereken doğru şey de bu. Senin de aynı şekilde hissetmen beni şaşırtmaz. Özellikle de babanla yeniden bağ kurmaya başladığın için. Aslında ona yalan söylemiyorsun ama onu karanlıkta tutuyorsun. İkimiz de öyle," diye açıklıyor yargılamadan.

Sözlerini zihnimde evirip çeviriyorum. Açıklaması iyi bir açıklama. Midemdeki o ısırik hissini hafifçe azaltıyor.

"Vakit neredeyse geldi," diye not ediyorum, kendimden daha fazla bahsetmek istemiyorum.

Tinsley konu değişikliğini kabul ediyor. "Öyle."

"Hazır mısın?"

"Hayır."

Ben de onun gitmesine izin vermeye hazır değilim. Braden'in uyarısına rağmen alevler içinde kalmasını dileyerek sokağın karşısındaki binaya bakıyorum. Cole ortaya çıkmadan önce içeride olması gerekiyor. Bu ona üstünlük sağlayacaktır.

Alec de burada. Onu göremiyorum ama yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum. Kafamın içinde bir uyarı. Ne zaman etrafta olsa aldığım bir uyarı.

İki tepe yırtıcı asla aynı sürüde bir arada yaşayamadı. Zamanımız azalıyor. Gecenin sonuna kadar gitmesini ve hayatımızdan çıkmasını istiyorum.

"Ben dışarıda olacağım. Onunla uzun süre yalnız kalmayacaksın. Gardını indirdiğinde orada olacağız," diye söz veriyorum ona, bir yandan da telefonunu geri alıp benim numaramı arıyorum. Cevap veriyorum, içeride ikisi arasında konuşulan her şeyi duymamı sağlayacak aramayı bağlıyorum.

Onu benden alıyor ve kot pantolonunun cebine sokuyor. "Kendimi koruyabilirim. Sen gelene kadar iyi olacağım."

"İşte benim altın kızım. Senin yanında beş para etmez."

Başını sallıyor ama sertçe. Ellerimizi çekiştiriyorum ve vücudu da onu takip ederek konsolun üzerine uzanıyor. Çenesini kavrayarak, burunlarımız çarpışana kadar yüzünü yaklaştırıyorum. Evden ayrılmadan önce içtiği viski ile parfümünün karışımı gibi kokuyor. Kokuyu ciğerlerime çekiyorum ve onu öpmeden önce sessiz bir inilti bırakıyorum.

Sert öpücük karşısında sikim kotumun duvarının arkasında geriliyor. O içeri girmeden önce onu almak isteyecek kadar berbat durumdayım. Şişmiş, kullanılmış amından sızan dölleriyle Cole'la buluşmasını sağlamak için. Üzerindeki kokumu alabilecek ? Kabarık dudaklarını görüp onlardan beslenenin ben olduğumu anlayabilecek miydi?

Öpüşmelerimiz umutsuzlaşıyor, sadece bizim anlayabileceğimiz vahşi bir renk alıyor. Bunu birlikte yapmak üzereyiz. Yan yana, ona yönelik mevcut tehdidi ortadan kaldıracacağız.

Cole'un merhamet dilenmesini sağlamak için o da kadar heyecanlı. Ona sadece bizim verebileceğimiz bir mucize için ağlarken gözlerinden akan hayatı görmek için.

İkiz alevim.

Ruhumun diğer yarısı. Benim mükemmel eşim. Onun bu yanının orada olduğunu, derinlere gömülü olduğunu ve ortaya çıkarmam için ağladığını bilmeliydim. Ona yeniden hayat vermemin bu kadar uzun sürmesinden utanıyorum.

"Sen benimsin, Tinsley," diye inliyorum ağzına. "Asla onun değil."

"Senin," diye iç geçiriyor ve dilini dudaklarımın kenarında

Ağzımı onunkinden çektiğimde hayvanım öfkeyle kükrüyor. Son birkaç gündür kontrolü paramparça oldu. Onun öfkesinden gelen güç

çekirdeğimin kenarları. Bu gece işimiz bittiğinde kraliçesine olan ihtiyacını karşılayacağıma dair ona söz veriyorum. Onun içinde saklanan canavarla tanışmak üzere ve bu benim aklımı kaybetmeden başa çıkamayacağım kadar fazla olabilir.

"Seni bu arabada tutmadan git. Seni dinliyor olacağım." Kelimeler boğazımı öyle bir tırmalıyor ki kan tadı almalıyım.

Gözlerinde yeni bir güven parlıyor. Benim sikim de buna cevap olarak zonkluyor.

"Yakında görüşürüz," diye cevap veriyor.

Daha fazla oyalanmadan emniyet kemerini çözüyor ve arabamdan iniyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Caddeyi geçip Knockout Fitness'ın ön kapısına doğru ilerlerken kalçalarının kendinden emin salınışı sarhoş edici. İşte benim kızım, hiçbir şeyden korkmuyor.

Ancak içeri girmek için babasının anahtarını kullandıktan sonra bakışlarımı kucağımdaki telefona indiriyorum. Önceki sözleri aklımdan geçiyor ve beni babamla konuşmayı açmaya teşvik ediyor.

Ben: Öğle yemeği iyi.

Mesajı gönderiyorum ve Alec'e bir tane yazıyorum.

Ben: O içeride. Ona bu kadar yaklaştığın diğer tüm zamanlar gibi bunu da mahvetme.

Merak etme, Scowls. Bu geceden sonra bir dahaki sefer olmayacak.

Telefonumu bırakıp başımın arkasına uzanarak bandanamın bağını sıkarken bir yandan da spor salonunun önüne bakıyorum. Geri sayım başladı, Tinsley'nin çağrısı sessiz. Artık her şey ona bağlı.

TINSLEY

İçeri adımımı attığımda Knockout'un ağır kapıları arkamdan çarparak kapanıyor. Boş bina o kadar sessiz ki ayak seslerim yankılanıyor, her biri gecenin içindeki bir gök gürültüsü kadar yüksek. Bu düşünceyi görmezden gelmeye çalışıyorum ve ışığı yakmaya odaklanıyorum. Düğmeye ulaşp ön odayı ışıkla doldurduğum an, o kadar da korkutucu görünmüyor.

Haftalardır ilk kez spor salonunda dolaşıyorum. Buraya en son geldiğimden çok farklı. İnşaat bitmiş ve geriye sadece zemin ve son rötuşlar kalmış gibi görünüyor. Cole'u buraya getirmek yanlış geliyor. Yeni mekânı zehirle lekelemek. Ama aklıma gelen ilk yer burasıydı. Bildiğim bir yer. Kendimi güçlü hissettiğim bir yer.

Ben bir boksörüm. Orijinal Knockout Fitness'ta büyüdüm. Burası oranın sadece bir kopyası olabilir ama orada kazandığım güç burada hâlâ içimde dalgalanıyor. Cole'un üstünlüğü olmayacak. Ben kazanacağım.

Dakikalar ilerledikçe onu bekliyorum. Spor salonunun ortasında durduğum süre uzadıkça olan güvenimin bir kısmı paranoyayla yer değiştiriyor. Kendimi savunmasız hissediyorum, her nefes verişim daha da boş geliyor. Tam telefonumu çıkarıp Noah'a dışarıda birini fark edip etmediğini soracakken kapı tıkırdıyor.

Kanım donuyor. Omurgamın dibinde ter birikiyor.

Buna hazır olduğumu sanıyordum ama arkamdaki çimento zeminde ilk yabancı ayak sesi duyulduğunda donup kaldım. Korku beni zincirliyor. Nefesim daralıyor, amansız bir gerginlik göğsümü kesiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, parmaklarımı avuçlarımın içine kısıyorum ve omurgamı çelikleştiriyorum. Hafızamdaki görüntülere dalıyorum

Hastane yatağındaki Noah ve yaralandığı haberini aldığımda hissettiğim iç burkan endişe. Çalınan iç çamaşırları, Noah'la birlikte çektiirdiğimiz ve üzerinde kırmızı X işareti olan fotoğraf. Hepsini hatırlıyorum.

Fiziksel olarak şu anda tek başımayım. Ama Noah cebimden beni dinliyor, bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işarete koşup gelmeye hazır.

Bunun beni biraz olsun sakinleştirmesine izin vererek, kapı kapandığında kendimi Cole'a dönmeye ve onunla yüzleşmeye zorluyorum. Onu daha önce görmüştüm. Hem de birden fazla kez. Noah'nın şovunda sahne arkasında o kadının göğsünü imzalaması istendiğinde sesini duymuştum ve onu dövme dükkanında ve pikselli güvenlik görüntülerinde görmüştüm. Ama bu sefer diğerlerinden farklı.

Birdenbire korku içimde yuvarlanan son duygu oluyor. Şiddetli bir öfke kabarıyor ve beni baştan dolduruyor. Beni boğmakla tehdit etse bile, onu kucaklıyorum.

Kapüşonunun gölgesinin altından bana gülümsediğinde midem yanıyor. Yüzünde yumruğumun büyüklüğünde ve şeklinde bir çukur açarak onu kapıdan geri göndermemek için irademin her zerresini kullanıyorum.

Bunun yerine, ürkek bir gülümseme çiziyorum ve oynamam gereken rolü kucaklayarak avuçlarımı kalçalarımnda gezdiriyorum.

"Merhaba."

48

TINSLEY

COLE SENDELEYEREK ÖNE DOĞRU BİR ADIM ATAR, SANKI YARDIM EDEMEZMİŞ GIBI

Ama yaklaşıyorum. Ayaklarım ağırlaştıkça tenim sürünüyor, beni yerime sabitliyor. Gözlerindeki mavinin unutulmaz tonu, onu ilk gördüğüm andaki kadar tedirgin edici olmaya devam ediyor. Baş döndürücü bir tanıma ve aşinalık duygusuyla beni izliyor.

"Merhaba Tiny," diyor. Sesindeki yoğun arzu hissini fark ettiğimde içimdeki tiksinti kıvrılıyor.

Bu duyguyu derinlere itiyorum ve kilitliyorum. Yüzümden bir maske kayıyor ve beni tamamen yeni birine dönüştürüyor. Bu iş bittiğinde ateşe vermek için sabırsızlandığım bir kişiliğe.

"Fikrini değiştirdiğin ve buluşmak istemediğin için endişeliydim." Alt dudağım somurttu.

"Hayır! Hayır, hayır. Sadece güvenli olduğundan emin olmak istedim. Senin için," diye aceleyle çıktı.

"Çok tatlısın. Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim ..." Parmak uçlarımı dudaklarıma götürerek devam ediyorum. "Hâlâ adını bilmiyorum."

Sırıttıyor ve yıllar önce bu yakışıklı bir gülümseme olabilirdi. Ama şimdi, kalın yüz kıllarının arkasına gizlenmiş çarpık, sararmış dişlerin bir anlık görüntüsünden başka bir şey değil.

"Cole. Benim adım Cole. Ve benim işim seni korumak. Her zaman."

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Cole. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Başını sallarken ayaklarının üzerinde öne doğru sallanıyor. "Çok güzel görünüyorsun. Bu rengi çok sevdim."

"Bu mu?" Mavi bluzu parmak uçlarımin arasına sıkıştırıp kirpiklerimi kırptıştırıyorum. İpeksi bir kumaş, rengi benden çaldığı külotlara olabildiğince benziyor. "Beğeneceğini biliyordum."

Sözlerimi beni cesurca kontrol etmesi için bir davet olarak algılıyor, geniş gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor. Rahatsızlığımı boğucu bir gülümsemenin arkasına saklıyorum.

". Her zaman en çok mavi sana yakışmıştır."

Risk alıp soruyorum: "Beni bunun içinde ilk ne zaman gördün?"

"Sorularınız var," diye iç geçiriyor.

"Bunun için beni suçlayabilir misin? Benden saklandın ve ben de nedenini merak ediyorum."

Başını sallıyor, yaklaşıyor. Durduğunda aramızda bir metreden az mesafe var. Kokusunu alıyorum ve öğürmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bu kadar yakından, beklediğimden daha da korkunç. Ondandır yayılan ısı, zaten alarm veren vücut sıcaklığım göz önüne alındığında rahatsızlığımı artırıyor.

Karanlık bir ses zihnimde mırıldanıyor, yakınlıktan yararlanmam ve parmaklarımı boğazına dolamam için yalvarıyor. Eğer bu normal bir durum olsaydı, böyle düşündüğüm için kendimden dehşete düşerdim. Ama bu normal değil ve ben de tam olarak kendim değilim. Bunun yerine, o sese sabırlı olmasını söylüyorum.

"Ailenin beni görmesi riskini göze alamazdım. Bizi ayrı tutarlardı. Ve o arkadaşın, ailen olmadığında hep oradaydı, seni bir köpek gibi koruyordu. Bir it gibi," diye tükürdü. Ağzımı kapalı tuttuğumda, ifadesi yeniden aydınlanıyor. Zihninde bir şalter atıyor. "Ama ben hep oradaydım. Hep buradaydım, seni izliyor ve bekliyordum."

tüm hayatım boyunca. Büyüyüp muhteşem bir kadın olmuşsun, Tinsley. Çok güzelsin."

Uzun, kemikli bir parmağını kulağıma doğru uzatıyor ve kıvrımını izliyor. Maskem sıkıca yerinde duruyor. Sözleri beni eğlendirmekten çok daha fazlasını yaptı. Toronto'dan hiç ayrılmadığını doğruladılar. Yıllardır bekliyordu.

"Ailem bizi neden ayrı tutsun ki? Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu göreceklerinden eminim," diyorum.

"Baban beni asla onaylamazdı."

"Neden olmasın? Yaş farkımız yüzünden mi?" Cahil gibi davranıyorum.

Çatık kaşları o kadar derin ki çizgilerinin kanamaya başlamasını bekliyorum. "Senin yaşındayken ben de pervasızdım. O zamanlar aileni tanıyordum. Annenin benim için yaratıldığını düşündüm. Baban buna izin vermedi ve onun peşinden gittiğim için bana saldırdı. Bu yüzden her şeyimi kaybettim ama yine de gitmesine izin veremezdim, o zaman bile. Sana hamileydi. Seni eve getirdiklerinde, burada kalmam gerektiğini biliyordum. Sana göz kulak olmalıydım. İçimde böyle bir his vardı. Bana inanıyorsun, değil mi?" Yumruğunu göğsüne vuruyor.

"Tabii ki biliyorum."

"Güzel. Güzel. Bu kadar beklediğim için pişmanım. Kendimi daha önce tanıtmış olsaydım, Noah ile gitmezdin. Sana dokunmasına izin vermezdin." Sözlerinin hacmi artıyor, her biri giderek daha fazla zehirle doluyor. "Onu bu şekilde istemediğini anlayabiliyordum. Seni onunla birlikte olmaya ve benden korkmaya zorladı! Bunu bana itiraf edebilirsin, Tiny. Sana her zaman inanacağım. Bu yüzden ondan kurtulmaya çalıştım! Onlara bunu söylediğinde başka kimse sana inanmadı!"

Acı göğsümde dalgalanıyor. Sevdiğim adama o bıçağı saplayan adamı görüyorum. Gözlerindeki ışığı söndürmeye ve onu benden almaya çalışan adamı. Kimsenin Noah'ı benden almaya hakkı yok. Hiç kimsenin.

"Haklısın. O yaptı. Senin için çok minnettarım." Boğazımdaki safranın tadını alıyorum. Her kelime yakıyor. üstüne yalan.

"Bize engel oluyordu."

Başını çılgınca sallayarak onaylıyor, yüzünde manik, gururlu bir gülümseme yayılıyor. Beni kendine doğru çektiğinde bizi ayıran boşluk yok oluyor, tiksintiyle karışık ürpertimi arzu ile değiştiriyor. Kulağıma inliyor, kokumu derin bir nefesle içine çekiyor.

"Aminin kokusu bile şu anki kokunun yanına yaklaşamaz. Doyamıyorum."

Taktığım maske, öfkemin ağırlığı altında parçalanmakla tehdit ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, üzerimde gücü olduğuna inanmasına izin veriyorum. Soğuk parmakları belimde geziniyor ve aşağı doğru iniyor, sıcak nefesi yüzüme saldırıyor.

Kasıklarını göbeğime bastırdığında ve sert aleti içime girdiğinde içimde bir gerginlik oluşuyor ama kendimi sakinleştiriyorum. Benim üzerimde gerçekten hiçbir gücü yok. Ben ondan daha güçlüyüm, daha akıllıyım. Bu pozisyondayım çünkü buna izin veriyorum. Sert dokunuşlarının her biri ona sahte bir güvenlik hissi verme çabasıyla gerçekleşiyor. Bizden kaçabileceği ve yoluna çıkan herkesi korkutmaya devam edebileceği en ufak bir olasılıktan bile kaçınmak için.

Alec'ten bu kadar uzun süre kaçmamış olsaydı, bizi atlatması konusunda bu kadar endişelenmezdim. Ama öngörülemezliği onu tehlikeli yapıyor.

Yutkunuyorum ve ellerimi kalçalarına koyuyorum. Kasıklarını bana daha sert sokuyor ve dokunuşumu fark ettiğinde zevk dolu bir ses çıkarıyor ama ben bunu zihnimdeki kilitli bir kutuya atıyorum, bir daha asla tekrar ziyaret edilmemek üzere. Parmaklarımı kirli kotunun ön tarafında gezdirip bir silah ararken, aynı şeyi arka tarafına da yapıyorum ve sol arka cebindeki sert nesneye rastlıyorum. Noah'ı yaralayan bıçak gibi bir bıçak olduğunu tahmin ediyorum.

Beyaz bir şey göğsümü yırtıyor ve görüşümü kırmızıya boyuyor. Acı. Bu öyle derin ve güçlü bir acı ki, etrafımdaki dünya uzak, puslu bir fonda bulanıklaşıyor. Ben

Acı verici bir şekilde ulaşılamaz görünen bir rahatlama için soluk soluğa kalırken ona teslim olmaktan başka çarem yok.

Noah'nın yaralanmasından sorumlu olan nesnenin çıkıntılarını hissetmek, yüzümdeki görünmez maskeyi yırtmam için yeterli. Cole bana sürtünürken arayışından habersiz, arzu duyularını engelliyor. Bunun için minnettarım.

Hızlı bir hareketle cebinden çıkarıp açıyorum, ucunu böğrüne bastırıp deriyi delecek kadar içeri ittiğimde yüz hatlarını şekillendiren şok ve ihanet karışımına bakıyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor. İlk içgüdüğü benden uzaklaşmaktı ve ben de ona izin verdim, yarım adım geriye doğru sendelemesini izledim, adrenalin ona iyi olduğunu söylerken çenesi açıldı, ama bıçağı çevreleyen soğuk yanık tam tersini yaptı.

Çeneme inen zayıf yumruk beklediğimden daha hızlı geldi, bıçağı böğrüne sapladım ve elimi yukarı doğru iterek Nuh'un kaslarını yırttığı onun kaslarını da yırttım. Sıcak, yapışkan kan parmaklarımın üzerinden akıyor. Bıçağı böğründen çekip vücudumu geriye itiyorum ve bir sonraki darbesinden kurtulmayı başarıyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye bağılıyor, dikkatini kanayan yere çeviriyor ve avucunu gömleğinin ıslak malzemesine bastırıyor.

"Neden?" Boğuk bir sesle söylüyorum, sesimden zehir damlıyor. Bıçağın sapını kavrayışım zayıf, onun kanı bıçağı kayganlaştırıyor. "Sen hayalperest, deli bir piçsin! Sende çok ama çok yanlış bir şeyler var. Seninle asla bir şey yapmak istemem, seni psikopat. Noah'ya yaptıkların için ölmeni istiyorum. Bu yara, bu gece sana yapacaklarımızın sadece küçük bir kısmı."

Hayatım boyunca ilk kez, acısı karanlık bir şeye dönüştüğünde gerçek, su katılmamış bir korku hissettiğimi düşünüyorum. Sendeleyerek geri çekiliyorum ve kendimi ezici bir dehşet duygusu içinde buluyorum. Her şeyi unutmuş gibi görünüyor.

ve bunun yerine bu reddetme gösterisinden dolayı bana çekertmek istediği acıya odaklanıyor.

Refleks olarak, parmakları büküldüğünde ve bana doğru bir el attığında sağa doğru eğildim. Zayıf bir vuruş olsa da çenem hâlâ zonkluyor. Sol tarafındaki yaradan betona kan damlıyor ama bu benim için yeterli değil. Fıskırmasını, damarlarını kurutmasını istiyorum.

"Her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın, Tinsley," diye azarlıyor beni, attığım her geri adımı bir ileri adımla takip ediyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Sen yaptın. Bütün bunları sen yaptın. Anneme ne yaptığını biliyorum. Babamın bu yüzden seni ara sokakta dövdüğünü de biliyorum. Gitmen gerekiyordu ama onun yerine bana kafayı taktın. Bir çocuğa!"

Tiksinti gözlerini dolduruyor ve onları hınzır bir maviye dönüştürüyor. "Seni çocukken istemedim. Yaşlandıkça nasıl bir kadın olduğunu gördükten sonra istedim. Annen benim için seni taşıyan bir katırdan başka bir şey değildi. Bunu şimdi anlıyorum. Birlikte olmamız gerekiyordu. Bunu neden göremiyorsun?"

Kapı hala arkasından kapalı. Noah'ın yokluğu dikkat dağıtıcı. Şimdiye kadar burada olmalıydı, bu adamın ikimize de verdiği zararın intikamını almak için.

Bıçağı göğsümün önünde, Cole'un fark etmeden edemeyeceği bir yerde tutuyorum. "Hayır, değiliz. Gölgelerden izlemekten zevk alan aşağılık bir sürüngenden başka bir şey değilsin ama bugün bu sona eriyor."

"Sen bitti dediğinde bitmez, Tinsley. Bu senin vereceğin bir karar değil," diye homurdanıyor.

Gülüşüm acı. "Gitmeni isteyen tek kişi ben değilim Cole."

"Sen neden ?"

"Noah'ya dokunmamalıydın. Sadece onu benden uzak tutarak berbat bir iş yapmakla kalmadın, aynı zamanda uzun zamandır seni arayan birinin dikkatini çektin." Ona cesur bir bakış fırlatıyorum ve sözlerimi sindirmeye izliyorum. "Bildiğini sanıyorsun

ama sen değilsin. En ufak bir şekilde bile. Bilseydin, Noah için her şeyi yapacağımı ve onun da benim için her şeyi yapacağını bilirdin. Bizi ayrı tutamazsın, ölümden bile. Ama şimdi verdiğin zararın bedelini ödeyeceksin."

Cole dudağını kıvrıyor ve yüzümü yakalamak elini önüne doğru uzatıyor. Ben yolundan çekilmeden önce tırnakları çeneme batıyor. Çok yavaştı, adrenalini düşmeye başlamıştı. Yüzünü buruşturarak sertçe göz kırptıyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor.

"Sen benim için yaratılmışsın!" diye bağırıyor, sesi spor salonunda yankılanırken dalgalanıyor. Duygularına o kadar dalmıştı ki kapının açıldığını ve iki uzun figürün içeri girdiğini fark etmedi. Noah'ı görünce midem kalkıyor. "Sana sahip olacağım. Yaptığım her şey buna değmeli!"

Noah'nın sesi alçak ve ürpertici. "Seninle işim bittiğinde sahip olacağın tek şey kanlı dudaklarındaki adım olacak Cole." Bize yaklaşıyor, her adımı kasıtlı ve emredici.

Cole'un yanındaki betonda giderek büyüyen kan gölünü gördüğü anda gözleri bana kilitleniyor ve onaylayarak titriyor. Ona koşmak, yüzümü göğsüne gömmek ve beni buradan çok uzaklara götürmesine izin vermek istiyorum ama henüz işimiz bitmedi.

Cole Noah'a saldırdığında, düşünmeden harekete geçiyorum. Onun Noah'ya tekrar zarar verebileceği düşüncesiyle tutunduğum her türlü kontrol buharlaşıyor. Onun Cole'un ellerinde tekrar acı çekmesine tanık olmayı reddediyorum. Çarpışıyoruz ve Cole'un sesi şaşkınlık ve acının bir karışımı olarak çınlıyor, yere düşmeden önce, o benim altımda sıkışmış.

Sonunda zihnimdeki karanlık sesin beni kontrol etmesine izin verdim. Parmaklarımı Cole'un boğazına doluyor, başını kaldırıp tekrar yere indiriyorum. Tırnaklarımı derisine geçiriyorum ve bileğimi kavrayıp yüzüme tokat atarak nefes almak için benimle savaştığında sırtıyıyorum.

Korku gözlerini büyütür. Bu manzara büyüleyici. Eğildim, yüzümü onunkinin üzerinde gezdirdim ve fısıldadım, "Sakın. Asla. Dokunma. Ona. Bir daha."

49

NOAH

SADECE BEŞ KELİMEYLE, GÜÇSÜZ BIRAKILDIM. HİÇBİR ŞEY AMA Bilincime doğru ilerlerken ve kontrolü ele geçirmeye çalışırken canavarıma et giydiriyorum.

Tinsley bir kara melek. Güzelliği bu acınası dünyanın en büyük harikalarından biri olabilir, ancak ruhunun ne kadar muhteşem olduğunun yanında sönük kalır. Ölü ya da diri hiç kimsenin tapınmaya layık olamayacağı bir şey. Parlak ama karanlık. Yumuşak ama sert. İyi ve kötü arasındaki mükemmel itme ve çekme. Doğru ve yanlış.

Yine de, tüm bunlara rağmen, o benim.

Her gün her an ona tapıyorum. O beni koruyor. Beni seviyor. Benim için her şeyi riske atar. Aynı şekilde ben de onun için yaparım.

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım, onu dehşete düşüren ve bizi ayırmaya çalışan adamı boğarak öldürmesini izlerken. Adamın boğazını sıkarken sırtması ve oksijensizlikten yüzünü maviye çevirmesi çok acımasız ve ölümcül. Ona durmasını söylemeliyim ama dudaklarım mühürlü. Şu anda onu durdurmak bir kayıp gibi geliyor. Manzaranın tadını fazlasıyla çıkarıyorum. Onunla gurur duyuyorum.

"Yeter. Bırak onu," diye emrediyor Alec, Cole'un başının üzerinde yükseliyor ve soğuk gözlerle ona bakıyor.

Tinsley parmaklarını Cole'un derinliklerine sokar ve Cole kuru dudaklarının arasından bir yalvarış çıkarır. "Hayır."

"Onu kendim çıkarmadan önce çıkarın." Bu sözler bana söylendi. Beni içime sert bir talep.

Tinsley'e doğru koruyucu bir adım atarak üzerine bir gölge düşürüyorum. "Ona dokunursan tırnaklarımı boğazına geçiririm. Ben yemeğimle Tinsley gibi oynamam."

"Çıkarın onu. Şimdi. Yoksa bu binayı bir cinayetle vaftiz etme niyetiniz her zaman var mıydı? Eminim babası size onay verecektir."

Sadece ailesini değil, aynı zamanda nerede olduğumuzu da hatırlatması, kan arzusundan kurtulmasını sağlıyor. Tırnaklarının Cole'un boğazında derin, çiçek açan kırmızı hilaller bıraktığı yerden uçan parmaklar, Tinsley'in vücudundan fırlıyor. Göğsüme çarpıyor, tepeden tırnağa titriyor ama korkudan değil. Tamamen farklı bir şeyden.

İçgüdüsel olarak onu kollarımla sarıyorum, ama yüzünü göğsüme saklamak yerine, tutuşumda dönüyor ve sahneye bakıyor, bunun bir parçası olmak istiyor. Onu yüzüme bakmaya zorlamak istiyorum, böylece ona bakabilirim. Telefon o kadar kesik kesikti ki, biz içeri koşmadan önce kelimelerden başka bir şey anlamak zordu. Eğer bu pislik ona zarar verdiyse

...

Ama adrenalini tavan yapmış durumda, neredeyse kudurmuş gibi, bir sonraki adımı izlemek için yanıp tutuşuyor, ben de peşini bırakıyorum. Şimdilik.

Alec Cole'u ayağa kaldırıp yüzlerini aynı hizaya getirmek için saçlarından tuttuğunda bile irkilmiyor. Elimi tutarken titremesi, onun acı çekmesini, kanlar içinde yere yığılmasını görmekten hoşlandığına inanmamı sağlıyor. Hay sikeyim.

"Seni çok uzun zamandır arıyoruz Cole. Yorucu olmaya başladı," diyor Alec.

Alec'in kollarındaki mürekkepli desenleri görünce Cole'un yüzündeki tüm renk izleri siliniyor. Havayı kötü bir koku dolduruyor. bakışlarım aşağı doğru kayıyor bir bulmak için nemli yama

pantolonunda genişliyor, iç uylukları boyunca iz bırakıyor. Alec de fark ediyor ve burnunu kırıştırıyor. "Daha yeni başladık ve sen şimdiden her tarafına işiyorsun. En azından bunu hepimiz için ilginç kılmaya çalış."

"Kim olduğunu biliyorum," diye kekeliyor Cole.

Dizleri gözle görülür şekilde titriyor. O kadar zayıf ki, Alec onu saçlarından tutarak dik tutuyor olmalı. Henüz köklerinden koparmamış olması bir mucize.

Alec'in gülümsemesi yanaklarını yarıyor. "Güzel. Tanıştırılmaktan hep nefret etmişimdir."

"Onunla oynamayı bırak. Beklemekten yoruldum," diye homurdanıyorum, parmaklarımı Tinsley'nin saçlarında dolaştırıyorum, burnumu saçlarına gömebilmek için başını geriye itiyorum. Sikim sırtında zonkluyor ve lanet olsun, her bükülmüş parçamı kabul ederek ona doğru geri itiyor.

Alec ikisini de döndürüp Cole'u önüne itmeden önce Cole'un kulağına "Gidelim o zaman," diye fısıldıyor. Saçlarını bıraktığı anda pislik yere yığılıyor, dizleri betona öyle sert çarpıyor ki çatlıyor.

O haykırıyor ve Alec gülüyor, karanlık zifiri duman gibi etrafımızda dönüyor. Tinsley kollarımda sarsılıyor ve ona baktığımda Cole'un betona yayılmış, ağırlığını destekleyen ellerine sabitlenmiş durumda.

Odaklandığı şey elleri değil, adamın sağ elindeki parmak eklemleri. Kendini yerden kaldırmak için kollarında kalan gücü kullanıyor. Dirsekleri kilitli ve başı omuzlarının arasında asılı.

Altın kızım elimden kayıp Alec'in yanına gidiyor. Ağzımı kapalı tutarak azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Alec ona sırtarak uzun bir bakış atıyor ve Cole'un önüne geçerken ona alan açıyor. Gümüş rengi gözleri onun acınası duruşuna dikiliyor. İfadesindeki güç kabarması görülmeye değer.

"O elin durumundan babam sorumlu, değil mi?" diye soruyor ama cevabı hepimiz biliyoruz.

Cole konuşmuyor. Yüz hatlarını geren ıstırap onun yerine cevap veriyor. Onun tarafından ihanete uğramış hissediyor. Hayalperestlik onun nesi olduğunu anlatmaya yetmez. Hasta daha yakın. Sapık daha da iyi.

"Annem ona yaşattıklarından daha iyisini hak ediyordu."

Bir kez daha kontrolünü kaybettiğinde onun yanında olmak isteyerek yaklaşıyorum. Buna ihtiyacım var.

"Gitmene izin vererek ve sana hayatını değıştirme şansı vererek babamın yaptığı hatayı yapmayacağım." Sesindeki duygu, ona tepeden bakarken saf, tükürük saçan bir öfke tarafından hızla bastırılıyor. "Seni değıştirmek diye bir şey yok. Sen bu dünyada bir gün bile yaşamayı hak etmemiş bir adamın acinası, kırık dökük bir bahanesisin."

Mide bulandırıcı bir çıtırtı havaya yayılmadan önce dudaklarından boğuk bir çığlık dökölür. Tinsley parmaklarını teker teker ayakkabılarının altında eziyor, kemik ve kıkırdakları kırıyor. İlk sesli çığlığını duyduğumda hızlı hareket ediyorum. Gömleğinden kalın bir şerit koparıp ağzına tıkıyorum ve onunla birlikte bir hapishane hücrelerini doldurmamıza neden olabilecek her türlü sesi bastırıyorum.

Alec onu yarım ağızla azarlayarak, "Bunu artık bu kadar halka açık bir yerde olmadığımız zaman yapabilirdin," diyor.

Onu görmezden geliyor, ayağını Cole'un bilek kemiğinin üzerinde gezdiriyor, kolunu tutup onu geri çektiğimde aşağı bastırmak üzere.

"Burada olmaz," diye mırıldandım.

Gözbebekleri küçülmüş bakışlarını bana çevirerek başını salladı ve ayağını tekrar betonun üzerine koydu. Bize bir kez daha bakmadan arka kapıya yöneliyor ve "Ben arabada olacağım" diye kestirip atıyor.

Cole'un parçalanmış bedenini almakta tereddüt etmiyoruz ve onun peşinden gidiyoruz. İçeri girmeden önce saklandığım spor salonunun arkasındaki ara sokakta farlarım parlıyor ve Tinsley'nin yolcu koltuğuna kaydığını görüyorum. Alec

Cole'dan acı dolu bir inilti çıkaran bir şey yaparak sessiz bir kıkırdamayı serbest bırakır.

"Görünüşe göre yanlış kızı seçmişsin dostum. Crimson Körfezi'nde iyi iş çıkarırdı," diyor ona. Cole'u da peşinden sürükleyerek etrafımda dolanırken, "Sen de öyle Scowls," diye ekliyor.

"Crimson Bay kulağa uydurma bir şehir gibi geliyor," diye mırıldandım.

Cole'u arabaya kadar itiyor ve bagajın üzerine devrilmesini, alnının boyaya çarpmasını izliyoruz. "Bunu yıllardır söylüyorum."

"Sonunda bana Cole'un senden ne çaldığını söyleyecek misin?" diye sordum.

Alec, Cole'u arabaya tutmayan eliyle arka cebinden bir avuç fermuar çekip göğsüme doğru itiyor. "Onu zaptetmeme yardım et. Bir şekilde tekrar kaçmanı istemeyiz, değil mi?" Avucunu Cole'un başının arkasına bastırarak alnını tekrar bagaja doğru itiyor.

Siyah bir fermuarlı kravat alıp diğerlerini geri veriyorum. "Soruma cevap vermedin."

Daha önce kimseyi bağlamamıştım ama yeterince basit. Cole'un kırık parmaklarına bakmak dehşet verici ve ben bundan çok keyif alıyorum. Ellerini bir araya getirmek için kullandığımda, bileklerini kesmeden sıkıca bağladığımda dudaklarının arasındaki kumaşa doğru uluyor.

Alec geri çekiliyor ve ben bagajı açmadan önce Cole'u bagajdan çıkarıyor. Cole'u zorla içeri sokarken araba alçalıyor ve onu kapatıyor.

"Kaçak mal. Bir servet değerinde," diye açıkladı Alec sonunda. "O zamanlar bizden çaldığını bilmiyordu ama önemli değil. Biz affedici bir tip değiliz," diyor Alec sonunda. Beni yatıştırmak için yeterli olacağını düşündüğü bilgilerle beni besliyor. Daha fazla yanılamazdı.

"'Biz' kim?"

Başını sallayarak sorumu geçiştirdi, dövmeli eli arabamın üzerinde gezinirken arka tarafa yöneldi

Kapı. Pahalı bir araba ama hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Aklıma başka sorular takılıyor.

"Arabaya bin, Noah. Bu işi bitirmenin ve kadınını eve götürmenin zamanı geldi."

Uzun, sıkı bir nefes veriyorum ve bırakıyorum. Kapıyı açıp içeri giriyor ama o daha kapıyı kapatamadan Tinsley'nin yolcu koltuğunda beni bekleyen bakışlarını yakalıyorum. Gözlerindeki kararlılık Alec'in kapısını çarparak kapatmama ve bu işi bitirmeye hazır bir şekilde onlara katılmama yetiyor.

Yaklaşık bir saat sonra köhne görünümlü bir ahırın önünde durduğumuzda arabadan ilk inen TINSLEY oldu. Peşinden uçuyorum, arabanın kaputunun etrafından dolanıyorum ve o kendi başına ahıra girmeye fırsat bulamadan yanına ulaşıyorum.

"Burada dikkatli ol, Tinsley. Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum." Şehir sınırlarının ötesinde yol işaretlerinin olmaması beni tedirgin ediyor, göğsümde derin bir güvensizlik çalkalanıyor.

Ellerini ellerime alıyorum, içlerindeki bariz titremeyi hissediyorum. Onları kendime doğru çekerek göğüs kafesimin üzerine sürüyorum ve bakışlarını yakalıyorum.

Yumuşak bir şekilde nefes alıyor. "Daha önce her şeyi duydun mu?"

Onun iğrenç sözlerini ve beyanlarını hatırlayınca göğsümde sahiplenici, öfkeli bir kükreme oluşuyor. "Evet."

Bakışlarımı onun kıvrılan dudaklarına bırakarak donup kalıyorum. Bagajın kapanma sesi kulaklarımdaki hızlı gümbürtünün ardında sessizleşiyor. Spor salonuna tek başına girmesine izin verdiğimden beri ilk kez yüz yüze geliyoruz ve onu bıraktığım gibi olmadığını fark ediyorum. Çenesinin ucunda, boynunun altından ve üstünden geçen iki derin, kanlı iz midemi bulandırıyor.

Tırnak izleri. Ondan. Cildinde.

Ellerini kurtarmaya ve geri çekilmeye çalışmadan önce yüzündeki endişe ifadesi değişiyor. O çizikleri benden saklamak için.

"Ben icabına baktım, Noah," diyor.

Beynim sessizleşiyor, sadece iki kelime cınlıyor. Bir talep.

Bitir işini.

Tinsley'nin sesi arkamdaki geceyi dolduruyor ama ben kontrolü bıraktım. Hayatımda ilk kez dizginleri karanlığıma bırakıp geri çekiliyorum ve ona tahribat yaratması için alan tanıyorum.

Yapılması gerekeni yapmak için. Onun için.

Her zaman onun için.

50

TINSLEY

ÇIZIKLARI UNUTMUŞUM.

Kanayıp kanamadıklarını ya da ne zaman kanadıklarını fark etmedim. Diğer her şey olup biterken, önemsiz görünüyorlardı. İlk hatam onları görmezden gelmek oldu. İkinci hatam ise onlara kilitlendiğinde onları Noah'dan saklamaya çalışmaktı. Tek yaptığım bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu ve onun bunu hayal etmediğini doğrulamaktı.

İntikamına asla engel olmak istemedim ama az önce gözlerinden süzülen buğu bana bir ömür boyu kaçtığı bir çukura düştüğünü söylüyor. Hepsi benim yüzümden.

Cole'la çok eğlendim. Parmaklarını ayağımın altında ezdiğimde ve gözlerini yüksek sesle söyleyemediği yalvarışlarla doldurduğumda o sarhoş edici güç dalgasını hissettim. Bıçağının ağzını böğrüne batırıp derisini ve kaslarını parçaladığımda parmaklarım onun kanıyla lekелendi. Tırnaklarımın altında kabuk bağladı, kıyafetlerime sıçradı.

Noah da aynı güç hissini ve kendisine karşı yapılan yanlışların cezasını çekmeyi hak ediyor. Ama bu şekilde değil, yarı delirmişken ve beni savunma ihtiyacıyla hareket ederken.

Göz açıp kapayıncaya kadar Cole'u Alec'in kollarından alıp ahırı çevreleyen çakılların üzerinde sürükledi. Cole'u

alan boş ve biz yalnızız. Cole asla kabul etmeyeceğimiz özürler savurmaya başladığında Noah buna izin veriyor. Alec onu bagajdan çıkardığında çıkarılmış olması gereken tıkacı geri takmıyor.

"Sen bir katil değilsin," diye soluk soluğa bağılıyor Cole, muhtemelen parçalanmış dizleri taşlara sürtünerek arkalarında kan izleri bırakıyor.

Yanındaki kanama yavaşladı. Artık gömleğini ıslatmıyor. Biri onu kapatmış olmalı ve o kişi Noah ya da ben değildim.

"Beni tanımıyorsun," diye hırlıyor Noah, bakışlarını sabit tutarak. "Seni izlediğim kadar uzun süredir izliyorum Tinsley!"

Onun bu aptalca açıklaması, ben ve Alec'in onların arkasından hızlanmamıza neden oldu. Noah ahırın kapısını hafif aralık buluyor ve Cole'u içeri sürüklemek için kapıyı omuzlayarak daha da açıyor.

Gölgelerin içinde kaybolduklarında boğazımda bir endişe düğümü oluşuyor. Alec nefesinin altından küfrediyor ve aceleyle yanımdan geçiyor. Pantolonunun kemerine sıkıştırdığı silahın kabzasının parıltısı tökezleyerek sırtına çarpmama neden oluyor. Yüz ifademi anlamadan önce kafasını çevirip bana bakıyor.

İçinde her ne bulduysa mırıldanıyor, "Bu senin için değil. Sakin ol."

Korku beni ele geçirmeye başladığında kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Hem Noah hem de benim için ve kendimizi içinde bulduğumuz bu karmaşa için.

Ama sonra Cole çığlık atıyor. Düşüncelerimi ve endişelerimi bir kenara bırakıp, istediğim tüm cevapları toplamadan, Noah'yı bulmaya odaklanarak Alec'i içeride takip etmek zorunda kalıyorum.

Ahırın içi karanlıktan geçilmiyor. Her köşeyi kaplıyor, ortası hariç her yeri gözden uzak tutuyor. Ay ışığı tavandaki ahşap kalaslar arasındaki küçük çatlaklardan süzülerek Cole'un oturduğu tek bir metal sandalyeyi aydınlatıyor.

Elleri arkada ama bacakları serbest. Dizlerine iyice bakabilecek kadar yaklaştığımda, denese bile bacaklarını koşturmak için kullanamayacağı anlaşıyor. Bacakları yırtılmış, içi çakıl ve kemik parçalarıyla dolu.

"Bunları daha önce görmüştün," diye mırıldanıyor Noah.

Ona bakarken kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyorum. Alec yavaşlıyor ve yüksek sesle, abartılı bir nefes üflüyor.

"Oyuncak getirmişsin Scowls," diye övüyor.

Noah onu görmezden geliyor. Ay ışığı parmak eklemlerinde parlıyor. Şimdi onları saran pirinçten. Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyorum ve parmaklarımı pirinç muştaların üzerinde birleştiriyorum, tenimiz birbirine değdiğinde boğazından bir tıslama geliyor. Kasları gerilmiş, saldırmaya hazırlanıyor. Ona geri çekilmesini söylemeyeceğim ama bu plan hiçbir zaman ondan daha önemli olmamıştı.

"Ben buradayım, Noah. Ve senden korkmuyorum," diye fısıldıyorum. Yüz ifadesi titriyor. "Gücünü geri al."

Gözlerimde bir şey arıyor, bir vuruş sonra bulmuş gibi görünüyor. Ona olan güvenimi mi? Sevgim mi? Ne olursa olsun, bu onun içinde bir şeyleri sağlamlaştırıyor gibi görünüyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Kahverengi gözleri parlıyor, bana olan sarsılmaz bağlılığıyla ışıltıyor. Konuştuğunda, sözleri tüm düşüncelerimi çalıyor.

"Seni seviyorum, Altın Kız."

İnançsızlıkla donup kalmışken, ellerimizi ağzına götürdüğünde gevşiyorum. Ellerimi bırakmadan önce parmaklarıma düzensiz, sert bir öpücük konduruyor. Çenemdeki izlere uzun uzun bakıp dudağını kıvrıyor ve Cole'a dönüyor.

Bilinçaltımda ona yer açıyorum, gölgelerin içine doğru sürükleniyorum. Ondan ya da yapmak üzere olduğu şeyden korkmuyorum. O hala kendi içinde bir yerlerde. Bu ana ihtiyacı olduğunu kabul ediyorum. Onun için, benim için, ailem için ve bu gece başarılı olamasaydık geleceğimiz ne olabilirdi.

Karanlığının Cole'u zehirli dişleriyle çiğnemesini ve yere tükürmesini izlemeye hazırım. Sonra, işi bittiğinde, benimle oynaması için ona yalvaracağım. Benimkini gölgelerden çekip çıkarması ve o üç kelimeyi bana tekrar tekrar söylemesi için, ta ki ben artık onların sadece hayal gücümün bir ürünü olduğundan korkmayana kadar.

Cole merhamet için hıçkırdığında hava ürperiyor. O kadar kolay kırıldı ki bu haksızlık gibi geliyor. Daha az tatmin edici. Geniş gözlü bakışları Noah'nın karanlık, tehditkâr bakışlarına kilitlenir ve var olmayan bir merhamet kırıntısı arar. Başına gelecekleri kabullenmiş gibi görünen Cole gözlerini kapatıyor ve çenesini göğsüne indiriyor.

Noah muştaları birbiri ardına çenesine indirdiğinde hâlâ çığlık atıyor. Darbelerle kafası bir o yana bir bu yana savruluyor. Her yumruk Noah'ın öfkesinin ve acısının bir kanıtı. Son birkaç haftadır zincire vurulduğu korkunun. Omzunun üzerinden bakarak, her yerdeki herkesi ikinci kez tahmin ediyor.

Kemik çıtırtıları midemi bulandırıyor ve Cole'un burnu artık bir buruna benzemeyecek şekilde büküldüğünde gözlerimi kaçırıyorum. Kan, ay ışığında parıldayarak toprağın üzerine sıçrarken Alec yanıma geliyor. Cole'un çığlıkları Noah'ın yumruğunun her vuruşunda daha da yumuşuyor, ta ki kırık fısıltılara dönüşene kadar.

"Bunu sen istedin Cole. Onu her düşündüğünde. Onu aramak için dışarı her adım attığında. Ona zarar verdiğinde. Başından beri başına gelecek olan buydu. Ben ve sen. Kaçınılmaz bir son." diye hırılıyor Noah. Kolu yanına düşüyor. Parmak eklemlerinden kan ve toprağa karışıyor. Pirinç bir süre sonra yere düşer.

Cole'un sol gözü şişmiş, köşesi kanıyor. Bakışlarımı indirdiğimde yüzünün korkunç halini görüyorum. Dudakları yarılmış, kırılmış ve konuşmaya çalıştığında kelimeleri birbirine karışıyor.

Noah'nın kıkırdaması karanlık ve acımasız. Etrafımızdaki manzaraya rağmen, sesle karnım zil çalıyor. Tanrım, benim

kafası berbat durumda.

"Seni öldürmeliyim."

"Yapmalı ama yapmayacak," diye araya giriyor Alec. Bunu olduğundan daha büyük bir gösteriye dönüştürerek alkışlamaya başlar. "Tatmin oldun mu? Çünkü ben değilim. Yakınından bile geçmiyorum."

Noah omzunun üzerinden ona bakıyor, gözlerinde fırtına kopuyor. "Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Gitme vaktin geldi."

Gerginim. Noah rahatsızlığımı hissediyor ve bakışlarını bana çeviriyor ama Alec'le konuşuyor. "Bizi kovuyor musun?"

"Benim için bir zevkti ama tanıklardan pek hoşlanmıyoruz."

"Biz mi?" .

Alec dudaklarını bükerek, "Bu kadar alıngan görünme tatlım," diyor. Bakışları buz gibi. "Birlikte geçirdiğimiz zaman hayatımın en önemli anlarından biriydi ama burada bundan daha uzun süre kalmayacağını bilmen gerekirdi. İkimiz de anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik. Sen onu bana getirdin, ben de intikamını almana yardım ettim."

Noah'nın yüzü, sınırlarına kadar gerilmiş bir lastik bant gibi gergin. Etrafında tehlikeli bir sınır geziniyor. "Sadece bir daha asla bize yaklaşmamasını sağla."

Alec serçe parmağını kaldırıp bize doğru uzatıyor. "Serçe parmağına söz vermemi ister misin?"

"Buradan ayrıldıktan sonra senin için var olmayacağız," diye uyarıyor Noah. Yanıma geliyor ve orada durarak beni koruyor. Ona doğru yaklaşıp elimi göğsüne koyuyorum. "Ve sen de bizim için yoksun."

"Çok güzel şeyler söylüyorsun, Noah. Ama önümüzdeki on saniye içinde varlığını unutmayı planlamasaydım, şu anda buradan çıkıp gitmene izin vermezdim. O yüzden lütfen." Ahır kapısına doğru el sallıyor ve Cole'a diyor. "Kan kaybından bayılmadan önce onunla biraz oynamak istiyorum. Yani . . ."

Başımı sallıyorum, bugün duygularım o kadar karmakarışık ki Alec'in umursamazlığına neredeyse güleceğim.

tüm bu durumla ilgili. Sanki bu onun için normalmiş gibi ve bu da onu çok daha tehlikeli kılıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Sırıtarak bana göz kırpmıyor. "Daha fazla sürüngeni kendine çekmemeye çalış, Tinsley."

Noah o sırada hareket ediyor ve iri bedeniyle Alec'i gözlerimden koruyor. Dengeleyici bir nefes alıyorum ve geri adım atmadan önce alnımı göğüs kaslarının arasında yuvarlıyorum. Başımı kaldırdığım anda gözlerimiz buluşuyor ve haftalardır ilk kez dünya ayaklarımın altında yeniden sabitmiş gibi hissediyorum.

"Gel," diye mırıldanıyor usulca.

Ahıra doğru yürürken eli belime düşüyor, Cole'un kırık bedenine ya da kemiklerinde Azrail'i olacağını hissettiğim adama bir kez daha bakmıyor.

Yaklaşan bir arabanın hafif gürültüsü adımlarımızı sarsıyor. Ahırdan dışarı baktığımda, farların parıltısı, çakıllı yolun karşı tarafında durmaya gelen şık, siyah bir arabayı aydınlatıyor.

Şoför kapısı yavaşça açılır ve siyahlar giymiş, hareketleri düzenli ve hesaplı bir adam dışarı çıkar. Keskin, soğuk gözleri ahır tarıyor, hiçbir şeyi kaçırmıyor. Yoluna çıkan her şeyi tüketen, asla tatmin olmayan türden gözler bunlar. Bana baktığında aşağı bir ürperti iniyor. Aramızdaki mesafeyi bir amaç duygusuyla ve daha ağır bir şeyle kapatırken adımlarında rahatsız edici bir güven var. Daha karanlık.

Cole için yeni bir tehlike yaklaşıyor ve o bu tehlikenin kurbanı olmadan çok önce gitmiş olmak niyetindeyim.

Noah elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. Koşuyor olmamız gerekirdi ama ahırdan çıkarken adımlarımız sağlam ve sakın bir tempoda ilerliyor. Birbirimizin yanından geçerken adam duraklıyor. Yanağındaki kalın yara izine bir kez bakıyorum ve ahırda gözden kaybolurken şok edici bir şekilde ondan korkmadan bakışlarını karşılıyorum. Bu gece yaptıklarımın sonra belki de benden korkmalı.

Bu düşüncenin beni dehşete düşürmesini bekliyorum. Sanki bu gece bir hata yapmışım ve Cole'un parmaklarını ezen aynı ayakkabıların altında geçmişteki benliğimi ezmişim gibi yanlış hissetmek için. Ama bu hisler hiç gelmiyor. Sadece rahatlama ve içimde Noah'yı ahırın arkasına götürmemi ve onun için dizlerimin üzerine çökmemi isteyen karanlık, acımasız bir yoğunluk uğulduyor.

Şu anda hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum ve Noah'ı istiyorum. Tam burada ve şimdi, ikimiz de Cole'un süregelen tehdidinden kurtulduk. Artık korku yok. Omuzlarımızın üzerinden bakmak yok.

Sadece biz.

Arabasının kaputunu çeviriyor ve bana kapıyı açıyor. Noah'nın jesti karşısında midem bulanıyor ve aklımın başımda olmadığını doğruluyor. Tatlı bir jest karşısında bayılacak kadar sakın olmamalıydım. Noah'nın ellerindeki kanı görmek - tenimi lekeleyen kanla aynı kan - meme uçlarımın çakıllaşmasına, her sendeleyerek nefes alışımında sütyenimi fırçalamasına neden olmamalı.

Arabanın içine kayıyorum ve yanıma binmesini bekliyorum, ciğerlerim sıkışıyor ve kalçalarım birbirine sürtünüyor. Aralarındaki acı çok yoğun, korkutucu derecede. Her nefes alışımında arabanın içindeki hava incelmeye başlıyor ve karnımdaki yanmayı şiddetlendiriyor.

O yanımdaki koltuğa oturduğunda nefes nefese kalmıştım, boynum bükülmüş ve başım koltuk başlığına yaslanmıştı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. O kadar yoğun bir şehvet tarafından sürükleniyorum ki her an bayılacakmışım gibi hissediyorum. Kıyafetlerimin içinde sıkışıp kaldım.

"Tinsley," diye mırıldanıyor, sesi derin ve boğuk.

Parmaklarım yeniden titremeye başladı, çılgınca kotumun düğmesini açmaya çalışıyorum. O kadar ıslağım ki külotum kirlenmiş, belki kotum da.

Noah'nın eli benimkini kapatıp hareketlerimi durdurduğunda, reddederek inliyorum ve onu çekip kurtarmaya çalışıyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Sadece tenini hissetmek bile beni titretmeye yetiyor, zevk dalgaları içime çarpıyor.

"Ellerin onun kanıyla kaplı."

Gözlerim hayal kırıklığı gözyaşlarıyla yanıyor. "Temizle onları!" "Şşt, bebeğim. Sadece bekle." Gözyaşlarımı parmaklarıyla

motoru çalıştırmadan ve ahırdan uzaklaşmadan önce yanakları.

Mantıksız davrandığımı bilmeme rağmen reddetmek içimden geçiyor. Burada kalamayız. Burası güvenli değil. Ama onu istiyorum. Şu anda. Her yerimde. Ne şekilde isterse.

"Sen nasıl benim gibi hissetmiyorsun? Sanki amım ağrımadan nefes alamıyormuşum gibi," diye nefes nefese kalıyorum.

Çakıllı yol arabayı titretiyor ve tırnaklarım orta konsolu kazıyor, bu da içimi burkan uyarılmamı daha da yoğunlaştırıyor.

Hızla uzaklaşırken arabanın sınırları daralıyor, içimdeki aciliyet aramızdaki ham, manyetik çekimle karışıyor. Noah direksiyonu sıkıca kavıyor ve gözlerinde beni yakan bir vahşilik var.

"Babanın spor salonunda Cole'un hayatını çalmanı izlediğimden beri seni becermek istiyorum. Senin için ölümcül bir arzu duyuyorum, Tinsley. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlı ama senin güvenliğini riske atmayacağım."

"Sevişmek için ellerimize ihtiyacımız yok, Noah."

Noah hiçbir uyarıda bulunmadan arabayı yolun kenarına çekiyor, motoru durdurup bizi karanlığa gömmeden önce farlar kısa süreliğine çevredeki ağaçları aydınlatıyor. Bizi saran sessizlik neredeyse gerçeküstü. Tek ses dışarıdaki cırcır böceklerinin hafif cıvıltısı ve arabayı dolduran düzensiz nefes alış verişlerimiz.

Emniyet kemerimi açarak ona doğru dönüyorum. Yüz ifadesi değişiyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Çık dışarı."

51

NOAH

ALTIN KIZIM ARABADAN DIşARI ATLADI.

Onu takip etme ihtiyacıyla seğiriyorum. Onu sıkıştırmak ve ikimiz de doyana kadar becermek için. Saatler, hatta günler sürebilir ama canavarlarımız bir kez daha huzura kavuşana, zehirli pençeleriyle artık içimizi parçalamayana kadar durmayacağım.

Kapımı aralayıp yavaşça geceye adım atıyorum. Tinsley karanlıkta ağır ağır nefes alıyor, adrenalin kaynaklı bir şehvet krizinden muzdarip değilmiş gibi davranma zahmetine girmiyor. Başımı onun hırıltılı nefes alış verişlerine doğru çeviriyorum ve onu gördüğümde parmaklarımı kapının üstünden geçiriyorum.

"Daha fazla bekleyemem," diye inliyor.

Vücudu arabamın kaputunun üzerinde, sadece benim için ayrılmış beş öğünlük bir yemek gibi duruyor. Ona doğru attığım her adımı izliyor, başı yana eğik, yanağı arabaya yaslanmış. Sert meme uçları gömleğinin üzerinden yıldızlarla süslü gökyüzüne doğru uzanıyor. Kalçaları ayrılmış ve kaputun üzerinden sarkarak beni aralarına çağırıyor.

Davetini kabul ederek bacaklarının arasına geçiyorum ve titremesini izliyorum. Ellerim dizlerinden başlıyor, bacaklarını saran dar kotun üzerinden yukarı doğru kayıyor. "Sen benim için yaratılmışsın."

"Biz için yaratılmışız," diye düzeltiyor beni.

"Seni korkuttum mu?"

Başını sallıyor ve bacaklarını belime dolayarak beni bacaklarının arasına doğru itiyor. Ellerim kalçalarına gidiyor ve onları aşağıya doğru sabitliyor.

"Asla. Seni korkuttum mu?"

Üzerine eğilip dudaklarımın, kot pantolonunun hemen üzerinde, gömleğinin yukarı doğru sıyrıldığı, açıkta kalan kremi tenine dokunmasına izin veriyorum. Dokunuşumun altında titriyor, zevkten nefesi kesiliyor.

"Beni asla korkutamazsın," diye söz veriyorum, kelimeleri karnına doğru takip ederek. O kadar sıcak ki, tatlı kokusu ciğerlerime doluyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Övgülerimin altında kıvranıyor. Gömleğini göğsünün üzerine itiyorum ve göğüslerini avuçlarımın arasına alıyorum. Sütyeni kırmızı dantelli, rengi tırnaklarımın altındaki kana çok benziyor ve dişlerimi sağ tarafına geçirip meme ucunu çektiiriyorum. Saçlarımı kavırıyor, sevdiğimi bildiği şekilde sertçe çekiyor. Acı sertleşmiş sikime vuruyor ve boxerımın içine sızmasına neden oluyor.

"Evet," diye nefes alıyor, kalçaları göğsümde sarsılıyor. "Bana nasıl hissettiğini söyle," diye talep ediyorum.

Yüzümü memelerinin arasına sokarak yumuşak, sıcak tenini ısıyor ve sonra emiyorum, onu işaretleme dürtüsüyle dolup taşıyorum.

"Güçlü." Saçıma dönmeden önce kulağımdaki çivinin üzerinde bir parmağını döndürüyor. "Yenilmez." Ağzımı diğer meme ucuna götürüyorum ve dantelin üzerinden dudaklarımın arasına alıp emiyorum. Beni saçlarımdan tutarak inliyor. "Senin için can atıyorum."

"Neresi ağrıyor?"

"Amım, Noah. Çok derin acıyor."

Göğsümde bir memnuniyet sesi yükseliyor. Yüzümü göğsünde tutarak bedenlerimizin arasına uzanıyorum ve kotunun düğmesini açıyorum. Sert bir çekişle, alt tarafını altımda çıplak bıraktım, kotu ayak bileklerine yapışmıştı.

Birbiri ardına ayakkabılarını yere bırakıyorum. Sırada kot pantolonu var.

Amcığı şişmiş ve ıslak, ay ışığında parlıyor. Alçak, muhtaç bir ses çıkararak dizlerini göğsüne çekiyor ve tepkimi izlemek için dirseklerinin üzerinde kayıyor.

"Hepsi benim için mi?" Kuru dudaklarımı yalayarak inliyorum. "Hepsi senin için mi?"

Benimle oynamaya çalışmasına sert bir kahkaha atıyorum. "Şu anda benimle oynamak istemezsin."

"Öyle değil mi?" Dizlerini kaputa doğru indiriyor, ayakları birbirine değiyor ve kendini bana açıyor. Nefes almayı bırakıyorum. "Gölgelerle oynamak için yeterince bekledim, Noah. Sen de benimkiyle oynamak istemez misin?"

Önünde dizlerimin üzerine çöküp onları toprağa sürmeden önce zihnim beyaz flaşlarla patlıyor. Onu kaputun kenarına çekip ağzımı üzerine kapatırken parmaklarım uyluklarının etine dalıyor. Dilimle onu aralıyorum ve uyarılmışlığının içinde boğulmak isteyerek açıklığına doğru kaydırıyorum. Dizlerini kulaklarıma kenetleyerek geceye doğru ağlıyor. Kıcının yanaklarını kavrayıp açıyor ve yoğurarak ona ziyafet çekiyorum.

"Karanlığımı yatıştırmak için ne kadar ileri gitmeye hazırsın, Tinsley?" Cüretimi kalçasının içine fısıldıyorum ve ardından hassas derisini keskin bir ısırıkla kesiyorum. İrkiliyor ama acıdan fışkırıyor. Dilimi yarığına sokup temizliyorum.

"Noah, lütfen." O kadar güzel yalvarıyor ki neredeyse bırakacaktım.

"Yeterince iyi değil."

Gözlerimi yukarı çevirip vahşî bakışlarını yakalıyorum ve dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıp emerken onu tutuyorum. Çenemden aşağı damlıyor ve takdirle inliyorum. Parmaklarımı derinlere sokup onu germek istiyorum ama bunu reddediyorum. Eve gidip temizlenene kadar olmaz.

"Nasıl. Uzak. Tinsley?" Kendimi tekrar ediyorum. Ama bana cevap veremiyor. Zevk dalgalarının altında o kadar uzakta ki

Deneyin.

Kolları kaputun üzerinden dışarı fırlıyor, sırtı kamburlaşıyor ve göğüslerini yıldızlara sunuyor. Yıldızların bile ona sadece benim yapabildiğim şekilde tapınma fırsatı bulacağı düşüncesiyle karanlık bir sahiplenme göğsümü uzun, siyah dokunaçlarla sarıyor.

Onu hassas, zonklayan klitorisine bir ısırık atarak cezalandırıyorum. Cevap veren iniltisi boğuldu ve bu hiç hoşuma gitmedi. Benim için çığlık atması gerekiyor. Canavarım bunu istiyor.

"Benim için gel, benim çaresiz küçük sürtüğüm. Benim için gel, başka kimse için değil. Benim için," diye tükürdüm. "Sikimi almanın tek yolu bu."

"Noah!" diye soluk soluğa bağılıyor, sözcük göğsünün derinliklerinden geliyor.

Ağzını açıp zevkinin geceyi doldurmasına izin verdiğinde dizlerim titriyor. Huşu içinde, her çığlıkta göğsünün kabarmasını, teninin nemli ve kızarmış olmasını izliyorum. Dizlerim kulaklarıma sertçe bastırıyor, neredeyse sesleri boğuluyordu ama onları koparıp kaputa tutuyorum.

Sırıtişım, doruğa ulaşmasının artçı şokuyla dudaklarımda titreyen amına karşı hınzırca. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum, aşırı uyarılma karşısında tıslamasını görmezden geliyorum.

"Soruma cevap verdiğinde duracağım," diye homurdanıyorum.

Gözleri kısılıyor, göz bebekleri toplu iğne başı kadar küçük. "Beni becerdiğinde soruna cevap vereceğim."

"Bu iş böyle yürümeyecek."

Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve cezalandırmak için çekiyor. "Noah."

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum dudaklarımı klitorisinin etrafına dolayıp tekrar sertçe emmeden önce. Vücudumun altından çıkmak için kalçalarını oynatıyor.

Topukları, geri çekilmemi sağlamak için çılgınca bir çabayla omuzlarıma acıyla saplanıyor. Başımı sallayarak hırslıyorum.

"Sik beni artık," diye emrediyor sıkılmış çenesinin arasından. "Hayır."

Başım bacaklarının arasında, amının tadına bakmakla yetiniyorum. Hayatımın geri kalanını burada, sabah akşam onun tadına bakarak geçirebilirim.

Vücudunu arabanın kaputuna doğru itmeye çalışıyor. Sırıtarak kalçalarını elime alıyorum ve çok uzaklaşmadan onu karnına doğru çeviriyorum. Nefes nefese, başının üstüne uzanıyor ve parmaklarını boyanın üzerine uzatıyor. Ben onu kenara doğru çekerken, çıplak poposu kaputun üzerine tünemişti. Onayımı yutuyorum ve iki elimi de aşağı indiriyorum, kaslı eti avuçlarımda yakalıyorum, açıkta kalan deliğine tükürmeden önce yanaklarını ayırıyorum.

Başını çevirip omzunun üzerinden telaşlı bir ifadeyle bana bakıyor. "Kıçımı sikmiyorsun."

"Burada olmaz. Bu gece olmaz. Ama eninde sonunda yapacağım."

Bekaretini alan kişi ben olacağım. Tekrar ve tekrar. Parmaklarımla, dilimle ve hazır olduğunda sikimle.

Başını hafifçe sallayışını neredeyse özlüyorum. Bu onay beni hınzır bir gurur duygusuyla dolduruyor. "Sikim için hazır mısın, Altın Kız? Önce seni esnetemem. Seni parçalayacağım."

Şehvet gözlerini parlatıyor. Kıçını geriye itiyor ve ben de onu daha sıkı kavriyorum. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Onun sözleriyle başım geriye düşüyor. "Tekrar söyle."

"Seni istiyorum, Noah." Bir elini arkasına uzatıyor, ben de onu kavriyorum. "Her şeyini istiyorum. Saklamaya çalıştığın parçalarını bile. Onları bana ver."

Boştaki elimle kot pantolonumu ve boxer'ımı dizlerime kadar itiyorum ve kalçalarımı hizaya getirmek için kaydırıyorum, sikim kabarık, kaygan dudaklarının arasında sürükleniyor. Islak ucu girişini dürttüğünde, deliciliğimi hissederek donup kalıyor.

"Ne zaman geri koydun?" Sesi heyecandan neredeyse titriyor.

Bir elimi omurgasında gezdiriyorum, parmaklarımı açıyorum. "Bu sabah."

"Tanrım," diye nefes alıyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Hava soğuk."

"Hazırlanmadığın için acıyabilir. Hiç-" Uyarımı görmezden gelip sikime doğru bastırduğında boğuluyorum, sıkı amcığı başını içine çekiyor. "Fuuuck," diye inledim.

"Çok büyük. Aman Tanrım-"

İleri doğru itiyorum, yavaşça inç inç içime gömüyorum. O kadar ıslak ki, ne kadar sıkı olmasına rağmen çok az dirençle içeri kayıyorum. Göğsüm daralıyor, pençelerim yüzeyin hemen altını çiziyor. Onu sertçe becermek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Ona zarar vermeyeceğim.

Mümkün olduğunca derine gömüldüğümde, piercingim en hassas yerine değdiğinde kalçalarını kıvrıyor ve inliyor. Geri çekilip tekrar içeri soktuğumda verdiği tepkiyi not ediyorum, metalin tekrar o noktaya çarpması için kendimi açıyorum.

Saftımın üzerinden fışkırıyor ve taşaklarımı yalıyor. İtişlerimi güçlendiriyorum ve ardından gelen çılgılığı vücudumun her santimini sıkılaştırıyor. Arabanın kaputunun üzerinde kıvranıyor, her itiş onu ileri doğru sarsıyor.

"Bırak beni. Ciddiymişsin gibi sık beni." Boğuk bir talep. Beni çözüyor. Teslim oluyorum, dürtülerime karşı daha fazla savaşamayacak kadar güçsüzüm.

Saçlarından bir avuç tutup başını geriye çektiğim anda daha da yüksek sesle inliyor, sesi o kadar mükemmel ki içinde zonkluyorum. Kasıklarım kıcını tokatlıyor ve her darbenin sesi karanlık, boş yolda bir gök gürültüsü gibi yayılıyor.

Saçlarını sıkıca kavriyorum ve göğsüm sırtına çarpana kadar vücudunu geriye doğru çekiyorum. Yeni pozisyon beni inanılmaz derecede derine çekmesini sağlıyor, piercingim duvarlarında sürükleniyor. Çaresiz sesler çıkarıyor ve memelerini avuçlayarak kirli parmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdiriyor.

"Bu gece bir adamı bıçakladın. Bunu benim için mi yaptın?" Kelimeleri kulağının dibinde öğütüyorum.

Başını sallamaya başlamadan önce içinden güçlü bir ürperti geçiyor, hareket sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor. "Evet."

Boştaki elimi önüne götürüp boğazını avuçluyorum. Nabzı avucumun altında hızla atıyor. "Parmakların boğazındayken çok güzel görünüyordun. Kendini güzel hissettin mi, Tinsley?"

"Sadece sen bana baktığında," diye mırıldandı.

Sözlerinin gümbürtüsü tenime sızıyor ve itişlerimin hızını artırıyorum, arabanın yoğunluğundan sallanmasına neden oluyorum. Tinsley'nin amı beni öyle sıkıyor ki gözlerimin arkasında yıldızlar görmeye başlıyorum.

"Bana yakın olduğunu söyle," diye yalvarıyorum, kasıklarımnda bir zevk düğümü yayılıyor.

"Çok yaklaştım, Noah. İstedğim tek şey..." Sözünü yarıda kesiyor, ben içeri girip kalçalarımı yuvarladıktan sonra çekilirken tırnaklarıyla çıplak kalçamı tırmalıyor. "Beni tekrar sevdiğini söyle."

Yeni terim yerleşiyor, göğüs kafesimin arkasında ısınıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve bu hissi görmezden geliyorum.

Tinsley sadece hayatımın bir parçası değil; o benim hayatım. Kavrayışın ötesinde bir şeyle bağlıyız, sonsuza dek birlikteyiz. Onun için yaşıyorum ve onun için ölebilirim.

Onun anladığı anlamda, evet, onu seviyorum. Sevginin onun için hissettiklerime layık bir kelime olduğuna asla inanmayacağım, ancak bunun tekil bir biçimde ifade edildiğini duymaya ihtiyacı varsa, ona bunu vereceğim. Eğer onu mutlu edecekse bunu her gün her an ona söyleyeceğim. Uzun zaman önce onu elimde tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim ve bunu yapmayı planlıyorum.

O benim. Geçmişte, şimdi ve gelecekte. Ve bu asla değişmeyecek. Bundan emin olacağım.

Başını yana yatırarak ağzımı kulağına götürüyorum ve "Seni seviyorum Altın Kız" diye fısıldıyorum.

Doruk noktası tüm hızıyla içine doğru ilerliyor.

"Geliyorum! Siktir, geliyorum!" diye çığlık atıyor ve başını omzuma yaslıyor. Vücudu titremeye başlıyor, serbest bırakılmasının gücü altında zayıflıyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, kelimelerin ona böylesine yoğun bir zevk vermesinden memnunum. Yeniler, yabancılar, ama gecenin içinde yankılandıkça doğru olduklarını hissediyorum. Bunun farkına varmak beni rahatlatıyor, bu sözleri yüksek sesle söyleyerek doğru seçimi yaptığımı onaylıyorum.

Tinsley kollarımda çözülürken, ben de kendi doruk noktamın peşine düşüyorum. Son birkaç güçlü hamleyle kendimi onun içinde kaybediyorum, kalın sperm ipleri derinlere dökülüyor ve onu en ilkel şekilde benim olarak işaretliyorum.

Kaputun üzerine yığılıyor, araba onun ağırlığı altında inliyor ve ben de onu takip ederek titreyen bedenini kendi bedenimle örtüyorum. Nefeslerimiz düzensiz. Kalbim onun sırtında gümbür gümbür atıyor. İkimiz de sessiz kalıyoruz. Ta ki altımda kaskatı kesilene kadar.

Bu andan korkuyordum. Yaptığımız şeyin gerçekliğinin omuzlarına çökmesinden. Onun vicdanı. bir şeyim yok. Cole söz konusu olduğunda barışa ihtiyacım yok. Onun var mı?

"Bunların hepsini gerçekten yaptık, değil mi? Ben hayal etmedim, değil mi?" Sesi çiğ, çok fazla duyguyla kalınlaşmış.

"Yaptık."

Başını çevirip bana bakıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Rahatsızlık midemi bulandırıyor.

"Ağlıyorsun." Geriye doğru sendeleyerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o bana doğru uzanıyor ve bir elini göğsüme koyuyor.

"Sana kızgın değilim, Noah. Duygusalım çünkü bittiğine inanamıyorum. O gerçekten gitti."

Hafifçe gevşeyerek bir kolumu beline doluyorum ve onu bedenime çekiyorum. İçinden geçen belli belirsiz titremeleri hissedebiliyorum.

"Evet, bebeğim. O gitti."

Bir daha asla
görülmemek üzere.

NOAH ÖN KAPIYI BENİM İÇİN AÇIK TUTUYOR AMA BANA İZİN VERMİYOR. kıcıma hızlıca vurmadan geçip gitti. Sırtarak ona bakıyorum. Kayıtsızlığın resmiydi, ama gözlerindeki ince pırıltı bana yaptıklarının fazlasıyla farkında olduğunu söylüyor.

"Dikkat et, Bay Karanlık ve Kıvrımlı," diye uyarıyorum parmaklarımı göğsünde gezdirerek.

Ağzının kenarı seğiriyor ve sonra gözlerinin ağırlığını sırtımda hissederek eve doğru ilerliyorum. insan kalabalığını ve Hutton'ların evini ağzına kadar dolduran sesleri duyunca keyfim yerine geliyor. Derin bir nefes alıyorum ve çılgınlığı kucaklayarak yavaşça nefes veriyorum.

"Bu Tinsley 'Fast Track' Lowry değil mi! Sonunda döndün!" diye bağılıyor kuzenim Jamieson. Kendisi babamın üvey kardeşi Tyler'ın en küçük oğlu, bu inanılmaz bir söz ama yine de gerçek.

Ailenin şakacısı, huysuz ağabeyi Oliver ve amcası Ty'ın tam tersi. Daha çok annesi Gracie Teyze gibi, gün ışığı kişiliğiyle diğer iki erkeğin boşluğunu doldurmayı alışkanlık haline getirmiştir.

"Senin için sadece Tinsley, Jamie," diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor, gözleri arkamda geziniyor. "Yanında ünlü birini bile getirmişsin. Birinin doğum günü mü?"

Şimdi yanımda, Noah sırtımı avuçluyor. Bodur bir selamlamayla çenesini eğiyor. "Jamieson."

"Noah." Jamie şakacı bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Yumruk yiyeceksin," diyor Ty Amca oğluna, kanepede onun yanında oturduğu yerden seslenerek. Karısı kolçağın üzerine tünemiş, pürüzsüz cildi, ipeksi sarı saçları ve genç gülümsemesiyle yaşlanma belirtisi göstermeyi bir şekilde reddediyor.

Oliver da orada ama telefonunda bir şeye bakıyor. Tişörtünün üzerindeki beyaz Vancouver İtfaiyesi logosu lacivert kumaşın üzerinde göze çarpıyor ve hemen dikkatimi çekiyor.

Başımı eğiyorum. "Senin derdin ne, OlliePop?"

"Desteği olmayan bekâr bir anne olsaydınız, defalarca yardım teklif eden birinden neden yardım kabul etmek istemediğinizi bana söyleyebilir misiniz? Bütün kadınlar bu kadar inatçı mı?" diye homurdanıyor.

Noah'nın parmakları şortumun kemerinin altına girerek onu çekiştiriyor. "Asla bekâr bir anne olamayacak. Bu ne biçim bir soru böyle?"

Gülmemek için dilimi ısıyorum. Ahırdaki geceden iki hafta sonra bile daha az korumacı olmamıştı. Her zaman korumacı olduğunu düşünürsek, bu gerçekten şaşırtıcı değil, ama şu anda ailesinin oturma odasında, ailesini hedef alarak buna tanık olmak, bastırılmış kahkahalarımın gücüyle omuzlarımın titremesine yetiyor.

Oliver sadece gözlerini devirerek omuz silkti. "Tinsley'den bahsetmiyorum, seni kaba herif."

"Noah'nın ona nasıl açıkça asıldığını konuşmayacak mıyız?" Jamie soruyor.

Oliver gözlerini kırptırıyor ve şimdi belimi kavrayan sahiplenici ele odaklanıyor. "Şok falan mı olmam gerekiyor?"

"Çok sıkıcısın," diye mırıldanıyor kardeşi.

"Ve ikiniz birlikte baş ağrısına neden oluyorsunuz," diye iç geçiriyor Tyler. Bana gergin, özür dileyen bir ifade vererek

"İkinize de aferin. Birlikte iyi görünüyorsunuz. Ama her zaman öyleydiniz."

"O haklı. İkinizi birlikte çok seviyorum," diye onaylıyor Gracie Teyze.

"Gençken Maddox'la iddiaya girmeliydim," diyor Jamie.

Adalyn, pastel mor saçları ve şeftali gibi gülümsemesiyle zıplayarak oturma odasına gelir. Kocasını hemen peşinde, gözleri sadece ve sadece onun üzerinde.

"Yapmalıydın çünkü dört yüz dolar kaybettin," diyor.

Ailenin geri kalanını onun arkasından geliyor ve Noah insanların akınına uğrayınca yanımdaya geriliyor. Aylardır herkesi ilk kez görüyor ama yarası iyileşmiş olsa da bunun onu daha da gerginleştirdiğini biliyorum. Kimseden sempati istemiyor. Burada bulacağını sanmıyorum. Onu bu ortamda daha da rahatsız bir duruma sokmayacak kadar iyi tanıyorlar.

Oakley'nin NHL'deki kariyeri düşünüldüğünde, Hutton ailesinin parasını olduğunu her zaman biliyordum, ancak evlerinin büyüklüğü bana her zaman çok fazla gelmiştir. Ancak şimdi hepimiz büyüdük ve kendi ailelerimizi kurduk, evleri gerçekten mükemmel büyüklükte. Daha küçük bir şey olsaydı, o kadar rahat sığamazdık.

Üçüncü nesil Hutton'ların ilki Adalyn'in bacaklarının arasından fırlayarak geliyor, minik bacakları onu oturma odasına taşıyor. Herkesin dikkati onun üzerindeyken Liam ısıltı ısıltı sırtlıyor. Noah'ya bir bakış atıp ciyaklayarak yönünü değiştirdiğinde göğsümde bir özlem büyüyor.

"Hayır! Hayır!"

Noah elini belimden çekiyor ve Liam kollarını uzatarak ona ulaştığında çömeliyor. Tanıdığım en huysuz, taş duvarlı adam yeğenini kollarının arasına alıyor ve ona sıkıca sarılıyor. Yeni yürümeye başlayan çocuk kollarını Noah'nın omuzlarına dolamaya çalışıyor ama zorlukla ulaşıyor

uçları. Boğazımdaki duygu yumağını yutuyorum ve gözlerim Maddox'a takılarak onlardan uzaklaşıyorum.

Elleri ceplerinde, omzunu duvara dayamış bir halde bakışlarımı karşılıyor, gözleri parlıyor. Aramızda bir kabullenme duygusu dolaşıyor. Noah'yı incittiği için onu tek bir şartla affedeceğim: bunu bir daha asla yapmayacak. Bu ölçüde değil.

Noah'ı hastanede görmek pek çok insan için pek çok şeyi değiştirdi. Akıllarını başlarına getirmek için böyle bir şeyin olması gerektiğine inanmıyorum ama bir şey olduğu için rahatladım. Önemli olan tek şey bu.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Oakley ve Noah ilişkilerinde sıçramalar ve adımlar attılar. Her şey hâlâ durağan ama her geçen gün daha da yakınlaşıyorlar. Birbirlerini iyileştiriyorlar. Gelecek onlar için parlak ve ben de onların büyümesine ön sıradan tanıklık edebildiğim için kendimi kutsanmış hissediyorum.

Braxton kocasının yanına yanaşıyor ve evdeki herkes gibi yumuşak yüz hatlarıyla sahnenin gelişimini izliyor. Liam'ın yürümeye yeni başlayan bir çocuk olması ve dolayısıyla bir çocuğun huysuzluğuna sahip olması nedeniyle uzun sürmüyor ama ben bunu asla unutmayacağım.

Noah ayağa kalktığında Ava ikimize doğru koşuyor ve Liam koşarak uzaklaşıyor. İkimizi de kucaklıyor, kolları bırakın iki kişiyi, bir kişiyi bile saracak kadar uzun değil. "Uçuşunuz nasıldı?"

"Kısa. Türbülans da yok," diye cevap veriyorum. Annemle babam burada değiller ama keşke burada olabilselerdi diyorum. Babam iki gün içinde spor salonunu açacak ve bu yüzden onunla gurur duyuyorum.

Ayrıldığımızda, Noah elini tekrar belime koyuyor ve beni kendine yakın tutuyor, sanki sadece burada olmakla ona bugünü atlatması için ihtiyaç duyduğu rahatlığı sağlıyormuşum gibi. Onun için o kişi olmayı seviyorum.

"Herkesin aynı anda burada olması sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Bugün kalbim o kadar dolu ki," diye itiraf ediyor.

Etrafıma bakarken kayıp yüzleri fark ettim. "Adam, Scarlett ve Amelia nerede?" Oakley'i de göremeyince kaşlarım çatılıyor.

Cooper'ın ailesi genellikle her zaman önce gelir çünkü babası Ava'nın en iyi arkadaşıdır ve bu ikisi birbirlerinin yanında olmadan uzun süre geçiremezler. Bu her zaman çok sevimli olmuştur. Oakley'nin yokluğu tuhaf ama endişe verici değil.

"Yoldalar. WIT'de bir sorun çıktı," diye yanıtlıyor.

White Ice Training, Adam'ın hokey eğitim tesisi.

"Babam da orada mıydı?" Noah merakını gizlemeye çalışarak soruyor.

Ava ne yaptığımı fark ediyor ve oğluna odaklanmadan önce bilerek bana bakıyor. "Seni görmeyi özlemeyecektir, tatlım. Her an burada olabilir."

Başını salladı. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve "Maddox'la konuşmalısın" diye fısıldıyorum.

Beni tutuşu sıkılaşıyor. Parmak uçlarının altında kıvılcımlar patlıyor, bu da ona olan aşkımın her geçen gün arttığını hatırlatıyor.

"Seni canlı canlı yemelerine izin verme," diye cevap veriyor, sesi kısık, kelimeler sadece benim için.

Ben de aynı tonda konuşuyorum. "Burada olduğun için seninle gurur duyuyorum."

Bakışları ısınıyor, içim yapış yapış oluyor. Bana böyle baktığında, kelimelere ihtiyacım yok. Kıyaslandıklarında değersizler.

Birkaç vuruştan sonra kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum ve Ava'nın bizi nasıl izlediğini fark edince yüzüm kızarıyor. Sanki daha mutlu olamazmış gibi. Sonunda huzur içinde.

"Maddox'la konuşacağım," diyor Noah ona.

"Bence bu harika bir fikir, tatlım."

Noah uzun uzun bakarak yanımdan uzaklaşıyor ve göğüs kafesimin arkasında, ayrı kaldığımızda her zaman kabaran donuk bir ağrıya neden oluyor. Bunu görmezden geliyorum çünkü aramızdaki bir nefeslik mesafe bile ruhumu ne kadar acıtsa da şunu biliyorum

hayatının en önemli konuşmalarından biri olabilir.
Zamanın geri kalanında o benim. Birkaç dakika ayırabilirim.

NOAH

Maddox'un önünde duruyorum ve o da ne istediğimi zaten bildiği için hemen başını sallıyor. Braxton bana gülümsüyor ve kardeşimin kolunu ovuşturduktan sonra onu çabucak ve bizi oturma odasından çıkarmak için dönüyor.

Mutfaktan geçip arka verandaya doğru ilerliyoruz. Dışarısı sıcak, ama klima olsa bile ev de öyle. Çok fazla insan var. Çocukken bile ailemin verdiği büyük akşam yemeklerini sevmezdim. Benim için çok fazlaydı. Dayanamazdım. Yirmi beş yaşındayım, hâlâ kaldıramıyorum.

Maddox veranda kapısını açıyor ve dışarı çıkıyor. Evimiz birkaç dönümlük bir araziye bakıyor, bu da onu özel kılıyor. Arka güverte biz çocukken yeniden yapılmıştı ve her seferinde yarıklar oluşmaya başlamıştı. O zamandan beri boyanın bir kısmı solmuş ve yıpranmış görünüyor.

En üst basamağa oturduğumuzda ikimiz de gergindik. Başparmağımın yanındaki deriyi karıştırıyorum ve alt basamağın etrafında kıvrılan, çoraplarımın parmak uçlarına değen uzun otlara bakıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

"Bu sorudan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ama yine de cevabı bilmek istiyorum."

"Ben iyiyim. Artık hissetmiyorum."

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilir ve başını sallar. "Güzel. Turneye geri döndüğünden beri kendini çok zorlamıyorsun değil mi?"

"Tinsley henüz gitar çalmama izin vermiyor," diye homurdanıyorum.

Gülüştü beni derinden etkiliyor. Çok kaygısız. Eskiden onun bu kadar rahat olma yeteneğini kıskanırdım. Artık kıskanmıyorum. Tinsley beni olduğum gibi seviyor. Bu benim için yeterince iyi.

"Kulağa doğru geliyor. Seni çok seviyor kardeşim."

"Biliyorum."

"Sen de onu seviyor musun?"

Çenemi yuvarlıyorum. "Bu ailenin o terime olan takıntısı nedir?"

"Bence çoğu insan aşk hakkında konuşmaktan hoşlanıyor. Sadece biz değil," diye savunuyor.

"Sana kendimi açıklamak istemiyorum Maddox. Babama zaten açıkladım."

"Yeterince adil. Yine de onu önemsiyorsun. Her zaman önemsedin. Öyle olmasaydı, onun şerefine o lanet yüz dövmesini yaptırmazdın. Tanrım, korkusuzsun. İkiniz de öylesiniz."

Dövmeme yapılan iğnelemeyi görmezden geliyorum. "Onu önemsemekten daha fazlasını yapıyorum. Ona karşı hissettiklerim senin kavrayış seviyenin ötesinde."

Homurdanıyor. "Ahh. Tiny söz konusu olduğunda ne kadar acımasız olabildiğini unutmuşum."

"Bu konuda beni hep rahatsız etmeyi severdin."

"Ben senin ağabeyinim. Başka bir şey bekliyor muydun?"

"Senden hiçbir şey beklemiyordum. Belki de sorun buydu." Sessiz kaldığında, hatamı fark ederek irkildim. "Özür dilerim."

Başını çevirip bana bakıyor, yeşil gözleri hüzünlü. "Özür dileme. Senin için boktan bir kardeşim."

"Sen ve babam çoğu yönden birbirinize benziyorsunuz."

"Öyleyiz. Her zaman bunu kıskandığımı düşündüm, bu yüzden sana karşı çoğu zaman bir dangalak gibi davrandım. Mükemmel bir dünyada olsaydım, kendimi aşar ve seni daha iyi tanımaya çalışırdım. Ama burası mükemmel bir dünya değil ve ben bunu yapmadım. Bunun yerine yaşam tercihlerinizi eleştirirken uzaklaşmanıza izin verdim. Bu benim hatamdı. Ve özür dilerim."

İtirafı göğsüme bir ayak gibi yerleşiyor, acıtana kadar bastırıyor. İyi ya da kötü bir acı, . Bu

başımı döndürüyor.

Tepkimi hissedince devam etti. "Beni bugün ya da hiçbir zaman affetmek zorunda değilsin. Ama babamla konuştuğunuzu biliyorum ve onu kıskanıyorum. Sen benim kardeşimsin ve senin hakkında çocukluğumuzdan beri bildiklerim dışında pek bir şey bilmiyorum. Hayatının bir parçası olmak istiyorum, hep istedim ve ... Neredeyse bu şansı sonsuza dek kaybediyordum. Hayatında harika şeyler yapacaktın ve yapıyorsun da. Seninle gurur duyuyorum, küçük kardeşim. Hem de çok gurur duyuyorum. Bunu istediğin kadar düşünebilirsin, ben burada olacağım. Bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim."

Maddox sabırla cevabımı bekliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sertçe yutkunuyorum, doğru kelimeleri arıyorum.

"Hayatıma devam etmek istiyorum. Hem seninle hem de babamla."

Yüzünde rahatlamış bir gülümseme beliriyor ve yıllar sonra ilk kez bunu görmek hoşuma gidiyor. "Seni özledim."

Cevap vermiyorum ama gerek de yok. O aldırıyor gibi görünüyor. Sessizce oturuyoruz, yılların kırgınlığının ağırlığı yavaş yavaş omuzlarımızdan kalkıyor. Bu yükü o kadar uzun zamandır taşıyorum ki, yavaş yavaş azalmaya başlaması garip geliyor.

Maddox kıkırdayarak sessizliği bozuyor. "Tinsley konusunda sana hep takılırdım ama özellikle son birkaç haftadır onun senin için ne kadar önemli olduğunu hepimiz gördük."

Başımı sallıyorum, bakışlarım eve kayıyor. "O her şey. Onunla daha fazla zaman kaybetmeyeceğim."

Maddox elini sırtıma vuruyor, gülümsemesi daha da büyüyor. "İşte ruh budur. Seni mutlu eden şeyi kucakla ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yoluna çıkmasına izin verme. Braxton'ı kaybedene kadar bunun ne demek olduğunu anlamaya başlamamıştım."

"Şimdi sana takıldı." Gülüyor.

"Evet, öyle."

Güneş önümüzde batarken, garip bir huzur duygusu içimi kaplıyor. Maddox'la olan ilişki mi mahveden gerginlik nihayet dağılıyor. Güneş tenimde daha sıcak hissediyorum.

Avlu kapısının sürgüsü, bize başka birinin katıldığına dair tek uyarı. Arkamıza bakıyoruz ve babamı buluyoruz. Yanımda oturup ellerini bacaklarının arasında kavuşturduğunda rahatsızlıktan kaskatı kesilmediğime şaşıyorum, sessiz kalarak sadece burada olmak. Benimle ve Maddox'la. Sessizlik yeterli. Daha fazlası. Onun bir şey eklemesine ihtiyacım yok.

"Seninle gurur duyuyoruz Noah," diyor Maddox birkaç dakika sonra, sesi gerçek bir hayranlıkla dolu. "Kimsenin seni kabul etmediği zamanlarda bile kim olduğunu hep bildin. Kız arkadaşınla mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kendi omzuyla benim omzumu itti. Bu beni babama doğru savurdu ve onunkini de yere düşürdü. "Bir şey değil."

Ve bu son sözlerle birlikte, Tinsley'nin yanına dönme ihtiyacıyla basamaktan kalkıyorum.

Ait olduğum yere.

EPILOG

NOAH

KALABALIK KÜKRÜYOR, ADIMI HAYKIRIYOR. MÜZİK KABARIYOR Arkamda. Kulaklığım ilk şarkıdan sonra çıkardığım için sol kulağımdan sarkıyor. Bu gecenin sessiz geçmesini istemiyorum. Turnenin son gösterisinde hazır bulunmak istiyorum. Aylarca sürecektir son gösteri.

Duygusal olmayı sevmiyorum. Bu bana kolay gelen bir duygu değil ama sahne almayı özleyeceğim. Binlerce gözün üzerimde olmasının, beni izlemesinin, müziğimi dinlemesinin heyecanını ve telaşını. İbadet etmeyi.

Justice, kalabalığın gözünden kaçmayan bir tutkuyla ritmi taşıyor. Üçü arasında her zaman en iyi müzisyen o olmuştur ama bu gece en iyinin de ötesinde. O bir sihir.

Dagger Justice'i gölgede bırakmaya çalışıyor ama yeteneklerine rağmen bu mümkün değil. Josh her zamanki gibi oynuyor. Sanki bu sıradan bir işmiş gibi. Sanki bitirip eve gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Eğer ikisini de kişisel olarak tanıyacak kadar önemseydim, Sparks'ın ona sunduğu bu fırsatı neden önemsemediğini sorardım. Ama umurumda değil, o yüzden sormayacağım.

Kalabalığın içinde Tinsley'i buldum. Bütün gece pit barikatına yapışmış, bana uzanmakla başının üzerindeki ev yapımı tabelayı göstermek arasında gidip geliyordu. İlk gördüğümde gülümsedim. Kendime engel olamadım.

Noah Hutton benim erkek arkadaşım.

Bütün gece onun sahneye çıkarılmasını talep etme dürtüsüyle savaştım. Ama o bunu istemedi. Bu gece tam bir hayran deneyimi yaşamak istiyordu ve görünüşe göre bunu ancak sıcak, terli bir kalabalık tarafından ezilerek ve itilip kakılarak yaşayabilirdi.

Bana sırtıyor ve tıpkı Edmonton'daki ilk gösterimde olduğu gibi sahnenin sonuna çömelip elini elime alıyorum. Avuçları terden kayganlaşmıştı. Benimki de öyle. Elini çekiştirip onu barikatların üzerine çıkarmak istiyorum ama şarkı bitince isteksizce bırakıyorum. Ben sahnedeysen onun gözlerinin üzerimde olması yeterli. Onun burada ve mutlu olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Toronto kalabalığı bu turnedeki en gürültülü kalabalıktı. Ve Tinsley'i onayladıklarını gizlemiyorlar. Yanına yerleştirdiğim güvenlik görevlisi, hayranlarım onu pençelemeye çalıştığında, duyamadığım ama duymama gerek olmayan şeyler bağırdıklarında yüksek alarmda. Kızarması bana üzücü bir şey olmadığını söylemeye yetiyor.

Mikrofon standıma geri dönüyorum ve gitarımı sırtımdan çekip bir sonraki şarkının başına geçmeden önce mikrofonu yerine yerleştiriyorum. Işıklar sahnenin üzerinde yayılan koyu bir kırmızıya dönüşüyor. Ben ilk notaları çalarken Justice bas davula vuruyor ve Dagger onu takip ediyor. Josh girişini bekliyor, bakışlarını kalabalığın arasında gezdiriyor.

Reggie'yi kuliste bana gülümserken buldum. Turnenin son birkaç haftasında bize yakın duruyordu ve ben bundan nefret etmedim. Arkadaşlığı keyifli. Ondan hoşlanıyorum ve o da benden buralarda takılacak kadar hoşlanıyor gibi görünüyor. Garrison o kadar sık gelmiyor ama geldiğinde de gelmiyormuş gibi davranıyorum. Bu ikimiz için de işe yarıyor gibi görünüyor. Reggie'nin arkadaşlığından keyif almaya devam etmeyi planlıyorum ve sanırım o da aynısını yapacaktır. Çenesini bana doğru eğip gözlerini yumuşattığında, ondan şüphe etmekle saçmaladığımı anlıyorum.

Mikrofona eğilip "Tinsley'nin bu şarkıyı seslendirmesi aylar sürdü.

Ama sonunda buldu. Bu 'Sinister Attraction'. Bizim şarkımız."

Gözler kalabalığa kilitleniyor, her kelimeyi ona söylüyorum. Sanki yalnızmışız gibi, sadece o ve ben. Biletleri tükenmiş bir konserde bile, gördüğüm tek kişi o. Onun için çaldığım tek kişi.

Kalbim onun için atıyor.

TINSLEY

Rakibimin eldiveni temas ettiğinde karnım çığlık atıyor. Nefesimi kesiyorum ve bir sonraki saldırısına hazırlanmak için vücudumu yeniden konumlandırıyorum. Ter alnımdan ve burnumdan aşağı damlıyor. Sırtım sıırılsıklam. Ama bunların hepsi arka plan gürültüsü.

Skylar'ın keskin, hesaplı hareketlerine odaklanıp onları takip ediyorum. Kariyerimdeki ilk unvan maçına çıktım. Yetenekliyim, becerikliyim. Beni yenemez. Bu şeyi kazanacağım ve gelecek yıl geri dönüp gerekirse her gün galibiyetimi savunacağım. O benim. Hiçbir şey onu benden alamaz. Hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden beni altıncı raunda kadar zorlayan bir kadın bile.

Hızım bu gece bana yardımcı olmuyor. O da aynı derecede hızlı. Kazandığımda, bu benim yeteneğim ve azmim sayesinde olacak. Pes etmeme yeteneğim.

Ellerim ona doğru uçuyor, göğüs kafesine ve çenesinin sol tarafına temas ediyor. Her iki darbeyi de silkeliyor ve karşılık veriyor. Eldivenlerinden sıyrılıyorum ve yerimde zıplıyorum. Zamanlayıcı ilerliyor ve uçuşan darbelerin gücüne rağmen ona doğru ilerliyorum. Çeneme, karnıma, çeneme. Acımasız, gözleri kazanma hırsıyla parlıyor.

Kalabalığın içinde ailemi aramıyorum. Nuh'un beni izleyip izlemediğini ve benimle gurur duyup duymadığını araştırmıyorum. Bu soruların cevaplarını zaten biliyorum. Bu gece ringe çıkmadan önce kendime dikkatimi dağıtmayacağıma söz verdim. Sadece ben, Skylar ve onaylı bir Tinsley Lowry unvan galibiyeti.

Yüzüme hırlıyor ve ben sırtıma dürtümle savaşıyorum. Sırtı iplere temas ettiğinde yüzünde bir endişe beliriyor. Onu köşeye sıkıştırdım ve beni alt edemezse gidecek hiçbir yeri yok.

Vuruşları yüzünden çenem ağrıyor ve göğsüm yanıyor ama bu acıyı yumruklarımı güçlendirmek için kullanıyorum. İlk birkaç vuruşumu savunuyor ama ringe adım attığımızdan beri onun dövüş stili hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendim. Altı raunt sonra, duruşunda bir çatlak buluyorum ve saldırıyorum.

İki hızlı adım geri atıp bana vurmasına izin verdiğimde vücudum öfkeyle çılgılık atıyor. Riskli bir hareket ama babamın kariyeri boyunca defalarca yaptığını gördüğüm bir hareket. Gücünüzün inanmalarına izin verin. Sahte bir kontrol duygusu aşılaysın ve sonra onu geri alın.

Vuruşlar içimdeki adrenalin patlamasını fark etmiyor. Enerjisini son damlasına kadar kullandı ve bana her şeyini veriyor. Kalabalığa kısmen uyum sağladım ama biri kulaklarımı tutkalla doldursa bile annemin bağırışlarını duymamam mümkün değil.

"Tinsley! Karşılık ver!"

Ona bakmıyorum. Ringde babama benim kadar dikkat etmedi. O benim öğretmenim. Hareketlerinin her birini biliyorum. Onları bana o öğretti.

Skylar bana açılışımı verdiğinde dudaklarımda karanlık bir gülümseme kıvrılıyor. Sendeleyerek verdiği bir nefes ilk kez gardını indirdiğini gösteriyor. Altından kayıyorum ve ilerliyorum. Birbiri ardına eldivenlerimi yüzüne indiriyorum. Boğazımdan kan fışkırıyor, burnu çatırdıyor. Kafasını sallıyor, zihnini kaplayan sisi dağıtmaya çalışıyor ama o başaramadan ben oradayım.

Tıpkı ilk dövüşümde başardığım gibi, son bir aparkat atıyorum ve onun için ışıklar sönüyor. Minderin üzerine düştü ve her şey bitti.

Kalabalık çılgılık atıyor ve hakemin kolumu tutmasına izin veriyorum, başımı eğip nefesimi toplarken kolumu havaya kaldırıyorum. Tekrar kaldırdığımda bir çift koyu kahverengi göz beni bekliyor. Birbirimize bakarken beyaz gürültü kulaklarımı dolduruyor, görünmez bir ip bizi bağlıyor. Beni çekiştiriyor

göğsümde ve el sallıyorum, takımım iplerden kayıp bana doğru koşarken onu burada istiyorum.

Noah ailemi ringe kadar takip ettiğinde aklımı kaçırmak üzereydim. Beni kollarına aldı ve beni bırakmayacağını bildiğim için kendimi onun kollarına bıraktım. O her zaman bana sahip.

Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve göğsüm hıçkırıklarımın şiddetiyle titriyor, ama sadece hissetmeme izin veriyorum. Gururu, mutluluğu ve şu anda bulunduğum yerde olduğum için ne kadar şanslı olduğumu, etrafımın bu kadar çok sevgi ve destekle çevrili olduğunu ve her zaman sahip olmayı hayal ettiğim bir zaferi hissediyorum.

Artık benim hayatım bu. Ve hayatta olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

SAATLER SONRA, Ekim güneşi ailemin arka bahçesindeki çitlerin arkasından batıyor. Sarı yapraklar yeri kaplıyor ve rüzgâr çıplak kollarımı ısıyor ama henüz içeri girip üzerimi değiştirmeye cesaret edemiyorum. Bu huzurlu anı içime çekmekle yetiniyorum. Daha önceki kavgayla tam bir tezat oluşturuyor.

Kardeşim arka verandada karşımdaki sandalyede oturuyor, burnu telefonuna gömülmüş. Babam taş ateş çukurundaki alevlere bir kütük ekliyor ve Noah bir dakika önce içeride kayboldu, yokluğunda kanepedeki yerini soğumaya bıraktı. Annemin babamın yanına yerleşmesini ve ateşi yakmaya devam ederken bir elini sırtına koymasını izliyorum. Uzun, yumuşak bir bakış paylaşıyorlar ve ben gülümsüyorum, göğsüm ısınıyor.

"Eğer o telefonu suratından çekmezsen Easton, onu ateşe atacağım," diye tehdit ediyor babam bir an sonra.

"Yirmi yaşındayım," diye yanıtlıyor Easton, kelimeler açık seçik.

Babam onun bu tavrı karşısında gözünü bile kırpmadı. Kardeşime karşı her zaman bir azizin sabrına sahip olmuştur. Büyükbabama göre, bunun nedeni muhtemelen babamın gençken bok kafalı olmasıymış.

"Ve eğer beni dinlemezsen yirmi yaşındaki kışını yaprak yığınının içine atmak üzereyim."

Easton telefonu yavaşça kaldırır ve babasına doğru bir bakış atar. Talepten etkilenmediği açık, ama en azından şu anda bir tartışma başlatmanın zamanı olmadığını bilecek kadar odayı iyi okuyabiliyor.

"Teşekkür ederim!" Babam arıyor.

Kardeşim zaman sert duvarlara sahipti ama yaşlandıkça daha da . Nedenini merak etmeden duramıyorum.

Yerimden kalkıp sandalyesinin koluna tünüyorum. Bana göz kırpmıyor ve gülümsemeye çalışıyor. Bu cesur bir çaba ve kollarımı omuzlarına dolamaktan ve ona yarım bir sarılma vermekten çekinmiyorum. Hâlâ kollarımın altında ama duygularını pek belli etmeyen erkeklerle ilgili engin tecrübem sayesinde, onun da bana sarılmamasının beni caydırmasına izin vermiyorum.

"Seni seviyorum, küçük kardeşim. Bunu biliyorsun, değil mi?" Beceriksizce kolumu okşadı. "Ben de seni seviyorum."

"Bu bana her zaman kiminle mesajlaştığını anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

"Denemeye değer." Geri çekilerek saçlarını okşadım ve hasır kanepeye geri döndüm.

"Gölgen nereye gitti?"

"Aslında emin değilim."

"Belki babam sonunda onu korkutmuştur." Bir kahkaha attım.

"Sanki."

Avlu kapısı kayarak açıldığında ve Noah elinde ağır bir ekose battaniyeyle dışarı çıktığında ikimiz de arkama bakıyoruz. Bakışlarımla karşılaşılıyor, gözleri ısınıyor.

Kanepeye ulaştığında battaniyeyi omuzlarıma örtüyor ve tekrar yanıma oturuyor. Elini kalçamın üzerine koyuyor ve sıkıyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, yanağımı omzuna yaslıyorum. "Çok. Teşekkür ederim."

"Bana bir tane getirdin mi, Noah?" Babam ateşi bırakıp soruyor.

Güvertenin karşı tarafından bir veranda sandalyesi çeker ve Noah'nın sağ tarafına yerleşir. Annem Easton'ın yanındaki koltuğa oturuyor ve yüzünün alt yarısını eşofmanının üst kısmının altına sıkıştırıyor. Onu bir gülümseme sakladığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Noah uyluğuma desenler çiziyor, rahatlamış görünüyor. Ailemin yanında hâlâ sessiz ama babam Cole olayında bize yardım ettiğinden beri onların yanında daha rahat hissetmeye başladı. Onun ailesiyle de aynı şey oldu. Noah'la her zaman gurur duydum, ama bir şekilde son zamanlarda daha da fazla gurur duymaya başladım.

"Hayır ama Easton sana bir tane almayı çok ister," diye cevaplıyor Noah yumuşak bir sesle.

Easton kaşlarını çatıyor. "Neden seni tekrar eve aldık ki? Kemirgen giremez kuralımız var sanıyordum."

"Bu iyiydi. Mısır gevreği kutusunun arkasında gördün mü?"

Başımı çeviriyorum ve dudaklarımı Noah'nın koluna bastırıyorum. Bir mutluluk dalgası içimden geçerek göğsüme yerleşiyor. Hayatta aile kadar önemli olan çok az şey var ve sevdiğim herkesin böyle bir arada olması beni bütün hissettiriyor.

Noah başımın üstünü öpüyor ve ben sırıtıyorum, geleceğimiz o kadar parlak ki göz kamaştırıyor.

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

NOAH

DÖRT AY SONRA

Tinsley'nin gözlerindeki bağ, tanıdık sokağı gizli tutuyor. Sürprizleri sever. Bu ondan sakladığım en büyük sürpriz olacak.

Uzun zaman oldu. Saçımı başımı yolmak istememe neden olan bir sürü para ve iletişim. Hiç bitmeyecek sandım. Ama sonunda, onun için hazır.

"Sanırım nerede olduğumuzu biliyorum," diye ciyaklıyor yolcu koltuğundan.

"Hayır, ." "Var."

"Nasıl?"

"Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

"Hayır, sana söylemem için beni kandırmaya çalışıyorsun." "Asla. Ben öyle biri değilim."

Doğru.

Mahalle tabelasını geçiyoruz ve beni zincire vurmakla tehdit eden endişenin içinden nefes alıyorum. Burası çok canlı. Hayat ve gürültü dolu bir yer. Böyle bir yerde aile kurarsınız. Çocuklarınızı büyütürsünüz. Geçmişte böyle değildi, ama bu geçmiş değil. Bu şimdi.

"Çocuk istiyor musun?" Ağzımdan kaçırdım. Konuşmayı bu kadar değiştirdiğim için kendime kaşlarımı çatarak bandanamın bağını çekiştiriyorum.

Bir süredir onun çocuklar hakkındaki görüşlerini merak ediyordum. Ona istediği her şeyi verirdim. Ama sanırım berbat bir baba olurdum. Yıllardır çocuklardan bahsetmedi. Çocukluğumuzdan beri. Kariyerine odaklanmak istediğini biliyorum. Bu kararını destekleyeceğim. Yine de gelecekte fikri değişebilir. Değişirse hazırlıklı olmalıyım.

"Beni gittiğimizde çocuk sahibi olacağımız bir yere mi götürüyorsun?" diye soruyor.

Bir nefes üflüyorum. "Hayır. Sadece merak ettim."

Ona bakma riskini göze alarak dudaklarını büküşünü, kirpiklerinin göz bağının ardında kıpırdanışını izliyorum.

"Olabilir. Bu konuda fazla düşünmedim. Henüz onlar için hazır değilim, orası kesin," diye itiraf ediyor.

"Ama sen ne zaman?"

"Çocuk istiyor musun, Noah?"

Direksiyona dokunuyorum. "Seni soruyorum."

"Ve bu sadece benim seçimim değil. beni terk etmeyi planlamıyorsan." Sesi tehditkâr bir hal aldı ve öfkesine neredeyse gülecektim.

İşte benim küçük şeytanım. "Asla", söz veriyorum.

"O zaman ben de senin ne istediğini bilmek istiyorum."

Arabayı soldaki yola, bizi hedefimize götürecek olan yola çeviriyorum. Çocuklarımızı yazın bu sokaklarda koşarken hayal edebiliyor muyum?

Ya çocukken babamla yaşadığım ilişkinin aynısını yaşarsak?

"Senin mutlu olmanı istiyorum. Eğer bu bebekler anlamına geliyorsa, o zaman istediğin kadar bebeğimiz olacak. Eğer bu bebek olmaması anlamına geliyorsa, o zaman sana başka ne istersen veririm. Seni mutlu görmek beni de mutlu ediyor. Kesin olarak bildiğim şey bu."

Gözleri kapalı ama bakmama gerek kalmadan bana dönük olduğunu biliyorum. "Seni seviyorum, Noah. Elbette seninle bir aile kurmak isterim. Ama ben çocuklara odaklanmıyorum. Onları düşünmeden önce ikimizin de hayatlarımızı birlikte deneyimlemesini istiyorum. Sen yirmi beş yaşındasın, ben de yirmi altı. Hâlâ genciz. Ve sırf beni mutlu edeceğini düşündüğün için sana asla rahat olmadığın bir şey yaptırmam. Biz bir takımız. Sen ve ben. Değil mi?"

Kuru kuru yutkunuyorum. "Doğru."

"Bana karşı açık olmanı istiyorum. Özellikle de çocuklar gibi önemli bir konuda. Bana ne düşündüğünü söyle."

Evimiz görünüyor, önündeki sokak araçlarla dolu. Ailem burada, bizi bekliyor.

"Çocuklarımız benden nefret eder."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Seni tıpkı benim sevdiğim gibi sevecekler."

"Ya onları gerektiği gibi sevmezsem?"

Gazı bırakıp frene basıyorum ve babamın kamyonetinin arkasına yanaşıyorum. Hareket etmeyi bıraktığımızda, iki elimle tutuyorum ve pencereden eve bakıyorum.

Yeniden yapıldı, dışarıdan içeriye yenilendi. Aynı yapısal taslağı korudum ama çerçevenin çoğunun yeniden yapılması gerekti. Dağılıyordu. Şimdi sağlam. Güvenli.

Onun sevdiği ve sevmediği şeyler göz önünde bulundurularak yenilendi. Aynı sundurma tasarımı ve oda düzenini korudum. Üst kattaki yatak odamızın duvarlarında anılar yazılı. Bu evi dolduruyorlar. Artık burayı bir ev haline getirebilir.

"Lütfen şu göz bağını çıkarabilir miyim? Sana bakamazken böyle bir konuşma yapmak istemiyorum," diye yalvarıyor.

Konsola uzanıp kravatı çözüyorum ve göz bağının kucağına düşmesine izin veriyorum. Evi gördüğü anda başını arkaya eğiyor ve öfkeyle gülüyor. Onun bu tepkisini nasıl karşılayacağımı bilemediğimden midem bulanıyor.

"Seni imkânsız adam," diye mırıldanıyor. Gözlerimiz buluştuğunda onunkiler cam gibi, köşeleri ıslak. Düşen ilk gözyaşını başparmağımla yakalıyorum ve sonra aynısını bir sonrakine yapıyorum. "Burası bizim evimiz."

"Öyle."

"Bunu ne zaman yaptınız? Nasıl yaptın?"

Başparmağımlı üst dudağındaki çukurun üzerinde gezdiriyorum. "Evi, mahalledeki diğer evler yıkılmaya başladığında satın aldım.

geliştiricilere satmak. O bizim. Asla bir kurabiye kalıbına dönüştürölmek istenmedi. Buradaki son gecemizden sonra, tadilata başladım. Toronto'da kalmak istediğini biliyorum ama Vancouver'a geldiğimizde bu evi alabiliriz. Artık otel ya da birilerinin yanında kalmak yok. Sadece biz."

"Sadece biz," diye yineliyor. "Evimizde. Şimdiye kadar gitmiş olmasını beklediğim bir ev. Bizim anılarımızla dolu bir ev."

Konuşmadan onu izliyorum. İnançsızlık yüz hatlarında geziniyor ve sonra başını sallıyor.

"Ve çocuklarımızı sevmeyeceğini mi düşünüyorsun? Diğerlerinden farklı seviyor olabilirsiniz ama daha güçlü seviyorsunuz. Daha şiddetli. Bir gün çocuklarımın babası olursan dünyadaki en şanslı kadın ben olurum." Evi işaret ediyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Gözlerindeki şefkati ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Sana minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim, Noah. Sen benim diğer yarısın. Geleceğimiz sonsuz. Çocuğumuz olsa da olmasa da."

Cevap verecek kelimelerim yok. Onun yerine dudaklarım dudaklarını buluyor. Onu sertçe öpüyorum, duygularımı benim için en kolay şekilde yansıtmaya çalışıyorum. Fiziksel olarak.

Ağızıma karşı gülümsüyor, beni anlıyor. Anlayacağını biliyordum.

"duran babanın kamyonetini fark etmediğimi sanma," diye fısıldıyor. Gözlerimi açtığımda bana bakmaya başlamıştı bile. "Evlenme teklif etmeyeceksin, değil mi?"

İfademi düz tutuyorum. "Belki. Belki de değil."

Değilim, ama onunla evlenmek beni hiç korkutmadı. Her zaman sadece bir zaman meselesiydi.

"Evet, doğru."

"Evliliği hiç önemsemedin," diyorum.

"Bu para ve zaman kaybı," diye hep bir ağızdan tekrarlıyoruz.

Bunu bana yıllardır söylüyor.

Sesini bir oktav düşürerek, "Ama senin karın olmaya karşı değilim, Noah Hutton. Eğer sen

bunu da istiyorum, yani."

Sonra -cevap vermeme izin vermeden- arabanın kapısını açıyor ve Şubat ayının acı havasına adım atıyor, bana da uzaklaşırken dar kot pantolonunun içinde kıcının sallanışını izlemek kalıyor.

Tinsley'nin soyadımı alacağını düşünmek her zaman sikimi sertleştirmiştir. Ama şimdi . . . şimdi bir zorunluluk haline geldi. Yapılacaklar listemde bir numara.

Babam mutfakta bana katıldığında sırtımı sıvazlıyor. Elinde uzun bir boyun ve başında beyzbol şapkasıyla her zamankinden daha genç görünüyor. Annemle çektiydikleri eski fotoğraflardaki adam gibi.

Tezgâha yaslanıyor ve oturma odasında yerde bir masa oyunu kuran kadınlara bakıyor. Ben de aynısını yapıyorum ama sadece bir kadını izliyorum. Benimkini. Bütün gece annem ve kız kardeşimle konuşuyor, o lanet kıkırdamasıyla beni çıldırtıyor. Herkese gitmelerini söylemek ve onu yatak odamıza taşımak istiyorum. Duvarları onun ağlamalarıyla boyayabiliriz.

Babam zorlandığımı hissediyor ve dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. "Bu çok güzel bir ev, Noah. Harika bir iş çıkarmışsın."

Karanlık ve sıcak. Gündüzleri parlak ama geceleri loş. Her şeyden önce onun zevkini yakalarken ondan ve benden parçalar.

"Hoşuna gidiyor."

"Bayılıyor," diye düzeltiyor beni.

"Toronto bizim için evimiz. Ancak burası ziyaret ettiğimizde kalmak için iyi bir yer."

"Bu daha fazla yapmak istediğin bir şey mi?"

Araştırıyor ve nedenini anlayabiliyorum. Bir önceki turumun yeni eklenen bir bölümü önümüzdeki ay başlıyor ve

Tinsley'nin ilk dövüşü benim ilk gösterimi takip edecek. Sık sık gideceğiz. Toronto'daki yeni evimiz güzel çünkü oda arkadaşımız yok. Ama Vancouver'a sık sık geliyoruz. Çocukluğumuzdaki gibi. Uzun bir süre eve hiç gelmedim. Annemden başka kimseyi ziyaret etmek istemezdim. Artık her şey farklı.

Eve daha çok gelmek istiyorum. Bu ev buna yardımcı olacak.

"Evet. Tinsley de bunu istiyor."

"Bu yaz WIT fuarında sahne almayı düşündünüz mü?"

Cooper'ın babası geçen hafta istedi. Arenası yazın her zaman bir panayır düzenler ama daha önce hiç sahne almamı istememişti. Ona düşüneneceğimi söyledim.

"Benim müziğim çocuklar için değil," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor. "Yeterince makul. Sadece düşün ve ona haber ver. Zaten bunu yapmanı çok isteriz. Küfürleri es geçersen hiçbir şey anlamazlar."

Sesindeki sakinlik -kararım ne olursa olsun beklenti ya da yargılama olmaması- kendimi durduramadan kabul etmemi sağlıyor. Karşılık veren sırtışı beni çok etkiliyor. Hemen ardından onu mutfakta bırakıyorum, tenim kaşınıyor.

Tinsley bir dakika sonra beni boş yatak odasında buldu. Kollarını arkamdan bana doladı. Dokunuşu huzursuzluğumu yatıştırdı.

"Babanla yaptığın konuşma iyi miydi, kötü müydü?"

Göğüs kaslarımın üzerinde yayılırken ellerini kendi ellerimle kapatıyorum. "Güzel. Beni bunalttı."

"Bunalmanız normal. İkiniz hâlâ birbirinizi yeniden tanımaya çalışıyorsunuz. Bunun normal olduğunu söyleyebilirim. Yardımcı olabilir miyim?"

Ellerimizi göğsümden kaldırıp dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Arka bahçemizin manzarasını seyrederken, buraya en son ne zaman geldiğimizi hatırlıyorum. Pencerenin önünde durduğumuzda ay ışığının onun vücudunu nasıl aydınlattığını. Ne kadar kolay

içimde kontrol için savaşan canavarı evcilleştirmesiydi.

Hikayemiz bir peri masalı değil, ama bizim hikayemiz. Ben beyaz atlı prens değilim, o da başı dertte bir genç kız değil. Biz bunların üstündeyiz. Kendi yarattığımız bir kral ve kraliçeyiz.

"Bana zaten yardım ettin, Altın Kız. Seni seviyorum."

Yanağını sırtıma bastırıyor ve fısıldıyor: "Ben de seni seviyorum Bay Karanlık ve Kıvrımlı."

SON

THE DEVIL INSIDE PARÇA LİSTESİ

Altın Kız
Fading Embers
Delilik Zincirleri
Diriliş Yolu Fury
Unleashed
Karanlıktaki Fısıltılar Sonsuz
Arzular
Çatlak Bağlar
Yabancı

BONUS PARÇA
Uğursuz Cazibe

2024 YILINDA GELİYOR....

Alec ve Bay Karanlık ve Gizemli ilginizi çekti mi? İlk karanlık aşk romanımın yayınlanması için 2024 yılında Crimson Bay'e bir bilet ayırtın.

O zamana kadar, Reggie Şubat ayında yayınlanacak olan bağımsız romanımda geri dönecek. Kötü şöhretli country yıldızı Brody Steele'in memleketi Cherry Peak'te tökezlemenin zamanı geldi...

AYRICA HANNAH COWAN TARAFINDAN

Onun En Büyük İlham Perisi'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın.

Bu ikinci nesil serinin bitmesine daha çok var!

Onun En Büyük Hatası - Maddox ve Braxton

Onun En Büyük Macerası - Adalyn ve Cooper

Onun En Büyük İlham Perisi - Noah ve Tinsley

Kitap 4 - Oliver Bateman ve ? (TBA)

Kitap 5 - Jamieson Bateman ve ? (TBA)

Tüm yayınlarımdan web siteme göz atın! www.hannahcowanauthor.com haberdar olmak için

Bu dünyadaki tüm orijinal aşk hikayelerini okumadıysanız, şimdi bunu yapmanın tam zamanı!

Lucky Hit - Oakley ve Ava

Dönemler Arasında (Novella ve BH prequel)

Mutlu Kanca - Tyler ve Gracie **Oyuncuyu**

Arzulamak - Braden ve Sierra #1 **Oyuncuyu**

Evcilleştirmek - Braden ve Sierra #2

Fazla Mesai - Matt ve Morgan

Vital Blindside - Adam ve Scarlett

TEŞEKKÜRLER

Beni Noah ve Tinsley kadar derinden etkileyen bir çift daha olmayacak. Bu, sevgi, gözyaşı, stres ve en zor anlarda daha da fazla gözyaşı emeğiydi. Noah ve Tiny'ye gurur duyduğum ve sizin de seveceğinizi bildiğim bir hikâye sunma becerimden şüphe duyuyordum. Her nasılsa, imkansız gibi görünen bu görevi başardığımı düşünüyorum.

Hayley, en iyi arkadaşım, Avustralyalı kız kardeşim. Bunu sensiz yapamazdım. Bu yazma sürecinde bana çok fazla katlandın. Benimle konuşarak ve umutsuzca ihtiyacım olduğunda iltifatlarla kafamı neredeyse patlayacak kadar şişirerek geçirdiğim günler, bu SON'un sebebidir. Bu kitap sizin için. Her şeyiyle. Seni sonsuza kadar seviyorum.

Phoebe, Katie, Becci, Rose, Sierra, Nicole, Jordan ve Nikki'ye, inanılmaz alfa okuyucularıma ve aynı zamanda güzel arkadaşlarıma, teşekkür ederim. Size hak ettiğiniz takdiri asla veremeyeceğim, ama her seferinde deneyeceğim.

Bir kitabı yayınlamak bir köyü gerektirir ve ben köyümün her bir üyesi için inanılmaz derecede minnettarım. Sandra, Booksandmoods, Taylor, Mitch, Shannon, hepiniz. Teşekkür ederim.

Xoxo Hannah

YAZAR HAKKINDA

Hannah, Kanada'da yaşayan yirmi ksur yaşında bir bağımsız yazar. Bayılıcı romantizme takıntılı olduğından, bir adım atmaya ve yüzünüzü yelpazelemenize ve mümkün olan en utanç verici şekilde kıkırdamanıza neden olacak hikayeler yaratma konusunda elini denemeye karar verdi. Umarım, hikayeleri tam olarak böyle olur Tamamdır!

Okurlarından haber almayı seven Hannah'ya sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz.

Instagram : Hannahcowanauthor
Twitter, Facebook : Hannahdcowan
Facebook Grubu : Hannah's Hotties
Web sitesi : www.hannahcowanauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.